

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

КЛАЙВ КЪСЛЪР & ДЖАК ДЮ БРУЛ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

КОРАБЪТ НА ЧУМАТА

Екипаж от бивши военни и шпиони в битка
за спасяване на света!

**ДЖАК ДЮ БРУЛ, КЛАЙВ
КЪСЛЪР
КОРАБЪТ НА ЧУМАТА**

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

В поредица от романи Клайв Къслър разказва за приключенията на „Орегон“, потаен кораб, напълно рухнал отвън, но обзаведен с последните оръжия, техника и разузнавателно оборудване. Управляван от екстравагантния еднокрак Хуан Кабрило и екипаж от бивши военни и шпиони, корабът е частно предприятие, предоставяно на всяка правителствена агенция, която може да си го позволи. Екипажът тъкмо е приключил строго поверителна мисия срещу Иран в Персийския залив, когато се натъква на пътнически параход, изоставен в морето. Стотици трупове лежат на палубата му, а когато Кабрило се опитва да разбере какво е станало, експлозия унищожавя кораба. Едва успял да спаси собствения си живот и живота на единствената оцеляла пътничка, Кабрило се озовава хвърлен в опасна загадка. Изправя се срещу култ, който крои чудовищен план за унищожението на човечеството... план, който може би е прекалено късно да бъде спряен.

„Корабът на чумата“ е морско пътешествие с високи залози, което за пореден път доказва, че Къслър е най-добрият разказвач в бизнеса.

Ню Йорк Пост

Най-голямото преразпределяне на богатства в човешката история вероятно е станало, когато чумата покосила една трета от европейското население. Уедряването на обработваемите земи повишило стандарта на живота не само на собствениците, но и на наемните работници. Същата тази чума разчистила пътя на Ренесанса и затвърдила доминиращата роля на европейската цивилизация в света.

д-р Лайдъл Купър
(„Размножаваме се до смърт: как пренаселването ще унищожи цивилизацията“, 1981)

*Баренцово море
северно от Норвегия
29 април 1943 г.*

Бледа пълна луна висеше на хоризонта. Светлината ѝ блестеше на повърхността на Ледовития океан. Зимата още не бе отстъпила на пролетта. Слънцето още не се беше показвало тази година. Оставаше си скрито зад извивката на земята, бледо обещание, което едва се появяваше зад линията, където небето се срещаше с морето. Щеше да измине още месец, преди напълно да се покаже, а през есента щеше да изчезне отново. Такъв беше странният цикъл на деня и нощта на арктическия кръг.

Поради местоположението си далеч на север Баренцово море би трябвало да е замръзнало и недостъпно през по-голямата част от годината. Но то беше благословено с топли води, носени от Гълфстрийм. Точно това мощно течение правеше Шотландия и северните части на Норвегия обитаеми, прочистваше Баренцово море

от леда и го поддържаше проходимо дори в най-страховитите зими. Поради тази причина оттук минаваше основният маршрут на товарите военно оборудване, пренасяно от неуморно работещите заводи на Америка към воюващия Съветски съюз. И също като много други подобни морски пътища — като Английския канал и Гибралтарския пролив например, се бе превърнал в нещо като задръстена магистрала и ловна територия за вълчите глутници на Kriegsmarine^[1] и бреговите Schnellboots — бързите кораби за торпедни нападения.

1.

Неслучайно разполагането на немските подводници бе планирано с предвидливостта на подреждащ фигурите си гротмайстор. Събирана бе и най-незначителната информация за силата, бързината и местоназначението на корабите, плаващи в северните части на Атлантическия океан, за да се подготвят подводниците за нападение.

Излитащи от бази в Норвегия и Дания патрулни самолети оглеждаха моретата, търсеха търговски конвои, съобщаваха по радиото позициите им в управлението на флотата и подводниците залягаха да чакат плячката си. През първите години на войната подводниците се радваха на почти пълно господство в моретата и тонове пратки бяха потопени безмилостно. Дори със солиден ескорт от бойни кораби съюзниците можеха само да се надяват, че на всеки сто кораба няма да потъне повече от един. В този отчаян хазарт хората от търговската флота понасяха толкова жертви, колкото войските на предните линии на фронта.

Но това щеше да се промени тази вечер.

Кондорът с четири двигателя беше масивен самолет — дълъг двадесет и пет метра, с размах на крилете близо тридесет и пет метра. Проектиран преди войната за „Луфтханза“ като пътнически самолет, той бързо бе превърнат във военен и служеше едновременно за транспорт и разузнаване. Запасът от гориво му стигаше за четири хиляди километра и му позволяваше да остане във въздуха часове в преследване на съюзническите кораби в открито море.

Използван във въздушни нападения — натоварен с четири двестакилограмови бомби, — през 1941 година кондорът бе понесъл тежки поражения и сега извършваше само разузнавателни полети, като оставаше високо над съюзническия противосамолетен обстрел.

Пилотът на самолета, Франц Лихтерман, се отегчаваше през монотонните часове, прекарани в претърсване на морето. Копнееше да постъпи в бойна ескадрила, да участва в истинската война, а не да се мотае на хиляди метри над леденото нищо с надеждата да открие

съюзнически кораб, който ще бъде потопен от някой друг. В базата Лихтерман имаше стриктно войнишко поведение и очакваше същото от хората си. Но когато патрулираха и минутите се влачеха бавно, позволяваше на петчленния екипаж известна фамилиарност.

— Това би трябвало да помогне — отбеляза той по интеркома, като кимна към ослепителната луна.

— Или отблясъците ще скрият конвоя — отвърна с типичния си песимизъм помощникът му Макс Ебелхард.

— В това спокойно море ще ги открием дори ако спрат да питат за пътя.

— Знаем ли дали изобщо има някой долу?

Въпросът бе зададен от най-младия член на екипажа, Ернст Кеслер. Той беше задният стрелец на кондора и седеше свит в кърмовата част на вентралната гондола, която минаваше почти по цялото протежение на корпуса на самолета. Иззад плексигласовия щит и над дулото на картечницата той не виждаше нищо друго освен това, над което кондорът вече бе прелетял.

— Командирът ме увери, че преди два дни подводница, която се връщала от патрул, забелязала поне стотина кораба около островите Фейро — съобщи Лихтерман на екипажа. — Пътували на север, така че трябва да са някъде тук.

— По-вероятно е командирът на подводницата да е искал да докладва все пак нещо, след като е пропуснал целта и е изхабил всичките си торпеда — изсумтя Ебелхард и изкриви лице, като отпи от изстиналото кафе.

— Бих предпочел да ги разгледам, вместо да ги потопя — обади се Ернст Кеслер.

Това кротко момче беше едва на осемнадесет години и преди да го мобилизират, имаше амбициите да стане лекар. Произхождаше от бедно селско семейство в Бавария и нямаше шансове за висше образование, но това не му пречеше да прекарва свободните си часове, заровил нос в медицински списания и учебници.

— Това не е правилното отношение на немски войник — внимателно го сгълча Лихтерман.

Самият той изпитваше благодарност, задето никога не бяха ставали обект на вражеско нападение. Съмняваше се, че Кеслер би имал куража да открие огън с картечницата, но пък това бе

единственият член на екипажа, който можеше да седи с часове, вторачен в морето, без да му се доповръща.

Лихтерман се замисли мрачно за всички войници, които умираха на Източния фронт, и за това как изпращаните на руснаците танкове и самолети забавяха неизбежното падане на Москва. Той с радост би потопил няколко от корабите с такива доставки.

Мина още един отегчителен час, през който мъжете надничаха навън с надеждата да забележат вражески конвой. Ебелхард потупа Лихтерман по рамото и му посочи дневника си. Макар официалният навигатор да бе предният стрелец, коленичил пред вентралната гондола, Ебелхард винаги изчисляваше времето на полета и посоката. Сега показваше, че е настъпил моментът да се обърнат и да претърсят друга част от морето. Лихтерман зави елегантно, без да отделя поглед от хоризонта.

Ернст Кеслер се гордееше, че има най-доброто зрение от всички на борда на самолета. В детството си правеше дисекция на умрелите животни в семейната ферма, за да изучи анатомията им, като сравняваше видяното с учебниците. Знаеше, че с острото си зрение и уверените си ръце би могъл да стане отличен лекар. Сега обаче тези сетива му служеха за откриването на вражески конвои. Поради положението си в задната част той имаше най-малък шанс да забележи нещо, но все пак го видя. Когато самолетът се наклони настрани, необичаен блясък привлече вниманието му, нещо бяло, съвсем различно от отражението на луната.

— Капитане! — извика Кеслер по интеркома. — Вдясно на борда, към триста.

— Какво видя?

Първобитната тръпка от лова възбуди Лихтерман.

— Не съм сигурен. Нещо проблесна.

Лихтерман и Ебелхард се вторачиха напрегнато в тъмнината, но не видяха нищо.

— Сигурен ли си? — попита пилотът.

— Да — отговори Кеслер с пресилена увереност. — Когато завихме, ъгълът се промени. Убеден съм, че видях нещо.

— Конвой ли? — мрачно попита Ебелхард.

— Не съм сигурен — призна Ернст.

— Йозеф, включи радиото — нареди Лихтерман на предния стрелец и отново наклони самолета.

Пилотът усили мощността на двигателите БМВ и воят им се изостри. Ебелхард притисна бинокъл към лицето си и се вгледа в тъмното море. Тъй като се носеха към вероятната цел с повече от триста километра в час, трябваше да забележи конвоя всеки момент, но минутите течаха, а нищо не се показваше. Накрая свали бинокъла.

— Сигурно е била вълна — каза той, без да натисне копчето на интеркома, така че само Лихтерман го чу.

— Довери му се — отвърна Лихтерман. — Кеслер вижда в тъмнината като проклета котка.

Съюзниците бяха свършили забележителна работа, боядисвайки корабите и танкерите си в защитни цветове, за да попречат на наблюдателите да ги видят, но нищо не можеше да скрие конвоя нощем, тъй като разцепените вълни се открояваха в бяло на фона на океана.

— Проклет да съм — прошепна Ебелхард и посочи през прозореца.

Отначало забелязаха само сиво петно върху тъмната вода, но когато се доближиха към него, то се превърна в дюзини успоредни бели линии, отличаващи се ясно като рисунки с тебешир върху черна дъска. Това бяха вълните зад армада кораби, пътуващи на изток с учудваща скорост. От височината на кондора приличаха на енергично стадо слонове.

Самолетът се доближи още повече. Силното сияние на луната позволи на екипажа да различи бавните танкери и товарни кораби от бойните, разположени по фланговете на конвоя. Един от тях напредваше бързо в дясната страна, а от комините му излизаше гъст пушек. Когато стигаше до началото на редицата, бойният кораб намаляваше скоростта и пускаше товарните да минат покрай него. Съюзниците наричаха тази маневра „Индиански ход“. Останал в края на дългия километри конвой, бойният кораб ускоряваше отново и така в непрестанен цикъл. При този метод бяха нужни по-малко бойни кораби, които да осигуряват защита на конвоя.

— Сигурно са над двеста кораба — прецени Ебелхард.

— Достатъчно да заредят руснаците за месеци — съгласи се пилотът. — Йозеф, какво става с радиото?

— Нищо освен статичен шум.

Статичният шум бе често срещан проблем над арктическият кръг.

— Ще отбележим координатите си — каза Лихтерман — и ще ги съобщим по радиото, когато се приближим към базата. Хей, Ернст, чудесна работа. Щяхме да се върнем и да изпуснем конвоя, ако не беше ти.

— Благодаря — скромно отговори момчето, но в гласа му се долавяше гордост.

— Искам да знам по-точно броя на корабите и скоростта им.

— Да не се приближаваме прекалено много, защото бойните кораби могат да открият огън — предупреди Ебелхард.

Беше участвал в битки и сега летеше като помощник-пилот заради парчето шрапнел, забито в бедрото му при противосамолетния огън над Лондон. Той разпозна погледа на Лихтерман и възбудата в гласа му.

— И не забравяй за „КСБ“.

„КСБ“, „Катапултни самолетни бойци“, беше съюзническият отговор на немското въздушно разузнаване. На носа на товарен кораб монтираха дълга релса и с помощта на ракета можеха да катапултират боен самолет „Морски ураган“, който да обстрелва кондорите и дори да напада подводници, излезли на повърхността. Недостатъкът на „КСБ“ беше, че самолетите не можеха да се приземят отново на кораба. Набезите трябваше да стават близо до Великобритания или друга приятелска страна, за да могат да се приземят нормално. В противен случай се налагаше да ги зарежат в морето, а пилотът да бъде ваден от водата.

Конвоят, който се носеше долу, се намираше на повече от хиляда и петстотин километра от съюзническите територии и въпреки ярката луна не беше възможно да намерят свален пилот. Тази вечер нямаше да катапултират „урагани“. Кондорът нямаше причини да се страхува от конвоя, освен ако не се приближеше прекалено много до бойните кораби и обсега на противосамолетните им оръдия.

Ернст Кеслер броеше корабите, когато внезапно на палубите на два от бойните кораби се появиха проблясващи светлинки.

— Капитане! — извика той. — Огън от конвоя!

Лихтерман едва успя да различи бойните кораби под крилото.

— Спокойно, момче — отвърна той. — Това са сигнални светлини. Корабите пътуват в пълно радио мълчание и това е начинът им за комуникация.

— О, съжалявам.

— Не се притеснявай. Просто ги преброй колкото се може точно.

Кондорът летеше в ленив кръг около флотилията и тъкмо подминаваше северния ѝ фланг, когато Дитц, който отговаряше за горната оръжейна платформа, изкрещя:

— Огън!

Лихтерман нямаше представа за какво говореше Дитц и реагира бавно. Идеално насочена поредица от 7.7-мм картечни откоси разкъса горната повърхност на кондора от основата на вертикалния стабилизатор по цялата дължина на самолета. Дитц бе убит, преди да успее да стреля. Куршумите пронизаха пилотската кабина и сред шумния трясък на рикошетите в металните повърхности и воя на вятъра в дупките на корпуса Лихтерман чу стонове на помощника си. Погледна към него и видя как предницата на якето на Ебелхард се покрива с кръв.

Лихтерман сграбчи руля и се опита да снижи самолета, за да избегне вражеския обстрел. Маневрата беше погрешна.

Пуснат в действие само преди седмици, „Импайър макалпайн“ беше най-новата добавка към конвоя. Построен първоначално като танкер за зърно, осем хиляди тонният кораб прекара пет месеца в корабостроителницата „Бърнтисланд“, където го реконструираха и го снабдиха със сто и петдесет метрова писта и хангар за четири торпедни бомбардировача „Риба-меч“. Все още можеше да превозва почти толкова зърно, колкото преди промяната. Адмиралтейството винаги бе считало „КСБ“ за временна мярка, докато се открие по-добра и безопасна алтернатива. Използваха самолетоносачите като „Макалпайн“ само до пристигането на ескортните бойни кораби от Съединените щати.

Докато кондорът летеше над конвоя, два от бомбардировачите напуснаха „Макалпайн“ и отлетяха достатъчно далеч от флотилията, така че, когато се изкачат в мастиленосиньото небе, да устроят засада на много по-големия и бърз немски самолет. Лихтерман и екипажа му въобще не разбраха какво става. Рибите-меч бяха биплани и

максималната им скорост бе едва наполовина от тази на кондора. Всеки от тях имаше картечница „Викърс“, монтирана над защитната обвивка на двигателя, и оръдие „Луис“ в задната част.

Втората риба-меч чакаше в засада на хиляда метра под кондора и бе почти невидима в тъмнината. Когато кондорът се снижи, за да избегне първия нападател, вторият бомбардировач бе готов да го посрещне.

Ожесточен картечен огън обсипа предницата на немския самолет, а вторият стрелец насочи оръдието си към двата двигателя БМВ, закрепени на лявото крило.

Дупки с размера на монета зейнаха навсякъде около Ернст Кеслер. Алуминият заблестя в яркочервено за миг, после избледня. Бяха изминали само няколко секунди от крясъка на Дитц и огъня в долната част на кондора — времето не бе достатъчно, за да изпадне в ужас. Той знаеше задълженията си. Преглътна мъчително, тъй като стомахът му се бе преобърнал при рязкото снижаване на самолета, и натисна спусъка на картечницата. Кондорът продължи да се спуска надолу покрай по-бавните риби-меч. Трасираци снаряди изпълниха небето. Ернст завъртя 7.92-милиметровото си оръжие като пожарникар, насочващ струя вода. Видя кръг от малки огънчета, които проблясваха в тъмнината. Бяха изгорелите газове от двигателя на бомбардировача и той завъртя към тях огъня си, докато собствения му самолет бе обстрелван жестоко от британските изстребители.

Снарядите се понесоха към блестящия кръг и внезапно носът на нападащия самолет бе погълнат от пламъци. Металът на рибата-меч бе разкъсан от нападението, перката — също. Двигателят избухна като бомба. Горящо гориво и вряло масло обляха пилота и стрелеца. Постепенното снижаване на бомбардировача, който следваше кондора, се превърна в неконтролируемо падане.

Рибата-меч се понесе надолу, горяща като метеор. Лихтерман започна да уравновесява кондора. Кеслер видя летящата развалина, която внезапно промени формата си — крилата се откъснаха от корпуса. Рибата-меч падаше като камък. Пламъците угаснаха, когато разпадащата се машина потъна в тъмното море.

Ернст вдигна очи и забеляза пламъците по лявото крило. Страхът, който не бе усетил досега благодарение на суматохата, го обзе с пълна сила. И от двата деветцилиндрови двигателя излизаше дим.

— Капитане! — извика той в микрофона.

— Млъкни, Кеслер — рязко нареди Лихтерман. — Радист, ела и ми помогни. Ебелхард е мъртъв.

— Капитане, левите двигатели — настоя Кеслер.

— Знам, по дяволите, знам. Млъкни.

Първата риба-меч, която ги беше нападнала, беше доста назад и вероятно вече се бе върнала при конвоя, така че Кеслер нямаше какво друго да прави освен да гледа ужасено гъстия дим в попътната струя. Лихтерман изключи бордните двигатели с надеждата да угаси пламъците. Остави перката да се върти бавно за момент, преди да стартира отново. Двигателят изхърка и запали, а около защитната обвивка се появи пламъци, които бързо почерниха алуминия на кабината.

Вътрешният двигател произвеждаше лек тласък и Лихтерман рискува да изключи външния. Когато отново натисна стартера, двигателят запали незабавно, като почти не димеше. Пилотът веднага изключи все още горящия вътрешен двигател, тъй като се страхуваше, че огънят може да се разпростре до тръбите за гориво, и дроселира повредения външен, за да го запази колкото се може по-дълго. С два нормално функциониращи двигателя и трети, работещ на половин мощност, можеха да стигнат обратно до базата.

Изминаха няколко напрегнати минути. Младият Кеслер устоя на желанието си да разпита пилота за положението им. Знаеше, че Лихтерман щеше да му каже нещо веднага щом можеше. Кеслер скочи и удари главата си във вътрешна подпора, когато чу нов звук, злоещо свистене, което идваше точно иззад него. Плексигласовият щит, предпазващ позицията му, внезапно се покри с капки. Нужна му бе цяла секунда, за да осъзнае, че Лихтерман сигурно бе изчислил запаса от гориво на кондора и разстоянието до базата им в Нарвик и изхвърляше излишния бензин, за да олекоти самолета колкото се може повече. Тръбата за горивото се намираще зад картечницата.

— Как си, Кеслер? — попита Лихтерман, след като изсипа горивото.

— Тъъ, добре, капитане — заекна Кеслер. — Откъде дойдоха?

— Дори не ги видях — призна пилотът.

— Бяха биплани. Е, поне този, който свалих, беше.

— Сигурно са риба-меч — отбеляза Лихтерман. — Очевидно съюзниците си имат нов номер. Тези бомбардировачи не бяха катапултирани от „КСБ“. Подпомаганите от ракети мотори щяха да им откъснат крилата. Англичаните май имат нов самолетonosач.

— Но не видяхме да излитат самолети.

— Възможно е да са ни уловили на радара и да са излетели още преди да забележим конвоя.

— Можем ли да съобщим по радиото тази информация в базата?

— Йозеф работи по въпроса. Радиото все още лови само статичен шум. Ще стигнем брега след половин час. Дотогава връзката трябва да се изясни.

— Какво искате да направя, капитане?

— Стой си на мястото и наблюдавай за други риби-меч. Движим се с по-малко от сто възела и някоя може да ни изненада.

— А как са лейтенант Ебелхард и корпорал Дитц?

— Май бях чул, че баща ти е свещеник или нещо подобно?

— Дядо ми, в лютеранската църква в нашето село.

— Е, в следващото си писмо го помоли да каже една молитва за тях. И Ебелхард, и Дитц са мъртви.

Нямаше повече разговори. Кеслер продължи да наблюдава в тъмното за вражески самолет, като се молеше да не открие нищо. Опитваше се да не мисли, че бе убил двама души. Бушуваше война, а те бяха устроили засада на кондора без предупреждение, така че не трябваше да изпитва чувството на вина, което го тормозеше. Ръцете му не трябваше да треперят, а стомахът му не трябваше да е свит. Искаше му се Лихтерман да не бе споменавал дядо му. Представяше си какво би казал строгият пастор. Той мразеше правителството и тъпата война, която сега бе превърнала най-малкия му внук в убиец. Кеслер знаеше, че никога вече няма да може да погледне дядо си в очите.

— Виждам брега — съобщи Лихтерман след четиридесет минути. — Ще стигнем до Нарвик.

Кондорът се снижи до хиляда метра и полетя над северния бряг на Норвегия — гола, грозна земя, където пенестите вълни се разбиваха в неугледни скали и острови. Само няколко рибарски селца се гушеха сред безличните заливчета и зъбери, където местните жители едва си изкарваха прехраната от морето.

Настроението на Ернст Кеслер се подобри леко. Фактът, че вече летяха над земя, го караше да се чувства в безопасност. Не че щяха да оцелеят, ако се разбиеха в скалите, но да загинеш на земята, където щяха да намерят и погребат останките ти, беше много по-добре от анонимната смърт в морето като тази на английските пилоти, които бе убил.

Съдбата избра този момент да изиграе последния си коз. Външният двигател, който досега работеше на половин мощност и поддържаше движението на огромния самолет, спря толкова рязко, че перката внезапно отказа да се върти и се превърна в неподвижна скулптура от почернял метал, която ги затегли надолу.

Лихтерман се вкопчи в руля, опитвайки се да попречи на кондора да падне като камък. Тласъкът на дясното крило и тегленето от левия борд правеха невъзможно управлението на самолета, който упорито искаше да се наклони наляво и да се спусне надолу.

Кеслер бе отхвърлен върху картечницата и ремък с амуниции се уви около него като змия. Удари го в лицето, замъгли зрението му и разкървави носа му. След миг отново се понесе към него и щеше да го халоса в слепоочието, ако младежът не се бе навел и не го бе приковал към преградата.

Лихтерман удържа кондора в равновесие в продължение на още няколко секунди, но осъзна, че губеше битката. Самолетът бе прекалено нестабилен. Ако въобще имаха някакъв шанс да се приземят, трябваше да балансира тласъка и тегленето. Той протегна облечената си в ръкавица ръка и изключи десните двигатели. Неподвижната перка продължаваше да тегли лявата страна, но Лихтерман можеше да компенсира, тъй като самолетът се превърна в гигантски безмоторник.

— Кеслер, ела тук и си сложи предпазния колан — извика Лихтерман по интеркома. — Падаме.

Самолетът профуча над планина, издигаща се до фиорд с малък глетчер на върха, блеснал в ослепително бяло на фона на черните зъбери. Ернст запълзя иззад картечницата, когато нещо далеч долу привлече вниманието му. Дълбоко в пукнатината на фиорда се виждаше сграда, издигната отчасти върху глетчера. А може би бе нещо толкова старо, че глетчерът почти го бе скрил. Беше трудно да

прецениш от бегъл поглед, но изглеждаше голямо, нещо като стар викингски склад.

— Капитане — извика Кеслер. — Зад нас. Във фиорда. Има някаква сграда. Мисля, че можем да се приземим на леда.

Лихтерман не беше видял нищо, но Кеслер бе обърнат назад и имаше открита гледка към фиорда. Теренът пред кондора бе зловец — ледени хълмове, остри като кинжали. Шасито щеше да се разпадне в мига, когато ги докоснеха, а скалите щяха да съдерат обвивката на самолета като хартия.

— Сигурен ли си? — извика Лихтерман.

— Да, на ръба на глетчера. Видях го на лунната светлина. Там със сигурност има сграда.

Без мощност Лихтерман имаше само една възможност да приземи самолета. Беше сигурен, че ако се опита да го направи на твърда земя, той и двамата оцелели членове на екипажа щяха да загинат при удара. Приземяването върху глетчер също нямаше да е леко, но поне имаше шанс да оцелеят.

Той завъртя руля, борейки се с инерцията на кондора. Висотомерът се завъртя два пъти по-бързо, отколкото когато самолетът бе уравновесен. Лихтерман не можеше да направи нищо срещу това. Ставаше дума за проста физика. Огромният самолет зави и се пригответи за приземяване на север. Планината, скрила глетчера от погледа на Лихтерман, се извиси пред него. Той безмълвно благодари на ярката луна, защото в подножието на планината успя да види снежнобяло поле, ледена отсечка дълга поне километър и половина. Не забеляза сградата, която Кеслер бе видял, но това беше без значение. Съсредоточи се върху леда.

Той се издигаше от морето, а после пропадеше в пукнатина на едната страна на планината, почти вертикална стена от лед, толкова дебела, че изглеждаше синя на лунната светлина. Няколко малки айсберга изпъстриха дългия фиорд.

Кондорът падеше бързо. Лихтерман едва щеше да успее да го завърти още веднъж, за да го изравни с глетчера. Спуснаха се под върха на планината. Обгърнатите от лед скали се появиха на една ръка разстояние от крилото. Ледът, който изглеждаше гладък от триста метра височина, сега им се стори покрит с малки замръзнали вълнички. Лихтерман не спусна колесниците. Ако някой от тях се

откъснеше, при приземяването самолетът щеше да се преобърне и разпадне.

— Дръжте се — каза той с пресъхнало гърло.

Ернст се бе настанил на седалката на радиста със закопчан предпазен колан. Йозеф седеше в пилотската кабина до Лихтерман. Вътрешността на самолета бе потънала в мрак. Когато чу рязкото предупреждение на пилота, Кеслер се наведе надолу, обви ръце около тила си и притисна лакти към колената си, както го бяха обучавали. Започна да се моли безмълвно.

Кондорът удари тежко глетчера, издигна се на няколко метра, после отново падна. Звукът от стърженето на метала върху леда бе оглушителен като минаващ през тунел влак. Кеслер бе отхвърлен напред, но предпазният колан го удържа и той не посмя да промени положението си. Самолетът се блъсна силно в нещо и наръчниците по управление изхвърчаха от рафтовете. Крилото се удари в леда, кондорът се завъртя и от него започнаха да се откъсват едри части.

Кеслер не знаеше кое бе по-добро — да седи в задната част, без да знае какво се случва, или да е в кабината и да гледа как самолетът се разпада. Изпод седалката му се чу силен трясък и през корпуса нахлу леден въздух. Плексигласът, предпазващ предния стрелец, бе издухан навътре. Парчета лед се завъртяха в самолета, но скоростта все още не намаляваше. После се чу страховит звук, експлозия от раздран метал, последвана незабавно от острата миризма на авиационно гориво. Кеслер разбра какво е станало. Едно от крилата бе откъснато при забиването в леда. Макар Лихтерман да бе изсипал повечето гориво, в тръбите все още имаше достатъчно, за да причини пожар.

Самолетът продължи да се носи по глетчера от инерцията и лекия наклон. Най-после скоростта започна да намалява. Откъсването на лявото крило бе завъртяло самолета перпендикулярно на посоката му, а поради тежкото плъзгане по леда триенето взимаше надмощие над гравитацията.

Кеслер си позволи да въздъхне. Знаеше, че след секунди кондорът ще спре напълно. Капитан Лихтерман бе успял. Младежът се отпусна леко и тъкмо се канеше да се изправи, когато дясното крило се заби в леда и се откъсна. Корпусът се завъртя и падна по гръб с невероятна бързина, която едва не изтръгна Кеслер от предпазния му

колан. Вратът му понесе кошмарен камшичен удар и болката стигна чак до петите му.

Младият войник вися замаян няколко секунди, после внезапно осъзна, че вече не чува дразнещото драскане на алуминий върху лед. Кондорът бе спрял. Борейки се с желанието да повърне, той внимателно разкопча предпазния колан и се спусна на тавана на самолета. Усети нещо меко под краката си. Отдръпна се и застана върху една от опорите на корпуса. Опипа мекия предмет и рязко отдръпна ръка. Беше докоснал труп и пръстите му бяха покрити с топла, лепкава течност, за която бе сигурен, че е кръв.

— Капитан Лихтерман? — извика той. — Йозеф?

Отговори му само свистенето на леден вятър.

Кеслер разрови шкафа под радиото и намери фенер. Лъчът му освети трупа на Макс Ебелхард, помощник-пилота, загинал в първите секунди на нападението. Викайки имената на Лихтерман и Йозеф, младежът насочи светлината към преобърнатата кабина. Видя, че мъжете са все още закопчани с предпазните колани към седалките, а ръцете им висяха отпуснато като на парцалени кукли.

Нито един от двамата не помръдна дори когато Кеслер изпълзя до тях и сложи ръка на рамото на пилота. Главата на Лихтерман беше отметната назад, а сините му очи не примигваха. Лицето му беше тъмночервено от прилива на кръв в мозъка. Кеслер го докосна по бузата. Плътта беше още топла, но кожата бе загубила еластичността си. Той насочи лъча на фенера към радиста. Йозеф Вогел също бе мъртъв. Главата му се бе разбила в стената — Кеслер видя кръвта по метала.

Силната миризма на бензин проникна през замъгленото съзнание на Кеслер и той се запрепъва към задницата на самолета, където се намираше изходът. Катастрофата бе изкривила рамката и му се наложи да удари вратата с рамо, за да я отвори. Падна навън от кондора и се просна на леда. Наоколо бяха разпилени парчета от корпуса и крилото, а ледът бе набразден от самолета.

Не беше сигурен дали щеше да избухне пожар, нито колко време щеше да мине, преди да може да се върне в съсипания кондор. Но като усети кошмарния вятър, изстудяван от леда, разбра, че не може да остане дълго на открито. Най-разумно беше да намери загадъчната постройка, която бе забелязал преди катастрофата. Там щеше да

изчака, докато се увери, че самолетът няма да изгори. Ако имаше късмет, радиото бе оцеляло. Ако не, в задната част на самолета имаше надуваема лодка. Щяха да са му нужни дни, за да стигне до някое село, но ако се придържаше към брега, щеше да успее.

Ясният план му помогна да изтика назад ужасите от изминалия час. Просто трябваше да се съсредоточи върху оцеляването си. След като се върнеше в Нарвик, можеше да си позволи да мисли за мъртвите си другари. Не беше близък приятел с никого, тъй като предпочиташе да учи, вместо да се забавлява с тях, но все пак бяха неговият екипаж.

Главата го заболя, а вратът му се скова толкова силно, че едва успяваше да го раздвижи. Огледа внимателно планината, която криеше малкия фиорд, и се запрепъва по глетчера. Трудно бе да прецени разстоянието по леда и онова, което изглеждаше само един-два километра, се превърна в дълго ходене. Краката му изтръпнаха. Обля го внезапен дъжд, водата замръзна по шинела му и изпада на малки ледени кристалчета, които хрущяха при всяка крачка. Мислеше дали да се върне и да рискува да остане в самолета, когато видя очертанията на сградата. Но докато се приближаваше към нея и я оглеждаше, затрепери повече от страх отколкото от студ. Това въобще не беше постройка.

Кеслер спря под предната част на огромен кораб, построен от дебело дърво с медна обвивка, който бе заклещен в леда. Тъй като знаеше колко бавно се движеха ледовете, той прецени, че корабът бе тук от хиляди години. Не приличаше на нищо, което някога бе виждал. Но в същия миг си помисли, че това не бе вярно. Беше виждал този кораб. Рисунки в Библията, която дядо му му четеше, когато беше малък. Кеслер предпочиташе историите на Стария завет пред проповедите на Новия, затова дори си припомни размерите на кораба — сто аршина дълъг, петдесет аршина широк и тридесет аршина висок.

„... и на този ковчег Ной натовари животните, две по две.“

[1] Kriegsmarine — военноморските сили на Райха от 1935 до 1945 г. — Б.ред. ↑

2.

*Бандар абас, Иран
В наши дни*

Вехтият товарен кораб стоеше закотвен във от оживеното пристанище Бандар абас от достатъчно дълго време, за да предизвика подозренията на иранските военни. От близката военна база изпратиха въоръжен патрулен катер да провери положението и той се понесе в плитките сини води към дългия над сто и петдесет метра съд.

Корабът на име „Норега“ беше с панамска регистрация, ако можеше да се съди по висящото знаме. Изглежда, бяха го превърнали в танкер, след като бе изслужил живота си като товарен кораб. От палубата се издигаха пет товарни гика, три предни и два на кърмата. Около тях имаше купчини ярко боядисани контейнери, натрупани високо, почти до прозорците на мостика. Въпреки огромното количество контейнери корабът стоеше високо във водата, като поне пет метра от червената боя, предпазваща корпуса от обрастване с водорасли, се показваха над линията за максимален товар. Корпусът бе син, но не бе виждал боя от доста време, а горните му части бяха в различни нюанси на зеленото. Двата му комина бяха толкова почернели от дим, че не можеше да се определи оригиналният им цвят. От тях се издигаше дим, увиснал като покров над кораба. Метално скеле бе изградено над опашната част. Мъже в зацапани с машинно масло гащеризони се трудеха по кормилния лагер.

Патрулният катер се приближи. Мичманът вдигна мегафон към устата си.

— Ахой, „Норега“ — каза той на фарси^[1]. — Уведомяваме ви, че ще се качим на борда.

Мухамад Гами повтори думите си на английски, международния език в корабоплаването. След секунда кошмарно дебел мъж с лекъосана офицерска риза застана до подвижния мост, кимна на един от подчинените си и стъпалата започнаха да се спускат надолу.

Когато катерът стигна по-близо до товарния кораб, Гаами видя капитанските еполети на раменете на мъжа и се зачуди как човек с такъв ранг може дотолкова да се занемари. Капитанът на „Норего“ имаше гигантско шкембе, увиснало противно над колана му. Под бялата шапка косата му лъщеше мазна, изпъстрена с посивели кичури, а лицето му бе покрито с набола четина. Гаами дори не можеше да си представи къде собствениците на грохналия кораб бяха намерили подобен капитан.

Един от хората му стоеше зад петдесеткалибровата картечница на катера. Гаами кимна на друг моряк да завърже надуваемата лодка към мостика. Трети стоеше наблизко със закачен на рамото „Калашников“. Гаами провери дали кобурът му е закопчан и скочи на мостика, последван от прекия си подчинен. Докато се качваше по стъпалата, видя как капитанът на товарния кораб се мъчи да приглади косата си и да опъне мръсната риза. Опитите бяха напълно безплодни.

Гаами стигна до палубата и забеляза, че плочите, изкривени на места, не бяха виждали боя от десетилетия. Ръжда покриваше почти всяка повърхност с изключение на товарните контейнери, които вероятно не бяха на борда от достатъчно дълго време, за да пострадат от немарливостта на екипажа. Части от парапетите липсваха и бяха заменени с вериги, а корозията бе изяла надстройката толкова много, че изглеждаше готова да се срути всеки момент.

Прикривайки отвращението си, Мухамад Гаами козирува на капитана. Мъжът почеса огромното си шкембе и небрежно вдигна ръка към козирката си.

— Капитане, аз съм мичман Мухамад Гаами от иранската военноморска флота. Това е матрос Катахани.

— Добре дошли на борда на „Норего“ — отвърна капитанът. — Аз съм капитан Ернесто Естебан.

Испанският му акцент бе толкова силен, че Гаами си повтори всяка дума наум, за да е сигурен, че го разбира. Естебан беше няколко сантиметра по-висок от иранския моряк, но бе прегърбен от излишните килограми и двамата изглеждаха почти еднакви на ръст. Очите му бяха тъмни и воднисти, а когато се ръкува с Гаами и се усмихна, се показаха пожълтели и изкривени зъби. Дъхът му вонеше на вкиснато мляко.

— Какъв е проблемът с руля ви? — попита Гаами.

Естебан изруга на испански.

— Лагерът замръзна. За четвърти път този месец. Стиснатите собственици не ми позволяват да го ремонтирам в корабостроителница, затова хората ми се мъчат да се справят сами. Би трябвало да продължим пътя си тази нощ или утре сутрин.

— Какви са местоназначението и товарът ви?

Капитанът плясна с ръка един от контейнерите.

— Празни кутии. „Норего“ става само за това.

— Не разбирам — отвърна Гама.

— Превозваме празни контейнери от Дубай до Хонконг. От различни пристанища пристигат пълни контейнери. Разтоварват ги, изпразват ги и ги струпват на дока. Ние ги връщаме обратно в Хонконг, където ги товарят отново.

Това обяснява защо корабът стои толкова високо във водата, помисли си Гама. Празните контейнери тежаха само по няколко тона.

— А какво носите на обратния си път? — попита той.

— Рядко носим достатъчно, за да покрием разходите си — горчиво отвърна Естебан. — Никой не иска да ни застрахова за нещо по-ценно от празни контейнери.

— Трябва да видя декларацията за екипажа ви, митническата декларация и регистрацията на кораба.

— Проблем ли има? — бързо попита Естебан.

— Ще реша, след като видя документите — отговори Гама с достатъчно заплашителен глас, за да е сигурен, че гнусният тип ще се подчини. — Корабът ви е в ирански води и аз имам пълно право да инспектирам всеки сантиметър от него, ако това ми се стори нужно.

— Няма проблеми, сеньор — мазно се ухили Естебан. — Защо не седнеш на хладно в моя кабинет?

Бандар абас бе сгушен в най-тясната част на пролива Хормуз, тесния вход към Персийския залив. Температурите през лятото рядко падаха под петдесет градуса и почти нямаше вятър. Металната палуба под краката на мъжете бе достатъчно гореща, за да изпържиш яйца върху нея.

— Водете ни — каза Гама и махна с ръка към надстройката.

Вътрешните помещения на „Норего“ бяха също така мизерни като външността му. Подовете бяха покрити с изпокъсан линолеум, стените — гол метал с големи петна олющена боя, а флуоресцентните

лампи, монтирани на тавана, жужаха силно. Някои от тях примигваха често и коридорът потъваше в сянка.

Естебан поведе Гама и Катахани по тесен коридор с разклатени парапети, после по друга къса отсечка. Отвори вратата към кабинета си и махна на мъжете да влязат. През отворена врата на отсрещната страна се виждаше капитанската каюта. Леглото не беше оправено, а разпилените по пода чаршафи бяха изпъстрени с лекета. Към стената бе закачена с болтове грозна тоалетка, а огледалото над нея бе украсено с назъбена пукнатина от единия до другия ъгъл.

Офисът представляваше правоъгълна стая с един илюминатор, толкова мръсен и набит със сол, че през него едва влизаше светлина. Стените бяха украсени с картини, изобразяващи клоуни с тъжни очи, нарисувани с крещящи цветове върху черно кадифе. Друга врата водеше към малка баня, по-мръсна от обществена тоалетна в тежерански бедняшки квартал. В офиса бяха изпушени безброй цигари, застояла воня на фасове обгръщаше всичко, включително гърлото на Гама. Самият той пушеше, откак се помни, но все пак бе отвратен.

Естебан набута голите жици на настолната лампа в контакта до бюрото си, изруга, когато от тях изскочиха искри, но изглеждаше доволен, че лампата светна. Настани се на стола си със стон и махна на двамата инспектори да заемат местата срещу него. Гама използва химикалката си, за да разкара изсъхналия труп на хлебарка от стола, преди да седне.

Капитанът претършува в бюрото и извади бутилка алкохол. Огледа двамата мюсюлмани и върна шишето в чекмеджето, като си мърмореше на испански.

— Добре, ето декларацията — изсумтя той и им подаде папка. — Както ви казах, не пренасяме друго освен празни контейнери за Хонконг.

Той сложи друга папка на бюрото.

— Декларацията за екипажа. Пасмина лениви неблагоприятници, ако питате мен. Ако искате да задържите някого от тях, добре сте дошли. А това са регистрационните документи на „Норего“.

Гама прегледа списъка на членовете на екипажа, като си отбелязваше националностите им и проверяваше по два пъти документите им за самоличност. Екипажът се състоеше от китайци, мексиканци и жители на карибските острови. Капитанът бе от

Гуадалахара, Мексико, работеше за „Презокеански пратки и товари“ от единадесет години, като капитан на „Норего“ — от шест. Гами се изненада, като изчисли, че Естебан е само на четиридесет и две години. Дебелакът изглеждаше по-близо до шейсетака.

Нищо не възбуждаше подозрения, но Гами държеше да си свърши работата докрай.

— Тук пише, че превозвате осемстотин и седемдесет контейнера — каза той.

— Да, там някъде.

— В трюмовете ли са складирани?

— Да, тези, които не са на палубата — потвърди Естебан.

— Не искам да ви обиждам, капитане, но кораб като вашия не е подходящ за превозване на контейнери. Подозирам, че в трюмовете ви може да е скрита контрабандна стока. Бих желал да проверя и шестте.

— Докато поправят руля, разполагам с неограничено време, мичмане — небрежно отвърна Естебан. — Ако искате да огледате целия кораб, моля заповядайте. Нямам какво да крия.

Внезапно вратата на офиса се отвори рязко. Един китаец от екипажа издокаран в гащеризон и дървени чехли, забъбри развълнувано на кантонски. Естебан изруга и скочи от стола. Бързите му движения разтревожиха двамата иранци. Гами се изправи и сложи ръка на кобура си. Естебан не му обърна никакво внимание и се втурна през стаята с най-високата скорост, която му позволяваха петдесетте излишни килограма тлъстина. Тъкмо когато стигна до вратата на банята, водопроводът изхърка зловещо. Капитанът затвори вратата и след секунда чува звук от вода, изригваща като от гейзер и плющяща в тавана. Нова, още по-остра и гнусна воня нахлу в претъпкания офис.

— Съжалявам — извини се Естебан. — Сенг работи по септичната ни система, но засега не се справя много добре.

— Ако крият нещо — прошепна Катахани на фарси на шефа си, — не мисля, че искам да го намеря.

— Прав си — съгласи се Гами. — В залива няма контрабандист, който би се доверил на този тлъст мърляч и скапаната му гемия.

Гами не се шегуваше — контрабандата в Персийския залив бе почитана и стара традиция. Той се обърна към капитана.

— Виждам, че сте зает с поправките по кораба. Документите изглеждат редовни, затова няма да ви отнемам повече време.

— Сигурен ли сте? — попита Естебан, като повдигна рошавите си вежди. — Нямам нищо против да ви разведа наоколо.

— Няма да е необходимо — увери го Гами.

— Както искате.

Естебан ги поведе обратно по мрачните коридори. Блясъкът на следобедното слънце им се стори невероятно силен, след като напуснаха тъмните помещения. На хоризонта зад „Норега“, четиристотинметров супертанкер напредваше на север, където трюмовете му щяха да бъдат напълнени с петрол.

Гами се ръкува с Естебан пред мостика.

— Ако проблемът с руля не бъде оправен до сутринта, трябва да уведомите пристанищните власти в Бандар абас. Те могат да наредят да откарат кораба ви в пристанището.

— Ще поправим бракмата бързо — каза Естебан. — Може да е изморен, но в дъртия „Норега“ има още живот.

Гами го изгледа скептично. Слезе в патрулния катер и кимна на матроса. Вдигнаха котва и се отдалечиха от грохналия кораб. Вълната след тях блестеше бяла и чиста на фона на тъмната солена вода.

Застанал до парапета, Естебан помахна на иранския катер, в случай че някой се обърнеше назад, но явно нямаха търпение да се отдалечат от „Норега“. Капитанът почеса огромното си шкембе и проследи изчезващия в далечината катер. Когато от него не остана и следа, един мъж излезе от надстройката. Беше по-възрастен от Естебан, с рядка рижава коса около плешивото теме. Имаше умни кафяви очи и шеговито поведение и макар да бе в добра форма, малко шкембенце изпъваше колана му.

— Микрофонът в кабинета ти трябва да се смени — каза той делово. — Всички звучахте като анимационни герои, надуващи балони с хелий.

Капитанът извади топчетата от марля иззад кътниците си. Дебелите му бузи изчезнаха в миг. После свали кафявите лещи и се разкриха зашеметяващи сини очи. Трансформацията от потънал в мизерия моряк към мъжествен и хубав тип бе завършена, когато свали мазната перука от главата си. Косата му беше естествено руса, подстригана по войнишки. Наболата четина си бе лично негова и нямаше търпение да я обръсне, но това трябваше да почака, докато

напуснеха иранските територии, в случай че отново му се наложеше да играе Ернесто Естебан, капитан на „Норего“.

— Алвин, Саймън и Тиъдър^[2], това сме ние — ухили се Хуан Родригес Кабрило.

— Чух, че е трябвало да натиснеш паник-бутона.

Под бюрото в офиса имаше монтирани скрити контролни бутони, които Кабрило можеше да използва в различни ситуации. Един от тях бе извикал Еди Сенг. Той стоеше търпеливо пред вратата в очакване да изиграе ролята на смотан техник и бе активирал помпата във водопровода под неработещия клозет, който изригна като вулкан. Химикалите, добавени във водата, засилиха илюзията, като създадоха зашеметяваща миризма.

— Мичман Гами искаше да се прави на Шерлок Холмс и да огледа наоколо. Наложил се да го обезкуража — обяснил Кабрило на Макс Хенли, вицепрезидент на Корпорацията, на която Хуан бе председател.

— Мислиш ли, че ще се върнат?

— Ако сме тук утре сутрин, можеш да се обзаложиш на това.

— Тогава трябва да се уверим, че няма да сме тук — отвърна Хенли с дяволито пламъче в очите.

Двамата мъже влязоха в надстройката. Хуан пое към килер, претъпкан с парцали, четки, метли и препарати за чистене, които очевидно никога не бяха използвани. Приблужи се до мърлява мивка и завъртя крановете внимателно, сякаш набирал комбинацията на сейф. Чу се рязко прещракване и задната стена се отвори. Разкри се коридор, застлан с великолепен мокет. Грозните метални стени и евтиният линолеум изчезнаха. Коридорът бе облицован в тъмен махагон, а полилеите осигуряваха приятна мека светлина.

Също като маскировката на Кабрило, целяща да заблуди иранската флота, „Норего“ не беше това, което изглеждаше. Всъщност това дори не бе истинското му име. Размествайки металните букви, придържани към кърмата с магнити, екипажът бе образувал името „Норего“ от истинското му име — „Орегон“.

Построен като товарен кораб за дървен материал, „Орегон“ бе кръстосвал Тихия океан в продължение на двадесет години, превозвайки канадски и американски товари към Япония и другите азиатски пазари. Единадесет хиляди тонният кораб бе служил отлично

на собствениците си, но годините започваха да му се отразяват. Както всеки друг стар кораб той приближаваше края на ползния си живот. Корпусът му започваше да корозира, а двигателите му вече не работеха така добре, както когато бяха нови. Собствениците пуснаха обява, че искат да го продадат за скрап, тъй като знаеха, че величественият навремето флагмански кораб щеше да докара по няколко долара на тон.

По онова време Хуан Кабрило тъкмо бе основал Корпорацията и се нуждаеше от кораб. Беше посетил пристанища из целия свят в търсене на подходящия. Когато видя снимки на товарния кораб, разбра, че е намерил своя. Принуди се да наддава срещу три фирми, преработващи стари кораби, но все пак успя да го купи за много по-малко, отколкото ако беше избрал нов. Кабрило въобще не се интересуваше от възможностите му да превозва товари. Искаше го заради анонимността му.

След това „Орегон“ прекара почти шест месеца в закрит сух док във Владивосток, където претърпя невероятна трансформация. Без да променят външния му вид, напълно изкормиха вътрешността му. Старите дизелови двигатели бяха заменени с най-новите мощни мотори. Благодарение на процес, наречен магнитохидродинамика, двигателите използваха суперохладени магнити, за да взимат естествени свободни електрони от морската вода, които осигуряваха почти безкраен запас от електричество. После тази мощност бе вкарвана в четири пулсиращи джета, които избутваха вода през чифт блестящи тръби с векторен тласък. Технологиата бе изпробвана само на няколко кораба и след пожара на пътнически параход на име „Изумрудения делфин“, задвижван чрез магнитохидродинамика, бе ограничена само до лабораториите и мащабните модели.

Заради скоростите, на които сега корабът бе способен, корпусът му трябваше да бъде подсилен и втвърден. Добавиха му стабилизиращи перки и носовата му част се сдобиха със скромни възможности за разбиване на лед. През целия кораб бяха прокарани няколко километра жици, за да осигурят сложната употреба на електроника, всичко от военни радари и сонари до телевизионни камери. Системата бе контролирана от суперкомпютър „Сън майкросистемс“.

После дойдоха оръдията. Две торпедни цеви, 120-милиметрово оръдие, което използваше насочващата система на боен танк

„Ейбръмс“ Б1А1. Освен това имаше три 20-милиметрови оръдия „Гейтлинг“, произведени от „Дженеръл илектрик“, вертикални установки за антикорабни ракети и няколко картечници калибър 30 за отбрана. Всички оръжия бяха умно скрити зад подвижни корпусни плочи като онези на немските подводници, използвани през Първата световна война. Тридесеткалибровите бяха прибрани в ръждясали петролни варели, закрепени постоянно към палубата. С натискането на бутон в оперативния център капациите на варелите се отваряха и оръжията изскачаха, управлявани дистанционно от стрелците, които седяха в безопасност във вътрешността на кораба.

Кабрило добави и други изненади. Трюмът до кърмата бе превърнат в хангар за хеликоптер „Робинсън D44“ за четирима пътници, който можеше да бъде хидравлично издигнат на палубата. Скрити врати, откъдето можеха да изскочат всякакви видове лодки, включително моделът, разработен за атаките на морските тюлени, се намираха на ватерлинията, а по продължение на кила два масивни панела се отваряха към огромно пространство, наречено „Лунен басейн“, откъдето можеха да пуснат чифт миниподводници.

Що се отнася до помещенията за екипажа, не бяха спестени никакви разходи. Коридорите и кабините бяха луксозни като в петзвезден хотел. „Орегон“ се радваше на най-чудесната кухня с персонал от отлично обучени готвачи. Една от страничните баластни цистерни, проектирана да придаде на кораба вид на напълно натоварен, ако това се наложи, бе облицована с карарски мрамор и превърната в басейн с олимпийски размери.

Работниците, изпълнили трансформацията, мислеха, че работят за руската военноморска флота и създават нов шпионски кораб. Кабрило бе подпомогнат в тази лъжа от командира на базата, където се намираше докът, подкупен адмирал, когото Хуан познаваше от години.

Парите за създаване на Корпорацията и ремонта на „Орегон“ идваха от тайна сметка на Каймановите острови, която навремето бе принадлежала на наемен убиец, за когото Кабрило се бе погрижил от името на бившите си работодатели от ЦРУ. Сумата трябваше да се върне в черната каса на ЦРУ, но Хуан получи разрешение от прекия си началник, Лангстън Овърхолт, да ги използва за начинанието си.

Кабрило бе възнамерявал да напусне ЦРУ, когато Саддам Хюсеин нахлу в Кувейт на 2 август 1990 година и изненада безкрайно

всички в Лангли. Централното разузнавателно управление участваше в Студената война от толкова дълго време, че когато Берлинската стена бе срутена, а Съветският съюз се разпадна, не бяха готови за избухналите регионални схватки, за които Хуан бе сигурен, че ще последват. Корпоративната култура в ЦРУ бе здраво установена и пречеше да се види надвисналата опасност. Когато Пакистан изпробва първата си ядрена бомба, ЦРУ научи за това от телевизията. Кабрило смяташе, че липсата на гъвкавост в ЦРУ заслепяваше ръководството и му пречеше да види как се развива светът след дългите години, в които бе доминиран от две суперсили.

Овърхолт не даде официално позволение на Хуан да финансира собствената си тайна полувоенна компания, Корпорацията, но той също бе разбрал, че правилата се променят. Практически Кабрило и екипът му бяха наемници, но макар парите за създаването на предприятието му да не можеха да бъдат проследени обратно до Съединените щати, Хуан никога не забрави кой му беше помогнал да започне операцията. И сега заради Овърхолт „Орегон“ седеше на няколко километра от брега на Иран и се преструваше, че е друг кораб.

Кабрило и Хенли тръгнаха към залата за конференции във вътрешността на кораба. Събранието, председателствано от Хуан, когато радарът забеляза приближаващия се патрулен катер и го принуди да влезе в ролята на Ернесто Естебан, още продължаваше.

Еди Сенг стоеше пред телевизор с плосък екран и държеше лазерна показалка в ръка. Напълно различен от несръчния водопроводчик, когото бе изиграл пред иранците, Сенг беше ветеран от ЦРУ също като Кабрило. Поради невероятната си способност да планира и провежда акциите Еди действаше като ръководител на операциите на брега. Някоя подробност не беше прекалено малка за вниманието му. Невероятната му способност да се съсредоточава му бе позволила да прекара голяма част от кариерата си под прикритие в Китай, успявайки да се изплъзне от най-безмилостната тайна полиция в света.

Около голямата конферентна маса седяха останалите от старшия състав на Корпорацията с изключение на доктор Джулия Хъксли. Джулия беше главният медицински служител на „Орегон“ и рядко присъстваше на събранията относно мисиите.

— Е, прогони ли иранците с дъха си? — попита Линда Рос, когато Хуан се настани до нея.

— О, съжалявам — извини се той и извади ментов бонбон от джоба си, за да прогони миризмата на сиренето „Лимбургер“, което бе съдвквал тъкмо преди гостите да се качат на борда. — Мисля, че не харесаха моя английски — добави той с кошмарния акцент, който бе използвал.

Линда беше новият вицепрезидент по операциите. С ягодовочервена коса, дълъг бретон, който вечно отмяташе от очите си, и изпъстрени с лунички нос и бузи, тя имаше вид на малка палавница. Тънкият ѝ почти момичешки глас подсилваше тази представа. Но когато заговореше, всички членове на екипажа се заслушваха внимателно. Линда бе работила като разузнавач на крайцер и бе напуснала армията след кариера в Главния щаб.

Срещу нея седяха навигаторът Ерик Стоун и партньорът му Марк Мърфи, който отговаряше за огромния арсенал оръжия, разположени на кораба. По-нататък бяха Хали Касим, офицерът, който отговаряше за комуникациите, и Франклин Линкълн, едър бивш тюлен, началник на групата от бивши служители на специалните сили, „ловджийските кучета“ както Макс ги наричаше.

— Е, справихте ли се, господин председател? — избумтя глас от високоговорителя на телефона.

Беше Лангстън Овърхолт, свързан чрез обезопасен канал от Лангли.

Като основател на Корпорацията Хуан си запази титлата „председател“ и само един член от екипажа, възрастният главен стюард Морис, го наричаше „капитан“.

— Просто успокоихме местните жители — отговори Кабрило.

— Не ви заподозряха, нали?

— Не, Ланг. Въпреки, че сме само на няколко километра от военноморската база в Бандар абас, иранците са свикнали да виждат много кораби. Погледнаха набързо нашия и решиха, че не представляваме заплаха.

— Разполагаме с много кратко време, в което да изпълним мисията си — предупреди го Овърхолт. — Но ако смяташ, че трябва да отложим, разбирам.

— Ланг, тук сме. Ракетните торпеда са тук, а преговорите с Русия за ограничаване на експорта на оръжия са след две седмици. Трябва да го направим сега или никога.

Изобилието на ядрени бомби си оставаше най-сериозният проблем за безопасността на света, но продажбите на оръжие на нестабилни правителства също бяха голяма грижа за Вашингтон. Русия и Китай трупаха милиарди долари от продажба на ракети, бойни самолети, танкове и дори подводници, които продаваха на Техеран.

— Ако искаш доказателство, че Русия снабдява иранците с торпеда „Сквал“, ще влезем още тази вечер.

„Сквал“ вероятно беше най-доброто торпедо в света, способно да достигне скорост от над двеста възела, тъй като фучеше през водата във въздушна обвивка от суперактивни мехурчета. Имаше седемдесет и пет метров обсег и се управляваше трудно заради високата скорост.

— Иранците твърдят, че са създали своя собствена версия на „Сквал“ без руска помощ — обади се Макс Хенли. — Ако успеем да докажем, че руснаците са им дали технологията, макар да го отричат енергично, това ще ни помогне много да ги принудим да ограничат търговията с оръжия.

— Или цялата работа ще се обърне срещу нас, ако ви хванат — промърмори загрижено Овърхолт. — Не съм напълно убеден, че идеята е добра.

— Успокой се, Лангстън — каза Кабрило, като скръсти ръце на тила, напипа зрънце лепило, останало от перуката, и го махна внимателно. — Малко ли работа сме ти свършили досега без никакви проблеми? Иранците няма да узнаят какво е станало, а ние ще сме на седемстотин километра от Залива, ако случайно усетят, че сме влизали в укритието за подводници. А след като разберат какво се е случило, първото, което ще търсят, ще са американски военни кораби, а не порутено панамско корито с повреден лагер.

— Това ми напомни нещо, господин Овърхолт — обади се Еди. — Ще отдръпнете достатъчно далеч от Бандар абас нашите военноморски сили, за да докажете, че не е имало намеса от американска страна, нали?

— На двеста километра от пристанището няма американски кораби — увери го Овърхолт. — Потрудохме се доста, за да не възбудим подозренията на Пети флот, но работата се уреди.

Кабрило се прокашля.

— Да го направим. След дванадесет часа ще разполагаш с достатъчно доказателства, за да дръпнете ушите на руснаците. Всички сме наясно с рисковете, но ако така Кремъл ще бъде принуден да се откаже от продажбата на оръжия на всеки аятолах с дълбоки джобове, трябва да го направим.

— Знам. Прави сте — въздъхна Овърхолт. — Хуан, просто бъди внимателен, ясно ли е?

— Разчитай на това, приятелю.

— Искате ли да остана на линия? — попита ветеранът от ЦРУ.

— Знаеш къде да депозираш парите, след като изчезнем отгук — отговори Хуан. — Освен ако не искаш да научиш подробностите по операцията ни, мисля, че би трябвало да затвориш.

— Готово — съгласи се Овърхолт и линията прекъсна.

Хуан се обърна към колегите си.

— Е добре, планирахме нещата достатъчно дълго време. Има ли подробности, които да изясним, преди да приключим?

— Контейнерите на палубата — отвърна Макс. — Да започнем ли да ги демонтираме по мръкване, или да изчакаме да се върнеш от базата и да потеглим на път? И какво да правим с боята и останалите камуфлажни материали?

Купчините контейнери, натрупани по палубата на „Орегон“, бяха маскировка. Можеха да се сгъват и складират в един от трюмовете, променяйки силуета на „Орегон“. Синята боя по корпуса и зелената по надстройката бяха екологичен пигмент, който можеше да се свали с водна струя. Под боята корпусът представляваше смесица от различни цветове, които изглеждаха нанесени от поколения собственици. Всъщност боята беше вещество, поглъщащо радарните сигнали подобно на обвивката на невидимите бойни самолети.

Около ключовите съоръжения на кораба бяха монтирани метални плочи, които променяха формата му. Обтекателят над носа, който му придаваше по-колоритен вид, щеше да бъде свален. Двойните комини щяха да бъдат демонтирани и заменени с огромен овален комин. Той действаше и като защитна броня на радарните куполи, които в момента бяха сгънати в средната част на кораба. За да се промени още по-пълно видът на кораба, баластните цистерни щяха да бъдат потопени и „Орегон“ щеше да изглежда като натоварен със стока.

След четири часа усилен труд на целия екипаж „Норего“ щеше да изчезне безследно, а „Орегон“ щеше да заплава невинно из Персийския залив. Най-ироничното бе, че смятаха да издигнат иранския флаг, тъй като наистина корабът бе регистриран тук.

Хуан се замисли за момент, преди да отговори, като премисляше рисковете.

— Ерик, каква е луната тази вечер?

— Само четвъртинка — отговори навигаторът, който беше и метеоролог. — Синоптичната прогноза предвижда облаци след полунощ.

— Добре, хайде да оставим всичко на мястото му до полунощ — каза Кабрило. — Трябва да се върнем на борда до два сутринта. Подготовката ще започне два часа по-рано, но ако нещо се обърка, можем да върнем всичко обратно достатъчно бързо. Нещо друго?

Останалите кимнаха отрицателно. Чу се шумолене на хартии и всички се надигнаха.

— Ще се срещнем в лунния басейн в единадесет часа, за да направим последна проверка на оборудването. Ще пуснем миниподводниците не по-късно от единадесет и четиридесет и пет. Ако закъснеем, ще си имаме проблеми с прилива — каза Кабрило. — Искам да изясня на всички началници на отдели, особено на ръководителите на бреговите операции — той погледна многозначително към Еди Сенг и Франклин Линкълн, — че не искам никакви пропуски и грешки. Имаме добър план. Ако се придържаме към него, всичко ще мине идеално. Положението в този край на света е достатъчно лошо и без да предизвикаме скандал, ако ни заловят да крадем ракетни торпеда.

Линкълн промърмори добродушно:

— Всички знаете, че се измъкнах от Детройт, за да избягам от тогавашните си другарчета, които крадяха каквото ти падне.

— Аха, измъкна се направо от тигана — ухили се Еди.

— ... и право в иранския затвор.

[1] Фарси — персийски (ирански) език; говори се в Иран, Афганистан, Таджикистан и други държави в региона. — Б.пр. ↑

[2] Герои от анимационния филм „Алвин и катеричките“. — Б.пр. ↑

3.

Стажът в ЦРУ бе научил Хуан да спи съвсем по малко за дълги периоди от време, но чак след като основа Корпорацията и купи „Орегон“, той разви способността на моряците да заспива по команда. След заседанието той се върна в каютата си, луксозен апартамент, сякаш взет от тузарска къща в Манхатън, съблече костюма на капитан Естебан и си легна. Мислите за опасността, срещу която екипът му щеше да се изправи на брега, го държаха буден по-малко от минута. Без да има нужда от будилник, той се събуди час преди срещата в лунния басейн. Не беше сънувал нищо.

Влезе в банята, седна на махагонов стол, за да свали изкуствения си крак, и влезе под душа. Благодарение на изобилното електричество бойлерът на „Орегон“ осигуряваше горещ душ за секунди. Кабрило застана под почти врялата вода, наведе глава и остави силната струя да бие по тялото му. Беше насъбрал безброй белези през годините и ясно си спомняше при какви обстоятелства бе получил всеки от тях. Най-рядко се сецаше за загубения крак.

За повечето хора такава събитие би било повратен момент в живота. Така беше и за Хуан през дългите месеци на рехабилитация. Но след това почти никога не се замисляше по въпроса. Тренира тялото си да приеме протезата, а мозъка си — да я игнорира. Още в началото на физиотерапията каза на доктор Хъксли: „Може да съм осакатен, но няма да си позволя да се превърна в инвалид.“

Протезата, която беше носил през деня, бе конструирана като човешки крайник, покрита с тънка гума в телесен цвят, отговарящ на цвета на кожата му. Имаше дори пръсти с нокти и косъмчета като тези на левия му крак. След като се избърса и най-последно наболата четина, той влезе във вградения гардероб и извади съвсем различен крайник.

На „Орегон“ имаше отдел, наречен „Вълшебният магазин“, управляван от холивудски майстор по специалните ефекти на име Кевин Никсън. Точно Никсън, в пълна тайна, бе създал онова, което

Хуан наричаше „бойния ми крак“. За разлика от естествено изглеждащите протези, този приличаше на реквизит на някоя от сериите на „Терминатор“. Изработен от титан и въглеродни нишки, бойният крак версия 3.0 бе буквално цял арсенал. Пистолет „Кел-Тек“ бе прикрепен в прасеца заедно с идеално балансиран нож. Протезата бе снабдена и с телена гарота, 50-калибров пистолет само с един куршум, който се изстрелваше от петата, и малки отделения за различна допълнителна екипировка.

Докато нагласяше съоръжението и го закрепваше с чифт подсилени ремъци, Хуан се подготви психически за мисията. Бе създал Корпорацията по две причини. Едната, разбира се, бе да спечели пари. От тази гледна точка се бе справил по-добре, отколкото и в най-лудите си мечти. Всеки член на екипажа можеше да се пенсионира и да живее охолно от изкараното през годините. Самият Кабрило би могъл да си купи малък карибски остров, ако пожелаеше. Но втората причина да създаде своя собствена армия го поддържаше активен дълго след като обикновен човек би се оттеглил. Нуждата от група като тяхната бе толкова голяма, че съвестта не му позволяваше да спре.

Само през последната година той и екипът му бяха разбили пиратска група, която нападнаше кораби с китайски имигранти, а после използваше нещастните хорица като роби в отдалечена златна мина. След това бяха осуетили опита на един екотерорист да атакува Съединените щати с биологично оръжие.

В мига, когато приключе дадена задача, две нови, също така важни, предизвикваха уникалните възможности на Корпорацията. Злото се ширеше по земното кълбо, а властите не можеха да спрат разпространението му. Макар да работеха под ръководството на моралните принципи на Кабрило, хората от Корпорацията не бяха възпирани от политици, които се тревожеха повече за изборите отколкото за конкретните мерки за решаване на проблемите.

Докато Хуан се обличаше, главният стюард почука на вратата и влезе тихо.

— Закуска, капитане — каза Морис с тъжния си британски акцент.

Морис беше ветеран от кралската военноморска флота, достигнал до пенсионна възраст. Тънък като клечка, с гъста снежнобяла коса, той вървеше със стегната походка, идеално изправен

и оставаше невъзмутим при всякакви обстоятелства. Макар самият Кабрило да си падаше малко суетен, нищо не можеше да се сравни с тъмните костюми и белите колосани ризи, които Морис носеше независимо от времето. През годините, прекарани на кораба, никой не го бе виждал да се поти или трепери.

— Остави я на бюрото — извика Хуан, излизайки от спалнята.

Стаята, която му служеше за кабинет, беше облицована с красива ламперия. Таванът беше от махагон, както и шкафовете с витринки, побрали някои от интересните предмети, които Хуан бе събрал през годините. На едната стена висеше великолепна картина, изобразяваща „Орегон“, устремен напред в бурно море, осветявано от светкавици.

Морис остави сребърния сервиз и се намръщи недоволено, оглеждайки бюрото. В уютна ниша в каютата на председателя имаше идеална маса за хранене. Свали капачите от подносите и стаята се изпълни с аромат на омлет, херинга и силно кафе. Стюардът знаеше, че Кабрило слага малко сметана в първото си кафе за деня, затова бе приготвил сребърната каничка още преди Хуан да се настани на стола.

— Е, какви са последните новини за интернет свалката на господин Стоун с красавицата от Бразилия? — попита Хуан, като лапна огромна хапка от омлета.

Морис беше прочут като най-големия клюкар на борда, а безбройните виртуални романи на Ерик Стоун бяха любимата му тема.

— Господин Стоун започва да подозира, че той и въпросната дама може би имат повече общи интереси, отколкото смяташе в началото — конспираторски прошепна Морис.

Хуан отваряше старинния сейф зад бюрото си.

— Имам предвид пола, капитане. Ерик мисли, че дамата може всъщност да е мъж. Господин Мърфи ми показа снимките, които тя/той му изпратила, и според него са обработени с „Фотошоп“, за да се скрият някои анатомични подробности.

Кабрило се засмя.

— Горкият Ерик. Не може да извади късмет дори в интернет.

Той отключи тежката врата, на която бяха гравирани името и логото на отдавна несъществуваща железопътна компания. Почти всички по-малки оръжия на борда на „Орегон“ бяха съхранявани в оръжейната до звукоизолираното стрелбище, но Хуан предпочиташе да държи личния си арсенал в кабинета. В добавка към картечниците,

пушките и пистолетите той пазеше в сейфа и валута от различни страни, сто хиляди долара в златни монети, изсечени в четири национални монетни двора, и няколко малки торбички с необработени диаманти. Четиридесеткаратов диамант лежеше встрани от останалите. Беше получен като подарък от новоизбрания президент на Зимбабве като благодарност за усилията на Корпорацията да го освободи от политическия затвор.

— Доктор Хъксли потвърди подозренията на господин Мърфи, като изследва лицевите пропорции на „дамата“ и ги сравни с нормите за мъже и жени — продължи Морис.

Кабрило провери полуавтоматичния пистолет, единственото оръжие, което щеше да вземе със себе си. За разлика от останалите хора от екипа, той нямаше да тръгне въоръжен до зъби. Допи кафето си и хапна още малко омлет. Усети прилив на адреналин във вените си. Стомахът му се сви леко и той реши да се откаже от херингите.

— И какво ще прави Ерик? — попита на ставане от масата.

— Очевидно ще отложи пътуването си до Рио, докато успее да разбере точно как стоят нещата. Господин Мърфи смята, че би трябвало да наеме частен детектив.

Кабрило изсумтя презрително.

— Според мен трябва да забрави за интернета и да се запознава с жени по нормалния начин. Лице в лице в бар след няколко питиета.

— Точно така! Човек не може да пренебрегне светските възможности на няколко коктейла — кимна Морис, като разтреби бюрото на Кабрило и вдигна подноса, сложил чиста ленена салфетка на ръката си. — Ще те видя, когато се върнете.

Това бе обичайното пожелание за късмет на стюарда.

— Не и ако аз те видя първи — отвърна Хуан съгласно установения между тях жаргон.

Излязоха заедно от каютата. Морис зави надясно, за да се върне в кухнята, а Хуан — наляво. Взе асансьора и слезе три палуби по-надолу. Вратите се отвориха към огромно помещение, осветено с прожектори, където миришеше на море. Висок кран държеше по-голямата от двете подводници, които „Орегон“ носеше, двадесет и два метра, „Номад“ 1000. Миниподводницата можеше да превозва шест души, включително пилот и помощник-пилот. До трите предни илюминатора бяха скупчени армирани лампи от ксенон и контролен

лост с хватка, която можеше да разкъса стомана. „Номад“ беше създаден за триста метра дълбочина, почти десет пъти по-голяма от тази на малката му сестричка „Дисквъри“ 1000, която висеше над него и бе оборудвана с камера за гмуркане, така че водолазите да могат да излязат от нея, когато е потопена.

Екипажът вече бе свалил решетката под подводницата. Разкриваше се огромна пещера, която отиваше чак до кила на „Орегон“. Външните врати все още бяха затворени, но помпите вече пълнеха отворието с размерите на плувен басейн в подготовка на спускането.

Линк, Еди и Макс нахлузваха мокри черни неопрени над банските си. Водолазната екипировка бе натоварена в подводницата. Линда Рос стоеше със скръстени на гърдите ръце и наблюдаваше развеселено Макс. Хенли бе служил във Виетнам като капитан на военен катер, но вече не се радваше на зашеметяващата фигура, която имаше навремето. Не му беше лесно да изпъне неопрена над шкембенцето си. Обикновено не придружаваше екипа на екскурзиите до брега, но беше най-добрият морски инженер в Корпорацията и всички бяха съгласни, че експертното му мнение щеше да им бъде полезно.

— Хайде, старче — ухили се Хуан, като потупа шкембето на Макс. — Доколкото си спомням, преди няколко години нямаше подобни проблеми.

— Не е от годините — изстена Макс, — а от сладкишите.

Кабрило седна на пейката и, за разлика от останалите, навлече сух неопрен върху дрехите си.

— Линда, провери ли всичко преди потегляне?

— Готови сме.

— А спусковата шейна?

— Готова е — отговори Макс вместо Линда.

Той се гордееше с шейната която сам бе проектирал и лично бе надзиравал изработването ѝ в работилницата на „Орегон“.

Хуан взе комплекта слушалки от дежурния инженер и звънна в оперативния център.

— Хали, как изглежда положението навън?

— Радарът регистрира обичайния брой танкери, влизаци и излизаци от залива. Товарен кораб за контейнери пусна котва в

пристанището на Бандар абас преди около два часа, както и няколко арабски лодки и корабчета.

— Нищо от военната база?

— Кротуват си. Сканирах всички честоти. Не се случва абсолютно нищо с изключение на обикновеното бърбене между кораби в морето.

— Надявам се, че усъвършенстваш езиковите си способности.

Това беше стара шега между двамата. Хали Касим беше син на ливанци, но не можеше да каже и дума на арабски, един от четирите езика, които Кабрило говореше идеално.

— Съжалявам, шефе, оставям компютъра да върши тази работа вместо мен.

— Ерик, Мърф, готови ли сте, момчета?

Когато Кабрило изпращаше екип на брега, нямаше по-добри офицери от Стоун и Мърфи, на които да остави поддръжката на навигационните и оръжейните системи на кораба.

— Да, сър — отговориха двамата едновременно, после Мърфи добави. — Ние сме заредени, стегнати и готови за поеване.

Хуан изстена. Новото хоби на Мърфи беше мръснишката поезия и въпреки горещите уверения на екипажа, че не го бива в това той се смяташе за майстор в уличния жанр.

— Бъдете готови за проверка на комуникациите, след като се настаним в „Номад“ — нареди им Кабрило.

— Разбрано — отговори Хали.

Линк и Еди взеха водонепропускливите сакове с оръжията и оборудването и се качиха в миниподводницата. Макс и Кабрило ги последваха. Хуан потупа суеверно дебелия стоманен корпус и се пъкна вътре. Пътуването до брега щеше да отнеме един час, затова се настаниха по протежение на страните на подводницата, вместо да се тъпчат във водолазната камера, предназначена само за двама души. И четиримата щяха да навлекат екипировката си по време на пътуването.

Линда Рос мина покрай Хуан и Макс и се настани на пилотското място, нисък стол, заобиколен от контролно табло и компютърни монитори, които хвърляха призрачна зелена светлина върху лицето ѝ.

— Чувате ли ме, „Орегон“? — попита тя, след като сложи слушалките си.

— Идеално.

Комуникационната им система използваше 132-битово кодиране и сменяше честотите на всяка десета част от секундата, така че шансът за улавяне и дешифриране бе кръгла нула.

Мъжете в задната част на подводницата също провериха съоръженията си за връзка. Водолазните шлемове, които щяха да сложат, имаха вградени ултразвукови приемопредавателни устройства, осигуряващи лесна връзка между тях, „Номад“ и „Орегон“.

— Добре, можете да ни отворите — нареди Линда. Светлините в лунния басейн бяха намалени, за да не се виждат под водата, и вратите на кила се отвориха бавно. Включиха механизма за спускане на подводницата, която се разтърси и пое надолу. Топлата вода на залива скоро обля илюминаторите. Механиците свалиха скобите и „Номад“ бе освободен.

Линда активира баластните помпи и започна бавно да вкарва вода в резервоарите. Изведе внимателно подводницата изпод дъното на „Орегон“. Макар да го беше правила безброй пъти, движенията ѝ бяха прецизни и грижливи. Наблюдаваше уреда за измерване на дълбочината и лазерния търсач, монтиран на върха на подводницата, за да се увери, че са се отдръпнали от кила.

— „Номад“ е свободен — съобщи тя, когато се смъкнаха на седем метра под корпуса на кораба.

— Затваряме вратите. „Орегон“ ви пожелава успех.

Линда слезе още петнадесет метра надолу, докато дъното на морето доближи на около метър под тях, и се насочи към военноморската база в Бандар абас. Поддържаше ниска скорост, така че звукът на пропелерите да не привлече вниманието на някой внимателен оператор на сонар в района, макар че благодарение на голямото движение в пролива беше много трудно да различиш тихата подводница от общия шум.

Рискуваха да ги видят, защото водата беше плитка, и Линда бе принудена да изгаси външните лампи. Трябваше да разчита на СОСО — Система за откриване на светлина и обсег, която използваше серия отразени лазери, за да разчита терена пред подводницата. Линда щеше да ги отведе до базата, следвайки триизмерния компютърен образ на това, което ги заобикаляше. СОСО можеше да открие и съвсем малки предмети с размера на консерва.

— Говори пилотът — извика тя през рамо. — Ще пътуваме на височина от минус петнадесет метра и скорост три възела. Ще пристигнем на местоназначението след приблизително шестдесет и две минути. По време на пътуването можете да използвате само проверена от нас електроника.

— Ало, пилота, фъстъците ми са гранясали — извика Линк.

— Да. А пък аз искам възглавница и одеало — добави Еди.

Макс се присъедини към тях.

— Докато обслужваш останалите, донеси ми един двоен скоч.

Ако човек се вслушаше в бърбенето им през следващия половин час, никога нямаше да заподозре, че се готвеха да проникнат в най-строго охраняваната военноморска база в Иран. Не че не бяха наясно с рисковете. Просто бяха достатъчно добри професионалисти, за да се изнервят от опасностите.

Но всичко това приключи след тридесет минути. Екипът започна да нахлузва водолазната екипировка, като всеки проверяваше внимателно оборудването на останалите. След като се облякоха, Хуан и Линк се смъкнаха в камерата с размер на телефонна будка. На тавана на клаустрофобично тясното помещение имаше капак, който се отваряше от пилотската кабина или от вътрешността на камерата, но само когато напрежението от двете страни на бронирата врата бе уравновесено. За да спести време, Хуан натисна бутоните, които позволяваха на морската вода бавно да напълни камерата. Водата беше топла като кръв. Хуан оправи гънките на костюма си, за да не се повреди от водата. И двамата мъже размърдаха челюсти, за да облекчат напрежението в тъпанчетата.

Когато водата им стигна до шия, Кабрило отново натисна бутона. Нямаше нужда да слагат водолазните шлемове до последната секунда.

— Как се справяте там отзад? — гласът на Линда звучеше слабо и отдалечено в шлема.

— Защо винаги ме заклепват в това миниатюрно място с най-едрия тип от екипа? — театрално изплака Хуан.

— Защото шкембето на Макс е прекалено голямо, за да се побере в камерата заедно с Линк, а Еди би бил размазан като хлебарка — отвърна Рос.

— Хей, човече, бъди благодарен, че не си поемам дъх — пошегува се Линк с плътния си баритон.

— Председателю, СОСО видя вратите на укритието за подводници. На около петдесет метра сме.

— Добре, Линда. Остави ни на дъното вдясно от входа на дока.

— Разбрано.

След секунда „Номад“ потръпна леко, когато Линда го настани на пясъчното морско дъно.

— Намалювам мощността на цялото второстепенно оборудване. Кажете, когато сте готови.

— Е, какво ще кажеш, великане? — обърна се Кабрило към Линк.

— Да действаме.

Хуан си сложи шлема, като се увери, че екипировката му е в изправност и получава достатъчно въздух от резервоарите. Кабрило изчака Линк да му даде водолазния сигнал за „Всичко е наред“, преди да отвори отново клапана за водата, която бързо нахлу до тавана на камерата. Той намали светлините и натисна друг бутон, за да отвори вратата.

Капакът се вдигна нагоре и освободи малкото количество останал въздух. Мехурчетата изглеждаха сребристобели в мрачината, но благодарение на вълните, които се удряха в пристана, нямаше да бъдат забелязани.

Хуан се измъкна от камерата и спря на горната палуба на подводницата. На угасени светлини водата изглеждаше тъмна като мастило. Кабрило бе израснал в южна Калифорния и обичаше морето, откак се помнеше. Завърши училище за водолази и сърфисти още в тийнейджърските си години. Във водата се чувстваше удобно като тюлен и бе почти толкова добър плувец. Тъмнината само засилваше увереността му, когато се гмуркаше.

Линкълн изскочи от „Номад“ след секунда. Хуан затвори капака и двамата зачакаха Еди и Макс да повторят процедурата. След като всички се измъкнаха от подводницата, Кабрило рискува да светне подводен фенер, засланяйки лъча му с ръка.

Иранското укритие за подводници бе построено чрез изкопаване на двеста метра дълъг и тридесет метра широк окоп от океана на изток към пустинята. Над него бе издигната обвивка от подсилен бетон, дебела почти три метра и способна да издържи на пряко бомбено попадение. Беше построена преди нахлуването на САЩ в съседен

Ирак и иранците сигурно бяха наясно, че някоя от противобункерните бомби от американския арсенал можеше да срине цялата постройка за миг. На юг и на север от дока се намираше главният кей на военноморската база, а административните сгради, работилниците и казармите се простираха на три километра навътре в сушата.

Откъм морската страна на укритието имаше две масивни врати, които се отваряха хидравлично навън. Надуваеми мехури запечатваха пролуката между долната част на вратата и бетонната площадка, за да попречат на водата да нахлуе в сградата. Ако не употребяха експлозиви или ацетиленова горелка, вратите бяха недостъпни.

Кабрило се отдалечи от тях и поведе екипа си през тъмното царство. На всеки няколко секунди насочваше лъча на фенера към покритата с водорасли и рачета стена, която предпазваше базата от опустошенията на океана. След петнадесет метра лъчът се спря на онова, което беше търсил. В стената имаше дренажна тръба, широка около метър, тъмна дупка, която захранваше помпите за пресушаване на дока. Внимателно прикрил лъча, Кабрило огледа металната решетка, вградена в бетона с цел да попречи на някого или нещо да се вмъкне нагоре по канала. Стоманата беше леко корозирала, но бетонът бе абсолютно здрав. Беше му нужна цяла минута, за да забележи жиците на върха и шестте метални пръчки.

Единият начин да се попречи на вероятните натрапници бе да се поставят детектори за движение върху решетката, но заради ятата любопитни риби в залива алармата щеше да пици почти непрестанно. По-лесно бе да се пусне електрически ток по метала и ако връзката се прекъснеше, часовите щяха да разберат, че някой е свалил част от решетката.

Хуан посочи жиците на Линк, най-добрия специалист на Корпорацията по проникване в тила на противника. С опипване Линкълн нагласи шунтове на три от стоманените пръчки, използвайки алигаторни скоби и жици, за да не спре движението на тока. После извади две туби от водолазната си раница. Отвори едната и намаза краищата на решетката със сиво вещество, което приличаше на пластилин. След това изцеди от втората туба същото количество пластилин върху първия слой.

Инертни поотделно, двете вещества образуваха разяждаща киселина, когато се смесеха. След по-малко от минута металът бе

достатъчно увреден и Линк счупи прътовете. Жиците му все още поддържаха движението на ток и алармите мълчаха. Той остави прътовете на пясъка, като внимаваше да не докосва разядените краища, и задържа настрани отпуснатите жици, за да направи път на Макс, Еди и Хуан. После и самият той се пъхна в тръбата.

Сега, когато вече бяха защитени от любопитни погледи, Хуан усили светлината на фенера. Лъчът образува широк пръстен върху стените на тръбата. Внезапно бърза сянка се спусна към него. Той размаха диво ръка. Тръбната перка и опашката на бебе акула бързо изчезнаха зад него.

— Добре че я срещнахме сега, а не след няколко години — ухили се Еди.

Кабрило имаше нужда от секунда, за да успокои ускореното биене на сърцето си, преди да продължи надолу по тясната тръба. Беше по-нервен, отколкото очакваше, а това не му харесваше. Тръбата водеше към огромен клапан, който щеше да е затворен, ако докът бе празен. Но през двата дни, прекарани в грижливо наблюдение на укритието, не видяха нищо, което да сочи, че иранците бяха изпомпали водата, след като бяха получили най-новата си подводница.

Четиримата мъже се пъхнаха в чудовищната помпа за пресушаване. Роторните перки бяха направени от ярък феробронз, монтиран с болтове към главината. Хуан бе дошъл подготвен за болтове, а в случай че перките бяха заварени, носеше малка горелка. Той извади гаечен ключ от торбичката на бедрото си и нападна съоръжението. Тъгълът беше неудобен, а проклетите болтове сигурно бяха затегнати с пневматичен пистолет и му бе доста трудно да развърти всичките дванадесет. Един го затрудни толкова много, че ярки петна избухнаха зад затворените му клепащи. Когато болтът най-после се откачи, гаечният ключ подскочи нагоре и го поряза. Малко облаче кръв увисна в светлината на фенера.

— Да не се опитваш да накараш акулата да се върне? — закачи го Макс.

— Стига огромният ти задник да е между мен и нея, нямам проблеми.

— Не е огромен, просто добре подплатен.

Хуан приключи с болтовете и остави настрани всяко от петдесетсантиметровите остриета. Наложил му се да откачи резервоара

си за въздух и да се сгърчи под корпуса на помпата, за да мине от другата страна. Изчака останалите да се присъединят към него и да върнат резервоарите си по местата им.

Тръбата продължаваше още четири метра, а после завиваше под ъгъл от деветдесет градуса. Кабрило изгаси фенера и след като изчака няколко секунди очите му да се приспособят, успя да различи бледа арка зад ъгъла. Заплува предпазливо към нея. Стигна до завоя и проточи врат да погледне.

Бяха стигнали до дока. От лампите на тавана се процеждаше слаба светлина, която му подсказа, че часовоите виждат достатъчно, за да пазят укритието, но нямаше начин при тия условия техници да работят по подводницата. Както бяха очаквали, щеше да им се наложи да усмирят само няколко души.

Кабрило изплува от тръбата и се гмурна надолу към бетонното дъно, последван от Макс, Линк и Еди. Приблжиха се към огромните врати, където имаше най-малка възможност да се натъкнат на часовои. Хуан провери дълбочината и остави хората си на три метра за минута, за да позволи на малкото количество азотни мехурчета, насъбрали се в кръвта им, да се разсеят.

С търпението на крокодили, измъкващи се от реката в преследване на плячката си, четиримата мъже се издигнаха към повърхността. Увиснаха в последния момент, за да нагласят малките перископи към шлемовете си. Способна да увеличи звездната светлина, така че да я превърне в ярък ден, мощността на третото поколение оптика трябваше да бъде намалена леко, докато бавно претърсваха всяко ъгълче на дока от безопасната позиция във водата.

Докут бе достатъчно широк за два кораба и всеки край на укритието за подводници бе украсен с издигнати циментови кейчета, които се простираха почти по цялата дължина на постройката. Навсякъде бяха пръснати инструменти, варели с лубриканти, купчини оборудване, покрити с брезент, малки електрически колички за голф за улесняване на придвижването, имаше и три електрокара. В далечния край по цялата ширина на сградата беше издигната платформа. Част от нея бе остъклена, за да се направи офис или наблюдателница, а под нея от всяка страна бяха разположени обезопасени складове. Виждаше се и висок кран на релси, който можеше да достигне всяка част на дока.

Завързан на едната страна на кея с дебели кафяви въжета, се очертаваше заплашителният черен силует на подводница „Кило-клас“. Две хиляди и двеста тонното чудовище навремето бе най-страшната подводница в арсенала на Съветския съюз. Когато работеше на батерии, „Кило“ беше сред най-тихите подводни ловци, способна да изненада кораби, оборудвани със сложни сонарни системи. Имаше шест торпедни тръби и можеше да патрулира месец и половина, без да бъде повторно зареждана.

Присъствието на „Кило“ бе провокация, като се имаше предвид факта, че Иран имаше навика да потапя търговски кораби в Персийския залив. Съединените щати и съюзниците им опитаха всеки възможен дипломатически номер, за да попречат на Русия да продаде подводниците на иранската военноморска флота, но никоя от двете страни по сделката не се отказа. По принцип седемдесетметровите подводници бяха разполагани в Чах бахар в Арабско море, а не в залива, но разузнавателните данни на Овърхолт сочеха, че „Кило“ е тук, за да бъде снабдена с новоразработени ракетни торпеда.

Ако Корпорацията успееше да докаже, че руснаците са продали нелегално подобна технология на Техеран, това щеше да сложи край на всяка бъдеща сделка, която Иран се опиташе да сключи за купуването на нови подводници. Всички отчаяно искаха това.

— Е, с какво разполагаме? — попита Хуан след пет минути, прекарани в безмълвно наблюдение.

— Аз преброих шест — отговори Линк.

— Потвърждавам — присъедини се Еди към него.

— Макс?

— Сигурни ли сте, че това не е заспал часовой, ей там, вляво под нещо, което прилича на купчина покривки?

Мъжете тихо провериха мястото, посочено от Макс, като се напъгнаха да различат фигурата на човек. Тримата си поеа дъх рязко, когато сянката внезапно скочи на крака, огледа се наоколо, почеса се под мишницата и легна отново.

— Орлов поглед, приятелю — каза Хуан. — Вече няма да те закачам, че слагаш очила, когато четеш докладите. Добре, значи имаме четирима часовои горе в наблюдателницата, двама до изхода за персонала и спящата красавица. Линк, Еди, бандата на втория етаж е

ваша. Макс, удължи съня на този тип за известно време. Аз ще се заема с двойката до вратата.

Кабрило погледна часовника си. Беше един сутринта. Възможността да сменят часовете преди разсъмване беше минимална.

— Разполагаме с един час да се върнем на борда на „Номад“, ако искаме да спазим крайния срок до три сутринта, така че е време да действваме. Почваме ли?

Мъжете се потопиха под водата и заплуваха по протежение на дока. Макс спря до мястото, където спеше мързеливият войник, и се надигна над бетонния док, заслонен от сянката на корпуса на „Кило“. Еди и Линк се придвижиха по лявата страна, за да изскочат под металните стълби, които водеха към балкона на втория етаж. Хуан излезе от водата и се прикри зад купчина палета на около сто метра от добре осветения вестибюл, където двамата пазачи наблюдаваха затворените врати.

Тихо свали водолазната екипировка и неопрена. Отдолу носеше униформа на капитан от сирийската военноморска флота, допълнена дори с вратовръзка и медали. Единственото, което правеше впечатление, бяха гумените водолазни терлици на краката му, но не можеше да направи нищо по въпроса. Той закопча колана с кобура и сложи шапка, за да прикрие русата си коса. Изчака още една минута, за да даде възможност на хората си да се разположат, преди да заобиколи контейнерите и да се отправи с енергична походка към пазачите.

Стигна на седем метра, преди единият да усети присъствието му. Мъжът скочи на крака, огледа се наоколо озадачено, после си спомни, че е оставил калашника си на пода до масата. Хуан продължи напред, а мъжът сграбчи оръжието, насочи го право в гърдите му и изръмжа някакво предупреждение. Партньорът му скочи и стисна пушка, но ремъкът ѝ се оплете в ръцете му.

— Какво е това неуважение? — арогантно попита Хуан на идеален арабски. — Аз съм капитан Ханзи Хурани от сирийската военноморска флота. Гост съм на командира на базата ви, адмирал Рамазани.

Двамата пазачи примигнаха тъпо.

— Кой? — заекна единият.

— Капитан Хурани — разгневено отвърна Хуан. — В името на Пророка, идвах в тази сграда поне дузина пъти през последната седмица. Не е възможно да не сте разбрали, че съм тук, за да видя новото ви вълшебно оръжие, торпедата, които ще прогонят кръстоносците от водите ни веднъж завинаги.

Хуан знаеше, че часовите, които говореха фарси, разбират две-три думи от всяко бързо изляяно изречение, но позата бе по-важна от казаното. Трябваше да ги накара да повярват, че мястото му е тук въпреки късния час. На масата до препълнения пепелник, чиниите със заложена храна и смачканите вестници стоеше радиостанция. Ако се обадеха на охраната на базата, работата щеше да се усложни.

— Загубих представа за времето, докато разглеждах подводницата — продължи Хуан, после се усмихна засрамено. — Е, това не е вярно. Заспах в каютата на капитана и сънувах, че аз ще нанеса първия удар срещу американските империалисти.

В очите на часовоя все още се долавяше подозрение, но признанието, че старши офицер, макар и от друга флота, се бе поддал на същите фантазии като тях, го поуспокои. Той преведе на партньора си казаното от Кабрило.

Думите му не направиха желаното впечатление. Мъжът се разкрещя на първия часовоя и размаха автомата си. Онзи, който говореше арабски, поиска да види документите на Хуан.

Кабрило извади портфейл и го подаде на старшия от двамата войници. Докато часовоят го разглеждаше, Хуан измъкна кутия цигари от предния си джоб и запали. Цигарите бяха „Дънхил“, много по-добра марка от евтиния местен тютюн. Войниците веднага забелязаха елегантната плоска кутия. Старшият държеше портфейла и се протягаше към радиостанцията, когато Хуан му предложи цигара. Той се поколеба за момент, затова Кабрило приближи кутията.

— Трябва да се обадим в охранителната база — обясни по-младият.

— Разбира се — съгласи се Хуан, като издуха дима от цигарата си. — Мислех, че ще искате да се изкефите на прилична цигара, докато ви ругаят, задето не знаете, че имам право да съм тук.

Двамата смутено взеха по цигара. Хуан им протегна запалката. Едва успяха да се спогледат след първото дръпване, преди бързодействащият напоен с наркотици тютюн да поразии нервната им

система. Мъжете се смъкнаха безмълвно на земята. Кабрило стъпка цигарата си на пода.

— По принцип, момчета — промърмори той, като загаси димящите им цигари и прибра уликите в джоба си, — тези неща убиват. Във вашия случай ще бъдете замаяни само няколко часа. Но все пак не ви завиждам за момента, когато началниците открият каква сте я надробили.

Корпорацията се опитваше да води операциите си без излишни смъртни случаи. От най-ранните етапи на планирането на мисията Кабрило искаше да е сигурен, че часовете няма да умрат само защото Русия продаваше нелегално военно оборудване. Това не означаваше, че по ръцете му и тези на екипа нямаше достатъчно кръв, но не искаха да убиват, ако не беше абсолютно наложително.

Хуан се извъръщаше настрани, когато металната врата на изхода се отвори енергично и издокаран в бяла престилка техник влезе вътре, придружаван от двама войници. Видяха изпадналите в безсъзнание часовои и непознатата униформа на Хуан. Единият вдигна пушката си и изкрещя. Вторият извика нещо и бързо се втурна към вратата. Кабрило разбра, че отиваше за помощ. След минута всичките три хиляди моряци и технически персонал щяха да залееят дока като бясна вълна.

4.

В мига, когато вторият войник се втурна към вратата, малка точка рубиненочервена светлина се появи върху оръжието на първия, последвано от безшумен куршум, който откъсна калашниковия автомат от хватката му и обля с кръв обезобразената му ръка.

Хуан не се поколеба. Линк или Еди бяха обезвредили човека от горната платформа, където бяха заели позиция, и Кабрило знаеше, че зашеметеният техник също бе в обсега на пушките със заглушител. Той се завъртя на пети и се втурна след третия. Увеличаваше скоростта си при всяка крачка, тласкан от упоритост и страх да не допусне провал. Часовоят хлътна в тъмната военноморска база и ако не беше светлобежовата му униформа, Кабрило щеше да го изгуби от поглед. Само след осем стъпки бе смалил дистанцията до минимум, а след още три се хвърли върху иранеца. Сграбчи го за коленете и го тръшна на земята в хватка, с която би се възгордял всеки професионален ръгбист. Двамата паднаха на твърдия асфалт. Хуан бе защитен от тялото на войника, но врагът му нямаше този късмет. Главата му се шибна в земята с ужасяващ трясък, а грубият асфалт раздра лицето му до мускулите.

Кабрило се огледа бързо. Наблизо имаше два тъмни склада, а в далечината видя четириетажна офис сграда с няколко осветени прозореца. Очевидно никой не го беше забелязал. Той закопча пластмасови белезници на китките на войника, метна го през рамо и се втурна обратно към укритието за подводници.

Когато затвори вратата зад себе си, видя, че Еди бе завързал техника и бе сложил лепенка на устата му. Влачеше го към отдалечения ъгъл на вестибюла, където вече бе скрил двамата упоени часовои. Хуан метна товара си до тях.

— Това ми скъси живота с няколко минути — задъхано каза той.

— Видя ли те някой? — попита Сенг.

— Ако чуеш вой на аларма, ще получиш отговор. Имаше ли проблеми с останалите?

— Единият посегна към оръжието си. Линк спря кръвотечението му и ако стигне до болница до час-два, ще оживее. Носехме маски, а аз крещях на китайски, както планирахме. Ако тези момчета са наясно с оръжията, ще познаят, че нашите са китайска изработка.

— Да и това заедно с чешките амуниции, които използваме, ще ги озадачи сериозно.

Макс Хенли се приближи към тях усмихнат.

— Винаги трябва да усложняваш нещата, а?

— Хайде, Макс, ако не увеличим риска, няма да получим огромните суми, на които всички сме свикнали.

— Готов съм да ти отстъпя част от моя дял следващия път.

— Имаше ли проблеми с твоя човек?

— Ще спи кротко до утре. А сега, ако нямаш нищо против, хайде да намерим проклетите торпеда.

В първата от двете огромни зали под издигнатата платформа намериха складирани руски торпеда „ТЕСТ 71“, абсолютно същите като онези на „Орегон“. Във втората, след като Линк простреля ключалката, откриха най-новото и смъртоносно оръжие на иранците. Залата беше пълна с работни маси, диагностични компютри и всякакви видове електронно оборудване. По средата се виждаха две покрити с чаршафи форми, които приличаха на трупове в морга. Макс се приближи до едната и отметна чаршафа. На пръв поглед торпедото, настанено на механична вагонетка, изглеждаше като „ТЕСТ 71“, само дето нямаше перка. Той огледа осемметровата подводна ракета, най-вече интересно оформения ѝ нос. Точно тази характеристика създаваше въздушен мехур около торпедото и му позволяваше да фучи през водата без никакво триене.

— Какво мислиш? — попита Хуан, като пристъпи към Макс.

— Същата е като снимките на руския „Сквал“ — отговори инженерът. — При тези неща функцията зависи от формата, което означава, че само няколко проекта биха могли да произведат подобен ефект. Да, това тук е идентично с руските рибки.

— Значи руснаците помагат на иранците?

— Без съмнение — потвърди Макс и се изправи. — Окончателното доказателство е в проекта на ракетния мотор, но определено ги пипнахме.

— Добре, чудесно. Еди ще ти помогне да съберете всичко, което можете.

Сенг вече стоеше до компютърния терминал и закачаше пиратски драйв, който щеше да източи всичко от системата. Линк преглеждаше дневници и папки в търсене на нещо важно. Кабрило се обърна към Франклин Линкълн.

— Готов ли си, великане?

— Да.

Макс сложи ръка на лакътя на Хуан, който се канеше да излезе от стаята.

— Едно или две?

Хуан огледа двете торпеда.

— Така и така сме били път. Да вземем и двете.

— Знаеш, че вероятно са заредени, нали?

Кабрило се ухили.

— Значи ще ги вземем внимателно.

Докато Линк претърсваше горната платформа за механизма, който отваряше главните външни врати, Хуан се качи по стълбата, завинтена към едната стена, и тръгна към контролната кабина на крана. Запознат с всички видове кранове след прекараните в морето години, той включи машината и я подкара към предната част на дока. Внезапно го осени пъклена идея и спусна огромната кука. Тежка почти тон и движеща се достатъчно бързо, за да има размах, куката бе насочена към горната платформа на най-новата иранска подводница „Кило“.

Куката не откъсна перката, но зловецата дупка, която остана в деликатното контролно управление, означаваше, че подводницата щеше да остане в дока през следващите няколко месеца.

Когато Хуан най-последно спря крана, Еди и Макс изкараха едно от тритонните торпеда от лабораторията. Кабрило спусна куката, а колегите му закачиха към нея гигантските кабели, които иранците предвидливо бяха оставили там. Макс му махна, а Еди отиде да вземе водолазната си екипировка.

Кабрило вдигна торпедото от вагонетката и подкара крана на заден ход над водата, като внимаваше да го държи далеч от подводницата. Стигна на около седем метра от вратите и спусна оръжието във водата, наблюдавайки как стоманеният кабел се отпусна,

което показваше, че торпедото е стигнало до дъното. Еди нахлуваше екипировката си в движение. След като се облече, се гмурна във водата. След минута палецът му се показва над водата.

Хуан вдигна освободената кука и потегли обратно към дока, където Макс бе подготвил второто торпедо. Докато кранът се движеше по релсите, Кабрило видя Линк в горната наблюдателница. Гигантът бе наведен над компютъра, който отваряше външните врати. Очевидно бе открил правилната комбинация, защото светлините започнаха да угасват, докато остана само тази над Хенли. Хуан погледна през рамо. В далечината различи как една от огромните врати се отваряше навън. Това щеше да е сигнал към Линда да вкара „Номад“ в укритието. СОСО щеше да улови торпедото на дъното и тя трябваше да изчака знака на Кабрило, който да ѝ покаже дали щяха да крадат и второто.

След като и второто торпедо бе закачено към крана, Макс се присъедини към Линк и двамата отнесоха водолазното си оборудване, включително и това на Хуан, до края на дока. Пригответяха се за тръгване, а Хуан нагласи крана да спусне торпедото във водата. След като то изчезна под повърхността и кабелът се отпусна, Кабрило изключи крана, протегна ръка под контролното табло и откъсна няколко жици.

Нямаше начин иранците да не открият кражбата, така че най-малкото, което можеше да направи, бе да затрудни работата им колкото се може повече. Линк бе сложил малък заряд експлозив, за да унищожи компютъра, който контролираше вратите и светлините. Настрои го да се взриви, когато усети движение. За да затруднят напълно криминалистите, бяха взели експлозивни китайско производство.

Припомняйки си подробност, която бе пренебрегнал, Хуан извади пистолета от кобура си и го метна във водата. Беше „КСЗ–92“, най-новото оръжие на китайската народна освободителна армия. Иранците щяха да претърсят дока за улики и да се опитат да разберат кой бе проникнал в базата им. Кабрило бе сигурен, че щяха да намерят пистолета. Бе твърдо решен да ги обърка напълно.

Вместо да губи време да слиза от крана, той запълзя по огромната греда, която се простираше по ширината на сградата. Когато стигна до кабела, предпазливо обви ръце около него и се спусна надолу. Скочи във водата от около три метра.

Макс го чакаше там с екипировката му и му помогна да закачи резервоара на раменете си и да сложи шлема.

— Линда, чуваш ли ме? — попита той.

Тъй като шлемът му бе проектиран да работи с водолазния костюм, който Линк държеше, нямаше да може да го използва, след като се потопеше.

— Да, шефе. Чудесен скок, между другото. Оценявам го на 9.2.

— Двойно завъртане — ухили се Хуан. — Разполагаме с две рибки. Трябва да започнем операцията по изтеглянето им.

— Разбрано.

Мъжете усетиха как водата се раздвижи под тях, когато Линда се приближи напред с „Номад“.

Без водолазната си маска Хуан бе поведен от Линк към камерата на миниподводницата. Гигантът промуши едрото си тяло през тесния отвор и протегна ръце над главата си. Когато индикаторът на стената светна в зелено, той отвори крановете, които пресушаваха камерата.

Кабрило свали шлема си веднага щом нивото падна до брадичката му. Въздухът беше студен и освежителен след дишането в наситената с химикали атмосфера на дока. Въпреки че пространството беше много тясно, той успя да се освободи от резервоара, така че когато камерата се изпразнеше, да бъде готов да се присъедини към Линда в пилотската кабина.

— Добре дошъл на борда — ухили му се тя. — Как мина?

— Фасулска работа — разсеяно отвърна той и се плъзна на стола в мократа си униформа на сирийски офицер.

Компютърният монитор между тях показва на Линда, че подводницата беше леко встрани от първото торпедо. Тя оправи позицията ѝ, така че единият чифт извити ръкохватки, инсталирани от Макс, застанаха точно над тритонното оръжие. Натисна бутон и стоманените ръчки обвиха торпедото и го закачиха към долната част на „Номад“. Хуан ѝ помогна, като изпомпа един от баластните резервоари. Линда отклони миниподводницата настрани, ухапала устна. Тя изруга под нос, когато подводницата подмина торпедото.

— Приливът започва — обясни Линда и върна подводницата над мишената.

Светлинката на контролното табло светна в зелено. Еди и Макс бяха на борда.

При втория опит „Номад“ отново подмина торпедото и принуди Линда да увеличи мощността, за да се пребори с приливните вълни, нахлули в дока.

Водовъртежите затрудняваха движенията на малката подводница, но Хуан бе убеден, че ако Линда не можеше да се справи, щеше да поиска помощта му. Остави я да си върши работата и при третия опит тя нагласи „Номад“ над торпедото. Затвори ръкохватките около него и източи още малко от баласта.

Линда се ухили доволно и каза:

— Третият път е на късмет.

Хуан задвижи манипулаторния лост и използва гъвките му пръсти, за да събере четирите кабела, които бяха придвижили торпедата, и ги прибра в голям кош. Линда завъртя „Номад“. Сигналите от СОСО ѝ позволиха да мине през частично отворената врата към морето.

Хуан провери батериите, скоростта и дълбочината. Натрака числата в компютъра, за да разбере обсега на „Номад“. Зад него екипажът свалеше неопрените и обличаше сухите дрехи, които си бяха приготвили по-рано.

Приливът беше по-силен отколкото очакваха, и малката подводница щеше да разполага само с час резервна мощност, докато стигнеха до „Орегон“. Това беше неприятно малко, а Хуан имаше лошо предчувствие за реакцията на иранците и искаше да отдалечи кораба си колкото се може повече от пролива Хормуз.

— „Номад“ до „Орегон“ — обади се той по радиостанцията.

— Радвам се да те чуя, председателю — отговори Хали Касим.
— Предполагам, че всичко е минало добре.

— Все едно да откраднеш близалката на детенце — каза Хуан. — Как върви преобразуването на кораба?

— По часовник. Коминът си е на мястото и почти привършихме сгъването на контейнерите.

— Добре. Хали, след около тридесет минути искам да потеглиш, но да поддържаш скорост от около три възела.

„Номад“ се движеше с четири възела.

— Ще се срещнем по-надолу по крайбрежието.

— Това е прекалено близо до корабните маршрути — напомни му Хали. — Не можем да спрем там, за да ви приберем.

— Знам. Ще го направим в движение.

Вкарването на „Номад“ в лунния басейн бе достатъчно опасно, но да се направи, докато „Орегон“ бе в движение, беше нещо, което Кабрило би рискувал само в краен случай.

— Сигурен ли си? — попита Макс, като се наведе към пилотската кабина.

Хуан се завъртя и погледна стария си приятел в очите.

— Десният ми глезен дава знак.

Това беше кода им, че председателят има лошо предчувствие. Беше изпитал същото, преди да приеме задачата, която му струва десния крак, и в следващите години и двамата мъже бяха започнали да се доверяват на инстинкта на Хуан.

— Добре, ти си шефът — кимна Макс.

Нужни им бяха още два часа, за да стигнат до „Орегон“, който бавно се отдалечаваше от иранския бряг. „Номад“ мина под тъмния корпус на петнадесет метра под кила. Вратите на лунния басейн бяха отворени и сгънати към корпуса, а червените лампи в кораба хвърляха ален блясък върху водата. Стори им се, че приближават вратите на ада.

Линда намали скоростта, за да я изравни с тази на „Орегон“, и центрира подводницата под отвора. При нормални обстоятелства водолазите щяха да влязат във водата, за да закачат кабели към „Номад“, който щеше да бъде вдигнат в кораба. Сега, макар да се движеха само с три възела, течението бе прекалено силно, за да се гмурнат безопасно в лунния басейн.

Линда започна да се освобождава от баласт, като изпомпваше резервоарите толкова бавно, че „Номад“ едва се повдигаше.

— Не искам да ви притеснявам — обади се Хали по радиото, — но след по-малко от четири минути трябва да завием.

Корабните маршрути в пролива Хормуз бяха толкова нагъсто, че отклонения просто не се допускаха.

— Изобщо не ни притесняваш — отвърна Линда, без да сваля очи от компютърния екран.

Тя изпомпа още вода и направи няколко дребни корекции, когато отворът се приближи към тях.

— Справяш се чудесно — каза Хуан.

Стъпка по стъпка пролуката се стесни. Накрая „Номад“ застана точно под кораба. Чуха тихото бръмчене на двигателите.

Линда намали скоростта още малко, така че „Номад“ се върна към задната част на лунния басейн. Задните му перки и пропелери бяха на по-малко от тридесет сантиметра от отвора.

— Започваме — каза тя и се освободи от последния баласт, малък самосвал, натоварен с половин тон метални топчета.

„Номад“ изскочи на повърхността и се понесе напред. Линда натисна спирачката, когато малката подводница бързо прекоси басейна, който бе едва два пъти по-дълъг от нея. Надуваем предпазител бе спуснат във водата за аварийни случаи като този. Подводницата го удари толкова леко, че той почти не помръдна.

Няколко чифта крака затрополиха по покрива на „Номад“, когато техниците започнаха да закачат кабелите към него. Под тях вратите вече се затваряха. Линда въздъхна облекчено и разкърши ръце. Хуан я потупа по рамото, забелязал напрежението в очите ѝ.

— Не бих могъл да се справя толкова добре — похвали я той.

— Благодаря — изморено отговори тя, после наклони глава, сякаш се вслушваше в далечен глас. — Мисля, че ваната ме вика.

— Тръгвай — каза Хуан, като се надигна от мястото си, оставяйки малка локвичка на седалката. — Заслужи си почивката.

Екипът чакаше под капака, когато „Номад“ бе настанен в спусковата шейна и външният капак се отвори. Въпреки че от него все още течеше вода, Хуан излезе последен от подводницата. Един от техниците му подаде слушалки.

— Ерик, там ли си? — попита той.

— Тук съм, председателю — отговори Ерик Стоун от мястото си в оперативния център.

— Веднага щом вратите се затворят, ускори на осемнадесет възела. Колко време ни трябва да напуснем пролива?

— Два часа и половина. И още петнадесет часа до мястото на срещата.

Кабрило би искал да разкара торпедата от кораба си колкото се може по-скоро, както и цялата техническа информация, която Еди бе свалил от компютъра, но времето на срещата им с американската „Талахаси“, подводница за светкавични нападения, бе грижливо координирано, за да избегнат шпионските сателити и вероятността някой минаващ наблизо кораб да забележи прехвърлянето.

— Добре, благодаря. Кажи на Хали да слуша внимателно всички разговори от базата в Бандар абас. Ако чуе нещо, събуди ме.

— Ще го направя, шефе.

Макс надзираваше освобождаването на ракетните торпеда изпод „Номад“. Еди вече бе сложил компютърния драйв с информацията в непромокаемо куфарче.

Хуан потупа едно от оръжията.

— Пет милиона на парче, плюс още един милион за информацията от компютъра. Не е лошо за един ден работа.

— Трябва да се обадиш на Овърхолт, за да му съобщиш, че сме откраднали и двете бебчета. Иначе може да получи инфаркт, когато му връчим сметката — се ухили Макс.

— Първо ще си взема душ — отвърна Хуан. — После ще му звънна. Лягаш ли си?

Макс си погледна часовника.

— Почти четири и половина е. Мисля, че ще остана да помогна с реконструкцията на кораба. Може да си направя кефа с богата закуска по изгрев.

— Е, приятно прекарване. Лека нощ.

Каютата на Кабрило се намиреше на лявата страна на „Орегон“, но ъгъла, под който корабът пътуваше, позволяваше на слънцето да нахлуе през илюминатора и да превърне стаята в пещ въпреки климатика. Той се събуди окъпан в пот и объркан за момент, като се чудеше какво го бе изкарало от съня му. После чу упоритото звънене на телефона. Погледна големия часовник на стената срещу леглото си и измъкна ръце от усуканите чаршафи. Още нямаше осем, а слънцето вече печеше безмилостно.

— Кабрило — каза той в слушалката.

— Хали на телефона. Положението се напече.

Хуан направи някои изчисления наум, докато премисляше новината. „Орегон“ вече трябваше да е напуснал пролива, но надали бе навлязъл далеч в Оманския залив. Все още се намираха в сферата на влияние на иранската армия.

— Какво става? — попита той, като спусна крака от леглото и прокара ръка през късата си коса.

— Преди пет минути типовете от Бандар абас дрънкаха оживено, но оттогава няма нищо.

Хуан очакваше подобно развитие на нещата. Командирът на базата щеше да има нужда от известно време, за да разбере какво бе станало и да събере кураж да докладва за кражбата на началниците си в Техеран. Те на свой ред щяха да наредят незабавно на военноморската база да спре да използва радиото и небезопасни телефони и да се прехвърли на кодирани линии.

По време на първата война в Залива Америка се изпусна и съобщи на света за невероятните си способности за подслушване. Използвайки сателити и наземни станции, НАСА можеше да подслушва или разчита всяко телефонно обаждане, радиопредаване, факсове и всякакви други форми на комуникация. Точно по този начин армията научи накъде да насочи оръжията си, за да срази контролните и командни уреди на Садам Хюсеин. В отговор на това изумително технологично предимство народи, които гледаха на САЩ като на заплаха, а по-точно Иран, Сирия, Либия и Северна Корея, похарчиха стотици милиони, за да изградят мрежа от наземни линии, които не можеха да бъдат подслушвани без директно проникване в тях.

След първите нервни телефонни обаждания, които „Орегон“ бе прихванал, иранците бяха минали към наземната система и лишили Кабрило от ценен източник на информация.

— Какво научи? — попита той.

— Докладваха за проникване в дока, малка експлозия, повредила контролната стая, и кражбата на два кита.

— Това е кодовото наименование на ракетните торпеда — каза Хуан. — Мисля, че думата на фарси е „хут“.

— Това каза и компютърът. След това имаше заповед от министерството на отбраната да минат към нещо, което наричат „Гласа на Пророка“.

— Това са военните им комуникационни линии — обясни Хуан, като стисна телефона между рамото и главата си, за да освободи ръцете си и да се облече. — Нещо друго?

— Съжалявам, шефе, това е всичко.

Кабрило се опита да разсъждава като иранците и се запита какво щеше да последва.

— Ще затворят Бандар абас и ще проверят отново всеки кораб в пристанището. Военните ще обявят тревога и вероятно ще се опитат да спрат всички кораби, които се намират на около петдесет мили от брега по цялото протежение на Оманския залив.

— Все още сме в този радиус — съобщи Хали.

— Кажи на кормчията да ни разкара оттук колкото се може по-бързо. Ще бъда в оперативния център след две минути. Събери старшия състав.

Макар че най-обучените хора на „Орегон“ бяха на дежурство само допреди един-два часа, той искаше те да управляват кораба, докато не минеха отвъд границата на иранския обсег.

При проектирането на кораба бяха положени огромни усилия за оперативния му център. Той беше мозъкът на „Орегон“, нервния център, от който се контролираше всичко, от двигателите и оръжейните системи до противопожарните пръскачки и комуникациите. Помещението беше невероятно в технологично отношение, за разлика от вехтия интериор на кораба. На предната стена имаше масивен плосък екран, който можеше да показва дюзина картини по едно и също време, от батериите на корабните камери до данните от подводниците, сателитните антени и камерите, монтирани на хеликоптера. Можеха да се видят и образи от сонара и радара.

Управителната и оръжейна станция се намираше точно под плоския екран и включваше командното табло на Хали, инженерната станция на Макс Хенли и главния сонарен дисплей в затъмнената стая. В средата стоеше онова, което Марк Мърфи и Ерик Стоун наричаха „Стола на Кърк^[1]“. От командната си позиция Кабрило можеше да надзирава всичко, което се случваше на и около кораба му, и да поеме управлението, ако се наложеше. С ниския си таван и блясъка на дюзини монитори оперативният център приличаше на контролно помещение в НАСА.

Изтощеният Макс Хенли вече седеше на стола си, когато Хуан влезе. Макс Мърфи също бе там. Мърф бе единственият член на екипажа без стаж в армията или разузнаването и това си личеше. Висок и мършав, той имаше черна дълга и рошава коса и се опитваше да си пусне брада, макар че резултатът от досегашните му усилия бе да заприлича на козел. Имаше обаче най-високия коефициент на интелигентност от всички на борда и се бе сдобил с докторска степен

от МИТ^[2] още в началото на двадесетте си години. Оттам се бе прехвърлил към разработки на системи за могъща компания от военнопромишления комплекс, където се запозна с Ерик Стоун. Ерик работеше в отдел за доставки във флотата, но вече планираше да се оттегли и да се присъедини към Корпорацията. През двата месеца, които Мърф и Ерик прекараха в работа по дългобойно оръдие, предназначено за самолетноносачи, Ерик убеди и Кабрило, и приятеля си, че и двамата са нужни на Корпорацията.

Хуан не можеше да открие недостатък в работата на Мърф с оръжейните системи на „Орегон“. Само се надяваше, че един ден младият господин Мърфи ще спре да се облича само в черно и да дъни пънк рок достатъчно силно, за да свали обрасналите по корпуса водорасли и ракообразни. Тази сутрин го завари издокаран в тениска, украсена с кървавочервени устни. На гърба ѝ пишеше: „Ужасяващото шоу на Роки“. Работното му място бе покрито с дузина празни кутии от енергийни напитки и по стъкления поглед в очите му личеше, че мърда само благодарение на кофеина.

Кабрило седна на мястото си и настрои компютърния дисплей до лакътя си. Чаша димящо кафе се появи до него. Морис се бе приближил толкова тихо, че Хуан въобще не го чу.

— Ще трябва да ти сложа звънче — каза той.

— Ще използвам вехто клише, капитане, и ще ти отговоря следното: само през трупа ми.

— Добре — ухили се Хуан. — Благодаря.

— Няма защо, господине.

Над чашата кафе Хуан проучи екраните, особено внимателно радарната картина на околното пространство. Брегът на Иран все още стоеше на върха на екрана. Безброй кораби наоколо влизаха и излизаха от Персийския залив. По размера им можеше да се съди, че повечето бяха танкери. Движението бе претоварено като в Атланта по време на час пик. Далеч на юг имаше няколко кораба, заобиколили огромен съд, за който Кабрило предположи, че е американски самолетноносач.

Той провери скоростта и посоката им, както и дълбочината на водата под кораба. Дъното се намираще на повече от сто метра от тях, достатъчно дълбоко за иранска подводница. Но той се притесняваше повече от самолетно нападение, ако успееш да ги свържат по някакъв начин с кражбата. Бърз поглед към камерата му показва, че „Орегон“

изглеждаше точно както трябва, с опразнена от контейнерите палуба и единствен комин. Името отново си беше истинското, но Панамският флаг все още висеше от мачтата. Разумна мярка, защото иранците не се нуждаеха от позволение да се качат на борда на регистриран в страната им кораб, какъвто беше „Орегон“. Камерата на върха на мачтата показваше танкер, покрай който тъкмо бяха минали, и товарен кораб по петите им, на около половин миля на север.

— Хали, нещо на сонара? — попита Кабрило.

— С изключение на шума от осемте близки кораба, навън няма никой освен нас, невинните превозвачи — отговори Хали, после замълча за миг, сякаш се чудеше дали да добави нещо.

Хуан усети колебанието му и го подтикна.

— Хайде, сподели. Няма значение за каква дреболия става дума.

— Около минута след като комуникациите в Бандар абас замряха, имаше бързо предаване от военноморската база в Чах бахар.

— Чу ли нещо по-късно?

Хали поклати глава.

— Не. Само това.

Кабрило не знаеше какво да прави с дадената информация, затова я пренебрегна за момент.

— Ами самолети и хеликоптери?

— Разузнавателен самолет от самолетоносача на юг направи обиколка преди около час, но от приятелите ни на север няма нищо.

Хуан изпита известно облекчение и започна да вярва, че все пак ще успеят да се измъкнат. Точно в този момент Хали изкрещя:

— Сонарен контакт! Деветдесет градуса, седем хиляди метра. Торпедо във водата. Мамка му, чакало ни е в засада.

Повече от пет мили отделяха кораба от приближаващото торпедо и Хуан знаеше, че има предостатъчно време да измъкне „Орегон“ от опасността. Гласът му остана спокоен.

— Проследи го, Хали. Да се уверим накъде отива, преди да реагираме.

— Сонарен контакт! — отново извика Касим. — Второ торпедо във водата, същите градуси и обсег. Първата рибка се отправи към товарния кораб. Идентифицирах го като „Сага“, която напусна Бандар абас двадесет минути преди нас. Положението се влоши.

— Получихме предупреждение от бойната група на самолетоносача — съобща Хали. — Чули са ни и изпращат самолети.

— Настъпва пълна суматоха — ухили се Макс накриво.

— Не е лъжа — промърмори Хуан.

— А стига бе! — изрева Хали. — Нов контакт. Изстреляха трето торпедо. Очевидно мишените им са „Сага“, танкерът зад нас, на име „Аги Джонстън“, и ние.

Кабрило можеше да се справи лесно с едно торпедо, насочено към „Орегон“. Може би дори с две, ако успееше да вкара кораба си между второто торпедо и неговата мишена, но с три риби във водата възможностите му бързо се изчерпваха. Или „Сага“, или „Аги Джонстън“ щяха да понесат директен удар. Нямаше начин да позволи това да се случи на танкера с товар от двеста хиляди тона петрол.

— Току-що изстреляха четвърто торпедо — съобща Хали с изумление в гласа. — Четири риби във водата. Разстоянието между „Сага“ и първата е две хиляди метра. Последното торпедо се движи много по-бавно от останалите.

— Чака да види какво ще пропуснат останалите — каза Макс, — за да довърши работата.

Ако някое торпедо пропуснеше целта си или не избухнеше, резервното щеше да се намеси и да унищожи мишената. Кабрило бе добре запознат с тактиката. Но нямаше защита срещу нея. Вече мислеше, че ще извадят страхотен късмет, ако успеят да се измъкнат от Оманския залив живи.

[1] Капитан Кърк — герой от филма „Стар трек“. — Б.пр. ↑

[2] Масачузетски институт по технологиите — най-престижния технически университет в САЩ. — Б.пр. ↑

5.

Параход „Златна зора“ Индийския океан

Ръката на нападателя се стегна като менгеме около устата и носа на Джанике Дал. Тя не можеше да диша, а борбата с мъжа само влошаваше положението. Гърчейки се ожесточено, тя успя да си поеме дъх и да отложи изпадането в безсъзнание. Завъртя се настрани, но ръката му остана върху лицето ѝ.

Оставаха ѝ секунди, преди да припадне, но не можеше да направи нищо. Приличаше на удавяне, най-ужасната смърт, която можеше да си представи, само дето нямаше да потъне в ледените прегръдки на водата, а в ръцете на непознат. Джанике продължи отчаяно да се бори за глътка въздух.

Събуди се с вик. Надигна глава и рамене от леглото, но чаршафите и одеялата, които я покриваха, я дърпаха назад. Прозрачната пластмасова тръбичка за кислород се бе усукала около врата ѝ и я задушаваше повече от астматичния пристъп. Разтърсена от кошмарите, които винаги придружаваха кризите ѝ, Джани се протегна към инхалатора на нощното шкафче, осъзнала, че все още лежи в болницата на кораба. Сложи мундщука в уста, натисна спрея и вдъхна дълбоко вентолина.

Лекарството облекчи дишането ѝ и успокои най-зловещите симптоми на пристъпа. Сърцето ѝ все още биеше лудо след кошмара, а тръбичката се бе разместила, така че получаваше кислород само през едната ноздра. Тя нагласи тръбичката и незабавно се почувства по-добре. Оправи чаршафите си и легна удобно в наклоненото легло.

Това беше третият ѝ ден в клиниката. Третия ден в безкрайни часове самота, отегчение и проклинане на слабите ѝ дробове. Приятелите ѝ се отбиваха редовно, но тя знаеше, че никой от тях не искаше да остава дълго при нея. Не ги обвиняваше. Не беше приятно да я гледат как диша като риба на сухо и смуче инхалатора си. Дори не

бе имала сили да остави сестрата да смени чаршафите и можеше да си представи как миришеше.

Внезапно завесата около леглото ѝ се отдръпна назад. Доктор Пасман се движеше толкова тихо, че тя въобще не чу влизането му. Беше около шестдесетгодишен пенсиониран сърдечен хирург от Англия, оттеглил се от практиката след развод и станал корабен лекар в параходната линия „Златни пътешествия“, за да се наслаждава на по-спокоен живот и да лиши бившата си съпруга от половината от огромната заплата, която преди бе изкарвал.

— Чух те да викаш — каза той, като огледа мониторите. — Добре ли си?

— Просто поредния пристъп — успя да се усмихне Джани. — Едно и също вече три дни — обясни тя, после добави с привлекателния си скандинавски акцент. — Но не беше толкова зле като преди. Мисля, че вече отминават.

— Аз ще реша това — отвърна докторът, като най-последно я погледна загрижено. — Синя си като боровинка. Дъщеря ми има хронична астма, но не зловеца като твоята.

— Свикнала съм — сви рамене Джанике. — Първия пристъп получих, когато бях на пет години, така че се разправям с болестта вече три четвърти от живота си.

— Искан да те питам боледуват ли и други членове на семейството ти от астма?

— Нямам братя и сестри, родителите ми не са се оплаквали, но мама ми каза, че баба ми имала астма, когато била малка.

Пасман кимна.

— Да, астмата често е наследствено заболяване. Според мен пътуването ти по море далеч от замърсяването би трябвало да облекчи симптомите.

— И аз така се надявах — отвърна Джани. — Това е една от причините да стана келнерка на кораба. Е, освен това исках да се измъкна от малкото ни градче, където няма какво да правиш освен да зяпаш рибарските корабчета, които влизат и излизат от пристанището.

— Сигурно ти липсват родителите ти.

— Загубих ги преди две години — отвърна тя с помрачени очи. — Катастрофа.

— Съжалявам. Е, цветът ти се завръща — каза Пасман, за да смени темата. — И дишането ти е по-леко.

— Това означава ли, че мога да си тръгна оттук? — попита Джани.

— Страхувам се, че не, скъпа. Кислородното ти ниво все още е под нормата.

— Предполагам, за теб няма значение, че днес е купонът за персонала — каза тя разочаровано.

Според часовника на отсрещната стена до партито оставаха само няколко часа.

Танците бяха първата възможност за по-младите членове на корабния хотелски състав да се поотпуснат малко, откак „Златна зора“ бе напуснал Филипините преди две седмици. Събитието бе нетърпеливо очаквано от келнерите, келнерките, камериерките и свободния от дежурство персонал, който се състоеше от няколко дяволски привлекателни норвежци. Джани знаеше, че и някои от по-младите пътници също ще присъстват. Всички говореха за купона от седмици.

— Не, няма — решително отговори лекарят. Вратата на малката болнична стая се отвори и Елза и Карин, най-добрите приятелки на Джани на „Златна зора“, влязоха в облак парфюм. Бяха от Мюнхен, една-две години по-големи от Джани, и работеха за параходната компания вече три години. Елза беше сладкарка, а Карин сервираше в същия ресторант като Джани. И двете бяха страхотно издокарани. Карин носеше черна рокля с тънки презрамки, която подчертаваше съблазнителния ѝ бюст. Елза бе облякла тясна рокля и ако се съдеше по липсата на очертания под прилепналия плат, нищо друго. И двете бяха силно гримирани и възбудени.

— Как се чувстваш? — попита Елза, като седна на ръба на леглото, без да обръща внимание на Пасман.

— Изпълнена със завист.

— Не се ли подобри достатъчно, за да дойдеш на купона? — попита Карин, като се намръщи на лекаря, сякаш той бе виновен за астматичните пристъпи на приятелката ѝ.

Джани отметна влажната коса от челото си.

— Дори да бях добре, нямаше да имам шанс, като ви гледам как сте се издокарали.

— Мислиш ли, че Майкъл ще ме хареса? — попита Карин, като направи пирует.

— Ще полудее — отговори Елза.

— Сигурна ли си, че ще дойде? — полюбопитства Джани, развълнувана от клюката въпреки болката в гърдите.

Майкъл беше един от пътниците, настанен на масата, която обслужваха, калифорниец с руса коса, сини очи и мускулесто тяло. Целият женски персонал бе единодушен, че той е най-хубавият мъж на кораба. Джани знаеше, че Карин и Майкъл се бяха целували, и то не само веднъж.

Карин приглади роклята си.

— Да, той ме увери лично.

Пасман се намеси в разговора.

— Не те ли притеснява фактът, че е от „Отговорните“?

Тя изгледа лекаря накриво.

— Израснах с четирима братя и три сестри. Не мисля, че да не раждаш деца е толкова лоша идея.

— При тях става дума за нещо друго — напомни ѝ Пасман.

Карин се обиди от намека, че не знае нищо за убежденията на хората, които бяха наели парахода.

— Да — отвърна тя. — Става дума и за подпомагане на хората, като се даде възможност за семейно планиране на жените от Третия свят и се намали бремето, което човечеството представлява за земята. Когато доктор Лайдъл Купър основал движението през седемдесетте години, в света имало три милиарда души. Днес са два пъти повече и не спират да се размножават.

— И аз прочетох информационните табла, които са закачили навсякъде — заядливо каза Пасман. — Но не мислиш ли, че „Отговорността“ преминава отвъд социалното съзнание? Ако жена иска да се присъедини към групата, трябва да се съгласи да вържат тръбите ѝ. На мен това повече ми прилича на секта.

— Майкъл каза, че хората вечно му натякват това — отговори Карин с ината на младите, убедени, че трябва да защитят убежденията на любимия си. — Тъй като не си наясно с всички факти, нямаш право да се отнасяш презрително към вярата му.

— Да, но със сигурност можеш да видиш...

Пасман замълча за момент, защото знаеше, че аргументите му нямаха шанс срещу двадесет и няколкогодишно момиче с бушуващи хормони.

— Всъщност вероятно няма да видиш — примирено добави той. — Е, мисля, че трябва да оставите Джанике да си почине. Можете да ѝ разкажете за купона по-късно — каза той и се оттегли.

— Ще се справиш ли, скъпа? — попита Елза, като погали слабото рамо на Джани.

— Добре съм. Отивайте да се забавлявате. Искам всички сензационни подробности утре.

— Добрите момичета не раздрънкват какво са правили — ухили се Карин.

— В такъв случай не очаквам да се държите като добри момичета.

Двете немкини си тръгнаха заедно, но Карин се върна след секунда и се наведе над Джани.

— Искам да знаеш, че мисля да го направя.

Джани знаеше какво имаше предвид приятелката ѝ. Бе наясно, че Майкъл е повече от мимолетно увлечение за нея. Освен това знаеше, че бе говорил на Карин с часове за вярата си.

— Карин, това е сериозна стъпка. Не го познаваш толкова добре.

— Бездруго никога не съм искала деца, така че какво толкова ще стане, ако ми завържат тръбите сега вместо след няколко години?

— Не му позволявай да те убеди в това — изрече страстно Джани.

Карин беше свястно момиче, но нямаше силна воля.

— Той не ме е уговарял — прекалено бързо отговори Карин. — Мисля си за това от дълго време. Не искам на тридесет години да съм толкова скапана като майка си. Сега е на четиридесет и девет, а прилича на седемдесетгодишна бабичка. Не, благодаря. Освен това — добави тя усмихнато — нищо няма да се случи, преди да пуснем котва в Гърция.

Джани хвана приятелката си за ръка, за да наблегне на думите си.

— Това е решение, което засяга остатъка от живота ти. Помисли повече, ясно ли е?

— Разбрано — кимна Карин, сякаш се съгласяваше с родителите си.

Джани я прегърна бързо.

— Добре. Хайде сега, отивай да се забавляваш.

— Можеш да разчиташ на това.

Уханието на парфюм остана в стаята дълго след като момичетата си тръгнаха. Джани сбърчи лице съсредоточено. Параходът нямаше да акостира в Пирея още една седмица. Все още имаше надежда, че двете с Елза ще успеят да променят решението на Карин. Едно от изискванията да се присъединиш към „Отговорните“ бе да се съгласиш на операция за стерилитет. Вазектомия за мъжете и операция на тръбите на жените. Това бе част от кодекса им, решение да не добавят повече деца към вече претъпкания свят, драматична първа стъпка, която беше трудна, скъпа и необратима. Карин беше прекалено млада да направи това само за да легне с хубав мъж.

Джани се унесе. Събуди се няколко часа по-късно. Чуваше приглушеното ръмжене на параходните двигатели, но почти не усещаше нежното люлеене на вълните в Индийския океан. Зачуди се как ли Елза и Карин се забавляваха на купона и...

За втори път се събуди след един час. Мразеше да кисне в болницата. Беше самотна и отегчена. За момент се зачуди дали да не грабне дрехите изпод леглото и да се измъкне тайно от стаята, за да надникне в балната зала. Но тялото ѝ просто не беше готово за това и тя отново затвори очи.

Чу трясък секунда преди нападателят отново да обвие ръка около гърлото ѝ и да започне да го стиска. Събуди се стреснато и протегна ръка към инхалатора в мига, когато вратата на стаята ѝ се отвори, обляна в светлина от лампата в съседния кабинет. Зашеметена от астматичния пристъп, Джани не беше сигурна какво точно виждаше. Доктор Пасман се запрепва из стаята. Беше облечен в халат, но бос. Лицето и предната част на халата му бяха потънали в кръв. Джани вдъхна дълбоко и примигна, за да прогони съня от очите си.

Пасман изхърка зловещо и от устата му потече още кръв. Джани ахна. Той направи още две залитащи стъпки и краката му се подкосиха. Падна назад и тялото му се удари в линолеума със силен шум. Джани видя как през него преминаха вълни сякаш вътрешностите му се бяха

втечнили и след секунда лекарят лежеше заобиколен от кошмарно благо от собствената си кръв.

Тя стисна чаршафите и се опита да вдиша още от лекарството, тъй като започваше да ѝ се завива свят. Втора фигура влезе в стаята. Карин в малката си черна рокля. Приятелката ѝ кашляше задавено, с тежки раздиращи конвулсии, които пръскаха кръв наоколо. Джани изпищя ужасена. Карин се опита да проговори, но се чу само задавено хъркане. Протегна ръка умолително към нея. Джани се мразеше, задето се отдръпна в отдалечната част на леглото, но не можеше да се принуди да доближи приятелката си. Карминеночервена сълза капна от окото на Карин и остави дебела следа до брадичката ѝ, откъдето капна върху гърдите ѝ.

Също като Пасман преди няколко секунди Карин вече не можеше да стои на крака. Падна назад, а когато се удари в пода, кожата ѝ сякаш изчезна. Навсякъде блисна кръв и тялото ѝ се разпадна. В мига преди Джанике Дал да изпадне в кататоничен шок, тя бе сигурна, че полудява.

6.

Хуан Кабрило се втрени в тактическия дисплей в продължение на няколко секунди, време, с което знаеше, че не разполага, но все пак отдели. Три от четирите торпеда, изстреляни от иранската подводница „Кило-клас“, се носеха напред към мишените си. Сонарът показваше, че четвъртото бе намалило скоростта си толкова много, че компютърът можеше да даде само приблизителното му местоположение.

По-малко от две мили отделяха товарния кораб „Сага“ от първото торпедо, докато двеста хиляди тонният супертанкер „Аги Джонстън“ разполагаше с миля и половина. Третото торпедо идваше право към „Орегон“ с повече от четиридесет възела в час.

Кабрило знаеше, че „Орегон“ може да понесе директен удар благодарение на реактивната броня около корпуса, която избухваше навън, когато бе ударена от торпедо, и обезсилваше взривните сили. Но все пак твърде вероятно бе някои от важните системи да пострадат. Кабрило можеше да избяга от преследващата ги риба, използвайки превъзходната маневреност и скорост на „Орегон“, но в такъв случай торпедото щеше да нанесе втори удар върху „Сага“ и да реши съдбата ѝ. Просто нямаше начин да предпази и двата товарни кораба и „Орегон“, особено като се имаше предвид и резервното торпедо, което дебнеше навън.

Дочу разсеяно как Хали Касим изпрати радиосъобщение до двата кораба относно приближаващите торпеда, не че те можеха да направят нещо по въпроса. Танкер с размерите на „Аги Джонстън“ се завърташе адски трудно и бавно и се нуждаеше от пет мили, за да убие сегашната си скорост.

— Улавям два бързо движещи се самолета от самолетоносача — обади се Марк Мърфи от оръжейната станция. — Предполагам, че са „Викинг С-3В“, самолети за борба с подводници, въоръжени с торпеда „Марк 46“ или „Марк 50“. Проклетата „Кило“ ще си има сериозни неприятности след около десет минути.

— Това обаче е пет минути повече, отколкото можеш да си позволиш — отвърна Ерик.

— Хали, на какво разстояние е рибата, която идва към нас? — попита Кабрило.

— Шест хиляди метра.

— А торпедото за „Сага“?

— Три хиляди и двеста.

Кабрило се поизправи на стола, взел решение. Беше време да хвърли заровете и да види какво ще се случи.

— Кормчия, увеличи скоростта до четиридесет възела. Вкарай ни между „Сага“ и торпедото, което лети към нея.

— Дадено.

— Марк, отвори портовете за предния „Гейтлинг“ и се прицели в тази риба. Свържи компютъра си с главния сонар. Може да имаш нужда и от прицела на горната камера.

— Чакай една секунда — отвърна Марк.

— Господин Мърфи — рязко каза Хуан, — не разполагаме със секунда.

Мърфи не го слушаше. Беше зает с нещо, което ставаше на лаптопа му.

— Хайде, бебче, схвани го най-после — промърмори той нетърпеливо.

— Какво правиш? — попита Кабрило, като се наведе напред.

— Уча Гиганта на нов номер.

Мърфи и Ерик Стоун наричаха Гигант суперкомпютъра на „Орегон“.

— Нямаме нужда от нови номера, Мърф. Трябва да подготвиш „Гейтлинг“.

Мърфи се завъртя на стола си и погледна към Макс Хенли, който бе зает със собствения си компютър.

— Не мисля, че това ще проработи.

— Действай, момче — лаконично отвърна Макс.

— Вие двамата ще ми кажете ли какво става? — попита Хуан, като ги изгледа поред.

— Да! Да! Да! — изрева Марк, като скочи от стола и размаха юмрук над главата си.

После започна да трака енергично по клавиатурата. Пръстите му, сърчни като на пианист, летяха по нея.

— Логаритъмът се подрежда, прицелването също. Бордният компютър е в синхрон с нашия. Имам пълен контрол.

— Върху какво? — попита Хуан.

Марк му се ухили дяволито.

— Ще се позабавляваме страхотно.

Кабрило объркано завъртя очи към Макс, който изглеждаше загадъчен като статуя на Буда.

— Не го мислиш сериозно — каза Хуан, но знаеше, че помощникът му е съвсем сериозен. — Последния път, когато руснаците се опитаха да изстрелят едно от тези неща, то проби дупка в корпуса на „Курск“ и уби сто и осемнадесетте човека на борда. А това е иранско менте, за бога.

— Между „Сага“ и торпедото има хиляда метра — съобщи Линда Рос.

Тя бе поела контрола над сонарната станция, за да даде възможност на Хали Касим да се съсредоточи върху радиото.

— Просто ти давам шанс, председателю — весело каза Макс.

— Не ме наричай „председателю“, дърто хитро копеле.

Хуан отново проучи тактическия дисплей и забеляза, че „Орегон“ всеки момент щеше да се пъкне между идващото торпедо и мишената. Поради плътността на водата трябваше да застанат точно пред торпедото, ако искаха да си осигурят реален шанс да го ударят. Докато заемеха позиция, между тях и торпедото щяха да останат по-малко от петстотин метра. Чрез камерата на товарната палуба Кабрило видя вълната зад приближаващото торпедо. То напредваше с повече от четиридесет възела в час.

— Оръжейник?

— Прицелвам се — отговори Мърфи.

Ерик Стоун намести „Орегон“ на позиция точно на пътя на торпедото.

— Разрешение за стрелба — каза Хуан.

Марк натисна няколко клавиша.

Навън бронираната плоча отстрани на „Орегон“ се отвори и шестцевното оръдие изгърмя. Празните гилзи потънаха във водата. Облаче дим се понесе над кораба, когато профуча вторият откос от

двадесетмилиметровата картечница. Морето, прорязано от стотици уранови гилзи, оживя пред приближаващото торпедо. Фонтани вода избликнаха нагоре.

Руското торпедо „ТЕСТ–71“, заредено с над двеста килограма експлозивни, се появи точно на прицела на оръдието „Гейтлинг“. Огромно количество вода бе избутано настрани от непрестанния обстрел. Четири от кинетичните откоса уцелиха торпедото право в средата. Бойната глава избухна и предизвика високи вълни. В епицентъра на взрива се издигна колона вода висока тридесет метра. После гравитацията надви инерцията и струята се стовари обратно в бездната. Макар да се намираха в средата на „Орегон“, добре изолирани от външния свят, хората от екипажа чуха взрива сякаш бе точно над главите им.

Хуан бързо се завъртя към Макс.

— Това ни осигури около тридесет секунди. Убеди ме.

— Торпедата им се насочват от подводницата. Ако успеем да ги откъснем от нея, ще станат инертни. Дори иранците няма да оставят торпедо в тези води без никакъв контрол.

— Какво предлагаш?

— Не е ли очевидно? Да потопим проклетата подводница.

Хуан отново огледа тактическия дисплей. Видя мигащите червени светлинки, които показваха двата американски „Викинга“, както и трите останали торпеда. Резервното започна да ускорява към „Орегон“.

— Сигурен ли си, че ще се получи? — попита той, без да погледне назад.

— Разбира се, че не — отговори Макс. — Това е иранско копие на несъвършено руско оръжие. Но екипът ми се труди цяла нощ, приспособявайки тръбата, за да можем да го изстреляме, а Мърфи, изглежда, се е справил идеално със софтуера. Според мен трябва да го направим. Ако се получи както в рекламите, ще извадим трите торпеда от строя дълго преди да достигнат целите си.

— Мърф?

— Гиганта е готов, шефе. Контролирам го, доколкото това е възможно, но все пак става дума за прицелване и молитва. При двеста възела е дяволски трудно да управляваш каквото и да е.

След няколко секунди Кабрило или щеше да разцелува Макс и Мърф, или да ги прокълне.

— Кормчия, завърти ни с носа към „Кило“. Оръжейник, отвори външната врата за първа тръба. Прицели се и стреляй.

Ерик Стоун завъртя „Орегон“ и го вкара по-дълбоко във вълните, за да даде възможност на Мърфи да стреля.

— Стоуни, още две точки надясно — помоли Марк. Ерик завъртя руля и настани кораба така, че да сочи право към мястото, откъдето „Кило“ бе изстреляла торпедата. — Линда, подводницата не е сменила мястото си, нали?

— Не. Просто си седи там и чака рибите да си свършат работата — отговори Линда, като свали слушалките на сонара.

Това беше последната информация, от която Марк се нуждаеше. Той натисна бутоните на контрола. Модифицираната тръба изстреля торпедото през вратата при почти петдесет възела, достатъчно бързо, че специално проектираният нос да създаде въздушен мехур с високо налягане около цялото оръжие. В мига, когато бордовият компютър показва, че торпедото намалява скоростта си, ракетата му се задвижи с оглушителен рев, а стабилизиращите перки се отвориха. Ракетното торпедо се понесе през океана, обвито от суперактивни мехурчета, които унищожаваша съпротивлението на водата. Ускори светкавично на двеста и тридесет възела. Морето заприлича на врящ казан. Образът от горната камера показваше идеално права линия, която започваше от носа на „Орегон“ и се простираше напред със скорост сто и петдесет метра в секунда.

— Виж как лети тоя шибаняк! — възкликна някой.

— Разстояние до мишената? — попита Хуан.

— Три хиляди метра — отговори Линда. — Не, две хиляди и шестстотин. Две хиляди и двеста. Две хиляди.

— Господин Мърфи, пригответи самоунищожителя — нареди Хуан.

— Не искаш ли да потопим подводницата?

— И да причиним по-сериозен международен скандал от този, който вече се разиграва пред очите ни? Не, благодаря. Просто искам да ги предупредя и да отрежа възможностите им за нападение.

— Колко близо?

Хуан погледна тактическия дисплей, преценявайки разстоянията между торпедата, насочени към „Аги Джонстън“ и „Орегон“, и между самите кораби. „Джонстън“ разполагаше с по-малко от тридесет секунди, преди корпусът му да бъде разцепен от директно попадение. Кабрило огледа очертанятията на ракетното торпедо по плоския екран. Движеше се толкова бързо, че компютърът трябваше да променя образа всяка секунда. Хуан трябваше да се увери, че ще повреди подводницата достатъчно, за да не може да изстреля друго торпедо, но не толкова, че да я потопи.

— Хиляда метра — извика Линда, макар че Хуан виждаше числата на екрана.

По-малко от двеста метра отделяха „Джонстън“ от фучащото към него торпедо. Векторите и скоростите бяха доста сложни, но Хуан имаше контрол над тях.

— Чакайте — каза той.

Ако взривеше ракетата прекалено рано, можеше въобще да не повреди „Кило“. Ако го направеше прекалено късно, петдесет и три членният екипаж на подводницата щеше да загине.

— Чакайте — повтори той търпеливо.

Едното торпедо бе на петдесет метра от мишената си, другото — на триста, но скоростите им бяха толкова различни, че щяха да достигнат до местоназначението си едновременно.

— Сега!

Марк натисна бутона, който изпрати сигнала за самоунищожение на бордния компютър на ракетното торпедо. Бойната глава и ракетното гориво се взривиха след секунда, предизвиквайки гейзер вода във въздуха и отваряйки в морето бездна, петнадесет метра дълбока и също толкова широка. Вдигна се зашеметяваща вълна, която удари носа на „Орегон“ и страната на „Джонстън“ с такава сила, че масивният танкер леко полегна надясно.

Яростната акустична атака на експлозията отекна в морето. Кабрило съсредоточи вниманието си върху горната камера, която показваше супертанкера. За момент „Джонстън“ се залюля опасно настрани. Хуан се усмихна леко, когато видя, че корпусът му не бе пострадал от торпедото. Планът на Макс свърши работа. Сонарните сигнали на „Кило“ бяха унищожени, оръжията — обезвредени.

— Линда, съобщи ми веднага щом чуеш нещо — нареди той.

— Компютърът компенсира в момента. Дай ми още няколко секунди.

Хали се завъртя на стола си.

— Председателю, пилотът на един от „Викингите“ иска да знае какво стана преди секунда.

— Отложи обяснението за малко — отговори Хуан, без да сваля очи от Линда, която седеше неподвижно като статуя, сложила дясната си на ръка на слушалките на сонара и приковала очи в дисплея на системата.

Най-после вдигна очи към него.

— Няма високи скорости, значи трите торпеда са мъртви и вероятно на път към дъното. Чувам звуци на машини от „Кило“ и аларми. Чакай... Добре, това са помпи и... изхвърлят баласт — ухили се широко тя. — Направихме го! Издигат се към повърхността.

В оперативния център се понесоха радостни викове и ръкопляскания и дори сериозното лице на Макс се изкриви в усмивка.

— Чудесна работа. Особено вие, господин Мърфи, и ти също, Макс. Съобщете на екипа, който инсталира ракетното торпедо и модифицира тръбата, да очакват премия към следващата си заплата.

Макар всеки член на екипажа да имаше дял от печалбите на Корпорацията, Кабрило обичаше да раздава премии за чудесно свършена работа. Това беше една от причините да се радва на такава лоялност. Другата бе, че той беше най-добрият ръководител, за когото хората му някога бяха работили.

— Вижте това! — ахна Ерик Стоун.

Беше прехвърлил образа от камерата на главния екран и там сега се виждаше мястото, където „Кило“ бе устроила засада на корабите. Водата кипеше, докато от морето се издигаше огромно чудовище. Когато носът на иранската подводница изскочи, видяха, че корпусните плочи бяха изкривени, сякаш „Кило“ се бе ударила във вълнолом. Изпъкналият нос имаше вдлъбнатина в средата, резултат от взривяването на ракетното торпедо на петдесет метра от него.

Подводницата продължи да се издига към повърхността. Стоун насочи камерата към повредените корпусни плочи. Около разкъсания метал се виждаха въздушни мехурчета, които показваха, че „Кило“ се пълни с вода. Капаците на кулата и палубите ѝ се отвориха и неколцина мъже изскочиха от съсипаната подводница.

— Чуваш ли нещо, Хали? — попита Хуан.

— Сигнал за помощ, сър. Помпите им едва се справят с наводнението. Искат помощ от военноморската база в Чах бахар. Капитанът не е наредил да напуснат кораба, но иска всички на палубите, в случай че това се наложи.

— Търсят ли помощ от другите кораби в района?

— Не. Съмнявам се, че биха го направили.

— Съгласен съм с теб. Обстрелването на цивилни товарни кораби без предупреждение нарушава около петдесет международни закона.

— А как ще наречеш това, което направихме в Бандар абас? — подкачи го Макс.

— Дребно джебчийство — ухили се Хуан. — Наказуемо с глоба и няколко часа общественополезен труд.

„Викингите“ профучаха над „Орегон“ и полетяха над подводницата. Моряците се проснаха на палубата, а водата, вдигната от реактивните двигатели, опръска униформите им.

— Председателю, пилотът на водещия „Викинг“ все още иска да говори с теб — каза Хали. — Получих и официална молба от самолетносача да останем на мястото си. Обади се командир Чарлс Мартин от борда на „Джордж Вашингтон“.

— Свържи ме — помоли Хуан, като сложи слушалките си и настрои микрофона. — Говори Хуан Кабрило, капитан на кораб „Орегон“. Какво мога да направя за вас, командир?

— Капитан Кабрило, бихме искали да изпратим няколко души да разпитат екипажа ви за онова, което се случи преди малко. Капитаните на „Сага“ и „Аги Джонстън“ вече се съгласиха да дадат сведения. Хеликоптерът може да стигне до вас след двадесет минути. Ако нямате условия за приземяване на хеликоптер, кораб „Порт Роял“, който може да осигури това, ще бъде тук след два часа.

— Съжалявам, командир Мартин, но никой от екипажа ми не видя нищо. Аз самият спях, а дежурният ни наблюдател е спял с едното око и не вижда добре с другото.

Гласът на Мартин се повиши.

— Капитане, трябва ли да ви напомням, че съюзническите сили в тези води имат право да проверяват всички кораби, влизащи и излизащи от Персийския залив? Отправих молбата си от любезност, но

всъщност е заповед. Ще останете на мястото си и ще се пригответе да посрещнете хората ми.

Хуан бе наясно с напрежението, на което флотата бе подложена, докато се стараеше да попречи на терористите да използват залива за транспортиране на оръжия и бойни кораби, но нямаше начин да позволи да инспектират „Орегон“. От друга страна, корумпираните власти в чуждите пристанища можеха лесно да бъдат убедени да не претърсват кораба, но това не можеше да се случи с американската флота.

— Можете ли да изчакате малко? — помоли Хуан, като покри микрофона с ръка и извика на Хали Касим. — Обади се бързо на Овърхолт. Разкажи му какво стана и го помоли да разкара тези типове от главата ни. Ерик, насочи на курс сто и петдесет градуса и скорост осемнадесет възела — нареди той и свали ръката си от микрофона. — Съжалявам, командире. Не можем да приземим хеликоптер на „Орегон“, затова ще трябва да изпратите хората си на „Порт Роял“.

— Много добре, капитане. Ще пристигнем около единадесет часа.

— Ще ви чакаме — обеща Хуан и приключи разговора, после се огледа наоколо. — Някой иска ли да се обзаложи? Двадесет кинта за този, който отгатне най-точното време.

Всички разбраха веднага за какво говореше.

— Ще се обадят след десет минути — предположи Хали.

— Пет — каза Линда.

— Ще бъдат заети известно време — обади се Марк Мърфи. — Няма да забележат, че сме на път поне през следващия половин час.

— Аз съм с Линда — каза Ерик. — Пет минути. Ще си разделим двайсетачката.

Хуан погледна към Макс Хенли.

— Не искаш ли да отгатнеш?

Макс впери очи в тавана за момент, после ги сведе към председателя.

— Точно в този момент.

— Мамка му! — извика Хали. — Макс е прав. Мартин отново ни звъни.

— Свържи ме — нареди Хуан.

— Капитан Кабрило, считайте това за последно предупреждение — каза командир Мартин.

Хуан усети, че зъбите на командира бяха стиснати.

— Ако не спрете незабавно, ще наредя на „Викингите“ да открият огън по кораба ви.

Кабрило не се съмняваше в намеренията на Мартин. Но вече му писваше да се разправя с него.

— Командире, иранска подводница стреля по натоварен супертанкер. Няма да чакам да стрелят и по нас. Ще изляза от обсега ви, преди да пристигнете, а вие не можете да ми попречите.

— Вие ще... — внезапно гласът на Мартин заглъхна.

Той се върна на линията след около тридесет секунди. Хуан не успя да определи точно новия тон на гласа му. Възхита? Страх? Уважение? Комбинация от трите?

— Капитане, свободен сте да напуснете района, когато решите — каза той.

Кабрило се зачуди кого бе накарал Лангстън да се обади. Сигурно главнокомандващия на морските операции в Индийския океан или някого от началниците на щаба. Но който и да беше, очевидно имаше сериозно влияние във Вашингтон.

— Вярвах, че ще се съгласите с нас — отвърна той. — Благодаря ви и късмет. Между другото, иранската подводница се пълни с вода, така че ако искате да разгледате вътрешността ѝ, предлагам да побързате. Край на връзката.

Месеста ръка се появи пред лицето на Хуан. Той извади портфейла от джоба си и плясна двадесетачка в дланта на Макс. Хенли помириса парите сякаш бяха ароматна пура.

— Фасулска работа — ухили се той. — Все едно да откраднеш шоколада на дете.

— Не съм изненадан, че знаеш какво е усещането — изсумтя Кабрило и се надигна. — Човек огладнява от битките преди закуска. Навигатор, кога трябва да сме на мястото на срещата?

— Чак в полунощ — отговори Ерик.

— Добре. Ще искам старшия състав да наблюдава, така че нагласете графиците си. Трябва да се обадя на Лангстън и да му благодаря за помощта, а после да обясня защо доставяме само едно торпедо.

Той тръгна към вратата на оперативния център и бързо грабна двайсетачката от ръката на Макс.

— За унищожаване на второто торпедо дължиш на Корпорацията четири милиона, деветстотин деветдесет и девет хиляди деветстотин и осемдесет кинта.

7.

Соленият мирис на морска вода удари в носа доктор Джулия Хъкли веднага щом отвори вратата към баластния резервоар, който служеше и като плувен басейн. Поради конструкцията на „Орегон“ басейнът бе с олимпийска дължина от петдесет метра, но широк само два коридора. Покрай него минаваше тясна пътека, застлана с блед мрамор, изпъстрен с ивици лепенки срещу подхлъзване. Осветлението представляваше смесица от флуоресцентни и бели крушки, които създаваха илюзия за слънчева светлина. Стените бяха покрити със същите плочки и вечно създаваха грижи на чистачите, тъй като, когато резервоарът бе пълен, за да балансира кораба, лъскавият мрамор неизбежно се покриваше с водорасли.

Макар да не бе голяма плувкиня, Хъкс знаеше четирите основни стила. Кроулът демонстрираше бързината, брустът — издръжливостта, плуването по гръб показваше чудатите способности на човешкото тяло да се задържа на повърхността, а бътърфлай беше мощният стил. На плувеца беше нужна страхотна сила, за да извади ръцете и горната част на торса от водата, да се извие напред и да се придвижи във водата. Тя спря до басейна и се загледа в самотния плувец, който летеше по коридора в стил бътърфлай. Движеше се бързо, сякаш роден, за да плува. Не хабеше никаква енергия, а тялото му се носеше напред като делфин.

Когато се вгледа отблизо, Линда забеляза водоустойчивите тежести, закачени около китките, за да затруднят упражнението. Според нея това отиваше отвъд спорта и клонеше към мазохизъм. Тя самата не бе използвала фитнес центъра на кораба от известно време и предпочиташе йогата, за да предпази съблазнителната си фигура от излишните килограми.

Отдавна бе разбрала, че Хуан се бе приспособил напълно към загубата на крака си. Никога не позволяваше този проблем да го спре или дори забави. Гледаше на него като на всичко друго в живота си — предизвикателство, което трябваше да бъде превъзможнато.

Кабрило се обърна елегантно в края на басейна и заплува към нея. Сините му очи бяха скрити зад плувните очила, а устата му — широка отворена при всяко поемане на дъх. Сигурно я беше видял и знаеше, че усамотението му в басейна бе приключило, тъй като внезапно ускори и завърши отсечката в спринт.

В ролята си на корабен лекар Хъкс знаеше всичко за медицинския статус на екипажа и би се заклела, че Хуан е на половината на възрастта си, ако съдеше по плуването му. Той стигна до нея, обкръжен от гъста пяна, и опръска ръба на басейна, като я принуди да отстъпи назад, за да опази мокасините си „Гучи“, които носеше с бежов панталон и семпла риза. Отгоре бе нахлузила вечната си бяла престилка. Хуан плясна ръба на басейна и погледна огромния часовник на стената зад Джулия.

— Мамка му, остарявам — изсумтя той, като свали очилата и тежестите от китките си.

— Не на мен тия — отвърна Джулия, като му метна кърпа.

Хуан изскочи от басейна с елегантно движение.

— Тук съм от тридесет минути — каза той и прокара пухкавата хавлия по тялото си.

Ако се срамуваше, че носи бански „Спидо“, не го показваше, но пък с неговата фигура нямаше от какво да се притеснява.

— Преди пет години можех да направя поне още петнадесет дължини.

— Аз пък нямах бръчки преди пет години. Ще ти се наложи да превъзмogneш тези мисли — отвърна тя с усмивка, която разкри малките бръчици в ъгълчетата на очите ѝ.

— Каква е поговорката? „Младите хабят младостта“?

— Имам чувството, че ти не си изхабил много от твоята, Хуан Кабрило.

Той се засмя, но не отрече.

— Не си облечена за плуване, значи не си дошла да изгориш калориите от великолепното филе, което вечеряхме. Какво става?

Хъксли доби загрижен вид.

— Имаме малък проблем. Всъщност, проблемът е на Макс, но мисля, че може да засегне всички ни.

Джулия не беше опитен психолог, но дългият ѝ медицински стаж и спокойното поведение я направиха и корабен психиатър.

Кабрило метна мократа хавлия на раменете си и насочи вниманието си към Хъкс.

— Разкажи ми.

— Тази вечер му се обади бившата му жена.

Хуан я прекъсна.

— Има три бивши съпруги. Коя от тях?

— Лиза. Номер две. Онази в Ел Ей, от която има деца. Не ми разказа подробностите, но бившата му съпруга смята, че синът им е отвлечен.

В първата секунда Кабрило не реагира. Никоя от съпругите на Макс не знаеше как той си изкарва хляба. Като повечето членове на екипажа Хенли казваше на семейството си, че е моряк и работи за малка корабна компания. Хуан не смяташе, че отвлечането може да е свързано с работата му в Корпорацията, но не можеше да отхвърли напълно и тази възможност. Бяха си създали доста мощни врагове през годините. Най-после той попита:

— Искали ли са откуп?

— Не, не още. Тя мисли, че знае кой стои зад отвлечането, но не е стигнала доникъде с ченгетата от Ел Ей и ФБР. Иска помощта му, за да си върнат детето.

Синът на Макс трябваше да е на двадесет и две или три, помисли си Хуан. Дъщеря му бе няколко години по-голяма, новоизлюпена адвокатка, която се занимаваше с екологично право. Кайл Хенли не бе издържал и година в колежа и оттогава се мотаеше из сенчестия свят в Ел Ей. Беше арестуван един-два пъти за притежание на дрога, но Хуан знаеше, че преди две години бе прекарал известно време в клиника и оттогава бе чист. Макс се бе развел няколко години преди създаването на Корпорацията, но Кабрило си спомняше, че е срещал жена му неведнъж. Хенли му бе обяснил, че навремето тя била чудесна, обичлива жена, но нещо се променило и я превърнало във враждебна параноичка, която го обвинявала в изневери, като в същото време самата тя поддържала извънбрачни връзки.

Макс беше положил всички възможни грижи да помага за възпитанието на децата си и плащаше много повече от онова, което съдът бе наредил. Дъщерята се оказа умна, амбициозна жена, но синът, Кайл, беше един от онези хора, които вярват, че светът им е длъжен, и

независимо от подхода, отхвърляше предложенията да му помогнат да открие пътя си в живота.

Хуан знаеше, че Макс би направил всичко, за да помогне на хлапето, и подозираше защо приятелят му не се бе обърнал направо към него. Ако го беше направил, Хуан щеше да предложи възможностите на Корпорацията за спасяването на Кайл, а Макс никога не би поискал подобна услуга.

— Господи, Макс наистина е ужасно упорит — изсумтя той.

— Той твърди същото за теб — отвърна Хъкс. — Не искаше да се обърне към теб с проблема си, защото беше сигурен, че ще настояваш да му помогнеш. Обясни ми категорично, че проблемът си бил негов, а не на Корпорацията, и че щял да се справи сам.

Кабрило не очакваше нещо друго, но това не означаваше, че не бе отчаян от дебелоглавието на Макс.

— Какъв е планът му?

— Веднага щом предадем торпедото, ще те помоли да закараш „Орегон“ до Карачи, най-близкия град с международно летище, откъдето може да хване полет до Ел Ей. Не беше съвсем сигурен какво ще прави след това.

Хуан погледна часовника си. След два часа трябваше да са на мястото на срещата. След като свършеха работата си, можеха да стигнат до Карачи за двадесет часа. Реактивният самолет на Корпорацията се намираше в Монако в подготовка за следващата им мисия. Вероятно щеше да успее да уреди самолета да стигне до най-големия град в Пакистан навреме, но вярваше, че полетът с пътнически самолет ще е по-бърз. Това означаваше да оставят оръжията и другите секретни материали, които нямаше да минат през проверката на летището, но той имаше достатъчно връзки в Ел Ей, за да се снабди с всичко нужно. Имаше безброй въпроси, но щеше да почака да поговори направо с Макс.

Бордният компютър на кораба светна и угаси лампите около басейна няколко пъти. Хуан го бе програмирал да го уведоми, че приближава времето за срещата и трябва да приключи тренировката си. Той облече халат и обу чифт джапанки. Хъкс тръгна до него и заедно излязоха от басейна. Кабрило заключи внимателно водоустойчивия капак.

— Довечера ще поговоря с него и ще го убедя, че греши — каза той.

— Точно по тази причина те уведомих. Макс не може да се справи сам — отвърна Джулия облекчено, макар да не се бе съмнявала, че Хуан щеше да помогне на най-добрия си приятел.

— Благодаря ти, Хъкс. Един ден инатът на Макс ще го набута в неприятности, но няма да е този път.

Час и половина по-късно, изкъпан и обръснат, Хуан Кабрило влезе в оперативния център. Стоун и Мърфи седяха на местата си пред уредите за управление и стрелба. Хали бе в комуникационната станция, а Линда Рос се занимаваше със сонара. За разлика от преживяванията при бягството им от Бандар абас, сега в помещението цареше спокойствие. Прехвърлянето на ракетното торпедо от „Орегон“ щеше да мине без проблеми. Макс влезе след няколко минути и атмосферата сякаш изстина с няколко градуса. Той отиде направо до инженерното табло, без да проговори на никого. Хуан стана от стола си и се приближи към него.

— Не искам да слушам — каза Хенли, без да вдига очи от компютъра си.

— Ще потеглим към Пакистан веднага след като приключим тук. Ще поръчам на някого да ни купи самолетни билети. А на сутринта ние с теб ще седнем и ще обмислим следващия си ход.

Макс вдигна очи към Кабрило и се нареди да протестира. Хуан вдигна ръка.

— Следващата ни мисия е лека. Линда и Еди могат да се справят без нас.

— Това не е твой проблем — отвърна Макс.

— Да бе! Някой отвлича член от семейството ти. За мен това е все едно да отвлечат някой от моите родители. В подобен случай бих очаквал помощта ти, така че не искай друго от мен.

Хенсли замълча за момент, после каза:

— Благодаря, Хуан.

— Няма за какво — небрежно каза Кабрило и се върна на мястото си. — Линда, чуваш ли нещо?

— Не, но имаме още двадесет минути.

— Добре. Макс, готово ли е всичко по твоята част?

— Торпедото е във вагонетка на палубата, а техникът стои до спускателната шейна.

— Хали, нещо на радара или комуникационните канали?

— Не, сър. В момента се намираме в най-умрялото място, което човек може да намери в Индийския океан. Не съм виждал или чувал друг кораб от около осем часа.

Срещата трябваше да се състои далеч от обичайните корабни маршрути, за да избегнат товарните кораби и танкери, и на място, където няма много морски животни, които биха привлекли рибарите. Часът на срещата съвпаднаше с пролука в сателитното покритие, в случай че някой решеше да погледне към океана.

Минаха петнадесет минути, преди Линда да извика:

— Контакт. Машинни звуци точно под нас, на около сто и петдесет метра към дъното. Изпразват баластните резервоари.

Тя изчисти шума, уловен от пасивния сонар през компютъра, и го сравни със звука от касета, която Овърхолт им бе връчил.

— Потвърдено. Това е подводницата „Галахаси“, която се отправя към повърхността.

— Много добре — кимна Хуан. — Кормчия, внимавай в картинката. Ако повредиш подводницата, ще се наложи да я плащаш.

Минаха още няколко минути, преди подводницата да се измъкне бавно и тихо от бездната. Беше толкова тиха, че никой на разстояние повече от една-две мили не можеше да я чуе. Ерик Стоун наблюдаваше данните от сонара и позиционните координати на „Орегон“, за да се увери, че подводницата няма да се удари в долната част на корпуса му. Екипажът на „Галахаси“ носеше отговорността да задържи стабилна позиция по отношение на кораба. Корекциите трябваше да дойдат от страна на Ерик.

— Петдесет метра — съобщи Линда. — Издигането се забавя. Изравняване при тридесет.

— Стоят на около шестдесет метра от дясната греда — каза Ерик.

— Господин Стоун, плъзни ни малко, за да й дадем възможност да се издигне до петнадесет метра.

Ерик активира хидравличните устройства на носа и кърмата, за да помести единадесет хиляди тонния кораб странично във водата.

Нагласи го точно на целта и включи динамичните позициониращи системи, така че компютърът да ги задържи стабилни.

— Отново се издига. Три метра в минута.

— Много добре. Линда, поеми контрола.

— Поемам.

Хуан стана и отиде до асансьора в задната част на оперативния център. Макс се присъедини към него след секунда. Качиха се на мостика на „Орегон“. Капакът на пода се отвори и усетиха знойния нощен въздух.

Паянтовият мостик бе абсолютно тъмен, но двамата мъже познаваха кораба толкова добре, че нямаха нужда от светлина, за да стигнат до стълбите, водещи към основната палуба. Звездите блестяха особено ярко, защото луната още не се бе издигнала.

Мастилената вода забълбука, когато подводницата се приближи до повърхността. Първа се показа кулата ѝ, после и тялото. Изравни се с тях толкова бавно, че не предизвика никакви вълни. В пълната тишина изглеждаше заплашително като морско чудовище, което си почива на повърхността.

Хуан вдигна радиостанцията.

— Господин Стоун, вкарай малко баласт и ни смъкни с около пет метра. Искам палубите ни да са по-добре изравнени.

Ерик се подчини и след миг помпите заработиха и потопиха „Орегон“ по-дълбоко във водата.

— Палубен екипаж, смъкнете предпазители отстрани.

Нареждането на Хуан бе изпълнено с трескави действия. Хората му спуснаха дебелите гумени предпазители точно над ватерлинията. За разлика от старите гуми от камиони, които бяха използвали в пристанището за маскировка, това бяха модерни възглавници и можеха да понесат огромно напрежение.

Част от палубата на „Талахаси“ се издигна нагоре, осветена от червени бойни лампи. Това беше товарният порт за двадесет и четирите торпеда, които носеше подводницата. За тази мисия бяха взели по-малко, за да направят място за иранското ракетно торпедо, което чакаше на палубата на „Орегон“. Компютърната информация, която бяха копирали от иранците, бе сложена в непромокаеми кутии, прикрепени към торпедото.

Кабрило натисна бутоните на радиостанцията.

— Добре, кормчия, бутни леко. Двадесет и пет процента мощност.

— Двадесет и пет, разбрано.

„Орегон“ се придвижи към чакащата подводница бавно, за да не разлюлее „Галахаси“. Няколко офицери ги наблюдаваха от кулата с бинокли за нощно виждане.

— Забави, господин Стоун — нареди Хуан, като прецени разстоянието и скоростта с опитно око. — Много добре. Сега десет процента на обратната страна.

Ерик закова кораба на три метра от подводницата.

— Задръж така, моля те — каза Хуан по обезопасения канал.

— Чудесно управление — избумтя глас от кулата на „Галахаси“.

— Благодаря — извика Хуан. — Готови ли сте да получите пакета?

— Уведомиха ме, че става дума за два пакета — отвърна капитанът на подводницата.

— Лека промяна в плановете в резултат на сблъсък в Оманския залив тази сутрин.

— Свърши ли работа?

— Ако щете вярвайте, идеална.

— Много добре. Готови сме. Сателитната пролука ще се затвори след четири минути и четиридесет секунди.

Кабрило се обърна към техника до спускателната шейна. Макар кранът да изглеждаше готов да рухне всеки момент, можеше с лекота да вдигне седемдесет тона. Вагонетката с торпедото се издигна от палубата. Наоколо стояха моряци с насочващи въжета, с които трябваше да попречат на торпедото да се завърти, когато го вдигнеха от вагонетката. Оръжието се понесе към подводницата, където го очакваха.

Един от моряците ръководеше преместването с жестове, като вдигаше пръст нагоре, за да отпуснат още кабел. Торпедото се озова точно в ръцете на екипажа. Откачиха го от кабелите и го прибраха в подводницата. Главният матрос завъртя ръка над главата си, за да покаже, че можеха да си вземат крана. В мига, когато торпедото изчезна в корпуса, огромната врата започна да се затваря.

— Приберете вагонетката — нареди Хуан, после се обърна към Стоун. — Да се отдалечим. Двадесет процента мощност. Освободи

баласта. Пригответи кораба за бързо пътуване и ни насочи по най-добрия маршрут към Карачи.

— Мислех, че отиваме в Монако — обади се Марк Мърфи.

По гласа му си личеше, че очаква с нетърпение да прекара няколко седмици в лукс на Ривиерата. Морис бе споменал на Хуан, че Мърф дори си е поръчал смокинг за прочутото казино на Монако.

— Не се тревожи — увери го Хуан. — Отивате. Ние с Макс имаме други планове.

Гласът на Хали Касим ги прекъсна.

— Радарен контакт. Току-що се появи на около сто мили, насочен на изток.

— Дръж го под око и ме информирай редовно — отвърна Хуан, като сложи ръце около устата си и се провикна към капитана на „Талахаси“. — Видяхме нещо на радара. На изток от нас. Доста далеч е, но няма да е зле да изпълните факирския си номер и да изчезнете.

— Разбрано. Благодаря — отвърна капитанът и махна с ръка. — Видяхме го на идване. Според данните от пасивния сонар може би е съд, зарязан в морето. Не уловихме нищо от сензорите, нито радио, нито радар. Дори няма автоматичен сигнал за помощ. Нямахме как да разследваме, но вие можете да го направите. Ако корабът е изоставен, ще получите сериозна премия за прибирането му.

— Можем и да опитаем — ухили се Хуан заинтригуван.

Мина му през ума да остави няколко души, които да откарат изоставения кораб до Карачи, а „Орегон“ да си продължи пътя.

— Имате ли представа колко е голям?

— По звука при удар на вълните в корпуса преценихме, че е около сто и петдесет метра, горе-долу с вашите размери.

— Благодаря, капитане. Вероятно ще проверим как стоят нещата.

— Късмет, „Орегон“ — пожела капитанът.

След тези думи и последните матроси изчезнаха през капака на кулата. След секунди баластните резервоари на „Талахаси“ се изпразниха и тя се потопи бързо. Потъна в бездната и остави над себе си лека вълничка, която бързо се успокои сякаш огромната подводница никога не бе съществувала.

— Неприятен начин да си изкарваш прехраната — намръщи се Макс.

Макар да не страдаше от истинска клаустрофобия, той не обичаше тесните затворени пространства.

— Линк е работил на подводница за бързи нападения като тюлен. Твърди, че е по-люксозна от повечето хотели, в които е отсядал.

— Линк е пинтия. Виждал съм къде се настанява — мотели със стаи на час, където чистите чаршафи са нещо непознато.

Когато „Орегон“ се понесе на изток, задуха силен вятър. След няколко минути магнитохидродинамиката щеше да го задвижи толкова бързо, че да стоиш на палубата, бе все едно да се изправиш пред ураган. Моряците си бяха свършили работата и се бяха върнали в торпедното помещение.

— Какво ще кажеш, Макс?

— За кое?

— За изоставения кораб. Да спрем ли да го огледаме набързо, или да бързаме към Карачи?

Макс поведе Кабрило към заслона на стълбата, където можеше да запали лулата си.

— Кайл липсва от онзи ден. Бившата ми съпруга смята, че знае с кого е — група негови приятели, които тя не одобрява. Това ме кара да мисля, че работата не е чак толкова страшна, колкото тя я представя. Ще са ни нужни двадесет и четири часа да стигнем до Ел Ей, след като се доберем до Пакистан. Така че един час отклонение заради призрачния кораб няма да има голямо значение.

— Сигурен ли си? — попита Хуан, като примигна бързо, тъй като гореща пепел от лулата на Хенли опари лицето му.

— Съжалявам — извини се Макс и отдръпна лулата си. — Да. Всичко ще е наред.

— Ерик, чуваш ли ме? — попита Кабрило в радиостанцията.

— Тук съм.

— Нов курс. Закарай ни до онзи кораб колкото се може по-бързо. Намери Гомес и го накарай да приготви хеликоптера.

Джордж Гомес, наричан Адамс, бе красивия като кинозвезда пилот на хеликоптера, получил прякора си след бурна връзка със съпругата на южноамерикански наркобарон, жена, която невероятно приличаше на Каролин Джоунс, актрисата от старите телевизионни серии на „Семейство Адамс“.

— Кажи му, че искам да сме готови за излитане веднага щом стигнем до кораба. Ако се наложи, ти ще управляваш хеликоптера.

Ерик не би могъл да пилотира самолет дори ако животът му зависеше от това, но играеше достатъчно компютърни игри, за да се справи с дистанционното управление на хеликоптера.

— След колко време ще стигнем? — попита Кабрило.

— Малко повече от два часа.

— Ще получиш премия, ако ни закараш точно за два часа.

8.

На звездната светлина параходът изглеждаше като сватбена торта на няколко етажа, които се издигаха в деликатен баланс между форма и функция. На хората в оперативния център на „Орегон“, които разглеждаха образите от камерата на малкия дистанционно управляван самолет, приличаше точно на кораб призрак. Нито един от илюминаторите не беше осветен. Никой не се движеше по палубата. Дори радарът беше неподвижен.

Високи вълни се удряха в дългия бял корпус. Топлинните образи показаха, че двигателят и коминът са студени. Макар околната температура в тази част на Индийския океан да бе почти тридесет градуса, устройствата бяха достатъчно чувствителни, за да доловят телесна температура. Не видяха нищо такова.

— Какво, по дяволите, е станало тук? — попита Линда, като знаеше, че никой не може да ѝ отговори.

— Гомес, огледай палубата — нареди Хуан.

Джордж седеше на работното си място в задната част на оперативния център. Пригладената с брилянтин назад коса проблясваше на светлината от монитора му. Той погали тънкия си мустак и придвижи джойстика напред. Малкото самолетче, оборудвано с мощна камера и предавател, се подчини на командата му и се снижи към пътническия параход, застанал неподвижно във водата на около тридесет мили на изток от бързо напредващия „Орегон“.

Екипажът наблюдаваше внимателно как самолетчето се спусна над парахода и насочи камерата си към палубата. В продължение на няколко секунди никой не проговори. Всички се опитваха да осмислят видяното. Накрая Кабрило наруши тишината, като натисна бутона на радиостанцията си и каза:

— Лекарят да се яви в оперативния център. Хъкс, имаме нужда от теб, веднага!

— Наистина ли е това, което си мисля? — прошепна Ерик Стоун задавено.

— Да, момче — отговори Макс, също така приглушено. — Палубата е покрита с мъртъвци.

На палубата на парахода се виждаха поне сто трупа. Дрехите им се ветрееха зловещо. Адамс увеличи образа от камерата, която показва плувния басейн на парахода. Изглежда, всички се бяха проснали около водата посред някакъв купон. Всичко бе затрупано от счупени чинии и чаши. Гомес настрои фокуса и видяха млада жена във вечерна рокля, която лежеше в локва от собствената си кръв. Положението бе същото и с останалите трупове.

— Някой забеляза ли името на парахода? — попита Марк Мърфи.

— „Златна зора“ — отговори Хуан.

Всички идеи за спасяване на парахода и прибиране на премията излетяха от ума му. Марк се съсредоточи върху компютъра си, издирвайки всички възможни данни за „Златна зора“. Останалите седяха втренчени в зловещата гледка.

Джулия Хъксли се втурна в оперативния център, облечена в долнище на пижама и огромна тениска. Краката ѝ бяха боси, а косата — рошава. Носеше медицинската си чанта.

— Какъв е спешният случай? — задъхано попита тя.

Никой не ѝ отговори и тя погледна към екрана, приковал вниманието им. Дори за опитен лекар касапницата на палубата на пътническият параход бе ужасяваща. Джулия пребледня, после поклати глава и се стегна. Приблужи до монитора и разгледа внимателно картината. Слабата светлина и движението на камерата затрудняваха различаването на подробностите.

— Не прилича на травма — каза тя. — Според мен са били покосени от някакъв бързодействащ хеморагичен вирус.

— Естествен? — попита Макс.

— Нищо в природата не действа с такава бързина.

— Не са имали време дори да изпратят сигнал за помощ — отбеляза Хуан.

Джулия се завъртя към него.

— Трябва да отида да взема проби. В клиниката има екипировка за биологична атака и можем да монтираме апаратура за обеззаразяване на палубата.

— Забрави — отвърна Хуан. — По никакъв начин няма да ти позволя да докараш някакъв вирус.

Джулия се наклони да спори, но Кабрило не бе приключил.

— Ще направим обеззаразяването на надуваем „Зодиак“, а после ще го потопим. Ерик, поеми дистанционното от Гомес. Джордж, отивай в хангара и пригответи хеликоптера. Марк, иди събуди Еди. Вземете пистолети от оръжейната и ни чакайте в хангара. Джулия, имаш ли нужда от помощ?

— Ще взема един от санитарите да ми помага.

— Добре. Донесете няколко резервни костюма за биологична защита, в случай че има оцелели — разпореди Кабрило и скочи на крака. — Искам да съм във въздуха след двадесет минути.

„Орегон“ стигна до поразената „Златна зора“ минута преди крайния срок на Хуан. Поради ограничените товарни възможности на хеликоптера бяха нужни два полета, за да се пренесат всички заедно с оборудването. Ерик определи, че най-доброто за кацане място е на върха на мостика. Това бе най-обширната площадка на парахода, свободна от трупове. Макар че хеликоптерът нямаше да кацне директно на „Златна зора“, Джордж Адамс също бе издокаран в оранжев костюм за биоопасност, а двама от хората на Джулия приготвиха на палубата маркуч и резервоар със силен концентрат от белина, за да дезинфекцират хеликоптера, преди да се приземи обратно.

Хуан не искаше да поема никакви рискове. Членовете на екипажа, които щяха да теглят „Зодиак“ с бойния катер, щяха да минат през същата дезинфекция. Какъвто и вирус да бе покосил пътниците и екипажа на „Златна зора“, знаеха, че си имат работа с международен тероризъм и масово убийство. Кабрило се тревожеше не само за вируса, но вече мислеше за хората, отговорни за разпространението му.

Той вдигна ръце към Джулия, за да ѝ даде възможност да залепи широка сребриста лепенка там, където ръкавите му се срещаха с ръкавиците. Вече бе облепил глезените си, а Джулия бе обезопасила задния цип. Притокът на въздух от апарата му беше стабилен. Разполагаше с три часа, преди да му се наложи да свали костюма.

— Движете се бавно и предпазливо — нареди Джулия, докато си вършеше работата. — Планирайте всичко, преди да действате. Не

тичайте сега. Костюмите са вашия живот. Ако вирусът се пренася по въздуха, малка дупка в костюма ви излага на невероятна опасност.

— Какво ще стане, ако се скъса? — попита Марк с разтреперан глас.

Мърф беше участвал в няколко операции на брега, но очевидно нямаше желание да отиде на „Златна зора“. Кабрило обаче искаше той да ги придружи, за да провери компютрите на борда и да научи точно къде е бил параходът през последните няколко седмици.

— Ще оставя резервни лепенки. Ако скъсате нещо, веднага го залепете и ми се обадете. Костюмите имат положително въздушно налягане, така че, ако сте бързи, няма да имате проблеми. При инцидент спрете на място, защото ще трябва да огледам онова, което ви е закачило.

После тя се зае с Еди, като прегледа всеки сантиметър от гумираната материя, преди да залепи шевовете. Марк, Еди и Кабрило закопчаха коланите с кобурите. Предпазните ръкавици затрудняваха натискането на спусъците, но Хуан никога не би позволил да се качат на борда невъоръжени.

— Готов съм, капитане — обади се Джордж от отворената врата на пилотската кабина.

Хуан се опита да извика на близкия техник, но не го чува през скафандъра. Натисна сам бутона, който активираше асансьора в хангара. Двете части на задния капак се отвориха над главите им, а асансьорът се издигна на четирите хидравлични бутала. Джулия се качи в хеликоптера. Хуан затвори вратата и се настани до пилота.

Еди и Мърф отстъпиха назад, за да направят място на Джордж да запали двигателя. След като загрях хеликоптера в продължение на една-две минути, той включи предаването на главната перка. Машината се залюля за момент и се издигна нагоре.

Половин миля делеше двата кораба. Хуан забеляза долу бойния катер и малкия „Зодиак“ зад него. Точно над ватерлинията на „Златна зора“ имаше масивна товарна врата, използвана при снабдяването на парахода. Щяха да завържат „Зодиак“ там и да се върнат за душа с белина.

Когато се приближиха, Кабрило забеляза, че „Златна зора“ има великолепно очертания. Беше малко по-къса от неговия кораб, но със седемте палуби с каюти и апартаменти беше много по-висока. Носът ѝ

имаше чудесна извивка, а класическата ѝ опашка бе ветрилообразна. Единственият ѝ комин, зад басейна, бе наклонен назад и създаваше впечатлението, че параходът лети по водата. Хеликоптерът мина над кърмата и Хуан различи логото на „Златни пътешествия“ — водопад от златни монети — на комина.

Адамс спусна хеликоптера над машинното, като внимаваше да стои далеч от антените и радарите. Ограничаващият движенията му костюм не намали способностите му на превъзходен пилот. Снижи хеликоптера на половин метър от палубата и го стабилизира.

— Късмет — каза той, когато Хуан скочи долу.

Джулия отвори вратата си и започна да вади сандъци с медицинско оборудване. Хуан ги подреди на палубата и я прихвана за скока. Затвори вратата и плясна хеликоптера. Адамс се вдигна незабавно и отиде да доведе Мърф и Еди.

— Ще сляза веднага при пострадалите — каза Джулия, когато шумът от хеликоптера замря достатъчно, за да използват радиостанциите.

— Не. Ще изчакаме Джордж да се върне. Искам Еди да е с теб през цялото време, докато оглеждаме.

Джулия знаеше, че е прав. Хуан не я пазеше, защото бе жена, а защото бе единственият лекар наблизо. Ако с тях се случеше нещо, тя трябваше да ги лекува.

Хеликоптерът се върна след по-малко от десет минути, все още мокър от обливането с белина. Хуан и Джулия застанаха на стълбите под мостика, за да направят място за Джордж. Еди и Марк скочиха едновременно, а Гомес отново излетя. Този път хеликоптерът щеше да бъде грижливо измит и оставен на палубата, в случай че разузнавателният екип се натъкнеше на неприятности.

— Как си, Марк? — попита Хуан.

— Малко уплашен. Започвам да съжалявам, че загубих толкова време с онези видеоигри за лабораторни инциденти, от които се пръкват армии зомбита.

— Искаш ли да остана с теб на мостика няколко минути?

— Няма нужда, ще се оправя.

Тонът му издаваше, че би искал да приеме предложението на председателя, но гордостта не му позволяваше. Ерик Стоун и

останалите от екипа в оперативния център слушаха разговора и той не можеше да покаже слабост.

— Добре. Откъде каза, че е дошла „Златна зора“?

— От Филипините — отговори Мърфи. — От базата данни на параходната компания научих, че пътува от Манила към Атина с някаква група за самопомощ.

— Провери дневниците и компютърната памет. Разбери дали са спирали някъде и къде. Виж дали се споменава и за нещо необичайно по време на пътуването. Всичко би трябвало да е записано. Джулия, знаеш къде отиваш и какво търсиш. Еди, остани с нея и ѝ помогни да събере пробите.

— А ти къде ще си? — попита Еди.

— Разполагаме с въздушен запас за три часа, така че ще претърся колкото се може по-голяма част от кораба — отговори Хуан, като щракна фенера си и се увери, че има няколко резервни батерии в торбичката си.

Кабрило ги поведе надолу по стълбите към мостика. В края на тясната пътека, на двадесет метра над океана имаше контролно табло за пристанищните пилоти, които вкарваха параходите в пристанището. Вратата към мостика бе затворена. Хуан я дръпна и влезе в технологичното помещение. Електричеството не работеше, а акумулаторите за аварийното осветление очевидно се бяха изчерпали, така че вътре бе почти непрогледна тъмница. Само отблясъкът от звездите и луната хвърляше мрачни сенки наоколо.

Хуан завъртя лъча на фенера си. Забеляза първия труп след по-малко от две секунди. Джулия също запали фенера си и мина покрай него. Марк държеше видеокамера пред шлема си. Трупът бе в униформа на офицер — бял панталон и бяла риза с тъмни пагони. Главата му беше извърната настрани, но въпреки слабата светлина видяха, че кожата на врата му е ужасяващо бяла. Джулия коленичи до него и внимателно го обърна. Лицето на мъжа бе обляно в кръв, торсът лежеше в алена локва. Доктор Хъксли бързо го прегледа, като сумтеше при всяко откритие.

Докато тя работеше, Марк Мърфи се огледа за резервната електрическа инсталация. След минута лампите светнаха, както и няколко от мониторите. Видяха още три трупа. Двама мъже в униформа и жена във вечерна рокля. Кабрило предположи, че тя е била

гостенка на офицера, който ѝ е показвал мостика, когато са били покосени от вируса. Другите двама матроси вероятно са били на пост.

— Е, Хъкс? — попита Хуан, преди Джулия да завърши зловещия оглед.

— Възможно е да е газова атака, но при толкова много жертви залагам на нов вид треска с кръвоизливи, много по-мощна от всичко, за което съм чувала досега.

— Нещо като супервирус ебола? — попита Еди.

— По-бързо и по-опасно. И сто процента смъртоносно. Заирската ебола, най-страшната от трите познати форми, поражда около деветдесет процента. Кръвта не е черна, което ме кара да мисля, че вирусът не е минал в храносмилателната система. Ако се съди по опръсканото, бих казала, че е изкашлял всичко. Същото и с жената. Но има и друго — добави тя, като нежно вдигна ръката на офицера, която изглеждаше гумена. — Костите са се декалцирали до такава степен, че почти са се разтворили. Мисля, че мога да вкарам пръст в черепа му.

— Недей — възпря я Хуан. — Някаква идея с какво си имаме работа?

Джулия се изправи и почисти ръкавиците си с дезинфектираща кърпичка.

— Каквото и да е, става дума за изкуствено създаден вирус.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Убива приемника прекалено бързо, за да е естествен. Както другите живи организми вирусите са биологично програмирани да се размножават колкото се може по-често. Ако унищожи приемника си за минути, вирусът няма да има време да се прехвърли от един човек на следващия. В реалния свят такъв ще умре със скоростта, с която е избухнал. Дори ебола има нужда от една-две седмици да убие жертвите си, като оставя достатъчно време членовете на семействата им и съседите да прихванат заразата. Естественият подбор би убил толкова бързо действащ вирус за нула време.

Тя погледна Хуан в очите и добави многозначително:

— Някой го е създал в лаборатория и го е пуснал на този кораб.

Кабрило се разкъсваше от съжаление към злощастните мъже и жени на борда на „Златна зора“ и дива ярост към онези, които бяха извършили убийството. Гневът повиши гласа му.

— Намери всичко нужно, за да ги заковем, Хъкс.

— Да, сър.

Тонът му почти я накара да изкозирува, макар подобни жестове да бяха нечувани за екипажа на „Орегон“.

Хуан се завъртя на пети и излезе през вратата, която водеше към вътрешността на кораба. Коридорът, слава богу, бе празен, както и каютите, в които надникна. Съдейки по роклята на младата жена на мостика и дрехите на останалите пътници, които видяха от въздуха, той предположи, че се е вихрил бурен купон и повечето каюти са били празни. Приключи обиколката на офицерските помещения и отвори друга врата, която водеше към хотелската част на парахода. Макар и не така луксозна като модерните пътнически параходи, „Златна зора“ си имаше своя дял от излъскан месинг и пухкави мокети в розово и зелено. Хуан чу само звука на дишането си, когато стигна до балкона, който гледаше над атриума четири етажа надолу към мраморния под. Без светлини фойето приличаше на мрачна пещера. Лъчът от фенера проблесна за миг върху витрините на бутиците долу и му се стори, че е доловил движение.

Усети как нервите му се опъват и си пое дълбоко въздух, за да се успокои. Навсякъде из атриума бяха проснати мъртъвци. Някои задръстваха стълбищата, сякаш бяха седнали да чакат зловещата прегръдка на смъртта, докато други просто бяха паднали там, където бяха стояли. Хуан видя шестчленния оркестър. Петима от издокараните в смокинги музиканти бяха паднали над инструментите си, а един се бе опитал да се измъкне. Беше направил по-малко от десетина крачки, преди да се предаде.

Мъртвите можеха да разкажат стотици истории. Мъж и жена бяха умрели прегърнати. Една келнерка бе намерила време да остави таблата с питиета на масичка до бара, преди да умре. Група млади жени бяха достатъчно близо една до друга, за да му покажат, че са се снимали, макар от фотографа да нямаше следи, а само скъпият му фотоапарат лежеше на парчета на пода. Хуан не можеше да надникне в стъкления асансьор, който свързваше палубите, тъй като прозорците му бяха опръскани с кръв.

Той продължи напред. Специалният костюм и въздухът от кислородната бутилка можеха да го предпазят от околната среда, но нищо не можеше да го предпази от ужасите. Никога не беше виждал масово убийство в такъв мащаб и знаеше, че щеше да се разтрепери

неконтролируемо, ако едната му ръка не стискаше пистолета, а другата — фенера.

— Как се справяте, хора? — попита той повече за да чуе човешки глас, отколкото доклад за положението.

— С Еди сме на път към корабната болница — отговори Джулия.

Връзката беше затруднена от стоманената конструкция на парахода.

— Аз потеглям към инженерните помещения. Ако не ме чуете до половин час, изпрати Еди да ме търси.

— Ясно.

— Мърф?

— Електричеството е слабо и компютърът е по-бавен от първата ми машина преди години — отговори Марк. — Ще ми отнеме известно време да изтегля онова, от което се нуждаем.

— Добре, продължавай. „Орегон“, чувате ли ме?

— Да — отговори глас.

Статичните шумове го затрудниха да познае гласа, но Кабрило предположи, че принадлежи на Макс Хенли. Никога не беше мислил да замени радиостанциите, получени от производителя, с по-съвременни. Това бе рядък за него пропуск, за който сега си плащаше.

— Нещо по уредите?

— Съвсем сами сме, Хуан.

— Ако нещо се покаже, веднага ме уведомете.

— Разбрано.

Вратата пред Хуан бе заключена с електронна ключалка и имаше табелка „Само за екипажа“. Със спирането на тока ключалката автоматично се бе отворила, така че той бутна вратата и тръгна надолу по коридора. За разлика от помещенията за пътниците, украсени с дървена ламперия и елегантни лампиони, този коридор бе боядисан в бяло. Подът бе застлан с линолеум, а на тавана бяха окачени груби флуоресцентни лампи. Хуан подмина малките офиси на стюардите и домакините, както и голямата трапезария за екипажа. Тук имаше още шест трупа, проснати на пода или върху масите. Също като при останалите Кабрило забеляза, че бяха изкашляли огромни количества кръв. Агонията им е била ужасна, помисли си той.

Мина покрай една от блестящите корабни кухни, която сега приличаше на кланица. После видя перално помещение с двадесет

гигантски перални, огромни като бетонобъркачки. Знаеше, че определени етнически групи доминираха в обслужващия сектор на туристическата индустрия, и не се изненада, когато видя, че перачите бяха китайци.

Той продължи напред и най-после видя тежка врата с надпис „Машинно/Достъп само за упълномощени“. Зад вратата имаше малък вестибюл и втори шумоизолиран капак. Хуан се пхна под него и заслиза по стъпалата. Излезе в помощна стая до главното инженерно помещение. Лъчът му разкри чифт генератори и компютърни контролни табла. Два гигантски двигателя, всеки с размерите на тир, изпълваха пространството. Хуан докосна единия. Беше студен. Токът бе спрял поне преди дванадесет часа. Над главата му, ауспусите на двигателите се издигаха към комин, свързан с главния.

За разлика от стотиците машинни помещения, в които Хуан бе влизал, тук не усети могъщата сила и издръжливост на двигателите. Всъщност не усети нищо освен студ като в гробница. Знаеше, че ако Макс беше с него, за честта на занаята щеше да го накара да запали двигателите, за да им вдъхне нов живот.

Той изпробва радиостанцията си. Обади се на Хъкс, после на Марк и накрая на „Орегон“, но не чу друго освен статичен шум. Забърза се и насочи лъча на фенера към оборудването, търсейки нещо необичайно. Мина през поредната водоустойчива врата и се озова в канализационната система на парахода. Продължи напред. Видя нов чифт бездейни генератори и обезсолителите на „Златна зора“. Използвайки технология, наречена „обратна осмоза“, системата вкарваше морска вода, извличаше почти сто процента от солта ѝ и я правеше годна за пиене. Машината осигуряваше вода за кухните, пералното и баните. От двете възможности да се пусне смъртоносен вирус, който да засегне всички на борда, тази бе номер едно. Щеше да потърси втората — климатиците на парахода — по-късно.

Кабрило прекара десет минути в инспекция на обезсолителя. Не видя следи от бърникане, нито скорошна поправка. Болтовете бяха здраво стегнати, а машинното масло — втвърдено. Нищо не показваше вероятност външен предмет да е вкарван в системата.

Експлозията гръмна без предупреждение някъде пред инженерното и отекна из парахода. Още преди звукът да заглъхне, втори взрив разтърси „Златна зора“. Кабрило скочи и незабавно се

опита да се свърже с екипа си по радиостанцията. В същия миг избухна трети взрив.

В един момент Хуан стоеше пред обезсолителя, а в следващия бе отхвърлен в другия край на стаята, където удари гърба си в преградната стена. Падна на палубата, когато нов взрив разлюля кораба. Беше някъде далеч напред, но напрежението го притисна към пода. Надигна се на крака, за да вземе фенера, който бе изхвърчал на три метра. Веднага щом го грабна, някакво шесто чувство го накара да се завърти, доловил движение зад себе си. Дори без електричество водоустойчивите врати функционираха идеално. Дебелите метални плочи започнаха да се спускат от тавана, за да покрият отворените капаци. Нов звук стресна Хуан и той се обърна навреме да види как изпод палубата през решетките, които осигуряваха достъп към трюмните помещения под инженерното, изригна стена от вода. Пореден взрив разтърси „Златна зора“.

Докато тичаше към спускащите си врати, Хуан осъзна, че онзи, който бе отровил пътниците и екипажа, бе заредил експлозиви из целия кораб, за да прикрие уликите. Това беше от особена важност в целия случай, но сега не можеше да се съсредоточи върху въпроса.

Водата, идваща отдолу, вече бе стигнала до глезените му, когато се пъкна под първата врата. Затруднен от предпазния костюм, той се затича колкото се можеше по-бързо. Профуча през следващото помещение, без да погледне канализационната система. Краката му пляскаха енергично в надигащата се вода.

Следващата врата вече бе само на половин метър от палубата. Хуан се плъзна по корем. Шлемът му се удари в долната част на вратата. Загърчи се под нея, като се мъчеше да мине, без да повреди костюма. Усети тежестта на спускащата се врата и промуши гърдите и горната част на краката си отдолу. Опита се да се завърти встрани от нея, но тя неумолимо продължи спускането си. Кракът му се заклеци между вратата и прага. Вратата тежеше поне един тон, така че изкуственият крак на Кабрило забави спускането ѝ само със секунда, но му осигури достатъчно време да изтегли здравия. Смазаният крайник остана под вратата и позволи на водата да нахлуе в главното машинно. Освен това задържа Хуан затиснат, тъй като, както и да се мъчеше, не можеше да се освободи от протезата. Хванат бе в капан в

машинното на обречен кораб и независимо как настройваше радиостанцията, не чуваше нищо освен статичен шум.

9.

И без да чуе ужасения вик на Хали, Макс Хенли разбра, че серия от експлозии бе разтърсила „Златна зора“. Видя на монитора облачетата от бяла вода, които изригнаха около кораба. Изглеждаше сякаш параходът бе ударен от няколко торпеда, но той знаеше, че това е невъзможно. Радарът бе чист, а сонарът би предупредил за изстрелване.

Когато димът се проясни, Ерик увеличи образа на един от повредените райони. Дупката беше достатъчно голяма, за да мине през нея човек, и морската вода нахлуваше с кошмарна бързина. С четири еднакви дупки на ватерлинията параходът бързо се наводняваше, а нямаше ток за помпите. Ерик прецени, че „Златна зора“ ще потъне след по-малко от час.

Макс се завъртя към пилота.

— Джордж, мятай се на птицата. Току-що на „Златна зора“ избухнаха няколко взрива. Хората ни имат сериозен проблем.

— Разбрано — веднага отговори Джордж. — Искаш ли да се приземя на палубата?

— Не. Доближи и чакай допълнителни заповеди — отвърна Макс и смени канала. — „Орегон“ към Кабрило. Чуваш ли ме, Хуан?

Статичен шум се понесе из оперативния център. Хали затърси сигнала на председателя, но не можа да намери нищо.

— Джулия, там ли си? Еди?

— Тук съм — внезапно избумтя глас от радиото.

Принадлежеше на Марк Мърфи, който все още беше в кабината на щурвала и можеше да използва радиостанцията си. — Какво стана? Звучеше като взривове.

— Точно така — потвърди Макс. — Някой се опитва да потопи кораба и определено ще успее.

— Едва започнах да изтеглям данните.

— Събирай си багажа, синко. Гомес е на път към вас. Изчезвайте колкото се може по-скоро.

— Ами Джулия и останалите? — попита Мърф.

— Имаш ли връзка с тях?

— Не. Хуан изчезна от обсег преди двадесет минути, когато слезе долу в машинното.

Хенли потисна ругатнята си. Машинното бе възможно най-лошото място, където човек можеше да попадне при тези обстоятелства.

— А Ерик и Хъкс?

— Изчезнаха няколко минути по-късно. Ще ти кажа нещо, Макс. Веднага щом се върнем, трябва да поръчаме нови радиостанции.

— Ще се тревожим за това, когато му дойде времето — отвърна Макс, макар да мислеше абсолютно същото.

Той разгледа образа на екрана и установи, че „Златна зора“ потъва бързо. Най-долните илюминатори бяха на по-малко от половин метър от водата, а корабът се бе наклонил леко надясно. Ако изпратеше Мърфи да търси другите, бе напълно възможно и той да попадне в капан. Засега „Златна зора“ потъваше равномерно, но всеки момент можеше да се наклони и преобърне. Нямаше друг избор освен да се надява, че останалите ще успеят да се измъкнат.

— Марк — извика той, — качвай се на хеликоптера веднага щом можеш. Ще останете над кораба, за да приберете всички, които стигнат до горната палуба.

— Разбрано, но това не ми харесва.

— И на мен, синко, и на мен.

След като прецени набързо разположението на помещенията в кораба, Еди Сенг поведе Джулия към малката болница, която се намираше на ниво „ДД“ под главната палуба. С негова помощ лекарката събра проби от кръвта и тъканите на жертвите, които откриха по пътя си.

— Справяш се учудващо добре за немедицинско лице — каза Хъкс, докато работеше по първата жертва.

— Виждал съм в Китай в какво състояние са затворниците след разпитите — отвърна Еди с равен глас. — Оттогава почти нищо не ме притеснява.

Джулия знаеше за мисиите под прикритие, които Еди бе изпълнявал от името на ЦРУ в Китай, и не се съмняваше, че бе преживял невероятни ужаси.

Както бе подозирала, безброй трупове водеха надолу по коридора към клиниката — мъже и жени, които едва бяха имали време да се насочат към мястото, където смятаха, че някой ще им помогне. Тя пак взе проби, като си мислеше, че нещо в тяхната психика им бе дало няколко минути живот повече отколкото на останалите поразени от вируса. Това можеше да е важна следа при изследването на заразата, тъй като Джулия не се надяваше да намери оцелели.

Болничната врата беше отворена. Тя пристъпи над издокаран в смокинг мъж, който лежеше на прага, и влезе в преддверие без прозорци. Лъчът от фенера освети две бюра и няколко шкафа. По стените имаше туристически плакати, надпис, напомнящ на всички, че миенето на ръцете е важна стъпка в предпазването от зарази на кораба, и плакет, който удостоверяваше, че доктор Пасман е завършил медицина в университета в Лийдс.

Джулия насочи лъча към съседния кабинет за прегледи и видя, че е празен. Врата в далечния край на кабинета водеше към помещенията за пациенти, малки кабинки, преградени със завеси. Всяка от тях съдържаше легло и нощно шкафче. На пода имаше още две жертви, млада жена в тясна черна рокля и мъж на средна възраст, облечен в халат. И те, като останалите, бяха потънали в собствената си кръв.

— Мислиш ли, че това е лекарят? — попита Еди.

— Да, така предполагам. Вероятно е бил покосен от вируса в каютата си и се е втурнал насам колкото се може по-бързо.

— Не достатъчно бързо.

— За този вирус никой не е достатъчно бърз — отвърна Джулия и наклони глава. — Чуваш ли това?

— В този костюм не чувам нищо освен собственото си дишане.

— Звучи като помпа или нещо подобно. Джулия отдръпна завесата около едно от леглата.

Одеялото и чаршафите бяха чисти и пригладени.

Пристъпи към следващото. На пода до леглото имаше кислороден апарат, задвижван от батерии, за хора с дихателни проблеми. Прозрачните пластмасови тръбички изчезваха под

завивките. Джулия насочи лъча към леглото, където лежеше някой, придърпал одеалата над главата си.

Тя се втурна напред.

— Открих жив!

Хъксли дръпна одеялата. Млада жена спеше дълбоко. Тръбичките влизаха право в ноздрите ѝ. Тъмната ѝ коса бе разпръсната по възглавницата и обрамчваше лице с бледи деликатни черти. Беше много слаба, с дълги ръце и нежни рамене. Джулия видя очертанията на ключицата ѝ под тениската. Макар да спеше, личеше, че е преживяла нещо тежко. Очите ѝ се отвориха леко и тя изпищя, когато видя двете фигури над леглото ѝ.

— Всичко е наред — успокои я Джулия. — Лекарка съм. Тук сме, за да те спасим.

Приглушеният ѝ глас не успокои жената. Сините ѝ очи се ококориха ужасено и тя се отдръпна към таблата на леглото, придърпвайки завивките над себе си.

— Казвам се Джулия, а това е Еди. Ще те изкараме оттук. Как се казваш?

— Кои... кои сте вие? — заекна младата жена.

— Аз съм лекарка от друг кораб. Знаеш ли какво е станало?

— Снощи имаше купон.

Жената не каза друго, очевидно бе в шок. Джулия се обърна към Сенг.

— Извади още един биологичен костюм. Не можем да я откачим от кислородния апарат, докато не го облече.

— Защо? — попита Еди, като разкъса найлоновата опаковка на резервния костюм.

— Питам се защо само тя е оцеляла. Вирусът сигурно се пренася по въздуха. Тя не е дишала околния въздух, а кислорода от болничната система и когато заразата е избухнала, е използвала този апарат.

Джулия погледна момичето и прецени, че е на около двадесет години. Вероятно бе на пътешествие със семейството си или член на екипажа.

— Как ти е името, сладурче? — попита тя.

— Джанике. Джанике Дал. Приятелите ме наричат Джани.

— Мога ли и аз да те наричам Джани? — попита Джулия, като седна на леглото и насочи светлината към скафандъра си, за да покаже

лицето си на момичето.

Джанике кимна.

— Добре. Аз съм Джулия.

— Американка ли си?

Тъкмо когато Джулия отвори уста, за да отговори, силен шум изпълни стаята.

— Какво беше това?

Еди нямаше време да ѝ обясни, че бе експлозия, преди втори, мощен взрив да разтърси кораба. Джанике изпищя и издърпа одеалата над главата си.

— Трябва да вървим — каза Еди. — Веднага!

Още два взрива разлюляха „Златна зора“. Единият бе близо до клиниката и събори Еди на пода и принуди Джулия да заслони Джанике с тялото си. Лампата падна от тавана и крушката се разби с трясък.

Еди се надигна.

— Остани с момичето — каза той на Джулия и изфуча навън.

— Джани, всичко е наред. Ще те изкараме оттук — каза Джулия и отметна одеялата.

По бузите на Джани течаха сълзи, а долната ѝ устна трепереше.

— Какво става?

— Колегата ми ще провери. Трябва да облечеш това — Джулия ѝ подаде защитния костюм. — Ще го направим много внимателно, ясно ли е?

— Болна ли съм?

— Не мисля така.

Джулия нямаше да знае това със сигурност, докато не направеше пробите, но никога не би го споделила с уплашеното момиче.

— Страдам от астма — обясни ѝ Джани. — Затова съм в болницата. Имах ужасен пристъп, който докторът не можа да овладее.

— Премина ли?

— Мисля, че да. Не съм използвала инхалатора, откак... — гласът ѝ замря.

— Но си останала с кислородната маска?

— Видях какво се случи с доктор Пасман и приятелката ми Карин. Мислех, че сигурно са вдишали нещо, затова продължих да използвам апарата.

— Ти си смело и умно момиче. Мисля, че си спасила живота си по този начин.

Идеята, че бе направила нужното, за да си помогне, вдъхна малко увереност на Джани, както и надежда, че ще се измъкне жива от кораба.

Еди се втурна обратно в стаята.

— Взривът разруши коридора. Не можем да се върнем горе по пътя, откъдето дойдохме.

— Има ли друга възможност?

— Да се надяваме. Чувам, че долната част на кораба се пълни с вода.

Водата нахлу под вратата и ако не беше защитният костюм със собствен въздушен запас, Кабрило щеше да се удави. След като се мъчи няколко минути да освободи протезата, той се отпусна назад и остави морето да бучи над него, докато бързо запълваше машинното. Водата вече бе над един метър и се надигаше всяка секунда. Единствената му утеха бе, че останалите от екипа не бяха проникнали толкова дълбоко в „Златна зора“ и щяха да се измъкнат сравнително лесно.

Докато оглеждаше машинните помещения, не видя никакви жертви, което му подсказа, че корабът се е движел на автопилот. Той се зачуди колко дълго вирусът ще остане във въздуха, след като не можеше да инфектира никого. Хъкс вероятно имаше някаква представа, но това беше нов вирус дори за нея и сигурно можеше само да гадае.

Климатичите не работеха от известно време и даваха възможност на праха и микробите да се натрупат по околните повърхности. Дали беше минало достатъчно време? Кабрило само можеше да се надява на това. Знаеше, че престоят във водата и мислите му само отлагат неизбежното.

Освободи дясната си ръка от ръкава и я протегна към десния си крак. Сграбчи плата в края на крачола и го издърпа над изкуствения си крак. С опитни пръсти разкопча каишите на протезата и свали лепенката, която я придържаше. Почувства незабавно облекчение, след

като откачи протезата, макар че костюмът му остана прикован под вратата.

Сега следваше трудната част. Хуан се протегна над рамото си, за да увеличи притока на въздух към костюма си, и го усети как се издува. Винаги носеше със себе си три неща: запалка, макар да си позволяваше по някоя пура много рядко, миниатюрен компас с размера на копче и сгъваем нож. Той извади ножа от джоба си и отвори острието с една ръка. Трябваше да се свие като зародиш, за да стигне до края на крачола си, като се бореше с тежестта на водата, която все още нахлуваше под вратата. Ножът бе остър като скалпел и лесно проряза защитния костюм. През процепа нахлу вода и започна да изпълва дрехата. Хуан заработи по-бързо, като режеше плата светкавично, за да се освободи, преди наводнението да го смаже. Лежеше настрани. Водата притисна лицето му и го принуди да завърти глава и да се опита да се издигне няколко сантиметра, без да спира рязането. Новото положение бе прекалено неудобно и затрудняваше работата му. Той си пое дълбоко дъх и се спусна надолу, размахвайки острието около глезена си, за да пререже заклещения плат. Дробовите му молеха за въздух, но той пренебрегна нуждите на тялото си и заработи спокойно въпреки опасността. Опита се да се освободи, но здравият найлонов плат не се късаше. Наложих му се да си поеме дъх, затова се надигна да опразни скафандъра си от вода, но напрежението бе прекалено голямо. Скафандърът отказа да се опразни. Дробовите му се, сгърчиха и няколко мехурчета изскочиха от устата му. Болката в гърдите му напомни, че мозъкът копнее за кислород. Вече започваше да му се вие свят. Той задърпа ожесточено костюма и усети как се разкъсва леко. Опита се да се успокои, но инстинктът за оцеляване надделя над логиката. Отново се наведе и трескаво започна да реже плата, като в същото време го дърпаше с цялата си останала сила. Внезапно се прекатури назад. Или напълно бе прерязал костюма, или се бе скъсал при дърпането. Той се надигна от пода и усети как водата започна да се оттича от костюма през процепа. Уплашен от вируса, си позволи мъничка глътка въздух, само колкото да прогони замайването.

Застана прав и водата, изпълнила костюма му, се оттече. Заради бързата струя под вратата не можеше да стои стабилно на един крак, затова се качи на една от работните маси. Трескаво завърза съдрания плат, като затягаше възлите колкото се може по-добре. Намали притока

на въздух, когато костюмът се втвърди и скова. Беше сигурен, че благодарение на положителното напрежение в него нищо опасно нямаше да проникне през цепките. Излагането му навън бе съвсем кратко, а почти през цялото време се намираше под водата, затова се надяваше, че няма да се зарази и всичко ще е наред.

Сега осъзна че е затворник в потъващ кораб. Нямаше начин да се измъкне, нито да се свърже с екипа си или с „Орегон“. Залута се сляпо в тъмнината, протегнал ръце пред себе си, за да се ориентира в огромното помещение. Без изкуствения крак движенията му бяха тромави и бавни, но най-после намери другата работна маса, която бе видял по-рано. Отвори чекмеджетата и заопипва инструментите. Накрая откри онова, което търсеше. Фенерът не беше мощен като този, който бе загубил, но лъчът светлина повдигна духа му. Поне вече не беше сляп. Заподскача из машинното, но надигащата се вода затрудняваше движенията му. Мина покрай двата дизелови двигателя и стигна далечната водоустойчива врата. Беше спусната до долу. Затърси ръчния механизъм, който я отваряше, но нямаше такъв.

Почувства начален пристъп на паника, но бързо го потисна. Не знаеше колко вреди бяха нанесли на кораба взривовете и не можеше да прецени колко време оставаше, преди „Златна зора“ да потъне. Ако останеше стабилен като сега, щяха да са нужни няколко часа, за да се наводни машинното. Времето бе достатъчно да измисли начин за измъкване или да даде възможност на Еди и останалите да го спасят.

Но в мига, в който помисли това, отекна протяжен стон. Металът по корпуса на „Златна зора“ се късаше, опънат отвъд точката на пределното напрежение. Хуан усети как корабът се накланя към носа си. Водата в машинното се надигна в мощна вълна, която удари далечната врата. После се върна назад и го принуди да се метне на масата, за да не бъде размазан в преградата. Завъртя лъча наоколо и видя, че количеството вода се бе удвоило. Морската вода нахлуваше изпод вратата в яростни гейзери, сякаш океанът нямаше търпение да погълне поредната си жертва. Часовете на Хуан се превърнаха в минути. Той трескаво затърси изход от помещението. Внезапно му дойде откачена идея. Насочи лъча към един от масивните двигатели и тръбите, които се издигаха от него.

— Аха! — извика Хуан въодушевено.

Джулия се обърна към Джанике Дал със спокоен глас:

— Джани, скъпа, трябва да те изкараме оттук, но за да го направим, трябва да облечеш защитен костюм като нашите.

— Корабът потъва, нали? — попита Джанике.

— Да. Трябва да вървим.

Джулия включи батериите на вентилаторите на костюма и разкопча предницата му. Не обясни на Джани, че костюмът бе повече за предпазване на екипажа на „Орегон“, отколкото на самата нея. Като внимаваше да запази притока на въздух през тръбичките в носа си, Джани пхна слабите си крака в костюма и го нахлузи върху тесните си рамена. Джулия ѝ помогна да прибере дългата коса в скафандъра и усети, че косата ѝ не е била мита от няколко дни. Очевидно астматичният пристъп бе задържал момичето в клиниката известно време.

— Поеми си въздух дълбоко през носа и го задръж колкото се може по-дълго — нареди ѝ тя.

Джани се подчини послушно. Хъкс откачи тръбичките и ги метна настрана. Закопча костюма и облепи процепите с лепенки.

Възхити се от Еди. Въпреки напеченото положение той не проявяваше нетърпение. Разбираше, че младата жена е на ръба на кататоничен шок и трябва да се отнасят с нея като с малко дете. Според Джулия Джани се справяше чудесно, особено като се имаше предвид какво бе преживяла.

На връщане от краткото си проучване Еди покри с чаршафи двата трупа пред кабинката на Джани. Момичето се вторачи ужасено в купчините. Тримата излязоха в коридора. Тук относно многобройните мъртъвци не можеше да се направи нищо. Хъкс усети как ръката на Джани се стяга в нейната, но слава богу, момичето не припадна. В другата си ръка Джулия носеше куфарчето с пробите.

— Този път е блокиран — кимна Еди в посоката, откъдето бяха дошли. — Джани, има ли друг начин да стигнем до главната палуба?

— Този коридор просто свършва — каза тя, като не сваляше очи от лицето му, за да не поглежда към трупите. — Но в края има метална врата, през която съм чувала екипажът да работи нещо долу. Вероятно има изход.

— Чудесно — отвърна Еди. — Сигурно е помощен вход.

Следвайки лъча на фенера, тръгнаха към края на коридора, където видяха голям овален капак в металната стена. Еди отключи ключалката и надникна вътре. Бе изправен пред куп тръби.

— Това е помпеното за главния плувен басейн — отсъди той. — Водата слиза тук за филтриране, после я качват отново горе.

Корабът внезапно изскърца зловещо, сякаш корпусът му се цепеше. „Златна зора“ се наклони силно.

Джанике полетя към пода. Джулия я задържа и двамата с Еди се спогледаха. Времето им изтичаше.

Еди мина през капака да търси друг изход. На пода имаше втори капак, заобиколен от метален парапет. Той коленичи, отключи ключалките и вдигна тежката врата. Стълба се спускаше надолу в тъмнината. Еди пое по нея, затруднен от защитния си костюм и тясното пространство. Намираше се в друго машинно, натъпкано с електроника. Това бе разпределителното табло за електричеството на кораба и по принцип би трябвало да жужи от протичащия ток. Сега обаче стаята бе потънала в тишина. Отворена врата водеше към поредния тъмен коридор.

— Слизайте долу — извика той и зачака под стълбата, за да помогне на Джани.

Еди не беше едър мъж, но имаше чувството, че може да обгърне талията на момичето с длани въпреки масивния предпазен костюм, с който Джани приличаше на снежен човек. Джулия слезе след секунда и Еди ги поведе вън от помещението.

— Знаеш ли къде сме? — попита той Джанике.

— Не съм сигурна — отговори тя замислено. — Хотелският персонал няма достъп до всички части от кораба, а и не съм на борда от дълго време.

— Няма проблеми — увери я Еди, доловил раздражението от безпомощността ѝ.

Той зави към кърмата. Усети леко напрежение в краката си, което му подсказа, че се изкачват нагоре. Наклонът не беше голям, но той знаеше, че щеше да стане по-стръмно, когато и други части на кораба се напълнеха с вода.

Защитен от костюма, Еди не усети внезапния полъх отзад. Това, което го накара да се завърти, бе потреперването на палубните плочи под краката му. Стена от вода се носеше към тях по коридора на

нивото на бедрата им. Вълната ги удари, преди той да успее да изкрещи предупреждение. Тримата бяха понесени от нея, като размахваха ръце и крака безпомощно. Водата ги просна на палубата и продължи да тече покрай тях.

Еди скочи първи и помогна на Джани да се изправи.

— Добре ли си?

— Да, така мисля.

— Док, а ти как си? — попита той Джулия.

— Леко стресната, но без проблеми. Какво стана?

— Сигурно някоя от преградите до носа е паднала и водата е нахлула. Имаме още малко време.

Продължиха напред в дълбоката до глезените вода. Еди поглеждаше надписите на всяка врата, покрай която минаваха, с надеждата да открие табелка за стълбището, но нямаха късмет. Тук долу се намираха помещения за складиране. Греда с Т-образно сечение, монтирана на тавана, позволяваше на екипажа да използва лебедки, за да пренася тежкото оборудване оттук към близкия асансьор. Еди си помисли, че това може да е изхода им, ако не намереха стълбите. Не се съмняваше, че може да се покатери в шахтата на асансьора. Вероятно и Хъкс щеше да успее, но Джанике нямаше сили. Ако не беше предпазният костюм, можеше да я качи на гърба си. Трябваше да помисли по въпроса. За малко да пропусне вратата вдясно и се наложи да спре и да освети табелата, на която пишеше „Склад за лодки“.

— Бинго! — извика той.

— Какво видя? — попита Джулия.

— Начин да напуснем кораба — отговори той и отвори вратата.

Освети няколко джета и моторници, поставени на специално проектирани шейни. В тавана имаше голяма дупка, през която вдигаха лодките, и вита стълба водеше към следващото ниво. Той се изкачи горе, последван от двете жени.

Тук пътниците можеха да си наемат лодка, когато параходът бе закотвен в пристанище. На едната стена имаше регистрационно гише и табели с правилата за безопасност. Подът бе застлан с гумиран мокет, а на външната преграда имаше голяма гаражна врата. Хидравлично контролирана рампа бе сгъната до вратата. Когато вратата се отвореше и рампата заработеше, можеше да служи като малък док.

Еди почука стоманената врата с фенера си. Не чу остро ехо, а приглушен трясък. Почука по-нагоре и най-последно получи желаните резултат.

— Корабът е потънал до един метър под горната част на вратата — съобщи им той. — Когато я отворя, стаята ще се наводни.

— Ще можем ли да излезем навън? — уплашено попита Джани.

— Без проблеми — усмихна ѝ се Еди, за да я успокои. — След като външното и вътрешното напрежение се уравни, ще можем да изплуваме. А най-хубавото е, че костюмите ще ни държат на повърхността.

— Ще слеза долу да затворя вратата, през която дойдохме — каза Джулия, която разбираше, че за да се изпълни планът на Еди, гаражът за лодки трябваше да бъде изолиран от останалата част на кораба, иначе водата щеше да продължи да нахлува в него.

— Благодаря — кимна ѝ Еди.

Той настани Джани встрани от вратата и до парапета, за да може да се задържи за него, когато стаята се наводни.

Вратата се отваряше с малък електрически повдигач, но имаше и механична ръчка, в случай че електричеството спре. Когато Хъкс се върна и застана до Джани, Еди се наведе и хвана ръчката. Вратата се откря леко и водата започна да нахлува в помещението. Той стоеше встрани от нея, но все пак усети водата да се надига, когато дръпна вратата по-високо.

Морето изригна през процепа.

Еди бе отворил вратата на около една четвърт, когато ръчката блокира. Той я дръпна силно, но не можа да я помръдне. Огледа вратата и видя какво бе станало. Силата на водата бе огънала метала и бе извадила колелата от релсите им. След миг вратата се изкриви още повече и се сгъна в средата, сякаш натисната от гигантска ръка.

Еди извика да предупреди Джулия и Джани, но грохотът на водата го заглуши. Водната струя откъсна вратата и я метна през стаята сякаш бе лист хартия. Океанът нахлу през отвора в стената.

Джулия и Джани бяха достатъчно далеч, за да бъдат пощадени от най-тежката атака, но водата все пак ги отхвърли назад. Ако не беше Хъкс, Джанике Дал щеше да се загуби във водовъртежа.

Едва когато водата се успокои, Еди пусна подпората, за която се държеше, и незабавно започна да се издига към тавана. Превъртя се и

се приземи там на ръце и колене, все още стиснал фенера. Нагласи притока на въздух в костюма си, за да намали напрежението. В противен случай щеше да остане залепен за тавана и неподвижен.

Завъртя лъча на фенера и видя Джулия и Джани, увиснали на парапета с насочени нагоре крака. Той изпълзя до тях и леко докосна крака на Хъкс. Тя пусна парапета и се издигна нагоре към него. Еди постъпи по същия начин и с Джани и намали притока им на въздух. Запълзя към отворената врата, но Джулия отхвърли помощта му. Потупа го по рамото и притисна скафандъра си към неговия.

— Загубих куфарчето с пробите — извика тя. — Трябва да го намерим.

Еди огледа безбройните предмети, които се носеха из бушуващата вода: хавлии, спасителни жилетки, книги, бутилки с вода, туби крем за слънце, хладилни чанти. Щяха да са нужни часове, за да намерят куфарчето, а ако бе изскочило навън, вече падаше към морското дъно на около три хиляди метра.

— Нямаме време — отговори той.

— Еди, имаме нужда от пробите.

Отговорът му бе да хване ръката ѝ и да я насочи към вратата.

Внезапният прилив на вода, наводнила гаража за лодки, бе изместил центъра на тежестта на „Златна зора“ и корабът започна да се накланя още по-зловещо. Стоманата на корпуса започна да се пука от напрежението. Зловещият звук отекна в океана.

Джулия и Еди изтеглиха Джани през вратата. Веднага щом напуснаха кораба, Еди увеличи притока на въздух в костюма си и изскочи на повърхността.

Близо до тях блестеше „Орегон“, окъпан в светлини. Опипващи прожектори разсичаха тъмнината и обикаляха палубата и ватерлинията на „Златна зора“. Надуваемият „Зодиак“, който бяха вързали близо до гаражната врата, подскачаше на повърхността, но въжето му бе опънато докрай, а носът му се накланяше надолу, повлечен от потъващия кораб. Еди го развърза и в същия миг един от прожекторите мина покрай тях, после бързо се върна и ги окъпа в светлина. Джулия и Джанике замахаха енергично. Светлината примигна в знак, че са ги видели.

Хеликоптерът се спусна към тях. Джордж Адамс го задържа стабилен достатъчно дълго, за да се увери, че са добре, преди да се

издигне отново и да ги защити от урагана на перките.

Еди настани Джулия и Джанике на борда на „Зодиак“. След миг моторът заработи и малката лодка се понесе към „Орегон“. Вратата над гаража за лодки бе отворена и екип в предпазни костюми ги чакаше с бутилки концентрирана белина, за да ги обеззарази.

Еди спусна котва точно до кораба. Радиостанцията не работеше заради дългия престой във водата и той не можеше да говори с екипа, но всеки си знаеше задълженията. Хората му хвърлиха няколко четки и включиха мощните маркучи с белина. Еди и Джулия първо изтъркаха Джанике, а после се почистиха един друг, като внимаваха да обеззаразят всеки сантиметър от костюмите си. Преди да приключат, петнадесет сантиметра белина покриха пода на „Зодиак“.

След като Джулия реши, че са убили всеки вирус, който можеше да се е загнездил в костюмите им, тя съдра лепенката и се измъкна от своя. Топлият влажен въздух бе най-прекрасното нещо, което някога бе усещала.

— Господи, това е великолепно — въздъхна тя.

— Амин — ухили се Еди, като свали костюма си и го остави в лодката.

Той поведе все още облечената Джанике към покритата с тефлон рампа, която използваша за спускане на бойната моторница. Джулия се зае с нея. Щеше да я заведе в болничното отделение и да проведе редица тестове в изолационното, за да реши дали младата жена бе заразена. След като се уверяха, че всичко е наред, Джани щеше да получи разрешение да общува с екипажа.

Макс Хенли се появи тъкмо когато Еди се готвеше да потопи „Зодиак“. Лицето му подсказа на Еди, че положението на останалите не бе толкова добро, както при него и Джулия.

— Какво стана? — разтревожи се Еди.

— Марк е в безопасност на борда на хеликоптера, но загубихме контакт с председателя.

— Мамка му, връщам се. Той е някъде в машинното.

— Погледни — каза Макс, като му посочи потъващия кораб.

Килът му бе разцепен и водата, наводняваща корпуса, се бе учетворила.

— Няма време.

— Макс, става дума за председателя, за бога!

— Мислиш, че не знам ли? — мрачно отвърна Хенли, който едва се сдържаше.

Срещу тях „Златна зора“ изживяваше последните си мигове. Илюминаторите на главната палуба бяха под водата. Тъй като корпусът бе разкъсан, средната част на кораба потъваше по-бързо от носа и кърмата. Двамата мъже наблюдаваха безмълвно.

Въздухът в корпуса започна да изскача с експлозии. Прозорците се разбиха, вратите бяха откъснати от пантите си от силното напрежение. Морето заля горните палуби, от които изригваха гейзери. От „Орегон“ изглеждаше сякаш „Златна зора“ се намира в казан с вряща вода.

Океанът достигна нивото на мостика и разби закаленото стъкло. От корпуса излетяха безброй предмети — най-вече шезлонги, но и една от спасителните лодки се преобърна пред очите им.

Когато и върхът на мостика изчезна, Макс избърса очи. Над водата останаха само коминът и мачтите на кораба. Морето лакомо поглъщаше „Златна зора“.

От оперативния център Ерик Стоун контролираше прожекторите на оръжейната станция. Остави най-мощния насочен към комина на „Златна зора“. Морето кипеше като горещ минерален извор, а хеликоптерът висеше отгоре.

Макс прошепна името на Хуан и се прекръсти, когато върхът на комина остана само на около тридесет сантиметра от водата. Внезапно от него изригна въздух и жълт предмет излетя нагоре като топ. Издигна се на шест-седем метра, размахайки ръце като птица, която се опитва да полети.

— Мили бо... — изсумтя Макс, не вярвайки на очите си.

Жълтият предмет бе защитен костюм, в който Кабрило енергично размахваше ръце. Инерцията го отнесе от комина и го метна в морето. Ударът сигурно го бе зашеметил, защото лежа неподвижно няколко секунди, преди да заплува. Ерик насочи прожектора към него. Хуан стигна до преобърнатата лодка, качи се на дъното ѝ, завъртя се към „Орегон“ на колене и се поклони театрално. Ерик го поздрави с мощен рев на корабната сирена.

10.

Доктор Хъксли се бе съсредоточила толкова много, че не чу как Марк Мърфи и Ерик Стоун се втурнаха в лабораторията. Мислите ѝ бяха погълнати от миниатюрния свят, който оглеждаше под микроскопа. Чак след като Мърфи се прокашля, тя вдигна очи от компютърния екран. На лицето ѝ се изписа недоволство, че прекъсват работата ѝ, но широките усмивки на мъжете го прогониха.

Зад тях пациентката ѝ лежеше в изолация, отделена от екипажа на кораба в стерилна стъклена кабина, чийто въздух бе вкарван през прочистващи апарати и изкарван в пещ с над петстотин градуса топлина, преди да му бъде позволено да напусне кораба. Хуан седеше отпуснат на стол до леглото на Джани, все още облечен в жълтия си защитен костюм. Докато Джулия се увереше, че краткото му излагане във водата на машинното не го бе инфектирало с вируса, убил хората на „Златна зора“, тя щеше да се отнася с него като с бацилоносител. Микроскопът и пробите също бяха в изолационното и тя можеше да проучи данните или ако облече специалния костюм, или чрез компютърна връзка.

— Какво има? — попита тя.

— Прегледахме числата — задъхано каза Мърфи. Също като Джулия и той веднага се бе заловил за работа след връщането си на „Орегон“ и носеше изпотените дрехи, които бе облякъл под предпазния костюм. Въздългата му коса беше влажна.

— Няма начин председателят и момичето да са заразени.

Този път Джулия не скри раздражението си.

— За какво говориш?

Мърф и Еди забелязаха Джанике за първи път.

— Уха! — възкликна Стоун, докато разглеждаше младата жена, заспала в изолационното с разпръснатата около бледото ѝ овално лице черна коса. — Страхотно гадже!

— Забрави, Стоуни — бързо го прекъсна Мърф. — Аз участвах в спасяването ѝ, затова имам право първи да я покая на среща.

— Ти дори не напусна мостика — запротестира Ерик. — Аз имам не по-малко право от теб.

— Господа — рязко каза Джулия, — моля оставете неудовлетворените си страсти навън и ми кажете защо точно сте тук.

— Съжалявам, док — засрамено отвърна Мърф, но все пак хвърли последен поглед на Джани. — Ерик и аз разиграхме сценария и знаем, че никой от двамата не може да е бил заразен. Още преди двадесет минути научихме резултатите на председателя, но тези на момичето тъкмо пристигнаха.

— Трябва ли да ви напомням, че тук става дума за наука, по-точно биология, а не за някаква си компютърна програма, която плюе математически дивотии?

Двамата мъже я изгледаха обидено.

Ерик каза:

— Най-вече ти би трябвало да знаеш, че всички науки се основават на математиката. Биологията е просто приложение на органичната химия, а химията е приложна физика, която използва силните и слабите ядрени сили, за да създаде атоми. А пък физиката е математика в истинския свят.

Стоун говореше разпалено и Джулия си помисли, че младата й пациентка нямаше за какво да се страхува от него. Ерик беше хубаво момче, но приличаше на типичен зубрач и тя не можеше да си представи, че би събрал смелост да покани Джани на среща. А зад пънкарската фасада на Марк Мърфи и рехавата му брада биеше безобидното сърце на компютърен маниак.

— Намери ли следи от вирус или отрова някъде из пробите, които взе? — попита Мърфи.

— Не — призна Джулия.

— И няма да намериш, защото никой от двамата не е заразен. Единственият начин да убиеш цял параход с хора, без да причиниш масова паника, е хранително отравяне — каза той, като започна да изброява на пръсти. — Пренасян по въздуха вирус няма да засегне хората, които са били навън на палубата, когато е бил пуснат. Отравянето на водата е още по-малко вероятно, защото не всеки ще пие по същото време, освен ако не пуснеш вируса рано сутринта, когато всички си мият зъбите.

Ерик го прекъсна.

— Хора с по-слаби имунни системи биха умрели по-рано през деня, а както видяхме, всички бяха облечени за купон.

— Същото би се получило, ако бяха намазали с отрова повърхностите на кораба, парапетите и бравите — заключи Мърф. — Убиецът не е можел да бъде сигурен, че ще зарази всички.

— Значи мислите, че е била храната? — попита Джулия, неспособна да види грешка в логиката им.

— Така трябва да е било. Хуан не е ял нищо, докато е бил на борда, а се обзалагам, че и тя не е хапнала нищо снощи — отговори Мърфи, като кимна към стъклената преграда на изолационното.

— За всеки случай — обади се Ерик — проверихме и какво би станало, ако в машинното е имало преносим по въздуха вирус. Дори ако въздухът е бил наситен с него, количеството вода, нахлуло по времето, когато Хуан е срязал костюма си, би намалило възможностите за зараза до едно на милиарди.

Мърфи кръстоса ръце.

— Освен това минаха пет часа от времето на излагане на евентуално въздействие. От това, което Еди ми разказа за краткия ти разговор с Джанике, приятелите й я посетили час-два, преди да се заразят. Хуан и хубавицата са в безопасност.

Джулия вече бе стигнала до същия извод по отношение на Хуан, но не беше убедена, че двамата младежи са прави за момичето. Диагнозата се поставяше след задълбочени проучвания, двойни проверки на лабораторните резултати, докато не се разбере със сигурност пред какво са изправени. Само защото не бе намерила вируса в кръвта, слюнката, гръбначния мозък и урината, на Джани не можеше да е сигурна, че не се крие в бъбреците, черния дроб или друга тъкан, която още не бе проучила, и не чака безмълвно там да победи имунната система на момичето и после да се пренесе към потенциалните си жертви, екипажа на „Орегон“.

Джулия поклати глава.

— Съжалявам, момчета, но това не е достатъчно за мен. Мисля, че сте прави за Хуан, но Джанике ще остане в изолационното, докато не се уверя на сто процента, че не е заразена.

— Ти си лекарят, но това си е чиста загуба на време. Не е заразена.

— Аз съм човекът, който ще си губи времето, Марк — отвърна тя, като се премести заедно със стола си към интеркома на стената. — Хуан, чуваш ли ме?

Кабрило подскочи на стола си. Вместо да размишлява върху факта, че в тялото му можеше да се крие смъртоносна инфекция, той бе заспал. Надигна се и вдигна палец към Джулия, после махна на Мърфи и Стоун.

— Чист си — съобщи му Джулия. — Можеш да влезеш в кабината за обеззаразяващ душ. Отивай да се къпеш и остави костюма в изолационното. Ще го изхвърля по-късно.

Хуан стоя под обилен душ от белина и антивирусни агенти в продължение на почти петнадесет минути, докато накрая Хъкс реши, че е безопасно да влезе в лабораторията.

— Пфу, вмирисал си се малко — каза тя, като сбърчи нос.

— Прекарай толкова време в потене в един от проклетите костюми и ще видим как ще миришеш.

Джулия вече бе наредила да донесат един от изкуствените крака на Хуан от каютата му. Тя му го подаде и той го нагласи на чуканчето под дясното си коляно, после смъкна крачола на панталона си.

— Готово — каза той и се надигна. — Няма нищо, което горещ душ и бутилка скоч не могат да оправят — ухили се Хуан и се завъртя към Ерик и Марк, които стояха до входа на лабораторията. — Как се справи, Мърф?

Тъй като радиостанцията му бе повредена при наводнението на машинното, Кабрило нямаше представа за развоя на събитията.

— Спасих около тридесет процента от компютърните архиви на кораба, включително всичко относно последното му пътуване — отговори Мърфи, като вдигна ръка, за да предотврати следващия въпрос на Хуан. — Не съм прегледал нищо още, с Ерик се опитвахме да разберем дали ти и малкото бонбонче сте заразени.

Хуан кимна, макар да не мислеше, че той и гостенката им трябваше да са основното занимание на младежите.

— Най-важната ви работа сега е да прегледате архивите. Искам да узная всичко, което е ставало на борда на кораба, откак е започнало пътуването. Не ми пука колко незначително и банално изглежда.

— Видях те да говориш с пациентката ни по-рано — прекъсна го Джулия. — Как е тя?

— Изморена и уплашена — отговори Хуан. — Няма представа какво се е случило на кораба, а и не исках да я притискам. Емоционалното ѝ състояние е нестабилно. Нямах желание да я карам да си припомня как са умрели приятелите ѝ. Но ми каза нещо, което може да се окаже важно. Корабът е бил нает от общество наречено „Отговорните“.

— Какво е това за „Отговорните“? — избумтя гласът на Макс Хенли, който нахлу в лабораторията като слон в стъklarски магазин, приближи се бързо до Хуан и му стисна ръката. — Понесе се слух, че вече си въвн от изолационното. Как си?

Кабрило не спираше да се изненадва от бързината, с която новините се разнасяха из кораба дори в четири и половина сутринта.

— Радвам се, че съм жив — усмихнато отговори той.

— Страхотно изпълнение — ухили се Макс. — Никога не съм виждал нищо такова. Изскочи от комина като тапа от бутилка евтино шампанско.

— Успях да се покатеря почти до върха — обясни Хуан. — Но после се заклеших. Не можех да помръдна, а водата се надигаше все по-бързо. Вместо да отпусна костюма, го надух колкото се може повече, за да блокирам комина. Въздухът, който го изпълни рязко заради наводнението в машинното, свърши останалото.

— Изглеждаше като диво забавление.

— Колко високо излетях?

— Поне шест-седем метра — отговори Макс, после си припомни първия си въпрос. — Каза нещо за „Отговорните“, нали?

— Да. Госпожица Дал спомена, че корабът бил нает от тях за круиз от Филипините до Атина.

— По-точно Пирея — автоматично го поправи Ерик. — Атина е навътре в сушата. Пристанището е Пирея.

Мърф го плясна по рамото.

— Наистина ли мислиш, че ние не го знаем?

Джулия не успя да потисне усмивката си. Вече бе напълно сигурна, че никой от двамата пламенни ухажори нямаше да стигне далеч с Джани.

— Говорих отново с бившата си жена — каза Макс. — Въобще не е имало отвличане. Излъгала ме, за да ме накара да се задействам. Кайл вечно се заплесва по нещо и се води по акъла на приятелите си. В

училище се събра с неподходящи хора и така го арестуваха за дрога. Психологичният му в рехабилитационната клиника ми каза, че няма проблеми с наркотиците, а със самочувствието си. Както и да е, набутал се в тази група по време на някаква демонстрация и след няколко дни се обявил за „Отговорен“. Стигнал дотам, че отишъл на уролог, за да го поорезат, а сега е в Гърция. Очевидно групата притежава имение на Пелопонеския полуостров.

— Направил си е вазектомия? — учуди се Джулия. — Той е само на двадесет и една-две години. Няма много лекари, които биха извършили подобна операция на мъж под тридесет освен ако вече има семейство.

— Кайл е на двадесет и три, а „Отговорните“ си имат собствени лекари, които не правят нищо освен вазектомии и връзване на тръби.

— Не бях чувал за тях, преди Джанике да ги спомене — каза Хуан.

— И аз самият не знам много — призна Макс. — Само онова, което Лиза ми каза.

— Трябва да четете повече холивудски клюки — намеси се Джулия. — Някога чували ли сте за Дона Скай?

— Актрисата? — попита Марк.

— Най-високо платената актриса в историята. Тя е от „Отговорните“. Също и много филмови звезди. Това е най-новата мода в Холивуд.

— Нещо като нова религия или култ?

— Никой не е съвсем сигурен. Поне никой във групата — отговори Джулия. — Движението е основано още през седемдесетте години от генетик на име Лайдъл Купър. Той работел по създаването на евтини лекарства за борба с маларията и шарката. Някои твърдят, че откритията му спасили стотици милиони болни. Но той не разсъждавал така, а гледал как населението на света нараства при унищожаването на болестите. Стигнал до извода, че подпомага премахването на естествения баланс в природата. Раждаемостта не се повишавала, но повечето родени оживявали, а по-късно още повече от техните деца също оживявали. Започнал да твърди, че без болести човечеството ще се самоунищожи чрез нарастването си. Написал книга по въпроса и повел кръстоносен поход в името на семейното планиране. Събрал група, съставена от хора, които разсъждавали като

него. Нарекли се „Отговорните“. Скоро движението започнало да привлича известни хора от всички сфери — политици, спортисти, актьори. Купър умрял преди десетина години, но обществото процъфтяло под ръководството на двама съпрузи. Не мога да се сетя за имената им в момента.

— С какво се занимава групата сега? — попита Хуан.

— Ръководят центрове за семейно планиране по целия свят. Осигуряват безплатни презервативи, аборти и операции на възпроизводителните органи на мъже и жени. Както можете да си представите, водят упорита битка с католическата църква и всички от дясната страна на политическия спектър.

Хуан се огледа из стаята.

— Следващият въпрос е: какво са направили „Отговорните“, за да предизвикат някого да избие кораб, пълен с членовете на групата?

Никой нямаше отговор.

11.

Хеликоптерите с папараци се въртяха над снежнобялата тента, издигната върху безукорно подстриганите морави на имение в Бевърли хилс. Тентата бе поне два пъти по-голяма от близкия лазурносин басейн с олимпийски размери. Когато се появи полицейският „Бел джет рейнджър“ на област Лос Анджелис, двата наети хеликоптера се подчиниха на заповедите му и бързо се оттеглиха, преди полицаите да успеят да запишат номерата на опашките им и да ги глобят за проникване в забранена зона. Пилотите не възнамеряваха да рискуват да ги арестуват, независимо от подкупите и ругатните на фотографите.

Високопоставените гости под тентата бяха свикнали с подобни набези и не обърнаха внимание на разигралата се драма. Звукът от хеликоптерите замря и разговорите се възобновиха. Оркестърът, разположен на издигната в ъгъла на тентата естрада, засвири, а красиви млади момичета, издокарани в миниатюрни бански, се разлудуваха около басейна.

Сградата, която се издигаше сред огромния двор, беше вила в средиземноморски стил, разположена на около хиляда квадратни метра, с отделна къща за гости, два пъти по-голяма от средния американски дом. Подземният гараж побираше двадесет коли. Два имота с постройки за по няколко милиона долара бяха купени и сравнени със земята, за да дадат на новите собственици онова, което искаха, а работниците се бяха трудили усърдно в продължение на три години да построят ограденото с висока стена имение. В този град, свикнал с крепящи прояви на богатство, имението бе взело акъла на доста хора.

Собствениците бяха Томас и Хайди Северънс. Не бяха актьори, нито фактори във филмовата индустрия, макар че Том бе работил като шеф на студио няколко години. Бяха наследници и попечители на наследството на покойния доктор Лайдъл Купър, основателя на „Отговорните“. Сега те оглавяваха нарастващата група. Парите за строежа на къщата, която служеше и като главен щаб на групата, бяха

дошли от дарители от целия свят, като по-голямата част бе събрана от холивудския елит, непрестанно увеличаващ броя на членовете.

Том Северънс бе сред първите, които осъзнаха гениалността на бестселъра на доктор Купър „Размножаваме се до смърт“, и бе потърсил автора, за да му помогне да разпространи учението си по света. Том намери сродна душа в дъщерята на Купър, Хайди. Ожениха се след двумесечна връзка, а безкрайната им енергия превърна „Отговорните“ в световния феномен, който представляваха днес. След смъртта на доктора и по негово желание оглавиха групата и продължиха работата му. Чарът им привличаше многобройни последователи от развлекателната индустрия и когато спечелилата „Оскар“ актриса Дона Скай призна пред света, че е член на групата от години, популярността им излетя до небето.

Том Северънс беше висок метър и осемдесет, а подчертаното от пластичната хирургия лице му придаваше внушителен вид. Беше на петдесет и три години, но пясъчнорусата му коса не бе оредяла, а очите му не бяха изгубили блясъка си. Кремавото ленено сако, което носеше, бе доста широко за фигурата му, но вместо да загрози стегнатото му от упражнения тяло, го правеше да изглежда още помускулест. Когато се засмееше, а той го правеше често, белите му зъби се открояваха на фона на тъмния тен.

Хайди стоеше до него. Само една-две години по-млада от Том, тя изглеждаше в края на тридесетте. Беше типичното калифорнийско момиче с идеално изрусена коса, искрящи сини очи и фигура на професионална спортистка. Шията ѝ беше най-привлекателната ѝ черта, дълга и изящна, и тя я подчертаваше с големи деколтета и огърлици от най-качествени диаманти.

Поотделно Том и Хайди бяха привлекателни. Заедно представляваха зашеметяваща двойка и не бе чудно, че вечно бяха център на вниманието. Това се виждаше особено ясно сега, на празненството на „Отговорните“ в чест на отварянето на новия им щаб.

— Поздравления, Том — каза прочут режисьор, като се приближи към тях и целуна Хайди по бузата. — И за теб, Хайди. Трябва да се гордеете. Знам, че и доктор Купър би се гордял с вас — режисьорът изрече името с безкрайна почителност. — Бъдещите

поколения ще гледат на този център като на мястото, където тъмните сили на пренаселването най-после бяха изтикани назад.

— Това ще е лъч надежда за света — отговори Хайди Северънс. — Както баща ми ни учеше, началото на борбата ще е най-трудното. Но когато учението ни се разпространи и хората започнат да разбират смисъла му, нашият начин на живот ще бъде оценен като отговорен.

— В „Поколения“ четох за намаляващия брой раждания в селата около новата ни клиника в Сиера Леоне — продължи режисьорът.

„Поколения“ беше списанието на групата, което излизаше два пъти годишно. Северънс кимна.

— Построихме я далеч от местата, където християнските мисионери и мюсюлманските проповедници са покварили хората с лъжите си, и се справяме по-добре, отколкото се надявахме. Помагаме на селяните да разберат, че предотвратяването на нежеланите бременности повишава стандарта им на живот повече от благотворителните дарения.

— В статията не пише дали обясняваме как животът ни се влияе от външна намеса и как можем да се борим с нея.

Том поклати глава.

— Фактът, че в успоредна на нашата галактика съществува друга цивилизация, е нещо, с което те още не могат да се справят. Философията си ще разясняваме по-късно. Засега сме доволни, че поне намалихме броя на ражданията.

Режисьорът прие логиката му и махна на двойката с чашата си. После изчезна в тълпата и даде възможност на останалите да поздравят семейство Северънс.

— Той е добър човек — прошепна Хайди на мъжа си.

— Последният му филм докара над двеста милиона, но даренията му през изминалата година спаднаха с пет процента.

— Ще поговоря с Тамара.

Тамара беше новата съпруга трофей на режисьора и едно от протежетата на Хайди.

Том не я чу, а бръкна в джоба на самото си, за да извади вибрацията мобифон. Отвори го, каза името си и слуша в продължение на минута, без лицето му да промени изражението си.

— Благодаря — каза той и затвори.

Погледна Хайди, чиито блестящи очи и широка усмивка искряха повече от единадесеткаратовия диамант на шията ѝ.

— Беше Ковач — тихо каза Том, за да не го чуе друг. — Товарен кораб тъкмо съобщил, че открил зловеща развалина в Индийския океан.

— О, Господи!

— Била идентифицирана като „Златна зора“. Хайди вдигна ръка към врата си, а лицето ѝ се изчерви.

— Няколко оцелели.

Усмивката ѝ се разшири и тя възкликна доволно:

— Това е чудесно. Просто чудесно.

Том изглеждаше като човек свалил огромно бреме от раменете си.

— Няколко седмици, скъпа, и всичко, за което ние и баща ти работихме, ще се осъществи. Светът ще се роди отново и този път няма да прецакаме работата.

— Да, ще се роди отново с нашия образ — добави тя, като го хвана за ръката.

Въобще не се замисли за нещастните седемстотин осемдесет и трима мъже, жени и деца, които бяха загинали на пътническия кораб. При това много от тях бяха членове на организацията ѝ. Но знаеше, че броят смъртни случаи тепърва щеше да се увеличава.

12.

По-малко от дванадесет часа след като съобщиха за потъването на „Златна зора“, без да признаят нищо за набега си на борда, Кабрило и екипът му още не бяха оформили плана си за действие, но знаеха накъде да се насочат. Твърдо бяха решени да стигнат до дъното на тази загадка.

Корпорацията беше печелившо предприятие, но се ръководеше от моралния импулс на Хуан Кабрило. Не приемаха определени задачи, независимо колко пари им предлагаша. А и се възползваха от възможностите да постъпят правилно, отново независимо от печалбата. Както бе правил и в миналото, когато нямаше шанс да им платят, Хуан предложи на хората от екипажа да напуснат „Орегон“ до приключването на сегашната мисия. Никога не отказваше да рискува живота си за добра кауза, но не настояваше и хората му да постъпват по същия начин. Но, както и предишните пъти, никой от хората му не прие предложението. Биха последвали Кабрило и в ада. А гордостта на Хуан с техническите възможности на „Орегон“ бледнееше в сравнение с чувствата му към екипажа. Може и да бяха наемници, но в същото време бяха най-прекрасните хора, с които някога бе работил. Да, всички бяха натрупали огромни състояния през изминалите години, но истината бе, че рискуваха живота си по същите причини както когато бяха работили за правителството. Правеха го, защото светът ставаше все по-опасен с всеки изминал ден. И ако никой друг не искаше да се заеме с оправянето му, те бяха насреща.

Корабът се носеше на север през Бал ел мандеб или Портата на сълзите, която разделяше Йемен от Джибути. Намираха се в Червено море и Кабрило вече бе потърсил връзките си в морска служба „Атлас“, египетската компания, която контролираше Суецкия канал, за да се увери, че „Орегон“ ще бъде част от конвоя на следващата сутрин.

Щяха да са им нужни единадесет часа да изминат стотте мили от Суец до Порт Саид, но крайното им местоназначение бе само на един ден път.

Поради многобройните кораби, влизащи и излизащи от Суецкия канал, маршрутите в Червено море бяха доста претоварени. За да не предизвикват подозренията на минаващите кораби, Хуан сложи пост на мостика, макар че „Орегон“ бе управляван от оперативния център под палубата.

В момента Хуан стоеше на мостика и наглеждаше подготовката за минаването през канала на следващата сутрин. В небето над Африка бушуваха пясъчни бури. Слънцето залязваше през оцветените в охра облаци, които хвърляха призрачни сенки по мостика. Температурата си оставаше почти тридесет градуса и надали щеше да намалее, когато слънцето най-после се спуснеше зад хоризонта.

— Каква гледка — отбеляза доктор Хъксли, когато излезе от тайната врата в задната част на пилотската кабина.

Докато оглеждаше бушуващата буря, слънцето оцвети лицето ѝ в бронзово червено. Меката светлина ѝ помогна да скрие невероятното си изтощение.

— Как е пациентката ни? — попита Кабрило, като разтвори огромна карта на очуканата маса.

— Ще се оправи напълно — отговори Джулия. — Ако е все така добре до утре сутрин, ще я извадя от изолационното. А ти как си?

— При мен нямаше нищо, което да не може да бъде излекувано с горещ душ и малко почивка — отговори Хуан, като закачи картата с нарочно леко счупени скоби, за да придадат на „Орегон“ колкото се може по-мизерен вид.

Когато ставаше дума за камуфлажа на кораба, никоя подробност не бе прекалено незначителна за критичния поглед на Кабрило.

— Научи ли нещо ново за преживяването ѝ? — попита той.

— В момента Линда изготвя доклад за всичко, което знаем. Не само от моите бележки, но и от онова, което Марк и Ерик успяха да сглобят. Преди малко ми каза, че ще е готова след около половин час.

Хуан погледна разсеяно часовника си.

— Не очаквах нищо определено през следващите няколко часа.

— Мърф и Стоун са по-мотивирани от обикновено.

— Чакай да отгатна. Искат да впечатлят госпожица Дал с детективските си умения?

Джулия кимна.

— Вече започнах да ги наричам „Момчетата Хардли^[1]“.

Хуан разбра шегата и се ухили.

— Да, има логика.

— Реших, че ще ти хареса — усмихна се Джулия.

Древният интерком, монтиран на преградата, изхърка като папагал, болен от астма.

— Шефе, готова съм.

Хуан натисна бутона с опакото на ръката си.

— Давай, Линда.

— В залата за съвещания съм. Ерик и Мърф вече са тук. Чакаме теб, Макс и Джулия.

— Хъкс е при мен — отвърна Кабрило. — Последния път, когато видях Макс, стоеше в каютата си и се караше с бившата си жена.

— Ще изпратя Ерик да го доведе.

— Ще дойдем след минута — каза Хуан и се обърна към Джулия. — Тръгвай. Идвам след секунда.

Тя пхна малките си ръце в джоба на престилката и влезе в асансьора, който щеше да я отведе в оперативния център и оттам в залата за съвещания.

Кабрило застана в края на мостика и вятърът надипли тънката му памучна риза. Когато си пое дълбоко дъх, усети вкуса на далечната пустиня в задната част на гърлото си. Макар морето да го привличаше още от дете, пустинята също го вълнуваше силно. Също като океана тя бе едновременно негостоприемна и равнодушна, а от незапомнени времена хората изследваха и двете места в търсене на печалба.

Ако беше роден в друго време и място, вероятно щеше да води кервани от камили из Сахара или през Руб ал Хали в Саудитска Арабия. Чувстваше се неудържимо привлечен от загадката, която се криеше отвъд следващата вълна или дюна.

Още не знаеше накъде ще ги отведе проучването на гибелта на „Златна зора“, но убийството на стотици хора бе злодеяние, което не можеше да остане ненаказано. Екипажът му се бе трудил усърдно да събере всички възможни данни и след няколко минути щяха да изготвят плана. След като очертаеха стратегията си, щяха да я изпълнят с войнишка прецизност. В това ги биваше най-много. Застанал до парапета и положил ръка на нагорещеното желязо, Хуан си позволи няколко секунди невъздържани емоции. По време на събранието щеше да се възползва продуктивно от чувствата си, но сега

остави гнева и яростта срещу безсмислената смърт да бушуват из душата му.

Несправедливостта, сполетяла невинните хора, бе като карцином, който разяждаше вътрешностите му. Единственият лек бе наказанието на убийците. Нямаше представа кои са те, образите им се губеха в пламъците на гнева му, но разследването на Корпорацията щеше да подреди всичко с приближаването на целта и да покаже лицата на чудовищата. Той си пое дълбоко дъх и промърмори под нос:

— Време е за шоу.

Съвещателната зала бе изпълнена с аромата на пикантна храна. В чест на Африка, която се намираще наблизко, Морис бе приготвил етиопско меню. Виждаха се купчини от инжера — палачинки с мая — и дузини сосове, някои студени, други — изпускащи пара. Имаше яхнии с пилешко, говеждо и овнешко, леща, грах и кисело мляко с подправки. Трябваше да сипят яхния върху палачинката, да я навият като пура и да я изядат на няколко хапки. Щяха да се оплескат страхотно и Хуан подозираше, че Морис нарочно бе сервирал тези ястия, за да наблюдава как Линда Рос, прочутата лакомница, се омазва до уши.

Като ветеран от Кралската флота Морис вярваше в английската традиция на всеки кораб да има запаси от грог. В техния случай разполагаха с кехлибарени бутилки етиопско вино от мед, наречено теж, чийто сладък аромат надделяваше и над най-силните подправки.

Управителният състав на „Орегон“ — Макс Хенли, Линда Рос, Еди Сенг, доктор Хъксли, Стоуни и Мърф — седеше около масата. Хуан знаеше, че долу в оръжейната Франклин Линкълн провежда събрание с оперативния екип. Кабрило нямаше голям апетит, затова напълни чашата си с вино и отпи с наслада. Остави хората да си напълнят чиниите, преди да обяви начало на събранието.

— Както знаете, изправени сме пред два различни, но вероятно свързани проблема. Първият е спасяването на сина на Макс от „Отговорните“ в Гърция. С помощта на сателитни картини и информацията, събрана от Ерик и Мърф, Линк и хората му разработват план за тактическо нападение. Ще го прегледаме, когато приключат. Какво трябва да направим, след като освободим Кайл?

— Ще се наложи ли да бъде препрограмиран? — попита Хъкс, като се зачуди дали Кайл щеше да има нужда от специализирана

психиатрична помощ, за да разкъса оковите, с които „Отговорните“ го бяха заключили.

— По всичко личи, че да — отговори Марк.

— Значи това наистина е секта? — попита Макс с натежал от мъка глас. Смотаният му син се бе захванал с нещо ужасно.

— Отговарят на всички класически изисквания — обясни Ерик. — Имат магнетични лидери. На членовете се внушава да прекъснат връзките си с приятели и роднини, които не принадлежат на групата. От тях се очаква да живеят според кодекс, изложен в ученията на основателя. А когато някой се отдалечи от групата, останалите се опитват да го спрат.

— Как? — обади се Хуан. — Физически?

Ерик кимна.

— Има съобщения за напуснали членове, които били отвлечени от домовете си и изпратени в ръководени от групата центрове, където да ги образуват отново.

— Знаем за имението в Гърция — каза Хуан и огледа колегите си. — А старият им щаб в Калифорния е заменен с нов, чиито снимки Мърфи ми показва следобед. Какво друго притежават?

— Повече от петдесет здравни клиники в някои от най-бедните страни от Третия свят — Сиера Леоне, Того, Хаити, Бангладеш, Камбоджа, Индонезия, Филипините и няколко в Китай, където получават сериозна правителствена подкрепа, както можете да предположите.

— Интересен случай — намеси се Марк Мърфи с пълна уста. — Китайците мразят страстно култовете.

Преследват последователите на Фалун Гонг^[2], тъй като ги смятат за заплаха, надвиснала над партийното управление, но позволяват съществуването на „Отговорните“ заради идеята за контролиране на раждаемостта.

Под прокъсаната си дънкова риза Мърф носеше тениска с изрисувана стрелка, под която пишеше: „Аз съм с глупака“.

— Управниците в Пекин знаят, че и „Отговорните“ могат да се превърнат в заплаха, но са готови да рискуват, защото присъствието на такова общество придава законен западняшки вид на драконовската им политика за „едно семейство — едно дете“ — добави Еди.

Никой не се усъмни в преценката му, тъй като бяха наясно с богатия му опит в Китай.

— Е, да се върнем на спасяването на Кайл — напомни им Хуан. — Свързахте ли се вече с човек, който да извърши депрограмирането?

— Да — отговори Линда Рос. — Технически ние също отвличаме Кайл, така че трябва да го изведем от Гърция колкото се може по-бързо, за да избегнем проблеми с местната полиция. Психиатърът ще ни чака в Рим. Подготвяме самолета за полет от Ривиерата до Атина и оттам към Италия. Резервирахме стаи в хотел близо до Колизеума. Името на психиатъра е Адам Дженър. Специализиран е в подпомагането на бивши сектанти да се върнат към нормалния живот. От всичко, което научихме, личи, че е най-добрият в света.

— Той самият бил ли е член на „Отговорните“? — попита Хуан, като знаеше, че често подобни специалисти се бореха срещу група, в която бяха членували, също като излекувалите се алкохолици.

— Не, но житейската му мисия е да ги унищожи. Помогнал е на повече от двеста души да избягат през последните десет години.

— А преди това?

— Частна практика в Ел Ей. Не че това има значение, но таксата му е петдесет хиляди долара плюс разноските. Но пък гарантира, че когато приключи, Кайл ще се върне към нормалния живот.

— По-добре ще е за него да изпълни обещанието си — изръмжа Макс.

— Групата на „Отговорните“ трябва да е доста голяма, за да създаде работа на човек, който си изкарва прехраната, като социализира бившите ѝ членове — обади се Еди. — Колко са последователите ѝ?

— На официалната си уебстраница твърдят, че са повече от сто хиляди — отговори Линда. — Според сайта на Дженър тази цифра е преувеличена два пъти. Но все пак броят им е значителен. А тъй като много прочути типове от Холивуд са вътре, желаещите се увеличават. Хората обичат да подражават на известните.

— В случай че ми се наложи да се запознаем, каква легенда използвахте при връзката с Дженър? — попита Хуан.

— Всичко е в доклада ми — отговори Линда, като повдигна папката пред себе си. — Макс е строителен предприемач от Ел Ей,

който иска да си върне сина. Ние сме частната охранителна компания, която е наел, за да го направи. Помощникът на Дженър не се впечатли, когато му разказах историята. Останах с чувството, че са виждали често такива ситуации.

— Добре, значи след като отвлечем Кайл, го отвеждаме на летището, откъдето Тайни Гъндерсън ще ни закара в Рим. После ще предадем момчето на Дженър — заключи Кабрило, но внезапно се сети нещо. — Те сигурно държат паспорта на Кайл. Трябва да му подготвим нов.

— Момент — изсумтя Линда, сякаш бе обидена. — Бившата съпруга на Макс ни изпрати снимка на Кайл по имейла. Ще я поукрасим, за да прилича на официална паспортна снимка, и ще му напечатаме нов.

Хуан посочи на Линда, че има малко мазнина по брадичката.

— Е, това е относно проблем номер едно. Да се заемем с номер две. Какво се е случило на „Златна зора“ и защо. Какво знаем досега?

Линда включи лаптопа, за да му покаже информацията.

— „Златна зора“ и близнаците ѝ „Златно небе“ и „Златно слънце“ са собственост на параходна линия „Златни пътешествия“, датска компания, която се включва в бизнеса в средата на осемдесетте години. Правят круизи из Карибите, Средиземно море и Южно море. Освен това дават корабите си под наем. Преди четири месеца им възложили да превозят четиристотин двадесет и седем „Отговорни“ от Филипините до Гърция. „Златна зора“ бил единственият кораб на разположение.

— Броят на хората изглежда прекалено голям за персонал на клиника — замислено каза Хуан.

— И аз си помислих така — съгласи се Линда. — В момента проучвам въпроса. На страницата на „Отговорните“ няма нищо за пътешествието. Няма и обяснения какво е правила толкова голяма група във Филипините.

— Добре, продължавай.

— Напуснали са Манила на седемнадесети. Според дневниците, които Мърфи проучи, не е имало никакви инциденти. Плаването било гладко.

— До момента, когато всички загинали — грубо се намеси Макс. Ерик вдигна очи към втория по важност в Корпорацията.

— Не всички. Прегледах отново компютърните дискове. Една от спасителните лодки на „Златна зора“ липсва — каза той и се обърна към Кабрило. — Съжалявам, но не забелязах това снощи.

Хуан не отговори.

— Компютърният дневник потвърждава, че една от спасителните лодки била спусната около осем часа преди ние да се появим — потвърди Марк.

— Значи убиецът или убийците са били на „Златна зора“ по време на пътешествието?

— Така изглежда. Стоуни и аз се задействахме като хакери и проникнахме в компютъра на компанията, откъдето взехме списъците на пътниците и екипажа, но ако не идентифицираме труповете, за да се уверим кой е бил на борда по време на потъването, няма начин да стесним кръга на заподозрените — каза Марк, после изпревари следващия въпрос на Хуан. — Вече проверихме. Няма неочаквани промени в състава на екипажа, след като са приели офертата за превозване на групата. Няма и промени в последната минута в списъка на пътниците. Хората, които е трябвало да са на парахода, са били на него.

— Кой тогава ги е убил? — попита Макс.

— Ако трябва да гадая, бих казал, че е дело на „Отговорните“. Но те не са по философия самоубийци като хората на Джим Джоунс или японските последователи на Аум Шинрико. Някои твърдят, че Лайдъл Купър се е самоубил като върховен жест на отговорност, но групата не подкрепя самоубийствата. Според тях, след като вече си роден, имаш морално задължение да разпространяваш вярата им, а не да се самоубиваш. Другото мнение е, че някой външен е проникнал в групата.

— Имаме ли заподозрени?

Линда отговори:

— Поради становището си относно контрола върху ражданията и абортите от години водят тежки битки с Ватикана. Същото се отнася и за отношенията им с други консервативни християнски организации.

Кабрило поклати глава.

— Разбирам как някакъв откачен с пушка в ръка убива лекар, който прави аборти. Но за да избиеш стотици на кораб, се изискват професионален екип и много пари. Не вярвам, че няколко свещеници и

монахини биха проникнали в обществото, за да организират масово клане.

— Аз бих заложил на група фанатици — каза Марк. — Секта с точно противоположните идеи, може би основана от бивши членове на „Отговорните“, или нещо подобно. Тия хора вършат доста откачени неща освен че проповядват да не се раждат деца.

Хуан не му обърна внимание.

— Да помислим защо биха убили собствените си хора? Идеи?

— Не, сериозно — продължи Марк. — След като си бил член на групата известно време и си работил в някое гадно място в Третия свят, започват да ти доверяват някои от по-сериозните тайни на „Отговорните“ и ти обясняват как познанието ще те спаси.

— Продължавай — кимна Хуан.

Мърф можеше да е особняк, но имаше невероятен мозък.

— Чували ли сте някога за „мембранната теория“? — попита той.

Вече беше говорил с Ерик по въпроса, затова само той не го погледна тъпо.

— Става дума за теория, която търси начин за обединение на четирите сили в галактиката, нещо, което Айнщайн не могъл да направи. Накратко казано, твърди се, че нашата четириизмерна галактика представлява единична мембрана, а в по-извисени от нас пространства съществуват други. Те са толкова близо до нашата, че могат да преминават между тях материя и енергия, а гравитационните сили в нашата галактика могат да изтекат. Съвсем нова теория.

— Ще се доверя на думите ти — усмихна се Кабрило.

— Както и да е, „мембранната теория“ започнала да възбужда интерес сред физиците в средата на деветдесетте години. Лайдъл Купър също се увлякъл по нея. Но той направил крачка напред. Според него не само квантови частици могат да влизат и излизат от галактиката ни. Той вярвал, че интелект от друга „мембрана“ влияе на хората в нашето измерение. Според него този интелект оформя живота ни по начини, каквито не можем да си представим, и бил причината за всичките ни страдания. Малко преди смъртта си Купър започнал да преподава техники за ограничаване на това влияние и за защита от извънземни сили.

— И хората са повярвали на тия дивотии? — попита Макс, като се замисли отчаяно за сина си.

— О да. Помисли от тяхна гледна точка за момент. Вярващият не е виновен, задето късметът му е лош, депресиран е или просто си е тъп. С живота му си играе някаква мембрана от друго измерение. Влиянието на извънземните ти е попречило да свалиш момичето на мечтите си или да получиш желаното повишение. Космическите сили те дърпат назад, а не собствената ти некадърност. Ако вярваш в това, не си отговорен за собствения си живот. А всички знаем, че вече никой не иска да е отговорен за себе си. Купър ти предоставя готово извинение за грешните избори в живота.

— Да, след като има хора, които съдят ресторантите за бързо хранене, защото според тях са виновни за излишните им килограми, разбирам привлекателността на идеята — кимна Хуан. — Но какво общо има това с избиването на „Отговорните“ на кораба?

Марк се изчерви смутено.

— Не съм обмислил всичко още, но я си представете, че е вярно — заговори той трескаво. — Ами ако извънземен от друга мембрана се бори с друг, заклещен в нашата, а ние сме по средата? Нещо като пешки.

Кабрило затвори очи и изстена. Откачените идеи на Марк отново надделяваха над първокласния му мозък.

— Ще помисля по този въпрос, но засега, да се придържаме към земните врагове.

Марк прошепна на Ерик:

— Снощи това звучеше по-добре, нали?

— Да, защото не бяхме спали двадесет часа и бяхме изпили по трийсет „Ред була“ на калпак.

Еди Сенг лапна залък хляб.

— Възможно ли е хората на кораба да са били избрани, защото са се опитвали да напуснат сектата и лидерите са решили да покажат на всички колко са сериозни? Ерик спомена, че и преди са отвличали хора. Ами ако са решили да подходят към убийство?

Макс Хенли го изгледа стреснато. Беше повече от загрижен за безопасността на сина си.

— Възможно е — каза Линда, преди да забележи очевидния страх на Хенли. — Съжалявам, Макс, но трябва да помислим за това.

А и синът ти е от новопокръстените. Той въобще не възнамерява да ги напуска.

— Сигурен ли си, че искаш да присъстваш на това обсъждане?
— обърна се Хуан към най-добрия си приятел.

— Да, мамка му — рязко отговори Макс. — Просто... не знам... едновременно е болезнено и срамно. Говорим за сина ми и не мога да не мисля, че аз имам вина за сегашното му положение. Ако бях подобър баща, нямаше да се замеси в толкова опасно нещо.

Никой не знаеше как да отговори. Нетипично за тяхната компания, Ерик Стоун бе този, който наруши мълчанието. Всички го смятаха за изключително способен в техническо отношение и понякога пренебрегваха човешката му страна.

— Макс, аз израснах в кошмарен дом — каза той. — Баща ми беше пияница. Биеше майка ми и мен всяка нощ, когато имаше пари за бутилка водка. Това беше най-ужасното детство, което можеш да си представиш, но от мен все пак излезе човек. Семейният ти живот е само част от това, в което ще се превърнеш. Не е сигурно, че нещата щяха да са различни, ако ти бе обръщал повече внимание на сина си. Няма начин да го знаеш, така че е безсмислено да се тормозиш. Кайл е такъв какъвто е, защото той е избрал това. Не си прекарвал много време и с дъщеря си, а тя е преуспяващ счетоводител.

— Адвокат — разсеяно го поправи Макс. — И се справи съвсем сама.

— Е, щом не се чувстваш отговорен за успеха ѝ, значи нямаш право да поемаш отговорност за неуспехите на Кайл.

Макс се замисли за момент, после попита Ерик:

— На колко години си?

Стоун изглеждаше притеснен от въпроса.

— На двадесет и седем.

— Изключително мъдър си за годините си, синко. Благодаря ти.

Ерик се ухили широко.

Хуан му прошепна: „Чудесна работа“, после възобнови събранието.

— Има ли някакъв начин да проверим теорията на Ерик?

— Можем да проникнем в компютърната система на „Отговорните“ — предложи Марк. — Можем да открием нещо, макар

да се съмнявам, че имат списъци, които обясняват колко добрички са били някои от тях и колко лоши други.

— Все пак опитай — нареди му Хуан. — Сравни списъка на пътниците с всичко, с което се занимават „Отговорните“. Тези нещастни хора са били подбрани според някакъв критерий. Ако не са възнамерявали да напуснат сектата, значи е имало нещо друго.

Той се завъртя към Линда и добави:

— Искам да знам какво са правили на Филипините. Отговорът на този въпрос може да е единствената ни сериозна следа.

Хуан се надигна, за да покаже, че събранието е приключило.

— Ще влезем в Суецкия канал в пет часа утре сутрин. Напомнете на хората си, че трябва да имаме пилот на борда, докато излезем от Порт Саид. Маскировката ни трябва да е пълна. Макс, провери дали двигателят работи на пълна мощност. Огледай и палубите, за да не би нещо забравено там да ни издаде. След като влезем в Средиземно море, ще разполагаме с двадесет и четири часа да финализираме плана си с помощта на Линк, още дванадесет, за да подготвим всичко, а после ще измъкнем Кайл Хенли. След четиридесет и осем часа той ще бъде в Рим при психиатъра, а ние ще потеглим към Ривиерата и новата ни мисия.

Кабрило дори не подозираше, че планът му може да не мине гладко.

[1] Момчетата Хардли са герои от известна серия юношески криминални романи. Думата „хардли“ означава „едва ли“. — Б.пр. ↑

[2] Фалун Гонг — религиозно движение, основано на смесица от таоистки и будистки принципи и медитативни практики. — Б.ред. ↑

13.

Хуан нагласи миниатюрното предавателче по-дълбоко в ухото си и потупа микрофона на врата си, за да покаже на останалите, че е заел позиция. Под него лежеше центърът на „Отговорните“, комплекс от сгради, заобиколени от бяла бетонна ограда. Зад имението се простираше скалист плаж с дървен тридесетметров кей. Приливът тъкмо започваше и Кабрило усети мириса на морската вода.

Постройките бяха ниски, сякаш залепени за земята, и му напомниха за творбите на Франк Лойд Райт. Покривите изглеждаха черни през очилата за нощно виждане, но знаеше, че са от червена глина. Моравите в имението бяха кафяви от сушата, а листата по чворестите маслини бяха напълно изсъхнали. Беше три и половина сутринта и единствените светлини бяха закачени по стратегически разположени пилони.

Той насочи вниманието си към стената. Издигаше се на три и се простираше на около двеста и петдесет метра на всяка страна. Както бе обичайно в тази част на света, в горната част на бетона бяха натрошени остри стъкла, за да спрат възможните натрапници. По-рано през деня той и Линда посетиха единствената охранителна компания в близкия град Коринт. Представиха се за американска двойка, закупила къща на морето, и обясниха, че искат да инсталират алармена система. Собственикът на фирмата им се похвали, че е изградил цялата система на „Отговорните“ и им посочи лъскава снимка с автограф на Дона Скай, сякаш тя бе доказателство за уменията му. Жицата върху стената бе едно от първите неща, които Хуан забеляза, когато зае позиция. После видя камерите. Само на външните части на сградите имаше тринадесет. Можеше да предположи, че вътре има още.

Единична врата на колела затваряше каменния частен път. Втората врата, доста по-малка, бе в задната част на имението срещу кея. От бетонната стена излизаха телени мрежи, водещи към морето, които не позволяваха на разхождащите се по плажа да навлязат в имението.

Охранителните мерки не бяха нещо изключително, но придаваха на имението заплашителен вид. Не и отвън обаче, помисли си Хуан. Мястото бе проектирано не да задържа хората отвън, а да пази тези вътре.

Той огледа пространството между сградите. Пред главната постройка бяха паркирани два открити джипа. Топлинният скенер показва, че двигателите им са студени. Пазачите не патрулираха по пътеките в имението. Не се виждаха кучета, а камерите не се въртяха. Вероятно в една от сградите имаше охранителна станция с монитори, наглеждани от охранител. Точно затова Хуан накара хората си да стоят на пост до момента, когато хеликоптерът щеше да ги отведе от „Орегон“ до Атина.

Линк и Еди се нуждаеха само от два часа престой в маслиновата горичка срещу имението, за да направят карта на местата, които камерите не улавяха, и предадоха информацията на кораба. Прецениха, че в момента в имението се намират около четиридесет и пет „Отговорни“, макар че сградите бяха достатъчно на брой да подслонят два пъти повече хора.

След като изготвиха плана, хората му прекараха деня в подготовка. Наеха коли, огледаха пътищата за бягство и откриха подходящо място, където Джордж Адамс щеше да приземи хеликоптера и да откара Кайл до международно летище „Елефтериос Венизелос“ в Атина. Чък Гъндерсън вече бе подготвил „Гълфстрийма“ на Корпорацията за краткия полет до Рим. Всички документи бяха попълнени, при кацането щеше да ги посрещне лимузина.

Ако нещата не минеха гладко, както бяха планирани, имаха алтернативни пътища. Подробностите бяха разработени толкова грижливо, че Ерик Стоун бе определил от борда на „Орегон“ точния момент на нападението според очакването за прилива.

Макар Кабрило да участваше в отвличането на Кайл Еди Сенг, като шеф на бреговите операции, щеше да поведе четиричленния екип и да носи отговорността.

— Една минута — прошепна Ерик по радиостанцията.

Хуан натисна бутона, за да потвърди, че е чул. Опипа двата кобура на хълбоците си и се увери, че може да извади с лекота пистолетите „Глок 19“. Предпочиташе новите „Фабрик национал“ като лично оръжие, тъй като малките 5.7-милиметрови куршуми можеха да

пробият бронирана жилетка, но в тази мисия не искаха да убиват. Екипът в оръжейната бе заредил куршумите на глока с два пъти по-малка мощност и ги бе покрил с балистична пластмаса. От упор можеха да са смъртоносни, но над пет метра разстояние просто щяха да спрат средно едър човек. Минаха няколко секунди и сякаш по знак от бога облаците се плъзнаха над луната и оцветиха небето в мастиленосиньо. Хуан чу шума от перките на хеликоптера, когато Гомес зае позиция.

— Готов ли си? — попита той Марк Мърфи, който лежеше до него в канавката.

— Две мисии в три дни — въздъхна Марк, който бе боядисал лицето си с камуфлажна боя и бе прибрал дългата си коса с черна кърпа. — Започвам да мисля, че имаш нещо против мен.

— Смятай се за любимия ми боен хакер. Кабрило погледна ръкава си. В плата бе вграден миниатюрен компютърен екран. Образът беше кристално ясен и показваше имението на „Отговорните“ от триста метра височина. Линда Рос се бе настанила в паркиран край пътя ван и контролираше камерите и радиостанциите. Благодарение на камерата Хуан имаше идеална видимост, но най-важното бе, че можеше да регистрира местонахождението на всеки, тръгнал на разходка из имението. Екранът блестеше прекалено ярко и той намали светлината. Батериите и компютърът бяха защити в гърба на бронираната му жилетка.

— Да вървим — чу се гласът на Еди.

Хуан потупа Мърф по рамото и се затичаха заедно по пътя. Меките гумени подметки на ботушите им не издаваха звук. До бетонната стена Кабрило се завъртя с гръб и направи столче с ръце. Марк се качи и се покатери на рамената му.

Едва не допусна грешката да се залови за върха на стената, за да запази равновесие, но се спря тъкмо преди да разреже ръцете си на стъклата. Забави движенията си за момент, за да позволи на председателя да го стабилизира. Ако Марк не знаеше предварително какво да очаква, сигурно нямаше да види тънката жица, която минаваше по стената на по-малко от сантиметър от ръба, подкрепяна от дузини миниатюрни изолатори. Всичко, което тежи и по-малко от пет кила, би скъсало жицата и включило алармата. Той извади волтметър от торбичката на крака си, за да провери тока. Избра чифт

скоби и ги закрепил на жицата, като остави метър от нея да се люлее от другата страна на стената. След като нагласил байпаса, отрязал жицата, мръщейки се несъзнателно. Не се чула виковете и сирени, по сградите не светнаха прожектори.

От друга торбичка Марк измъкнал ивица плат от въглеродни нишки и я прострял на върха на оградата. Набра се нагоре и въпреки че стъпи с цялата си тежест върху стъклените парчета, специалният плат не се поддаде. Спуснал се на земята и отстъпил леко вляво. След секунда чу как Хуан се прехвърлил през оградата и застанал до него.

— Когато се върнем на кораба, минаваш на диета — каза Хуан ухилено, после потупал микрофона си и докладвал — Вътре сме.

Еди и Франклин Линкълн влизаха предпазливо откъм отсрещната страна на имението, където имаше друга пролука в покритието на камерите. Макар Линк да беше най-добрият в охранителните байпаси, Еди бе прерязал жицата по простата причина, че всички бойни изкуства в света не можеха да му дадат силата да вдигне сто и двайсет килограмовото тяло на Линк.

— Ние също. Ще поддържаме връзка.

Кабрило поведе Мърфи далеч от стената. Пълзяха по земята уж напосоки, но маршрутът им бе изготвен безукорно, така че да избегнат многобройните камери. В единия край на покрива на главната сграда бяха монтирани сателитни чинии и висока радиокула. Това беше целта им и те се придвижиха до нея за седем минути.

Хуан свали очилата за нощно виждане и залепил лице до един прозорец. На задната стена се виждаше петно от светлина и блясък на монитор наблизо. Предварителното разузнаване бе потвърдило, че това е кабинетът на управителя на лагера.

Кабрило забелязал аларма, закрепена на рамката на прозореца, която щеше да се включи, ако той бе отворен. Извадил устройство от бронираната си жилетка, насочил го към алармата и индикаторът светнал червено. После прокара устройството по стъклото, за да определи дали жиците бяха вградени между стъклата, но нищо не светна. Ако това беше нивото на охраната, осигурена от най-добрата компания в Коринт, той трябваше да си смени професията, да стане крадец и да се установи в Гърция.

Закрепил две малки чашки с вендузи към стъклото и бавно изрязал прозореца. Чу се приглушен звук, когато извадил двете парчета стъкло.

Подаде резачката на Марк и внимателно издърпа рамката. Повтори процеса с вътрешното стъкло и го остави на пода в кабинета. Прехвърли крак над перваза и влезе в сградата. След като Марк се присъедини към него, Кабрило спусна щорите.

— В кабинета сме — съобщи той.

— Разбрано — отговори Еди.

Хуан махна към компютъра.

— Целият е твой — каза той на Мърфи.

Марк разкърши ръце и се настани зад бюрото. Извади от раницата си очукан пакет, покрит с ваденки и изсушени дъвки. Вкара го в USB порта на компютъра и след секунда на монитора се появи засмян череп. Марк затрака по клавишите.

Хуан го остави да се занимава с работата си и огледа кабинета на светлината на малко фенерче, като внимаваше да стои далеч от прозореца, в случай че в щорите имаше пролука. От интернет страницата на „Отговорните“ бяха научили, че лагерът се управлява от калифорниец на име Гил Мартел. Проучването им показа, че Мартел е продавал луксозни автомобили в Бевърли хилс, преди да се присъедини към групата. Името му е било замесено няколко пъти в разследването на кражби на коли. Бил е обвинен, няколко важни свидетели изчезнали в Мексико преди делото и обвиненията били свалени.

Мебелировката на стаята беше точно каквато Хуан очакваше. Бюро, шкаф, няколко стола, канапе и масичка за кафе. Всичко изглеждаше скъпо. Ориенталският килим бе автентичен и навярно струваше цяло състояние. Рамкирани снимки украсяваха стените. Мартел беше направил светилище на самия себе си. Кабрило не познаваше някои от хората на снимките, но други бяха известни личности. Видя няколко снимки на Мартел с Дона Скай. Красотата на филмовата звезда сияеше дори в тъмнината. С тъмната си коса, бадемовидни очи и високи скули тя беше превъплъщението на холивудските мечти. Хуан се зачуди какво в живота ѝ би могло толкова да се скапе, че да я накара да влезе в секта.

Следващата снимка, която прикова вниманието му, бе по-стара — Мартел и друг мъж, застанали на палубата на яхта. Надписът ѝ гласеше: „Запази вратата. Лайдъл Купър.“ Снимката навярно бе направена малко преди Купър да изчезне в морето за последния си

риболов. Хуан беше чел доклада на бреговата охрана, според който лодката на доктора най-вероятно се бе обърнала при внезапна буря. Пет други малки яхти също бяха потънали и още трима души се бяха удавили.

Ако Хуан трябваше да използва само една дума, за да опише учения, превърнал се в пророк, тя щеше да е „безинтересен“. В чертите на Купър нямаше нищо отличително — мъж в средата на шейсетте с шкембе и яйцевидна глава, очила и плешиво теме. Очите му бяха безлично кафяви, а посивелите брада и мустаци нито подобряваха, нито разваляха вида му. Сякаш този стил беше нещо очаквано от пенсиониран учен и Купър ги бе пуснал по задължение. Хуан не видя нищо, което би могло да вдъхнови хиляди хора да се включат в кръстоносния му поход. Пророкът бе напълно лишен от чар и привлекателност. Ако Кабрило не знаеше как е изглеждал Купър, щеше да предположи, че Мартел държи снимка на счетоводителя си на стената.

— Готово! — извика Мърфи, после се огледа виновно, че бе вдигнал шум. — Съжалявам. Проникнах в системата. Фасулска работа. Хуан се приближи.

— Можеш ли да разбереш в коя стая е Кайл? — попита той.

— Да, имат архив за всичко. Той е в сграда В, най-новата, близо до мястото, където Еди и Линк прехвърлиха оградата. Кайл Хенли е в стая сто и седемнадесет, но не е сам. Има съквартирант на име Джеф Понсето.

— Чудесна работа — похвали го Хуан, после предаде информацията на Еди и Линк. — Свали всичко възможно от компютъра.

Линда Рос се обади по радиостанцията.

— Шефе, провери си екрана. Имате компания.

Хуан хвърли поглед към ръкава си. Двама мъже, облечени в работнически гащеризони, прекосяваха двора. Носеха кутии с инструменти и очевидно вървяха към главната сграда. Ако някой се бе обадил на техниците за спешна поправка, със сигурност щяха да дочуят нещо. Каквото и да ставаше, Кабрило не хареса развоя на събитията.

— Мърф, забрави за информацията. Да вървим! Кабрило залепи в движение електронен микрофон под лампата на бюрото. Знаеше, че

бързо щяха да го намерят, но поне щеше да предаде първите важни моменти от онова, което ставаше в кабинета на Гил Мартел. Той спря до прозореца и отново огледа екранчето. Двамата работници приближаваха предната врата на сградата. Той и Марк щяха да имат достатъчно време да се измъкнат.

Хуан вдигна щорите бавно и прекрачи перваза. Държеше глока в ръка, макар да не помнеше кога го бе извадил. Придържайки се към грижливо изработената карта, те тръгнаха към сграда В. Тревата беше суха и шумеше при всяка стъпка. Също като останалите постройки в имението сграда В беше едноетажна, с варосани стени и покрив от глинени керемиди.

Линк и Еди чакаха притиснати към стената до вратата извън обсега на камерата над нея. Вдясно имаше алармено табло, чиято плочка бе свалена и висеше на купчина жици. Линк вече бе инсталирал байпаса. Макар че ръцете му бяха огромни, бившият тюлен бе най-добрият касоразбивач в Корпорацията и работеше с деликатните движения на мозъчен хирург. Той завъртя ключалката наляво и вратата се отвори.

— Четиринадесет секунди — прошепна Еди.

— Коронният номер на маестрото — ухили се Линк и влезе в дългия коридор, който минаваше по протежението на сградата.

Дузините еднакви врати бяха осветени от флуоресцентни лампи с абажури. Мокетът беше сив, евтин и не много по-мек от бетонната плоча, върху която сградата бе построена. Четиримата мъже тръгнаха надолу. Надникнаха в голямата кухня вляво и помещението с десетина огромни перални вдясно. Хуан не видя сушилни и предположи, че простираха прането на въжета зад сградата. Едно от убежденията на „Отговорните“ бе, че човекът трябва да сведе до минимум въздействието си върху природата. Това обясняваше липсата на сушилни, както и соларните панели на покривите.

Бързо намериха стая сто и седемнадесет. Линк протегна ръка, за да свали абажура от близката лампа, и издърпа флуоресцентните тръби от скобите. Четиримата сложиха очила за нощно виждане и Хуан завъртя бравата. Влязоха в типична стая в общежитие с две легла с метални рамки, две бюра и нощни шкафчета. Банята бе малка, покрита с плочки, а на пода имаше канал, където да се оттича душът. В прозрачната зелена светлина на очилата формите бяха размазани, а

цветовете почти черни, но силуетите на спящите бяха ясни. Чуваше се мощно хъркане.

Еди извади малка пластмасова кутийка от камуфлажния си панталон. Вътре имаше четири спринцовки с упойващ коктейл, който можеше да приспи възрастен мъж, преди да изтекат двадесет секунди. Тъй като Кайл се бе присъединил към сектата по своя воля, сигурно щеше да се противи на усилията им да го изкарат от имението. Психиатърът Адам Дженър бе препоръчал на Линда да упоят младежа, но Хуан и без това планираше да го направи.

Еди подаде спринцовка на Кабрило и се доближи до едното легло. Мъжът в него спеше по корем, с обърнато към стената лице. Със светкавично движение Еди обви ръка около устата му и заби иглата във врата му. На отсрещната страна на стаята, Хуан постъпи по същия начин. Жертвата му се събуди за миг и се загърчи в ръцете му, с ококорени от паника очи. Хуан го удържа с лекота, макар че риташе ожесточено.

Кабрило преброи до двадесет наум. Още когато стигна до десет, гърчовете отслабнаха, а на седемнадесет човекът вече бе напълно отпуснат. Хуан насочи лъча на фенера си към лицето му. Макар Кайл Хенли да приличаше на майка си, Хуан видя достатъчно прилика с Макс, за да се увери, че е намерил когото трябва.

— Пипнах го — каза той.

Линк заключи ръцете и краката на Кайл с пластмасови белезници и го метна през рамо.

— Готов ли си, великане? — попита Хуан.

Линк се ухили.

— Преди три години в Камбоджа мъкнах смотания ти задник цели дванайсет километра. Това момченце е нищо работа, няма и шейсет кила.

Кабрило погледна екранчето на ръкава си. Всичко изглеждаше спокойно, но той се свърза с Линда за повече информация.

— Чистачите са още в главната сграда. В другия край на имението светна някаква лампа, но угасна отново след минута и осем секунди.

— Някой сигурно е отишъл до тоалетната.

— И аз така предположих. Можете да се изнасяте оттам.

— Ясно — кимна Хуан и се обърна към екипа си. — Да вървим.

Тъкмо излизаха в коридора, когато зави сирена. Звучеше като противопожарна аларма, пронизителен звук, който се забиваше в тъпанчетата като кинжал. Нямаше начин да надвикат воя, но всички бяха опитни професионалисти и знаеха какво да правят.

Еди беше начело, следван от Линк и Марк. Тримата забързаха по коридора. Вече нямаше нужда да се прикриват, тъй като очевидно бяха разкрити. Втурнаха се към оградата, където, ако Линк и Еди бяха действали според плана, трябваше да ги чака мина, която да разбие бетонните блокове. Линда Рос беше достатъчно близо, за да чуе сирената и щеше да уведоми по радиостанцията Джордж Адамс, че трябва бързо да докара хеликоптера. Той щеше да кацне на пътя и да прибере екипа, преди пазачите да разберат какво точно е станало.

Встрани от Хуан се отвори врата и сънлив мъж в пижама излезе в коридора. Кабрило го халоса с лакът по челюстта и го просна на пода. Малко по-напред друг мъж надникна от стаята си. Макар че Кайл висеше на рамото му, Линк се завъртя бързо и го удари. Главата на човека изкълтя в металната каса на вратата. Очите му се подбелиха и той падна назад като отсечено дърво.

Еди инстинктивно спря до външната врата. Хуан провери екранчето на ръкава си, но Линда сигурно бе заета с Адамс, тъй като камерата не показваше нищо освен морето на север от тях. Той чу гласа ѝ по радиото, но алармата беше прекалено силна и не можа да разбере думите ѝ. Долови само резкия ѝ тон. Сви рамене, раздразнен от объркването, и отвори вратата, насочил напред глока си. С изключение на алармите, които виеха пронизително, всичко в имението изглеждаше спокойно като преди. Нямаше тичащи пазачи и запалени светлини, никакво движение. Хуан притисна ръце към ушите си, за да чуе какво му крещеше Линда.

— ... ън оттам. Пазачи в далечната част. Гомес пристига. Побързайте.

Той затърси очилата за нощно виждане. Внезапно иззад ъгъла на близката сграда се появиха трима мъже в сиви униформи. Хуан загуби част от секундата, за да види дали бяха въоръжени. Единият откри огън с автомат. Куршумите се забиха в стената на общежитието. Кабрило се просна по корем, прицели се идеално и удари пазача в средата на тялото, но мъжът само леко залитна назад.

— Влизайте вътре! — изкрещя Кабрило на хората си.

Изпълзя в коридора и затвори вратата с крак. Крещеше, за да надвика алармата.

— Имат автомати и бронирани жилетки. Нашите пластмасови куршуми няма дори да ги забавят.

— Да, все едно сме тръгнали с ножове срещу артилерия — изрева Еди.

Фасадата на сградата се разтресе от нов откос. Линк пъхна стол под бравата на вратата, за да я залости, после се протегна към стената и прекъсна алармата. Воят най-последно престана.

— По-скоро сме с въздушен пистолет срещу танкове, приятелю.

14.

Кабрило се нуждаеше само от секунда, за да състави нов план. — В спалнята на Кайл има прозорец. Задната част на тази сграда е по-близо до външната ограда.

Той ги поведе отново по коридора, като размахваше пистолет към всеки, който посмееше да се покаже от стаята си. Видът на оръжието беше повече от достатъчен да накара всички да си останат вътре. Съквартирантът на Кайл беше в дълбок наркотичен сън.

Хуан се втурна в стаята и стреля няколко пъти към големия прозорец на отсрещната стена. Пластмасовите куршуми напукаха стъклото и той се хвърли навън. Търколи се на сухата морава и усети няколко порязвания по ръцете и тила си.

Лампите в повечето стаи на общежитието вече светеха и той видя ясно бетонната ограда на пет метра от себе си. Пазачите все още бяха съсредоточили усилията и огъня си върху входа и не бяха заобиколили сградата. Стъклата захрущяха зад него. Мърф, Линк и Еди изскочиха един след друг през счупения прозорец. Действията на Хуан им бяха осигурили поне няколко секунди преднина.

Експлозивите, които Еди бе заредил, се намираха по продължение на оградата. Мястото бе избрано повече заради камерите отколкото заради тактическото си разположение. За да стигнат до него, трябваше да прекосят стотина метра открито пространство, което щеше да ги превърне в идеална мишена за пазачите на „Отговорните“.

— Линда, какво е положението? — изрева Кабрило, който се нуждаеше от по-ясен поглед върху терена.

— Ти ли скочи през прозореца?

— Да. Какво става наоколо?

— Трима пазачи до входа на общежитието. Дузина мъже се разполагат из цялото имение. Всички са сериозно въоръжени, а двама от тях са в джипове. Джордж е на път. Скоро ще чуете хеликоптера. Хуан вече дочуваше перките на „Робинсъна“.

— Кажи на Макс да се задейства. Може да се наложи да използваме план Б.

— Тук съм, Хуан — каза Макс по радиото. — Вече се задействахме. Кайл с вас ли е?

— Да. В момента е добре, но трябва да изчезнем оттук колкото се може по-бързо.

— Не се тревожи, кавалерията пристига.

— Същото са обещали на Къстър на Литъл Биг Хорн^[1], но знаеш какво му се е случило.

Звукът от приближаващия хеликоптер се усили до оглушителен вой. Тъкмо преди Джордж да се спусне над оградата, Хуан кимна на Еди. Нямаше нужда да си говорят. План А се бе провалил и трябваше да преминат към план Б. Еди държеше детонатора в ръка. Изчака секунда, за да остави пазача от джипа да се приближи до бомбата, после спокойно натисна спусъка.

Част от стената избухна в облак от бял прах и пламъци. Пазачът излетя от джипа на шест-седем метра височина, преди да се просне на земята. Колата се преобърна и гумите се завъртяха безпомощно. Парчета бетон се посипаха като градушка.

Екипът се затича напред. Линк с Кайл на рамо не изоставаше от останалите. Когато стигнаха до ъгъла на сградата, Хуан надникна предпазливо. Един от пазачите лежеше на земята. Лицето му бе обляно в кръв от раната, нанесена от парче бетон. Помагаше му друг пазач, докато третият се опитваше да отвори вратата.

Прицелвайки се внимателно, Хуан изстреля четирите куршума от глока си. Знаеше, че телата на мъжете са защитени от бронирани жилетки, а и не искаше да ги убива, затова насочи куршумите ниско. Нямаше чак да ги кастрира, но слабините щяха да ги болят поне седмица. Дватама паднаха на земята с писъци.

— Съжалявам, момчета — каза Хуан, докато прибираше оръжията им.

Пазачите имаха миниузита, които бяха великолепно оръжие за близко разстояние, но не вършеха работа отдалеч. Метна едното на Еди, а другото на Линк, който беше по-добър стрелец с човек на рамото си от Мърф, застанал в звукоизолираната будка на стрелбището.

Внезапно черният хеликоптер изръмжа над главите им. Летеше толкова ниско, че релсите му едва не свалиха керемидите от покрива. Джордж Адамс го завъртя над имението, предизвиквайки пясъчна буря, която скри Хуан и останалите и прикова пазачите към земята. Сред оглушителния рев на перките и хаоса наоколо никой не разбра откъде дойде неочакваният откос. Внезапно предното стъкло на хеликоптера бе напукано от куршуми. Джордж се снижи и завъртя хеликоптера, но огънят продължи упорито. Хуан трескаво смени честотата на радиостанцията си и закрещя:

— Изчезвай оттук, Джордж! Тръгвай! Тръгвай! Това е заповед!

— Изчезвам. Съжалявам — провлече Адамс.

Хеликоптерът се издигна над оградата и се загуби, оставяйки следа от дим зад себе си.

— А сега какво? — обърна се Мърфи към председателя.

Пред тях имаше седемдесет и пет метра открито пространство, а „Отговорните“ вече се организираха. Екипът на Корпорацията се бе прикрил в плитка канавка, но това не беше надеждна позиция. Пазачите сформираха групи за издирване и фенерите им прорязваха тъмнината.

— Къде си, Линда? — попита Кабрило.

— Пред оградата, близо до мястото, което взривихте. Можете ли да стигнете до мен?

— Не. Прекалено много бойци и никакъв заслон. Кълна се, това място прилича повече на казарма отколкото на курорт за луди.

— Тогава предполагам, е време за диверсия.

— Действай.

Хуан чу звука на ръмжащ двигател, но Линда не му отговори. След тридесет секунди портата на имението увисна откъсната от пантите, а задницата на наетия ван нахлу вътре. Дузината пазачи се завъртяха едновременно. Някои се затичаха към новата заплаха, без да забележат сенките, които се надигнаха от канавката и се втурнаха към оградата.

Пазачите откриха огън. Повече от четиридесет дупки цъфнаха в метала на вана, преди Линда да го подкара отново. Гумите вдигнаха облак прах и тя изчезна от обсега на оръжията. Докато тичаха към оградата, Хуан извика на Линк и Еди:

— Дайте ми пълнителите си.

Подчиниха се на заповедта и му предадоха пълнителите.

— Минаваме на план В. Ще се видим след малко.

— Къде отиваш? — задъхано попита Марк. Кабрило си помисли разсеяно, че беше крайно време да вкара Мърфи в корабния фитнес салон.

— Уцелиха една от гумите на Линда. Пред главната сграда има джипове. Ще ни пипнат, преди да изминем и километър. Ще ги забавя, за да стигнете до моста.

— Това би трябвало да е моята задача — обади се Еди.

— Не. Ти отговаряш за сина на Макс. Късмет.

Хуан се отдалечи от димящата купчина боклук, която бе останала от оградата. Джипът още лежеше настрана, а от ауспуха му излизаха изгорели газове. Кабрило се завъртя и видя как хората му се мушнаха в дупката в оградата, после се пъкна в джипа. Завъртя волана, решил да използва мощността на колата, вместо да си хаби силите да се опитва да я изправи. Машината подскочи на гумите, а моторът изръмжа.

Хуан се понесе по моравата. Неколцина пазачи се втурнаха към джиповете си, а онези, които се намираха близо до оградата, възобновиха преследването на екипа на Корпорацията.

Кабрило все още беше с очилата за нощно виждане, но из имението светваха все повече лампи. Прожекторите, монтирани по пилоните, хвърляха бляскави кръгове светлина. Оставаше му по-малко от минута, преди пазачите да забележат, че в джипа се намира външен човек. Хуан изфуча напред все едно преследва натрапниците, като се мъчеше да открие някой пазач далеч от светлините. Забеляза един тип, който се криеше зад изсъхнало дърво. Подкара бързо към него. Свали очилата, но спря в сянката, за да скрие лицето си. Не знаеше какъв език говори онзи, затова му махна да се приближи и да се качи в джипа. Човекът не се поколеба. Втурна се към Хуан и се метна на седалката зад него. Хвана се за рамото на Кабрило с едната ръка, като стискаше автомата си в другата.

— Нямаш късмет, приятел — промърмори Хуан и подкара.

— Всички са при мен — обади се Линда Рос. — В момента сме на главния път.

Поглеждайки към джиповете, Хуан видя, че първият се канеше да започне преследването. Освен шофьора и човека до него на задната седалка седяха още двама мъже. Знаеше, че хората му ще се

представят добре, но бяха практически невъоръжени, във ван със спукана гума, който не можеше да вдигне повече от шейсет километра в час. Резултатът бе неизбежен, особено когато и останалите джипове се включеха в преследването. Беше време да си поиграе с врага.

Човекът зад него го потупа по рамото и му посочи, че трябва да се отправят обратно към общежитието. Хуан се подчини и ускори по равния терен. Усещаше, че останалите пазачи го наблюдаваха, затова изчака до последната възможна секунда, преди да наклони джипа силно вдясно. Гумите изровиха земята и, ако Хуан не бе хвърлил цялата си тежест в обратната посока, колата щеше да се преобърне. Насочи се към отвора в оградата и натисна газта. Изтръгна миниузито от ръцете на пазача и го пхна в колана си. Мъжът се обърка за миг, но бързо се съвзе. Обви ръце около врата на Хуан и започна да го души.

Кабрило се сборичка с него, като се опитваше да си поеме въздух, и в същото време продължаваше да ускорява към дупката. Тя бе с диаметър два метра, а под нея имаше купчина разбити бетонни блокове и хоросан. Носеха се напред с шестдесет километра в час. Оставаха им по-малко от петнадесет метра, когато дъжд от куршуми се изсипа върху стената. Пазачите ги бяха видели и предполагаша, че са от нападателите.

Хуан усети горещ полъх от куршумите, които летяха около тях. Един одраска изкуствения му крак, но той не му обърна внимание, съсредоточен върху дупката. Дробовете му потръпнаха от липсата на кислород, защото мъжът зад него започна да го души още по-енергично. Хайде, копелета, стреляйте по-точно, помисли си Хуан. Пред очите му притъмня. Съзнаваше, че това може да е последната му мисъл.

В същия миг усети силен удар, сякаш го бяха халосали в гърба. Хватката на пазача се отпусна. Той изхърка и се отпусна върху Хуан. От устата му потече кръв. Пазачите бяха убили собствения си човек, който изпадна от джипа, когато Хуан удари купчината боклуци. Дебелите гуми на джипа изкачиха с лекота купчината. Когато профучаха през дупката, Кабрило се наведе, за да предпази главата си. От другата страна инстинктивно се надигна от седалката, за да омекоти удара при приземяването.

Мощният джип подскочи и едва не го изхвърли навън. Радиостанцията изхвърча от ухото му и увисна на гърдите. Той вдиша

дълбоко, за да напълни дробовете си с кислород. Насочи се към пътя, който водеше към Коринт.

След миг първият джип на пазачите изскочи от портата и се понесе по пътя. Линда и останалите имаха само километър преднина. Не беше достатъчно. Хуан натисна газта и се понесе по протежение на оградата. Портата се намираще на около двадесет метра от него, когато вторият джип изскочи от нея. В него имаше само трима пазачи — шофьор, пътник до него и мъж на задната седалка, който стискаше калашников.

Хуан имаше предимството на ускорението и се залепи за джипа, преди хората вътре да усетят присъствието му. Той се стегна, надигна се леко и халоса задната им броня. Ударът метна Кабрило в джипа на пазачите и той удари с рамо онзи на задната седалка. Лицето на мъжа се фрасна в металната преграда. Зъбите му излетяха от устата и той се изви назад сякаш искаше да докосне главата си с пети. Ако не бе убит, със сигурност вече нямаше да може да се бие. Хуан ритна човека до шофьора с изкуствения си крак. Мъжът излетя от джипа и се търколи на пътя. Притисна дулото на узито към главата на шофьора.

— Скачай или си мъртъв. Изборът си е твой.

Пазачът избра трета възможност. Натисна рязко спирачката. Гумите изсвириха, а задницата на джипа почти се вдигна от пътя. Хуан бе отхвърлен в предното стъкло, разби го и се претърколи по капака. Падна толкова бързо, че нямаше време да се хване за решетката. Веднага щом Кабрило изчезна от погледа му, шофьорът натисна газта. Знаеше, че мъжът, който го бе нападнал, лежеше безпомощно на пътя.

[1] Битката при Литъл Биг Хорн завършва с най-голямата победа на индианците над американската армия и смъртта на генерал Къстър. — Б.пр. ↑

15.

Носът на „Орегон“ пореше тъмните води на Йонийско море с лекота. Ултрамодерните магнетохидродинамични двигатели биха го пренесли през метър и половина лед, без да се затруднят. Корабът се намираще на запад от Коринт, след като бе заобиколил Пелопонеския полуостров, и се движеше на изток, за да заеме позиция. Наоколо нямаше много движение. Радарът показваше само две-три рибарски лодки, които вероятно чакаха през нощта сепиите да излязат на повърхността.

За момента Ерик Стоун изпълняваше двойна служба. Седнал в навигаторската си станция, той контролираше кораба, но също така бе завъртял един от мониторите на Марк Мърфи към себе си, за да управлява дистанционно малкото хеликоптерче, което още кръжеше над имението на „Отговорните“. Когато стигнеха по-близо до брега и управлението на „Орегон“ погълнеше цялото му внимание, щеше да предаде дистанционното на Джордж Адамс, който вече се готвеше да кацне с повредения „Робинсън“.

— „Орегон“, говори Гомес.

Хали беше включил високоговорителя и гласът на Адамс избумтя в стаята.

— Виждаме ви.

— Разбрано, Гомес. Започвай да се снижаваш — отговори Макс от капитанското място. — Пет взела, ако обичате, господин Стоун.

Ерик намали скоростта, но не прекалено много, за да попречи на кораба да се залюлее с вълните и да усложни приземяването на Адамс. Макс се завъртя на стола си към отговорника по овладяване на щетите.

— Готови ли са пожарникарските екипи?

— Напълно, сър — отговори той. — А аз съм на спусъка на водните оръдия.

— Много добре. Хали, кажи на Джордж, че сме готови — нареди Макс, после натисна бутона за интеркома в хангара, където ги чакаше доктор Хъксли.

— Джулия, Джордж ще кацне след около две минути. Един куршум бе одраскал леко прасеца на пилота, но Макс Хенли се чувстваше така виновен, сякаш целият екип бе избит. Независимо как се опитваше да осмисли станалото, Хуан и останалите се бяха изложили на опасност заради него. А сега мисията, която трябваше да е изключително проста, удари на камък. Засега леката рана на Джордж бе единствената щета, но Хуан бе изгубил връзка с „Орегон“. Линда беше във вана с Линк, Еди и Кайл и им беше съобщила, че ги преследва тежковъоръжен джип.

За стотен път от началото на акцията Макс се прокле за решението да използват обезопасени оръжия. Никой не беше очаквал армия от тежковъоръжени пазачи. Хенли все още не беше обмислил какво означава струпването на толкова много оръжия в лагера, но нещата не изглеждаха добре. От всичко, което бе чул и прочел, откак бившата му жена го помоли за помощ, личеше, че „Отговорните“ са против всички форми на насилие.

Как обаче се вписваше това в масовото убийство на борда на „Златна зора“? Дали „Отговорните“ воюваха с някаква друга група? И ако бе така, коя е противниковата страна? Дали бе друга секта, за която никой не беше чувал? Шайка откачени, готови да избият стотици хора само защото „Отговорните“ проповядваха контрол върху раждаемостта?

Макс не виждаше никаква логика. Но и замесването на единствения му син с подобна група също не звучеше логично. Ужасно му се искаше да вярва, че не е виновен за станалото, но бе наясно с отговорностите си и никога не бе бягал от тях. Той потисна чувството за вина и се съсредоточи върху големия екран, където се виждаше площадката за кацане. Осветен само от луната, хеликоптерът изглеждаше сериозно повреден. От двигателя излизаше гъст дим.

Сегашното положение показваше ясно защо никой никога не се съмняваше в смелостта на Адамс. Той бе прелетял повече от тридесет километра над морето, вместо да потърси безопасността и да кацне в някое поле. Разбира се, това би повдигнало доста въпроси от страна на гръцките власти, а план В изискваше всички да са на кораба и да излязат в международни води колкото се може по-бързо.

Джордж спусна хеликоптера на площадката. Точно преди да се приземи, от ауспуха избухна гъст облак дим. Двигателят бе умрял и

машината се удари силно в палубата. Макс видя как Джордж изключи спокойно системите, а после разкопча предпазния си колан. Асансьорът се запуска към хангара, а Джордж погледна право в камерата и се ухили широко. Един вече е в безопасност у дома, помисли си Макс. Остават още шестима.

Ванът едва се движеше с излязла от строя задна гума. Линда се бореше с него по завоите, насочвайки го към пътя, който извеждаше от Пелопонес. В огледалата не се виждаше нищо, но тя знаеше, че това няма да продължи дълго. Докато Линк подготвяше въжетата, Еди търсеше нещо, което биха могли да използват, за да забавят преследвачите. Линда си бе инсталирала стол на колелца и малко бюро, които Еди можеше да хвърли през задната врата. Той събра всичките им оръжия и амуниции. Имаха три пистолета и шест пълнителя с пластмасови куршуми. С тях вероятно можеха да счупят предното стъкло на джипа, но не и да пробият гумите.

Профучаха през малки селца с тухлени къщи и таверни с маси под астмите. Много чужденци си строяха вили по крайбрежието, но вътрешността на страната изглеждаше непроменена поне от сто години.

Блясък в огледалото прикова вниманието на Линда. Толкова късно през нощта по пътя нямаше движение, така че със сигурност бе видяла фаровете на преследвачите.

— Скоро ще си имаме компания — каза тя и натисна газта.

— Остави ги да приближат — извика Еди, който стискаше дръжката на вратата с едната си ръка и пистолет с другата.

Джипът сигурно се движеше със сто и дващест километра в час, защото скъси разстоянието за секунди. Еди надникна през задния прозорец и прецени, че нямаше да застанат зад вана, а до него.

— Еди! — извика Линда.

— Виждам.

Той отвори вратата, когато джипът стигна на около десет метра от тях, и започна да стреля. Първите куршуми отскочиха от капака и решетката на джипа, но следващите се забиха в предното стъкло. Пробиха малки дупки и принудиха шофьора да извие волана и да

намали. За момент изглеждаше, че джипът ще се преобърне, но мъжът овладя управлението и веднага ускори към отдалечаващия се ван.

— Линк, долу! Линда, дръж се! — извика Еди, когато пазачът до шофьора се надигна над предното стъкло, стиснал пушка в ръка.

Куршумите се забиха във вана с трясък. Прозорците на задните врати експлодираха и засипаха Еди Сенг с разбити стъкла. Един куршум рикошира във вана и се заби в седалката на Линда.

Еди вдигна втория си пистолет и стреля сляпо, а Линк заслони Кайл с тялото си.

— Не знам как го направи — извика Линда, която гледеше в страничното огледало. — Но уцели стрелеца в гърдите.

— Убих ли го? — попита Еди, докато зареждаше пистолетите си.

— Не знам. Пазачът отзад взима пушката му. Дръжте се.

Линда натисна спирачката и зави в платното на джипа. Двете коли се удариха силно. Отпусналият се до шофьора пазач бе изхвърлен от джипа, а мъжете на задната седалка се халосаха в горния прът. Спечелиха стотина метра преднина.

— „Орегон“, на какво разстояние сме? — извика тя.

Ерик Стоун отговори незабавно.

— Остават ви около десетина километра.

Линда изруга.

— На всичкото отгоре — продължи Стоун, — още два джипа се приближават към вас. Единият е на около километър, другият — малко по-назад.

Джипът отново се устреми към тях, но вместо да скъсят разстоянието, пазачите започнаха да стрелят по гумите на вана. Линда въртеше волана, за да избегне ударите, но знаеше, че е само въпрос на време.

— Някакви гениални идеи? — извика тя.

— Страхувам се, че нямам никакви — призна Еди, но после лицето му се проясни и той потупа микрофона си. — Ерик, удари хеликоптерчето в джипа.

— Какво?

— Използвай го като ракета. Удари джипа. В него трябва да има достатъчно гориво, за да избухне при удара.

— Без него няма да можем да открием председателя — възрази Стоун.

— Чувал ли си го през последните пет минути? — попита Еди, но въпросът му увисна във въздуха. — Направи го!

— Да, сър.

Веднага щом Кабрило падна на асфалта пред джипа, шофьорът натисна газта. Хуан имаше само една секунда да заеме удобно положение и да протегне ръка към бронята над него. Хвана се за долната ѝ част, а джипът ускори и го повлече по пътя. Той се надигна, за да предпази гърба си, а гумените му ботуши изсвистяха по асфалта.

Остана така за две-три секунди, за да си поеме дъх. Беше изгубил миниузито, но пистолетът му още бе в кобура на хълбока. Хвана се по-здраво с лявата ръка и с дясната нагласи микрофона си на място и чу последните думи на Еди и Ерик.

— Не го правете — обади се той решително.

— Хуан! — радостно извика Макс. — Как си?

— О, вися си тук — небрежно отговори той, като завъртя глава, за да огледа пътя.

Въпреки неудобното положение видя два чифта стоп светлини и пламъчетата от изстрелите от едната кола.

— Дайте ми тридесет секунди и ванът ще е свободен.

— Надали разполагаме и с толкова — предупреди го Линда.

— Довери ми се.

Хуан се надигна и легна на бронята, малко под погледа на шофьора. Стисна я здраво и извади глока. Прехвърли се ловко на капака и изстреля два куршума в гърдите на шофьора. От това разстояние пластмасовите куршуми щяха да го убият, ако не носеше бронирана жилетка. Сега обаче го удариха със силата на магарешки ритник и му изкараха въздуха.

Кабрило се метна в джипа и хвана волана, докато шофьорът се мъчеше да си поеме дъх. Задържа джипа в средата на пътя, но му пречеше крака на мъжа, залепен за газта. Нямаше друг избор освен да го простреля. Кръвта опръска таблото, шофьора и Хуан, но изстрелът имаше очаквания ефект. Кракът се отмести от газта и скоростта започна да намалява. Когато стигнаха до тридесет километра в час, Кабрило насочи пистолета си към главата на мъжа.

— Скачай — нареди той.

Шофьорът скочи тромаво и се просна на асфалта, стиснал кървящия си крак. Хуан се настани на седалката и ускори след първия джип. В огледалото си видя чифт фарове, които се носеха към него, и прецени, че бе следващата група преследвачи. Упоритостта им го учуди, но щеше да размишлява по въпроса, след като изчезнеха оттук.

Мъжете, които стреляха по вана, нямаха причина да подозират нещо нередно в следващия ги джип. Профучаха под знак, който съобщаваше на гръцки и английски, че приближават рампата за Нов национален път и моста над Коринтския провлак. Хуан не се тревожеше дали ще съумее да се справи със задачата си, а само дали ще има достатъчно време. Трябваше да действа безпогрешно. Рампата се приближаваше вдясно. Третият джип вече бе на около петдесет метра назад, а куршумите продължаваха да засипват вана отпред.

— Линда — обади се Хуан, — ускори максимално. Не се тревожи за гумите. Просто дай газ.

Ванът ускори и разстоянието между него и джипа се увеличи, но колата на пазачите разполагаше с повече бензин и бързо скъси дистанцията. Кабрило се приближи до бронята на джипа и я удари по начин, които полицаите наричат „ТЗТ“ — „Точна задържаща техника“. Ударът не беше прекалено силен. Номерът бе да удариш колата пред себе си така, че задницата ѝ да се завърти.

Блъсна джипа втори път тъкмо когато шофьорът отпред се мъчеше да овладее последиците от първия удар. Този път нямаше начин да избегне кръвопролитие. Кабрило завъртя волана рязко наляво в мига, когато колата на „Отговорните“ излезе извън контрол и се преобърна няколко пъти, разкъсвайки парчета метал и телата на пътниците.

Джипът остана на покрива си и запусти единствената лента към магистралата. Линда бе свободна да се устреми към моста. Хуан продължи да следи огледалото за обратно виждане. Шофьорът на третия джип намали за момент, но явно бързо осъзна, че плячката му се измъква, и ускори отново след Кабрило, който продължи напред към Коринт.

Никой в оперативния център не можеше да повярва на видяното чрез камерата на малкия хеликоптер. Еди бързо се свърза с Кабрило.

— Във втория джип ли си?

— Да.

— Страхотно изпълнение.

— Благодаря. Как изглеждат нещата?

— Линда и екипът ѝ се спасиха. От крепостта на „Отговорните“ не излизат други коли, а засега фойерверките ви не са привлекли вниманието на местните власти. Ние ще влезем в канала след около две минути. Джордж тъкмо се върна от хангара и ще поеме управлението на малкия хеликоптер.

— Какво ще кажеш за маршрута ми през града?

— Изглежда чист. Веднага щом Линда стигне до моста, ще покриваме от въздуха само теб.

— Добре. Ще се видим скоро.

Облечен в пилотския си гащеризон с отрязан крачол и голяма превръзка на бедрото, Джордж Адамс се настани зад компютъра и протегна наранения си крак.

— Как си? — попита Макс, като се опита да прозвучи позаядливо от обикновено, за да скрие чувството си за вина.

— Още един белег, с който да впечатлявам мадамите. Хъкс ми направи само осем шева. Повече се тревожа за „Робинсъна“. Надупчиха го като швейцарско сирене. Е, Стоуни, готов съм.

Ерик прехвърли контрола на хеликоптерчето към него, за да се съсредоточи върху навлизането на големия кораб в Коринтския провлак.

Първоначалната идея за построяването на канала принадлежеше на древните римляни, но осъществяването ѝ било извън възможностите им. Вместо него построили път, наречен „диолкос“. В единия му край разтоварвали корабите, после ги качвали заедно с товарите на шейни с колела, влачени от роби, към другия край, където корабите били натоварвани отново и подготвяни за път. Чак в края на деветнадесети век технологията напреднала достатъчно за прокопаването на канала, който спестява двестакилометровото обикаляне около Пелопонес. Сред проваления френски опит гръцка компания завършила съоръжението през 1893 година.

Дълъг по-малко от седем километра и широк едва двадесет и шест метра на морското ниво, каналът бе забележителен — издялан в солидна скала, която се издигаше повече от осемдесет метра над

корабите. Любимо занимание на туристите бе да наблюдават от мостовете корабите долу.

Ако не бяха светлинките от малкото градче Посейдония, от „Орегон“ изглеждаше, че пътуват право към скалите. Каналът бе толкова тесен, че човек едва го забелязваше. От време на време прожектори осветяваха главния мост на около миля навътре в сушата.

— Сигурен ли си, господин Стоун? — попита Макс.

— Благодарение на прилива ще имаме по метър и двайсет от всяка страна. Не обещавам, че няма да олющя малко боя, но ще минем.

— Добре. Ще се кача на мостика, за да гледам изпълнението на живо.

— Но не излизай навън — предупреди го Ерик с леко неуверен глас. — Просто за всеки случай.

— Ще се справиш чудесно, момче.

Макс се качи горе с асансьора и влезе в пилотската кабина. Погледна напред към палубата, където екипажът се подготвяше под указанията на Майк Троно и Джери Пуласки, двама от най-добрите бойци на Линк. На кърмата също имаше стрелци.

Корабът се носеше напред с двадесет възела. Каналът се използваше основно от туристически корабчета и лодки, а всеки голям кораб, влачен от пилотки, бе ограничен да се движи само с няколко възела. Макс имаше пълно доверие в способностите на Ерик, но все пак усети напрежението в рамената си. Обичаше „Орегон“ не по-малко от председателя и не искаше да види дори драскотина по корпуса му. Подминаха дълъг вълнолом и алармите, предупреждаващи за удар, завиха из всички помещения на кораба. Екипажът знаеше какво му предстои и бе взел необходимите мерки.

Малки мостове, успоредни на крайбрежните пътища, свързваха двата края на канала. За разлика от високите мостове над водата, те бяха точно над нивото на водата. Вдигаха ги механично, за да разчистят пътя на корабите. След като корабът преминеше, мостовете слизаха по местата си, за да минат колите.

С носа си, подсилен за пробиване на леда в моретата, „Орегон“ се заби в моста с оглушителен трясък. Огромното тегло на корпуса не смаза моста, но разби ключалките, които го държаха на място, и той потъна. „Орегон“ се наклони опасно.

Макс вдигна очи. Стори му се, че скалите около канала достигаха до небето. До тях автомобилните и железопътни мостове приличаха на джуджета.

Корабът продължи напред и Ерик успя да го задържи точно в средата на канала. Макс рискува да излезе и да се поразходи по палубата. Беше глупаво и рисковано от негова страна. Ако Ерик допуснеше грешка, катастрофа при тази скорост щеше да откъсне платформата от надстройката. Но Макс искаше да протегне ръка и да докосне камъните. Бяха гладки и груби. Каналът бе в сянка през по-голямата част от деня и слънцето не ги топлеше. Доволен, той забърза към мостика тъкмо когато „Орегон“ се наклони леко и перилата се удариха в стената на канала. Ерик внимателно изправи кораба.

— Ванът на Линда е точно пред Нов национален път — събщи Гомес по интеркома. — Виждам и председателя. Все още има доста преднина пред джипа, който го преследва.

— Слизам — отвърна Макс и тръгна към асансьора.

Спуканата гума се разпадна на около половин километър от канала и изминаха последните метри по джанти. Шумът напомняше на драскане с нокти по дъска, нещо, което Линда мразеше повече от всеки друг звук в света. Не беше сигурна какво оправи настроението ѝ, когато стигнаха до центъра на моста — фактът, че почти си бяха у дома, или спирането на нечовешкия вой.

Франклин Линкълн отвори страничната врата веднага щом спряха. Видя бързо приближаващия се „Орегон“ и метна три дебели найлонови въжета през моста. Въжетата бяха омотани през седалките на вана и вързани за метален прът в каросерията му. Развиха се и увиснаха на около три метра от морето.

Линда бързо скочи от седалката и навлече екипировката си за спускане. На около шестдесет метра под тях около кърмата на „Орегон“ кипеше пенеста вода. Масивните му двигатели бързо намалиха скоростта.

Линк вече бе нахлузил ремъчната сбруя, използвана от двойките, скачащи с парашути, и с помощта на Еди прикачи упоения Кайл до себе си. После тримата се закачиха към въжетата и зачакаха нареждания отдолу.

Екипажът на „Орегон“ хвана увисналите въжета и ги насочи напред, като внимаваше да не ги заплете в надстройката или комуникационната антена. Веднага щом екипажът стигна до предната палуба, Макс нареди на хората си да слизат.

Никой не се плашеше от височините. Линда стъпи на парапета и започна да се спуска. Еди беше от едната ѝ страна, а Линк и Кайл — от другата. Сnižиха се до подпорните греди на моста и увиснаха на петдесет метра над кораба.

Линда извика и се стрелна надолу по въжето. Еди и Линк я последваха бързо. Приземиха се по едно и също време и застанаха неподвижно, за да дадат възможност на екипажа да ги откачи от въжетата. Краищата бяха завързани около железни кнехтове на палубата на кораба.

Задъхана от прилива на адреналин, Линда каза:

— А сега забавната част.

Наблюдавайки екшъна в монитора си, Ерик Стоун не чака заповеди, а поведе кораба навътре в канала. Въжетата се опънаха и след миг ванът се преобърна през парапета. Падна надолу като камък и потъна във водата точно зад „Орегон“. Ударът смаза покрива му и разби прозорците. Ванът бързо се напълни с вода и потъна. Корабът щеше да го завлече надалеч в Егейско море, преди да отрежат въжетата и да го оставят да потъне на дъното.

Ванът бе нает от дегизиран член на екипажа с фалшиви документи и нямаше начин да го свържат с Корпорацията. Мисията можеше да се счита за успешна, след като и Хуан се върнеше на борда.

Кабрило фучеше към Коринтския канал. Покрай него прелитаха селца и малки ферми. На лунната светлина кипарисите приличаха на часовои, охраняващи гората. Независимо колко бързо взимаше завоите, не можеше да се отърве от опашката си. Пазачите, които го преследваха, копнееха за кръв. Шофираха бързо като него, използвайки и двете платна на пътя. Стреляха няколко пъти, но скоростта, с която се движеше, не им позволяваше да уцелят.

Докато се мръщеше срещу вятъра, Кабрило съжали, че не е вдигнал предното стъкло. Гъстият прах дразнеше очите му. Той профуча покрай древна Истмия. За разлика от другите руини, на

малкия хълм нямаше храмове и колони, само табела и скромен музей. Хуан забеляза знака за град Истмия, който се намираще само на два километра оттук. Ако „Орегон“ не заемеше позицията скоро, той щеше да си има сериозни неприятности. Резервоарът на джипа бе празен и колата се движеше с последни сили. Чу името си и нагласи звука на радиостанцията.

— Хуан.

— Гомес на линията. Линда и останалите са на борда. Виждам те на камерата. В момента Ерик прави изчисления, но трябва да намалиш малко.

— Виждаш джипа зад мен, нали?

— Даа — провлачи пилотът. — Но ако не свършим работата с абсолютна точност, можеш да се превърнеш в мухата, залепнала за мухобойката, ако разбираш какво имам предвид.

— Благодаря за сравнението.

Пътят заслиза към брега. За да спести гориво, Хуан натисна съединителя и се остави на ускорението и гравитацията. Управляваше, приковал очи в огледалата, и след няколко секунди видя фаровете на „Отговорните“. Вдигна крак от съединителя и натисна газта.

Моторът се закашля. Заработи веднага, но слабо. Хуан използва стар номер на автомобилните състезатели. Зави рязко няколко пъти, за да разплиска бензина в резервоара. Моторът замърка.

— Хуан, Ерик приключи с изчисленията — обади се Адамс. — В момента си на двеста и седемдесет метра от моста, което означава, че си прекалено близо. Трябва да намалиш до осемдесет километра, ако искаме работата да се получи.

Преследващият джип бе на около осемдесет метра от него и бързо скъсяваше разстоянието. Пътят беше абсолютно прав и не даваше възможност на Хуан да маневрира много. Той се опита да завие отново, но моторът изсвистя болезнено. Изруга високо.

— Пристигам. Кажи на Еди да подготви кораба. Влезе в Истмия, типично гръцко морско селище.

Усети мириса на морето и йодните изпарения от сушащите се рибарски мрежи. Къщите бяха варосани, с типичните покриви от червени керемиди. Начесто се виждаха сателитни чинии. Шосето водеше към селския площад. Кабрило видя скобите, които вдигаха и спускаха тесния мост над канала.

— Хуан, — обади се Ерик, — трябва да намалиш. Точно петдесет и два километра в час или ще се удариш в нас.

— Сигурен ли си?

— Става дума за прости вектори. Гимназиална физика — отговори Ерик едва ли не обидено. — Довери ми се.

Зад Хуан се чу изстрел от пушка. Той нямаше представа къде се бе забил куршумът, но нямаше друг избор освен да пренебрегне всичко и да изпълни указанията на Ерик. Когато намали, калашниковият затрака на автоматичен откос. Кабрило чу куршумите, които удряха джипа. Единият мина достатъчно близо до рамото му, за да усети горещината му.

Мостът се намираще на петдесет метра пред него, а „Отговорните“ — на петдесет отзад. Шофирането с необходимата скорост принуди Хуан да използва целия самоконтрол, който притежаваше. Инстинктът му крещеше, че трябва да натисне газта и да се изпари оттук колкото се може по-бързо.

Внезапно носът на „Орегон“ се появи иззад четириетажната сграда, която скриваше канала от погледа на Хуан. Корабът никога не му бе изглеждал толкова красив.

„Орегон“ удари моста и се издигна високо, сякаш се катереше по ледена скала. Механичната система, която отваряше моста, се предаде под огромната тежест и корабът плясна обратно в канала, без да намали скоростта си.

Хуан продължи да шофира към него решително, сякаш възнамеряваше да се удари в бронираната му страна. Преследвачите му сигурно бяха помислили, че планира да извърши самоубийство. Оставаха му петнадесет метра, когато го обзе паника. Бяха изчислили погрешно. Щеше да се удари в кораба, докато той излизаше от канала. Усещаше го. Иззад него засвистяха нови куршуми. Някой отговори на изстрелите от палубата на „Орегон“. Хуан видя проблясването на пламъче откъм тъмния корпус.

Оставаха секунди. Скорост, вектори. Беше рискувал и загубил. Тъкмо се канеше да завърти волана, когато видя отворения гараж за лодки, окъпан в червени светлини. „Орегон“ бе идеално балансиран и долната част на рампата бе съвсем малко по-ниско от пътя.

Движейки се точно с петдесет и два километра в час, Хуан стигна до края на пътя, прескочи тридесетсантиметровата пролука,

която делеше разрушения мост от „Орегон“, и се приземи в кораба си. Натисна спирачката и се фрасна в подсилената мрежа. Въздушната възглавница на джипа се наду и го защити от удара.

Отвън чу свирене на спирачки. Завъртайки се настрани, преследващият го джип се удари в корпуса с трясък и се олюля. Корабът мина покрай него. Чу се разкъсване на метал, когато „Орегон“ размаза джипа в страната на канала. Ерик Стоун увеличи скоростта и джипът падна във водата.

Макс се появи до Кабрило и му помогна да се измъкне изпод въздушната възглавница.

— План В, а?

— Свърши работа, нали?

Излязоха от гаража за лодки. Хуан се движеше леко сковано.

— Как е Кайл?

— Упоен. В клиниката е заедно с Хъксли.

— Ще го оправим.

— Знам.

Макс се закова на място и погледна Хуан в очите.

— Благодаря ти.

— Няма защо. Тръгнаха към клиниката.

— Ако план В е толкова откачен, трябва да ми разкажеш за план Г — каза Макс.

— Разбира се — ухили се Хуан. — Единственият проблем при него е, че не успяхме да намерим достатъчно слонове, за да пресъздадем напредването на Ханибал през Алпите.

16.

Патрулен катер на бреговата охрана наближи „Орегон“ тъкмо когато слънцето се издигна на хоризонта. След лудото препускане в продължение на шестдесет мили пътуваха с четиринадесет възела, подходяща скорост за подобен вехт кораб. Гъстият дим, който се издигаше от комина, подсказваше, че двигателят гори не по-малко масло отколкото гориво. По радиото капитанът на катера не звучеше като твърде загрижен за очукания кораб, който се намираще далеч от местопрестъплението.

— Не, капитане — спокойно блъфтира Хуан. — Не сме приближавали до Коринт. На път към Пирея сме, където агентът ни съобщи, че договорът ни да закараме зехтин в Египет е бил анулиран. Продължаваме към Истанбул. Освен това не мисля, че старото корито би могло да влезе в канала. Прекалено е широко в таза — засмя се Кабрило. — А ако бяхме ударили мост, носът ни щеше да е сплескан. Както виждате, не е така. Добре дошли сте на борда, ако искате да направите проверка.

— Не е необходимо — отговори капитанът на катера. — Инцидентът се е случил на сто километра оттук. Като гледам кораба ви, смятам, че са ви нужни поне осем часа, за да изминете това разстояние.

— И само ако вятърът духа зад гърба ни — добави Хуан.

— Ако видите кораби, които имат странен вид или повреди на носа, моля, незабавно се свържете с властите.

— Разбрано и късмет.

„Атлантис“ приключва връзката.

Хуан махна на малкия катер и влезе вътре, като въздъхна облекчено. Закачи микрофона на куката.

— Налагаше ли се да ги каниш за проверка? — попита Еди Сенг от мястото си зад руля.

— Никога нямаше да се възползват от поканата. Гърците бързат да приковат нечия кожа към вратата на кенефа заради случилото се в

Коринт. Няма да си правят труд за кораб, който не би могъл да е замесен.

— Какво ще стане, когато свържат разказите на очевидците и стигнат до извода, че ние сме единственият кораб, който отговаря на описанието?

Хуан го плясна весело по рамото.

— Вече ще сме в международни води, а те ще издирват кораб на име „Атлантис“. Веднага щом се отдалечим, искам да сменим името.

Той замълча за момент, после добави:

— В случай че някой има набито око за подробности и добра памет, ще избягваме Гърция за известно време.

— Разумно.

— Първият дежурен ще е тук всеки миг. Защо не слезеш долу да си вземеш заслужената почивка? Ще искам доклада ти за събитията на бюрото ми в четири следобед.

— Ще бъде интересно четиво — отбеляза Еди. — И в най-ужасните си кошмари не съм си представял, че ще се натъкнем на подобно гнездо оси.

— Нито пък аз — призна Хуан. — При тези хора става дума за нещо много по-сериозно от това, което прочетохме в уеб страницата им и чухме от психиатъра на Линда. Цялата тази параноя означава, че крият нещо.

— Очевидният въпрос е: какво?

— Може пък да извадим късмет и никой да не забележи микрофона, който поставих.

Еди го изгледа със съмнение.

— Първото, което началникът на охраната им ще направи, е да провери всеки сантиметър от имението, търсейки подслушвателни устройства.

— Прав си. Знам. Е, ако електронният шпионин не върши работа, ще изпратим истински.

— Аз ще отида.

— Нямаш вид на загубена душа, която търси смисъла на живота и е готова да последва сляпо дрънканиците на някакъв откачалник.

— Марк Мърфи? — предложи Еди.

— Той отговаря напълно на профила, но няма уменията да изпълни такава задача под прикритие. Ерик Стоун е сериозен кандидат,

но същото се отнася и за него. Мислех си по-скоро за Линда. Като жена няма да предизвика толкова подозрения. Има опит в разузнаването, а както сме виждали безброй пъти, притежава страхотно хладнокръвие.

— Как ще осъществим мисията?

Хуан се усмихна уморено.

— Остави ме малко да си почина. Засега имам само идеи. Тримата ще се видим преди вечеря и ще обмислим стратегията.

— Стига и пак да не стигнем до план В — закачи го Еди.

Кабрило вдигна ръце в пресилено отчаян жест.

— Какво сте ме заяли? Нали свърши работа.

— Да, също като повечето устройства на Руб Голдбърг^[1].

— Стига бе! — ухили се Хуан.

Преди да се отпрати към каютата си за десет часа дълбок сън, Хуан слезе с асансьора до оперативния център. Хали Касим беше наведен над бюрото си, обсипано с безброй листа, сякаш над него тъкмо бе минал ураган. Чифт слушалки бяха смачкали къдравата му коса. За разлика от повечето хора, чиито лица добиваха каменно изражение, когато мислеха, семитските черти на Хали бяха спокойни и ведри, сигурен знак, че мозъкът му работи на пълни обороти. Той се стресна, когато усети Кабрило до себе си. Свали слушалките и разтърка ушите си.

— Как върви? — попита Хуан.

Секунди след като беше проверил какво е положението с Кайл и доктор Хъксли, Кабрило бе помолил Хали да наглежда подслушвателя, който бе поставил в кабинета на Гил Мартел.

— Имам чувството, че чувам гласове от изключен телевизор — отвърна Хали и подаде слушалките на Хуан.

После натисна един от клавишите на компютъра. Статичен шум изпълни ушите на Хуан, но все пак в него се долавяше нещо. Пресилено бе да се нарече разговор. Напомняше по-скоро на ниските тонове при пращането на електрониката.

Той свали слушалките.

— Опитал ли се да изчистиш записа?

— Изчистен е. Два пъти.

— Сложи го на високоговорител и го пусни отначало — каза Хуан.

След секунда записът започна отново.

— О, не. О, не. Не може да бъде.

Гласът на Гил Мартел звучеше паникьосано, но все пак запазваше калифорнийския си чар. Чу се звук от отваряне и затваряне на чекмеджета. Вероятно Мартел проверяваше дали е бил обран. Изскърца стол.

— Хайде, Гил, стегни се. Колко е часът в Калифорния?

— Какво значение има? — промърмори гласът. Чу се изтракване на слушалка, после Мартел заговори:

— Том, Гил Мартел е.

Хуан знаеше, че Том е Томас Северънс, който оглавяваше движението на „Отговорните“ заедно с жена си Хайди.

— Някой проникна в лагера преди петнадесет минути. Приличаше на спасителна операция. Един от членовете ни бе отвлечен от стаята си... Какво? А, Кайл Хенли... Не, не още. Бе тук от съвсем кратко време... Пазачите ми казаха, че нападателите били дузина, всички въоръжени. Сега ги преследват с джиповете, така че има възможност да си върнем хлапето, но все пак исках да знаеш...

Последва дълга пауза, докато Мартел слушаше началника си.

— Това ще е следващото ми обаждане. Давали сме достатъчно пари на местните власти, за да не ровят прекалено дълбоко. Могат да съобщят, че местните ченгета са преследвали контрабандисти на оръжие или хора на Ал Кайда... Би ли повторил? Връзката е ужасна... Чакай! — извика Мартел притеснено. — Няма нужда да изпращаш Зелимир Ковач. Можем да се справим и сами... Бръмбари? Цялата шибана страна е покрита с тях. А, електронни бръмбари. По дяволите! Съжалявам.

Кабрило чу звука от отваряне и затваряне на чекмеджета, докато Мартел търсеше нещо, после изпраща само статичен шум. Мартел беше включил електронно устройство за смущения, за да обезсили подслушвателите, които можеше да са оставени в кабинета му.

Хали спря записа.

— Мога да продължа обработката, но не мисля, че ще постигна повече.

— Каквото и да откриеш, ще си струва труда — отвърна Кабрило и разтърка изморените си очи.

— Трябва да поспиш малко — посъветва го Хали.

— Накара ли някой да провери този Зелимир Ковач?

— Потърсих в „Гугъл“, но там няма нищо. Когато Ерик се върне на дежурство, ще се опита да открие нещо за него.

— Къде е Ерик сега?

— Ухажва пациентката в клиниката. Носи ѝ закуска и се възползва от факта, че Марк спи в каютата си.

Хуан беше забравил за Джанике Дал. Знаеше, че момичето няма семейство, но у дома сигурно имаше хора, които мислеха, че е загинала на „Златна зора“. За съжаление щеше да им се наложи да страдат още известно време. Кабрило не беше сигурен защо искаше да отложи съобщението за спасяването ѝ, но шестото му чувство, което му бе служило отлично през годините, го караше да пази тайната. Хората, отговорни за нападението над пътническия кораб, вярваха, че са успели да убият всички. Имаше си предимство да знаеш нещо, което те не знаеха. А засега Джани бе в безопасност на борда на „Орегон“. Хуан се извърна настрани.

— Кормчия, в колко ще пристигнем в Ираклион?

— Около пет следобед.

Пътуваха към столицата на Крит, където Чък Гъндерсън ги чакаше в самолета, за да отведе Макс, Еди и Кайл в Рим. Дотогава Хуан имаше време да премисли дали да задържи младата жена на борда. Той отиде до работното си място и написа нареждане до Кевин Никсън във „Вълшебния магазин“ да приготви паспорт, просто за всеки случай. Освен това си напомни да се консултира с Джулия, преди да вземе окончателното си решение. Докато Джани бе на кораба, Джулия можеше да открие какво бе помогнало на младата жена да оцелее, ако Марк и Еди грешаха относно хранителното отравяне.

След десет минути Кабрило спеше толкова дълбоко, че за първи път от дълго време не скърцаше със зъби.

[1] Американски карикатурист, известен с карикатурите си на сложни машини, които изпълняват елементарни задачи. — Б.пр. ↑

17.

Зелимир Ковач обичаше да убива. Откри това, когато в родната му Югославия избухна гражданска война и той бе мобилизиран в армията. Преди да стане войник, Зелимир бе строителен работник и аматьор боксьор тежка категория. Но в армията намери истинското си призвание. В продължение на пет прекрасни години той и поделението му, хора със същите идеи, вилняха из страната и убиваха хървати, босненци и косовари.

През 1999 година, когато НАТО се намеси, Ковач, който бе роден с друго име, чу слухове за процесите срещу отговорните за престъпленията срещу човечеството. Беше сигурен, че властите ще започнат да го издирват, затова избяга първо в България, а оттам — в Гърция.

Висок малко над два метра, с фигура на борец, той бързо си намери мястото в подземния свят в Атина. Коварството и жестокостта му бързо го издигнаха в света на организираната престъпност. Циментира репутацията си, като изби цяла банда албански търговци на дрога, които се опитваха да превземат търговията с хероин.

През първите години в Атина Ковач започна да чете книги на английски, за да научи езика. Самата литература беше без значение за него. Четеше биографии на хора, чиито имена никога не бе чувал, истории за места, които не го интересуваха, романи, чиито сюжети не го вълнуваха. Единственото важно бе, че книгите са на английски.

Веднъж в една антикварна книжарница се натъкна на овехтяла книга. Заглавието го заинтригува: „Размножаваме се до смърт“ от доктор Лайдъл Купър. Зелимир си помисли, че е нещо за секса, и я купи.

Между кориците се криеше рационалното обяснение на всичко, в което вярваше след войната. В света имаше прекалено много хора и ако не се направеше нещо по въпроса, планетата бе обречена. Разбира се, доктор Купър не споменава етнически групи, но Ковач изчете трактата от собствената си расистка перспектива и бе убеден, че Купър

имаше предвид нисшите раси като онези, които Зелимир бе избивал дълго време.

Без естествени хищници няма ограничения в нарастването на населението, а заложенятият в нашето ДНК инстинкт да се размножаваме гарантира, че няма да се спрем сами. За нас са пречка само вирусите, а с всеки ден се приближаваме до премахването и на тази заплаха.

Според Ковач това означаваше, че човечеството се нуждае от хищници, които да убиват слабите, така че само здравите и силните да оцеляват. Идеята на Купър съвсем не беше такава. Той не проповядваше насилие, но това нямаше значение за Ковач. Беше намерил кауза, в която наистина вярваше. Човечеството се нуждаеше от хищници и той искаше да бъде такъв.

Когато откри, че движението на „Отговорните“ е построило имение в околностите на Коринт, той осъзна, че срещата му с книгата на Купър бе знак от бога.

Томас Северънс се намираше в имението в деня, когато Ковач пристигна да предложи услугите си. Двамата мъже говориха с часове. Обсъдиха основните моменти в творбата на доктор Купър и идеологията на организацията, която се бе появила в резултат на нея. Северънс деликатно обясни на Ковач истинската философия на „Отговорните“, но нито веднъж не се опита да изглади грубите краища на сърбина.

— Ние самите не сме жестоки, Зелимир — каза Северънс. — Но има хора, които не ни разбират и не желаят посланието на великия ни основател да се разпространи. Все още никой не се е опитал да ни нападне, имам предвид физически, но знаем, че и този момент ще настъпи, тъй като хората не обичат да им се казва, че са част от проблема. Ще ни натиснат, а ние ще имаме нужда от теб да ни защитиш. Това ще бъде твоята задача.

И така Зелимир Ковач отново стана боец, само че този път пазеше „Отговорните“, а не наркобарони и диктатори.

Гил Мартел изглеждаше излъскан и мазен. Златистата му коса бе пригладена назад, а избелените корони на зъбите му блестяха. Успя да задържи усмивката на лицето си цяла секунда след влизането на Зелимири Ковач.

Запознанството с Томъс Северънс бе изключително изгодно за Гил. То му помогна да изчезне от Ел Ей, преди полицията да го пипне за кражби на коли. Мартел имаше огромна къща с изглед към морето само на няколко километра от имението и достатъчно жени — членки на „Отговорните“, които идваха тук на почивка — в леглото. Дори вярваше, че на планетата има прекалено много хора. Разбира се, не даваше ухо на дрънканиците за извънземни, но беше роден за далавери и можеше да се престори на искрен. Що се отнася до откачения план на Томас и Хайди Северънс, какво му пука за сбирщината богати тузари, които се развяват на пътнически кораб?

Фасадата му се пропукваше само в присъствието на Ковач. Едрият сърбин си беше направо психопат. Гил не знаеше нищо за миналото му, но можеше да предположи, че е участвал в етническото прочистване в Югославия, за което беше чел в края на деветдесетте години. Отвлечането на Кайл Хенли бе катастрофа, но Мартел смяташе, че може да се справи с последиците. Нямахше нужда Ковач да му диша във врата и да докладва всяка подробност на Томас и Хайди. Да, наистина трябваше да предположи, че кабинетът му се подслушва, но пък не бе казал нищо важно, преди да включи заглушителя. Просто дребен пропуск, а Том веднага свирна на този зловец копой.

Ковач вдигна пръст към устните си, преди Мартел да проговори. Приблужи се до бюрото му, изключи заглушителя, после извади малък предмет от вътрешния джоб на черното си кожено яке. Провери систематично стаята, като очите му не се отделяха от екранчето. Прокара устройството по рафтовете, мебелите и мокета. Накрая доволен го прибра в джоба си.

— Значи няма никакви...

Мрачният поглед на Ковач накара Мартел да замълчи и да потъне дълбоко в стола си.

Сърбинът обърна настолната лампа и свали миниатюрния подслушвател. Не беше запознат с тази марка, но разбираше, че е модерен и качествен. А тъй като бръмбарчето бе толкова малко, значи някъде на около два-три километра от имението усилвател

прехвърляше сигнала на кръжащ отгоре сателит. Търсенето му беше безплодна работа.

— Край на предаването — каза той в устройството, като внимаваше да скрие акцента си.

После смачка бръмбарчето с дебелите си пръсти и погледна Мартел.

— Сега вече можеш да говориш.

— Това ли беше единственото?

Ковач не си направи труда да отговори на тъпия въпрос.

— Ще трябва да проверя всички места, където са влизали — отговори той.

Работата щеше да е отегчителна, но се налагаше да я свърши.

— Накарай пазачите да ми направят скица докъде са проникнали.

— Разбира се. Но мога да те уверя, че са влизали само в кабинета ми и общежитието.

Главата на Ковач запулсира от върховната тъпота на Мартел и той едва сдържа нервите си. Когато заговори, английският му имаше силен акцент, но звучеше ясно.

— Проникнали са през оградата и са прекосили имението, за да стигнат дотук. Може да са поставили подслушватели по пътеките, храстите, дърветата и дори на върха на оградата.

— О, не знаех това.

Ковач го изгледа презрително, сякаш искаше да му каже: „Да, прав си. Не знаеш.“

— В компютъра ти имаше ли нещо, което се отнася до предстоящата мисия?

— Не. Разбира се, че не. Всичко е в сейфа ми. Това е първото, което проверих, след като говорих с Том.

— Дай ми материала — заповяда му Ковач.

Мартел се зачуди дали да не откаже и да се обади на Северънс, но знаеше, че Том се доверява на сърбина за всичко, свързано с охраната, и протестите му щяха да останат безплодни. А и колкото по-малко общо имаше с плана, толкова по-добре. Всъщност май беше време да изчезва оттук. Проникването в лагера може би беше знак, който му подсказваше да си събира багажа. Беше откраднал почти милион долара от бюджета на имението. Нямахте да му стигнат да

живее охолно до края на живота си, но щяха да са достатъчни, докато намери нещо друго.

Мартел се надигна от бюрото си и тръгна към приемната част на кабинета си. Ковач не му помогна да отмести мебелите от ориенталския килим, нито да отвори скритата под него вратичка, която водеше към вградения в пода сейф.

— Масите и столовете бяха по местата си, когато влязох тук, затова знам, че нищо не е било размествано — обясни Мартел. — Виж, восьъчният печат над ключалката е непокътнат.

Ковач не си направи труда да му обяснява, че професионален екип, като онзи, проникнал в имението, знаеше как да върне мебелите на точните им места, а макар восьъчният печат да бе добра идея, можеше да бъде подменен, ако бяха имали достатъчно време. Но той не се притесняваше, че сейфът е бил целта им. Беше прегледал документацията на Кайл Хенли в архива и предположи, че семейството на младия калифорниец бе наело екип за спасяване на заложници да върне сина им. Несъмнено щяха да наемат и психиатър. Най-вероятно Адам Дженър. Мисълта за Дженър накара Ковач да стисне юмруци.

— Ето — каза Мартел и извади метална кутия от сейфа. На капака ѝ имаше електронно табло. Директорът натрака числата и се ухили на Ковач.

— Според паметта на устройството не е била отваряна от четири дни. Тогава получих последните сведения от Том.

Всяко второ хлапе можеше да програмира отново таблото, но Ковач отново се въздържа.

— Отвори — нареди той.

Мартел набра кода. Кутията изпищя и капакът се повдигна леко. Вътре имаше дебела кафява папка. Ковач протегна ръка и изчака Гил да му подаде папката. Прегледа страниците набързо. Списъци с имена, кораби, пристанища, графици, както и кратки биографии на членовете на екипажа. Напълно непонятна за страничен човек. Споменаваха се дати в недалечно бъдеще.

— Заклучи сейфа — заповяда сърбинът разсеяно, докато преглеждаше папката.

Мартел се подчини. Върна кутията на мястото ѝ и затвори вратичката в пода.

— Ще поставя восъчния печат по-късно — каза той. Ковач се вторачи мрачно в него.

— Добре, ще го направя сега — кимна Мартел с престорена небрежност.

Държеше восъка в бюрото си, а печатът бе от пръстена на университет, който не бе завършил. След няколко минути килимът бе застлан отново, а канапето, креслата и масичката за кафе се върнаха на място.

— Кайл Хенли знаеше ли нещо за това? — попита Ковач, като вдигна папката с жеста на фанатик, показващ светата книга.

— Не. Обясних вече на Том. Хенли бе тук съвсем отскоро. Видя машините, но не знаеше нищо за плана.

Небрежният отговор на Мартел предизвика подозренията на сърбина. Стаята сякаш изстина с няколко градуса. Гил взе решение. Веднага щом Ковач си тръгне, ще се прибере у дома да си събере багажа и да се метне на следващия самолет за Цюрих, където беше банковата му сметка.

— Възможно е да е чул слухове — добави той.

— Какви слухове, Мартел?

Гил не хареса начина, по който Зелимир произнесе името му.

— А, няколко от хлапетата говореха за почивка по море като онази на „Златна зора“. Звучеше като страхотен купон.

За първи път солидната фасада на Ковач се пропука.

— Имаш ли представа какво е станало на кораба?

— Не. Не позволявам на никой тук да гледа новини или да използва интернет. Аз също не го правя. Защо? Да не би нещо да се е объркало на кораба?

Ковач си припомни думите на Томас Северънс, когато му се бе обадил от Калифорния сутринта: „Направи онова, което считаш за необходимо.“ Сега разбра какво бе имал предвид лидерът на „Отговорните“.

— Господин Северънс ти няма доверие — каза той.

— Как смееш? Той ме избра да ръководя този лагер и обучението на хората ти — възмути се Мартел. — Доверява ми се не по-малко отколкото на теб.

— Не, господин Мартел. Не е така. Нали разбираш, преди два дни бях на „Златна зора“, където участвах в експеримент. Беше

великолепно. Всички на кораба загинаха по начини, които не съм си представял дори в най-ужасните си кошмари.

— Какво? — извика Мартел, шокиран от новината и благоговейния тон, с който Ковач му я съобщи, сякаш говореше за любимото си произведение на изкуството или за красотата на спящо дете.

— Мъртви са. Всички. А корабът потъна. Трябваше да обезопася мостика, преди да пусна вируса, за да попреча на някой да докладва какво става. Вирусът мина по кораба като стихияен пожар. Надали отне повече от час. Млади и стари, без значение. Никой не може да се бори с това.

Гил Мартел се отдръпна зад бюрото си като че то бе бариера пред ужасите, които чуваше. Протегна се към телефона.

— Трябва да се обадя на Том. Това не може да е вярно.

— Добре, обади му се.

Мартел се поколеба. Знаеше, че ако се обадеше, Том щеше да потвърди казаното от сръбския бандит. В мозъка му пробляснаха две мисли. Първата бе, че цялата тази история е прекалено много за него. А втората, че Ковач нямаше да му позволи да напусне кабинета жив.

— Какво точно ти разказа господин Северънс за операцията ни? — попита Ковач.

Задръж го на разговор, трескаво си помисли Мартел. Под бюрото му имаше копче, което призоваваше секретарката му. Ковач със сигурност нямаше да направи нещо в присъствието на свидетел.

— Той... въз... той ми каза, че нашият изследователски екип на Филипините е създал вирус, който предизвиква силно възпаление на женските и мъжките репродуктивни органи. Всеки трима от десет души изложени на заразата, щели да останат стерилни и никога нямало да могат да помогнат за увеличаване на световното население дори ако опитат с инвитро. Планът бе да пуснат вируса на няколко кораба, където хората нямат начин за бягство, така че всички да се заразят.

— Това е само част от историята — каза Ковач.

— Е, каква е истината?

Къде е проклетата жена, ядосано си помисли Мартел.

— Всичко, което каза за ефекта на вируса, е вярно. Но има нещо, което не знаеш — триумфално се ухили сърбинът. — Нали разбираш, вирусът е силно заразен за около четири месеца след като засегне

приемника, макар той да няма симптоми. От корабите той ще се разпростре по целия свят. И накрая всички мъже, жени и деца на планетата ще бъдат засегнати. Броят на стерилните всъщност ще е пет от всеки десет. Тук не става дума да се попречи на няколко хиляди души — пътници и екипаж — да имат деца. Говорим за половината свят.

Гил се отпусна тежко на стола си. Устните му се раздвижиха, но не излязоха думи. Последните три минути му дойдоха прекалено много. „Златна зора“. Познаваше около сто-двеста души от пасажерите. А сега подобна новина. Проклетото чудовище му съобщава, че от две години се работи върху план за стерилизирането на три милиарда души.

Мартел нямаше да се притесни от стерилизирането на няколко хиляди богати пътници. Да, щяха да се отчаят, но животът щеше да си продължи. А положителното бе, че доста приюти за сираци щяха да се обезлюдят.

Трябваше отдавна да разбере, че има нещо много по-сериозно. Какво точно беше написал доктор Купър в „Размножаваме се до смърт“?

Най-голямото преразпределяне на богатства в човешката история вероятно е станало, когато чумата покосила една трета от европейското население. Уедряването на обработваемите земи повишило стандарта на живота не само на собствениците, но и на наемните работници. Същата тази чума разчистиля пътя на Ренесанса и затвърдила доминиращата роля на европейската цивилизация в света.

— Вслушахме се в думите на доктор Купър и ги превърнахме в действия — каза Ковач и вледени ужаса в празната бездна, която доскоро бе душата на Мартел.

Гил си помисли, че в момента е в безопасност зад бюрото си, но бе забравил за силата на огромния сърбин. За него бюрото не бе нищо повече от картонена кутия, Ковач го избута към Мартел и го прикова към задната стена. Гил отвори уста да извика секретарката си на

помощ. Зелимир не беше много бърз и директорът успя да изкрещи задавено, преди гигантът да го халоса в адамовата ябълка. Очите на Мартел се ококориха и той се помъчи да си поеме дъх.

Ковач огледа кабинета. Нямаше нищо, което да му помогне да представи случая като самоубийство. Внезапно видя окачените по стените снимки. Огледа бързо лицата и разбра кои може да използва. Остави Мартел да се гърчи за въздух и се приближи до снимката на Дона Скай.

Актрисата беше прекалено кльоцава за вкуса му, но не бе трудно да повярваш, че Мартел би се влюбил в нея. Сърбинът откачи снимката от стената и внимателно я извади от рамката. После разби стъклото в ръба на бюрото. Притисна Гил с едната си масивна ръка, а с другата взе най-голямото парче стъкло, кинжал, дълъг поне тринадесет сантиметра. Пусна главата на Мартел и сграбчи едната му ръка, като внимаваше да не остави синини по загорялата кожа. Стъклото преряза плътта му с лекота и по бюрото се разля локва кръв, която закапа по пода. Гил Мартел се бореше енергично, но не беше равностоен противник на сърбина. Успя само да изкрещи задавено, но никой извън кабинета не би го чул. Движенията му се забавиха и накрая се отпусна.

Ковач плъзна бюрото на мястото му, като се оглеждаше предпазливо да не остави кървави следи. Вдигна Мартел от стола и го завъртя. Разположи главата му така, че синината на гърлото му да съвпадне с дървената облегалка на стола. Съдебният лекар щеше да отдаде синината на отмятането на главата назад, след като бе припаднал от загуба на кръв. Последната подробност бе да сложи снимката на Дона Скай пред него. Изглеждаше сякаш Гил Мартел бе вперил поглед в нея преди смъртта си.

Ковач затвори вратата на кабинета зад себе си. В същия миг секретарката на Мартел влезе в сградата през предната врата. Носеше керамична чаша кафе и голяма чанта. Беше в края на петдесетте, с ужасно боядисана коса и около двайсет излишни килограма.

— Здравейте, господин Ковач — поздрави го тя приветливо.

Той не можа да се сети за името, затова каза:

— Господин Мартел е в кабинета си. Както можете да предположите, ужасно е разстроен заради случилото се снощи.

— Да, ужасно нещо.

— Така е — съгласи се сърбинът, като кимна мрачно и усети вибрирането на мобифона в джоба си. — Той помоли да не бъде безпокоен по никаква причина днес.

— Ще разберете ли кой ни нападна и ще върнете ли бедното момче обратно в лоното на вярата ни?

— Точно затова господин Северънс ме изпрати тук. Патриша, помисли си той. Името ѝ беше Патриша Огденбург. Погледна екранчето на мобифона си. Обаждаше се Том Северънс и настояваше за обезопасен разговор. Като се има предвид, че бяха говорили рано сутринта, сигурно бе станало нещо изключително важно. Ковач прибра телефона си.

Патриша го погледна в очите и наклони леко глава.

— Извинете ме за прямотта, но сигурно знаете, че доста хора тук се страхуват от вас.

Ковач не отговори и тя продължи:

— Мисля, че сте суров, както изглеждате, но освен това сте грижовен и умен човек. Разбирате социалната си отговорност и намирам присъствието ви за успокоително. Навън има прекалено много неграмотни хора, които не разбират, че вършим добро. Радвам се, че сте тук, за да ни защитавате. Бог да ви благослови, Зелимир Ковач — засмя се тя. — Изчервихте се. Май ви засрамах.

— Много сте мила — отговори той, като си представи самотата, която я бе подтикнала към „Отговорните“, също като него впрочем.

— Е, ако комплимент може да ви накара да се изчервите, знам, че съм права.

Напротив, страхотно грешиш, помисли си той, докато излизаше от сградата, без да погледне назад.

18.

Хотелът се намираше в шестетажна сграда с историческа стойност близо до Колизеума. Апартаментът, който бяха наели, бе разположен на последния етаж и имаше балкон от ковано желязо.

Кайл все още бе упоен, когато Макс вкара инвалидната количка в луксозното антре. По неясното мърморене си личеше, че синът му щеше да се събуди най-много след час-два.

— Здравсти — извика някой отвътре.

— Здравсти — отговори Макс. — Доктор Дженър?

— Да, точно така.

Дженър излезе в коридора от дневната, облечен в тъмносив костюм с тънки райета и бял копринен пуловер. Макс забеляза, че носеше и тънки кожени ръкавици, а ръцете му бяха неестествено изкривени.

Макс не можа да определи възрастта на психиатъра. Имаше гъста коса с няколко посивели кичура и загоряло лице, което май бе видяло скалпела на пластичен хирург. Около устата и очите му имаше следи от бръчки, но изглежда бяха изгладени от специалист. Като се имаше предвид какви такси взимаше, можеше да си позволи най-добрите козметични хирурзи в света, но лицето му имаше онзи стреснат израз, типичен за евтините пластични операции.

Тази странност нямаше значение, но Макс все пак се изненада. Той протегна ръка на лекаря.

— Аз съм Макс Хенли.

Дженър вдигна облечените си в ръкавици ръце.

— Ще ми простите, че не се ръкувам с вас. Ръцете ми изгоряха при катастрофа, на млади години.

— Разбира се, няма проблеми. Това е Еди Сенг, от компанията, която спаси сина ми, а това е Кайл.

— Приятно ми е да се запознаем, докторе — каза Еди. — Съжалявам, че не можехме да ви съобщим адреса, преди да пристигнем в Рим. Държим на безопасността си.

— Разбирам — отговори Дженър и ги поведе към една от трите спални в апартамента.

Настаниха Кайл в огромното легло и спуснаха завесите. Макс прокара ръка по брадичката на сина си. Очите му бяха изпълнени с любов, болка, безнадеждност и самообвинение.

— Ще го върнем обратно — каза Адам Дженър, който несъмнено бе виждал изражението на Макс върху лицата на безброй родители.

Френските прозорци във всекидневната, водещи към балкона, бяха отворени и шумът на прочутия римски трафик нахлуваше в апартамента. Над покрива на кооперацията на отсрещната страна на улицата се виждаха високите стени и арки на най-известната забележителност в града. Със своите петдесет хиляди места Колизеумът бе не по-малък от съвременните стадиони.

— Надявам се, че нещата са минали леко — каза Дженър.

Имаше акцент, който Макс не успя да определи. Звучеше като човек, отгледан от родители, които не говорят английски.

— Всъщност не минаха леко — отговори Макс.

— Наистина ли? Какво стана?

Очите му, помисли си Макс. Имаше нещо в тях. Зад стилните очила на психиатъра кафявите му очи изглеждаха странни. Обикновено Макс можеше да определи характера на хората по очите им, но при Дженър не долови нищо.

— „Отговорните“ вече имат въоръжена охрана — обясни Еди, след като Макс не отговори.

Дженър въздъхна и се настани на плюшеното канапе.

— Страхувах се, че този ден ще настъпи. Том и Хайди Северънс стават все по-параноични през последните години. Предполагам, че въоръжаването бе неизбежно. Наистина съжалявам. Трябваше да ви предупредя за подозренията си.

Еди махна небрежно с ръка.

— Никой от хората ми не бе наранен, така че не е голяма работа.

— Прекалено скромни сте, господин Сенг. Участвал съм в битки и разбирам през какво сте минали.

Виетнам, помисли си Макс, който бе решил, че двамата с Дженър са горе-долу на една възраст. Загадката бе разрешена и той се почувства по-добре.

— По принцип би трябвало да проведем съвещание с приятелите и семейството на Кайл, за да им покажем, че той получава подкрепа, за да се отдели от „Отговорните“. Но при положение като нашето ще се наложи да говоря с Кайл насаме през първите няколко сеанса. Той ще преживее сериозен шок, когато се събуди и осъзнае какво му се е случило — изморено се усмихна Дженър. — А опитът ми показва, че шокът лесно се превръща в гняв.

— Кайл не е склонен към насилие, ако се притеснявате от това — увери го Макс. — За разлика от стареца си, момчето не притежава избухлив темперамент.

— Обикновено предписвам нещо за успокоение на пациентите, докато шокът премине — каза лекарят, като махна с ръка към масичката, където стоеше старомодна черна лекарска чанта.

— На колко пациенти сте помогнали, докторе?

— Моля наричайте ме Адам. Над двеста души.

— И постигнахте успех при всички?

— Иска ми се да можем да отговоря положително, но не е така. Имах няколко, които се самоубиха, а други се върнаха при „Отговорните“. Наистина тъжна работа. Хората се увличат по това, което смятат за добра и полезна кауза на групата, но след като са били вътре известно време, „Отговорните“ ги контролират все повече и ги карат да прекратят контактите с близките си. А след като това се случи, понякога е доста трудно да ги накараш да се върнат към истинския си живот.

— Защо хората позволяват това да се случи? — попита Еди, макар вече да знаеше отговора.

Същото беше и в Китайския квартал, когато беше малък. Натискът да се присъединиш към някоя банда бе жесток, а ако веднъж се поддадеш, никога не можеш да се измъкнеш.

— Самота, чувство за несходство със света. „Отговорните“ ги карат да се чувстват част от нещо голямо и важно, което може да придаде смисъл на живота им. Почти същите симптоми, които водят други хора към дрогата или алкохола. Възстановяването е почти същото. Така че има и успехи, и провали.

— Според майка му Кайл се присъединил към „Отговорните“ само преди няколко месеца, така че би трябвало да се възстанови.

— Продължителността няма нищо общо — възрази Дженър. — Важно е до каква степен е позволил да отровят мозъка му. Имах случай с една жена, която посещавала сбирки на групата само две седмици. Съпругът ѝ ме нае. Накрая тя го напусна и сега е секретарка на директора на лагера в Гърция, откъдето спасихте сина си. Пати Огденбург. Странно как помниш имената на хората, с които си се провалил, а никога тези на успешните случаи.

Макс и Еди кимнаха едновременно. Бяха преживели заедно нещо подобно.

— Любопитен съм — наруши Еди настъпилата тишина — как преуспял човек като Дона Скай би се замесила в нещо подобно?

— Също като всички останали. Наградите, популярността и обожателите не спасяват от самотата. Често знаменитостите са подалеч от действителността от обикновените хора и лесно се поддават. Навън, в реалния свят, тя е заобиколена от почитатели, но в организацията е просто Дона. А славата ѝ помага при набирането на нови членове.

— Никога няма да го разбере — изсумтя Макс.

— Точно затова ме наехте — усмихна се Дженър, за да разведри мрачното настроение. — Няма нужда да го разбирате. Просто трябва да сте готов да покажете на сина си колко много го обичате.

— Знаете ли нещо за центъра на „Отговорните“ на Филипините? — смени темата Еди.

Дженър се замисли.

— Нищо специално. Не бих се изненадал, ако имат там клиники за семейно планиране, но... Не, почакайте, точно така. Говореше се, че са отворили нов център. Чувам, че са купили земя някъде, но още нищо не било построено. Или поне много малко.

— А нещо за наемането на пътнически кораб?

— Говорите за „Златна зора“, нали? Ужасна трагедия. Подозирам, че това е така наречената „морска почивка“ на „Отговорните“. Практикуват такива ваканции последните две-три години. Често наемат цял кораб. Провеждат събрания и обсъждат идеите си. Посетих една сбирка, за да видя за какво става дума. Смятам, че така подмамват самотни вдовици, които се радват на щедрите пенсии на съпрузите си.

Дженър се изправи.

— Трябва да погледна Кайл.

Психиатърът излезе от стаята, а Макс се приближи до бюфета, където бяха подредени бутилки с алкохол. Сипа си малко уиски в кристална чаша и се обърна към Еди да провери дали и той искаше. Бившият шпионин отказа.

— Това не е мисия — каза Макс, като отпи от чашата. — Няма нужда да си напълно трезв.

— Все пак. Е, какво мислиш?

— Смятам, че извадихме късмет. Определено знае с какво си има работа. А ти?

— Съгласен съм. Късмет, че Линда го намери. Сигурен съм, че Кайл ще се оправя.

— Благодаря ти, че се правиш на гувернантка — каза Макс, но зад думите му имаше много повече.

— Ти би постъпил по същия начин за всеки от нас.

Мобифонът на Макс избръмча. Той го извади от джоба си и видя, че го търси председателят.

— Тук сме. В безопасност — съобщи той вместо поздрав.

— Радвам се да го чуя — отговори Кабрило. — Дженър там ли беше?

— Да. Ние с Еди тъкмо си говорехме, че извадихме късмет с него.

— Добре.

— Какво става на „Орегон“?

— Тъкмо говорих по телефона с Лангстън. Направи ме на нищо, задето сме минали с кораба през Коринтския провлак.

— Ядоса ли се?

— Приятелю, „ядосан“ не е точната дума. В момента се опитва да убеди гърците, че не е имало терористичен заговор с цел унищожаването на канала. Искат помощта на НАТО, за бога.

Макс се намръщи.

— Какво ти казах за проклетия план В?

Хуан се засмя.

— Ако някоя бъдеща операция стигне до план В, имаш оставката ми.

— Добре. Еди ми е свидетел.

Кабрило заговори сериозно.

— Как е Кайл?

— Скоро ще дойде в съзнание и тогава ще разберем.

— Целият екипаж се притеснява за вас.

— Да, тежка работа — призна Макс. — Много по-страшна, отколкото си мислех.

— Кайл е твой син. Дори и да не сте близки, все пак го обичаш. Нищо не може да промени това.

— Просто съм ужасно ядосан.

— Не, Макс, чувстваш се виновен. Това са две различни неща и трябва да превъзмogneш вината, за да можеш да му помогнеш. Животът си е живот. Можем да променим някои неща, но други — не. Просто трябва да си достатъчно умен, за да проумееш разликата и да действаш според нея.

— Имам чувството, че аз съм го провалил, разбираш ли?

— Няма родител в света, който да не изпитва същото понякога. Това си е част от процеса.

Макс обмисли думите на Кабрило и кимна. Осъзна, че приятелят му не можеше да го види, и изсумтя.

— Да, има логика. Просто...

— Тежко е. Знам. Макс, когато сме на мисия, планираме всяка подробност и всеки евентуален случай, за да не бъдем изненадани. И дори тогава се явяват непредвидени неща. Трябва да се опитаме да действаме по същия начин и в другите области от живота си. Ти правиш абсолютно всичко, което се изисква от един добър родител. В момента си до Кайл. Не можеш да твърдиш, че това не би се случило, ако си бил с него през цялото време. Трябва да се справиш с реалното положение. Ясно ли е?

— Някой ден ще станеш страхотен баща.

— Шегуваш ли се? — засмя се Хуан. — Знам колко е ужасен светът. Не бих пусал детето си навън, докато не навърши поне трийсет, а дори тогава бих му позволил да излезе само в двора.

— Къде сте сега?

— На юг от вас. Ще стигнем до Ривиерата утре вечер, а до следващата сутрин ще започнем наблюдение над търговеца на оръжия.

— Трябваше да съм с вас.

— Не. Трябва да си с Кайл. Не се тревожи за нищо. Разполагаш с толкова време, колкото ти е нужно. Ясно ли е?

— Ясно.

Еди протегна ръка към телефона.

— Чакай. Еди иска да те чуе — каза Макс.

— Хуан, тъкмо говорих с Дженър. Той спомена, че „Отговорните“ и преди са наемали пътнически кораби.

— И?

— Може да се окаже фалшива тревога, но няма да е лошо Ерик и Мърфи да проверят тези пътешествия, за да видят дали е станало нещо странно.

— Идеята е добра. Нещо друго?

— Дженър е чул слухове, че строели нов приют във Филипините. На борда на „Златна зора“ имаше около четиристотин „Отговорни“, което значи, че са много по-напред в строежа, отколкото той мисли. Може би няма да е лошо да проверите тази работа.

— Прав си за втори път — съгласи се Кабрило.

Дженър излезе от спалнята, затвори вратата зад гърба си и прошепна:

— Кайл се събужда. Мисля, че няма да е лошо да ни оставите насаме известно време.

Извади от лекарската си чанта цилиндричен предмет с размера на сапун.

— Това е устройство за заключване, което се слага на бравата на апартамента, за да не може да бъде отворена отвътре.

— Хуан, трябва да вървим — каза Еди в телефона и прекъсна връзката.

Макс скочи на крака.

— Колко време ви трябва?

— Дайте ми номера на мобифона си. Ще ви се обадя. Вероятно около час-два. Ще поговоря с Кайл, а после ще му дам успокоително.

Макс погледна затворената врата на спалнята, а после Дженър. Колебаеше се как да постъпи.

— Доверете ми се, господин Хенли. Знам какво правя.

— Добре.

Макс написа номера си на хотелска бланка. Двамата с Еди излязоха от апартамента и тръгнаха към асансьора. Еди видя тревогата, изписана по лицето на Макс. Зад тях чуха как Дженър нагласяше ключалката върху бравата.

- Хайде, ще те черпя една вечеря — каза Еди.
- Мисля, че съм в настроение за италианска кухня — отвърна Макс, за да покаже, че не откачил от тревога.
- Съжалявам, приятел. Китайска или никаква.

19.

Докато „Орегон“ пореше тъмните води на Средиземно море с малко повече от двадесет възела, далеч под нормалната си скорост, тъй като дузини други кораби се движеха наоколо, в елегантната трапезария не се усещаше почти никакво люлеене. Ако не беше лекото бръмчене на магнитохидродинамичните двигатели, Кабрило можеше да си помисли, че седи в петзвезден ресторант на изискан булевард в Париж.

Хуан носеше леко спортно сако над тънката си риза. Ръкавелите му представляваха малки компасчета, а обувките му бяха от италианска кожа. Срещу него седеше Линда Рос, облечена в черен войнишки панталон и черна тениска. Дори и без грим очите и кожата ѝ блестяха на светлината от свещите. Кабрило завъртя чашата си с вино и отпи с наслада.

— След като Морис накара персонала да приготви специална вечеря, най-малкото, което можеше да направиш, бе да се облечеш подходящо за случая — каза той.

Линда откъсна парче топъл хляб и го намаза с масло.

— Имах четирима братя. Научих се да ям бързо и винаги, когато наоколо има храна. В противен случай щях да си остана гладна.

— Толкова зле ли беше?

— Гледал ли си онези предавания за природата, дето показват побеснели от глад акули или глутница вълци, убили елен? Най-големият ми брат, Тони, понякога дори ръмжеше срещу нас — усмихна се Линда.

— Родителите ми настояваха за безупречни маниери на масата — каза Хуан. — Наказваха ме, ако сложех лакти на масата.

— При нас единственото правило беше, че трябва да използваме приборите за хранене, а не за да се бием с тях.

— Сигурна ли си за утре? — попита Хуан, като мина към предстоящата задача.

Дори в тази луксозна атмосфера не забравяха за работата си.

— Цял ден се подготвях. Може да не съм готова да поведя „Отговорните“, но ще се справя чудесно при разговор с някого от тях. Трябва да призная, че колкото повече научавам, толкова по-странно става. Как може човек да повярва, че извънземен интелект от паралелна галактика контролира живота му? Направо главата ми не го побира.

— Е, нали знаеш, има всякакви чешити — отвърна Хуан.

Винаги беше вярвал, че стига да не нараняват другите, убежденията на хората са си тяхна лична работа, а той нямаше право да ги съди.

— Знаеш, че след изпълнението ни в Гърция охраната ще е нащрек, нали?

Линда кимна.

— Знам. Може дори да не ме допуснат вътре, но си струва риска.

Кабрило се канеше да отговори, когато четирима души се появиха на прага на трапезарията. Джулия Хъксли беше облечена в бяла престилка, както винаги. Марк Мърфи и Ерик Стоун се бяха издокарали. И двамата носеха сака и вратовръзки, макар че краищата на ризата на Марк се подаваха от панталона му. Работата във флотата бе научила Ерик на обноски, но той очевидно се чувстваше неудобно в дрехите си. Или пък изпитваше неудобство заради четвъртия член на компанията.

Джулия свали от очите на Джанике Дал шала, който ѝ бе попречил да види някои части на кораба. Кабрило се бе съгласил тя да вечеря с тях, но само при условие, че носеше кърпа на очите, докато обикаля „Орегон“. Джани бе издокарана с взета от „Вълшебния магазин“ рокля и макар че беше доста слаба, Хуан разбираше защо младите Стоун и Мърфи бяха толкова развълнувани. Джани бе красива и деликатна жена, която щеше да върже езика и на закален циник. Беше загубила ужасната си бледост, а черната ѝ коса приличаше на вълна от обсидиан. Той инстинктивно се надигна.

— Госпожице Дал, изглеждате великолепно.

— Благодаря ви, капитан Кабрило — отговори тя, като оглеждаше залата.

— Извинявам се за превръзката, но не можех да позволя да видите всичко на нашия кораб.

Той се усмихна леко, когато видя как Ерик и Марк се сборичкаха кой да подаде стола на Джани.

— Вие и екипажът ви спасихте живота ми, капитане. Никога не бих се обидила от изискванията ви.

Гласът и акцентът ѝ притежаваха чаровна мелодичност, която впечатли и тримата мъже.

— Просто съм благодарна, че мога да стана от леглото за малко.

— Как се чувстваш? — попита Линда.

— Много по-добре, благодаря. Доктор Хъксли се справи с астмата и не съм имала повече пристъпи.

Ерик спечели двубоя и се настани вляво от нея. Марк се намръщи, заобиколи масата и седна до Линда.

— За съжаление нещо не се разбрахме с кухненския персонал — каза Хуан в мига, когато предвожданите от Морис келнери измаршируваха откъм кухнята с подноси в ръце. — Някак си — продължи той, като вторачи очи в главния стюард — останаха с впечатлението, че сте от Дания, а не от Норвегия. Искаха да приготвят традиционните ястия от вашата родина, но сега ще ядем датска храна.

— Много мило от ваша страна — усмихна се Джани. — А двете кухни са толкова сходни, че няма да забележа разликата.

— Чу ли това, Морис?

— Не.

— Ще започнем с херинга — съобщи Хуан, — последвани от fiskeboller, което са кнедли с риба, доколкото разбрах. После идва свинско печено със зеле и печени картофи. Накрая палачинки със сладолед и шоколад или ris ala mande.

Усмивката на Джани се разшири.

— Това е оризов десерт — обясни тя на останалите. — С черешов сос. Любимият ми. И в нашата кухня го има.

— От Осло ли си? — попита Линда, когато първите ястия бяха подредени на ленената покривка.

— Преместих се там след смъртта на родителите си, но съм родена далеч на север в малко рибарско селце на име Хонингсвад.

Хуан си помисли, че това обясняваше тъмната ѝ коса и кожа. Лапландците, също като инуитите от Аляска или местните хора в Гренландия, бяха получили по-тъмна кожа като защита от силния

блясък на слънцето върху леда и снега. Джани сигурно имаше малко туземна кръв.

Преди да успее да ѝ зададе въпроса, забеляза Хали Касим на прага. Косата му стърчеше нагоре, а тъмните кръгове под очите му се забелязваха дори отдалеч. Хуан се надигна.

— Бихте ли ме извинили?

Приблужи се до специалиста по комуникации и каза:

— Изглеждал си и по-добре.

— И съм се чувствал по-добре — съгласи се Хали. — Каза, че искаш резултатите от работата ми веднага щом приключа. Ето ги — подаде лист хартия. — Използвах дори звукосмесителя на Мърфи, но това е най-доброто, което успях да направя. Съжалявам. Числата в скоби отбелязват времеви интервал между думите.

АЗ НЕ... (1:23) ДА... (3:57) ЗА ДОНА СКАЙ...
(1:17) АКТИВИРАНЕ НА ИН... ЧА... (:45) КЛЮЧ... (1:12)
УТР(Е)... (3:38) ТОВА НЯМА ДА Е... (:43) МИНУ(ТА)...
(6:50) ДОВИЖДАНЕ (1:12)

— Това ли е? — Хуан се помъчи да скрие разочарованието си.

— Това е. Има няколко абсолютно неясни звука и компютърът не дава повече от десет процента сигурност за значението им. По дяволите, той даде дори на името на Дона Скай само четиридесет процента, но съм почти сигурен, че е вярно.

— Колко дълъг беше разговорът на Мартел със Северънс от момента, когато включи устройството против подслушване до сбогуването им?

— Двадесет и две минути и шест секунди.

Кабрило прочете записа отново.

— Четирите неща, които правят впечатление, са: Дона Скай, някакъв ключ и части от „ля“. Какво казва компютърът по въпроса? Имам предвид точността.

Хали бе прекарал часове над данните и нямаше нужда да поглежда бележките си.

— Шестдесет и един процента. „Ключ“ беше на деветдесет и два процента.

— Хм. „Ин“, „ча“ и „ключ“ са на четиридесет и пет секунди една от друга, следователно можем да предположим, че са свързани. А след като се появяват минута и седемнадесет секунди след споменаването на Дона Скай, вероятно и тя е свързана по някакъв начин.

Хали се вторачи в него.

— Гледах проклетия лист с часове, преди да забележа това.

— Да, защото си се опитвал да схванеш смисъла на думите, а не си мислил за паузите между тях.

— Имам и още нещо — съобщи Касим, като извади миниатюрен касетофон от джоба си.

Хуан чу същия статичен шум, който изчезна след миг.

— Край на предаването — ясно каза непознат глас.

— Кой, по дяволите, беше това?

— Проверих го през компютъра. Английският не е роден език на говорещия. Най-полезното, което разбрах, е, че е някъде от Средна Европа и е на възраст между тридесет и петдесет.

— Аха — кимна Хуан, като си припомни частите от разговора, които бяха записали, преди да се включи заглушителят. — Обзалагам се, че това е Зелимир Ковач. Е, хайде да сядаме.

Върнаха се на масата. Марк Мърфи разказваше свенливо виц, който не вървеше добре. Младежът изпита очевидно облекчение, когато Хуан ги прекъсна.

— Ерик, успя ли да намериш нещо за Зелимир Ковач следобед?

— Нищо. Абсолютно нищо. Кръгла нула.

— Мисля, че познавам този човек — обади се Джанике. — Беше на борда на „Златна зора“. Важна клечка в „Отговорните“.

— Името му не се среща в сайтовете им, нито във ведомостта, нито където и да било другаде — бързо каза Ерик, сякаш Джани се бе усъмнила в способностите му.

— Но беше на кораба, казвам ви — повтори тя решително. — Хората никога не говореха с него, а за него. Мисля, че е близък с лидера на обществото.

Кабрило не се притесняваше, че не бяха успели да открият информация за Ковач. Мислеше как така той е пътувал на обречения кораб, а сега се е озовал в Атина. После си спомни, че една от спасителните лодки на „Златна зора“ липсваше.

— Той ги е убил.

— Какво каза? — възкликна Джулия с вдигната към устата вилица.

— Ковач е бил на борда на „Златна зора“, а сега е в лагера на „Отговорните“ в Гърция. Избягал е с една от спасителните лодки. Единствената причина да го направи е, защото е знаел, че всички хора там ще умрат. Следователно той ги е убил.

Кабрило се завъртя към Джани.

— Можеш ли да го опишеш?

— Много висок. Около два метра.

Едър тип, помисли си Хуан.

— Изглеждаше невероятно силен и сериозен. Никога не се усмихваше. Честно казано, малко се страхувах от него.

— Би ли седнала с Ерик и Мърфи, за да се опитате да направите портрета му?

— Не мога да рисувам.

— Компютърът ще го направи вместо теб. Трябва само да го опишеш, а те ще свършат останалото.

— Ще направя всичко, за което ме помолите, стига това да означава, че той ще бъде наказан за злодеянието си.

Джани захлипа при спомена за ужасната нощ. Ерик обви ръка около рамене ѝ и тя се облегна на него. Хуан благодари наум на младежа, че не се ухили злорадо на Мърфи.

Джулия Хъксли остави вилицата, метна салфетката си на масата и се изправи. Приблужи се до Джанике и каза:

— Достатъчно вълнения за една нощ. Хайде да те върнем в клиниката.

Марк и Ерик изглеждаха готови да помогнат.

— Господа — каза Джулия рязко и двамата се отпуснаха безпомощно на столовете си. — За всяко нещо си има място и време. Моментът не е подходящ.

— Да, госпожо — отвърнаха и двамата като смървени деца.

Ако Хуан не бе потънал в мисли за получената преди две минути информация, щеше да прихне. Той насочи вниманието си към Линда Рос.

— Мисията ти е отменена.

— Какво? Защо?

— Няма да те пусна в лагера невъоръжена, след като знам, че Ковач е там.

Тя настръхна.

— Мога да се справя.

— Няма място за спорове — отвърна той решително. — Ако съм прав, Ковач е масов убиец от невероятен мащаб. Няма да влизаш там. Край. Хали постигна известен успех със записа. Името на Дона Скай се споменава в разговора на Мартел с Томас Северънс. Знаем, че тя е прочута симпатизантка на „Отговорните“ и е информирана за всичко. Чрез нея ще се доберем до плановете им.

— Ако е запалена привърженичка, няма да говори с нас — възрази Линда.

— Тя е актриса, а не обучен агент. Пет минути с нея и ще ти разкаже всичко, което искаш да знаеш. Просто трябва да я намерим и да се доберем до нея.

— Наскоро е пристигнала в Германия на снимки.

Кабрило се изненада, че Линда разполага с подобна информация. Той повдигна вежди въпросително. Вицепрезидентът по операциите се изчерви под луничките.

— Какво да кажа? Пристрастена съм към холивудските клюки.

Ерик Стоун се наведе напред.

— Що се отнася до осъществяването на връзка с нея, имам идея. Кевин Никсън е работил в Холивуд в продължение на години, преди да се присъедини към нас. Сигурен съм, че познава някого, който пък познава друг и така нататък.

Никсън бе работил като гримьор и специалист по специалните ефекти за едно от големите студиа в Холивуд. Бе приключил с тази част от живота си, когато сестра му бе убита по време на терористичните нападения на единадесети септември. Бе предложил уникалните си способности на ЦРУ, но Кабрило го откъсна от тях.

— Добра идея. Ако получи достъп до нея, вероятно накрая ще почнем да схващаме за какво става дума.

— Добре, ами ако тя не знае нищо?

— Моли се да знае, Линда, защото няма да изпратя никого в имението им.

— Като говорим за изпращането на хора на разни места, искаш ли дойда с теб до Филипините? — попита Мърфи.

— Не, Марк. Благодаря за предложението, но ще взема Линк.

— Доста ни разпръсваш, а, шефе? — отбеляза Ерик.

Кабрило беше съгласен с него.

— Разбира се, Макс ще е зает известно време, но Еди ще се върне от Рим в деня, когато стигнем до Монако. Така оставаме четирима старши служители, включително Джулия. Линда, ти ще отсъстваш само два-три дни, а Линк и аз ще се върнем след три. Освен това подслушваческата ни мисия е лесна, не ме тревожи. А сега да се насладим на традиционната датска кухня.

Хуан каза това достатъчно високо, за да бъде чул от Морис, който стоеше до кухненската врата. Стюардът му се намръщи демонстративно.

20.

Еди стоеше облегнат на задната стена на асансьора, когато стигнаха до фоайето. Макс беше вдясно от него. Когато вратите се отвориха, той се отблъсна от стената и двама непознати в костюми влязоха вътре.

Еди не се трогна от липсата на маниери, когато мъжете го блъснаха леко, но после усети как единият бръкна в джоба му и измъкна беретата от презраменния кобур. Завъртя се, за да реагира, и опря чело в пистолет със заглушител. Макс бе разоръжен също така бързо. Минаха не повече от две секунди.

— Ако някой от двамата помръдне, сте мъртви — предупреди ги по-едрият със силен акцент.

Тясното пространство блокираше способностите на Еди в бойните изкуства, но това не означаваше, че той не бе готов да се бори. Напрегна се леко и мъжът някак си го усети. Заби пистолета си в шкембето на Макс, който изпусна въздух със свистене.

— Това беше последното предупреждение — грубо каза мъжът.

Вратите се затвориха тихо и асансьорът започна да се издига. Докато Макс се мъчеше да напълни дробовете си с въздух, в главата на Еди запрепускаха безброй мисли. Зачуди се как ги бяха открили толкова лесно и бързо и дали трябваше да разкрие подозрението си, че това бе Зелимир Ковач, човека, споменат на записа от подслушвателното устройство, което Хуан бе поставил в кабинета на Гил Мартел. Освен това се зачуди защо Кайл Хенли бе толкова важен за „Отговорните“, че биха рискували дотолкова, за да си го върнат. Нямаше никаква логика.

— Ще се наложи да ме убиете — каза Макс най-последно. — Няма да пипнеш сина ми отново, Ковач.

Сърбинът изглеждаше изненадан, че Макс знае името му, но объркването в погледа му бързо изчезна. Очевидно се сети, че бяха чули записа. Въпреки бандитския му вид Еди осъзна, че противникът им не беше глупак.

— Да, това е най-вероятният сценарий — съгласи се Ковач.

Не и докато не узнаеш кои сме и колко сме научили, каза си Еди. Не разполагаха с много, но не беше и нищо. На мястото на Ковач щеше да иска да узнае колко дълбоко в охраната на „Отговорните“ са проникнали. Времето, което им оставаше, зависеше от начина, по който щяха да ги разпитват. А какво щяха да правят с това време, бе съвсем отделен въпрос. Двамата с Макс бяха сами. Нямаше кой да ги спаси, а хотелският персонал вече бе помолен да не безпокои гостите в апартамента на последния етаж по никаква причина.

Докато асансьорът се изкачи до шестия етаж, Еди бе стигнал до потискащия извод, че Ковач ги е пипнал здраво. Това означаваше, че той и Макс трябваше да се разделят, ако искаха да се измъкнат живи. Макс бе страхотен боец навремето и Еди можеше да сравни хитростта му само с тази на председателя, но вече не бе във физическа форма за бягство, а като се имаше предвид, че животът на сина му бе заложен на карта, нямаше и емоционална готовност за това.

Вратите се отвориха. Ковач и безмълвният му партньор отстъпиха назад и махнаха на Макс и Еди да излязат пред тях. Двамата служители на Корпорацията си размениха погледи, които говореха, че бяха стигнали до един и същи извод. Почти незабележимото присвиване на очите на Макс подсказа на Еди, че приятелят му бе наясно, че трябва да бягат, но не би изоставил сина си. Еди разчете по лицето на Макс, че имаше позволение да бяга. Приятелят му бе готов да понесе последствията.

Тръгнаха надолу по коридора към апартамента и спряха пред вратата. Еди се замисли отново дали да нападне. Помощникът на Ковач бе достатъчно близо, за да го убие с един удар, но сърбинът бе на няколко метра. Очевидно бе наясно с правилния подход за конвоиране на пленници.

— Извади картата с лявата си ръка — нареди Ковач.

Еди знаеше, че повечето десняци биха сложили ключа си в десния джоб и щеше да им е неудобно да го извадят с лявата си ръка. Завъртя се леко към Ковач и каза:

— На вратата има специална ключалка. Не можем да влезем вътре.

— Запознат съм с тези устройства. Има начин да се влезе. Ако проговориш отново, ще ти прострелям лявото коляно.

Еди пхна ръка в десния си джоб и извади електронната карта. Светлинката на ключалката примигна в зелено и той завъртя ръчката.

— Отстъпете назад — заповяда Ковач.

Еди и Макс се подчиниха. Партньорът на Ковач влезе в апартамента. След секунди чува вика на доктор Дженър:

— Какво означава това?

Въоръженият не му обърна внимание, макар че докторът повтори въпроса си. След двайсет секунди партньорът извика на Ковач на чист американски английски:

— Апартаментът е обезопасен. Тук са само психиатърът и хлапето.

Ковач размаха пистолета и Макс и Еди влязоха в стаята. Сърбинът огледа ключалката, която Дженър бе поставил около бравата, и разумно не остави вратата да се затвори.

— Татко? — надигна се Кайл Хенли от канапето.

Младежът не изглеждаше зле, въпреки че през последните двадесет и четири часа бе под въздействието на наркотици.

— Кайл.

— Как посмя да ми причиниш подобно нещо? — изкрещя Кайл.

— Направих го, защото те обичам — безпомощно отговори Макс.

— Тишина! — изрева Ковач.

Той се приближи с бърза крачка към Дженър и психиатърът се сви, а протестите му замряха. Сърбинът заговори, като едва сдържаше гнева си.

— Господин Северънс ми нареди изрично да не те убивам, но не спомена нищо за това — каза той, като фрасна с всичка сила психиатъра по главата с пистолета си.

В този миг се случиха две неща. Дженър започна да се свлича на пода и от раната му шурна кръв, а Еди Сенг се втурна напред, възползвайки се от ситуацията. Френските врати към балкона бяха само на десетина крачки и той бе изминал три четвърти от разстоянието, преди някой да забележи бягството му. Макс инстинктивно направи крачка вдясно, за да блокира прицела на втория бандит, докато Ковач продължаваше да злорадства над рухналия мъж.

Еди разби деликатното стъкло с рамо и остри парченца срязаха кожата му. Покрай главата му профуча куршум, който се заби в

кооперацията на отсрещната страна на улицата. Без да намалява скоростта, той се протегна към парапета. Използвайки само краката си, се прехвърли през него и се изви във въздуха, за да бъде с лице към сградата, докато пада. Сграбчи две железни пръчки на парапета. Ръцете му бяха влажни от пот и това му позволи да се плъзне надолу гладко. От улицата го делеше двайсетметрова бездна.

Ръцете му се удариха в бетонната площадка в мига, когато краката му докоснаха парапета на петия етаж. Без да се поколебае и момент, той отстъпи назад и падна отново надолу. Балконът на петия етаж профуча към лицето му, а той протегна ръце и отново хвана две от железните пръчки, като се забави достатъчно, за да има контрол над спускането. Беше невероятна проява на сила, баланс и безстрашие.

Еди стоеше на балкона на четвъртия етаж и се готвеше за следващия си скок, когато Ковач изхвърча на балкона. Явно очакваше да види трупа на врага си, прострян на асфалта, и не забеляза Еди, докато той не отстъпи от парапета по-долу. Сърбинът откри огън. Еди усети куршумите във въздуха около себе си, докато се плъзгаше надолу. Ръцете му се удариха в бетона. Но независимо колко разтягаше тялото си, не можеше да достигне долния балкон. Китките го заболяха от напрежение и той се пусна. Размаха ръце и си помисли, че ще е цяло чудо, ако не ги счупи.

Ковач не можеше да се прицели добре и вместо да рискува да бъде забелязан от минувачите, които зяпаха откачената каскада на Еди, прибра пистолета си и се върна в апартамента.

За момент Еди се поколеба дали да скочи на балкона и да влезе в стаята на третия етаж, но нямаше представа колко души бе разположил Ковач из хотела. Най-разумно щеше да е да се измъкне колкото се може по-бързо и да разсъждава след това. Отстъпи назад отново и се плъзна по пръчките. Балконът на втория етаж се намираще на етаж и половина над улицата заради високия таван във фоайето на хотела. Разстоянието бе почти седем метра. Вляво от Еди се виждаше яркожълта тента, поставена над входа на сградата. Той се метна към нея и гърбът му се удари в твърдия плат.

Плъзна се надолу, успя да протегне ръце и да се хване за металната рамка. Превъртя се над ръба и увисна за секунда, преди да скочи на земята. Неколцина от насъбралата се тълпа заръкопляскаха, без да разбират какво става.

Еди се втурна надолу по тротоара сред навалищата. Ревът на мощен двигател превъзможна шума от движението. Той се завъртя и видя черен мотор, който се метна на тротоара и зафуча след него. Паникьосани хора скачаха встрани от пътя на злоещото торпедо. По-малко от пет метра деляха Еди от него, а огромният „Дукати“ ускоряваше непрестанно.

Преструвайки се, че тича към входа на книжарницата до хотела, Еди се метна вместо това наляво, върху капака на паркирана кола. Ускорението го плъзна по колата и го метна на пътя точно пред камион волво, който бе намерил малка пролука в задръстването и тъкмо ускоряваше. Шофьорът не видя полета на Еди и продължи да натиска газта. Еди разполагаше с не повече от секунда, за да се измъкне от пътя на огромния камион. Сви глава в опит да я предпази и остави волвото да мине над него. Горещината от двигателя го лъхна като отворена врата на пещ. Камионът внезапно спря и гумите изсвистяха по асфалта. Еди чу мотора отново. Очевидно се беше върнал между двете паркирани отпред коли.

Еди се измъкна изпод камиона. Открит двуетажен туристически автобус стоеше в отсрещното платно. Беше спрял, за да слязат няколко души. Еди беше близо до задницата му, но достатъчно далеч от шофьора, за да остане незабелязан. Той скочи рязко към автобуса, като се отритна от камиона и се вдигна на около тридесет сантиметра. Направи го още няколко пъти, пренебрегвайки стреснатите лица на пътниците в автобуса. Използва силата и ловкостта си, за да се изкачи на покрива на волвото. Метна се горе и щеше да спре да си поеме дъх, ако в същия миг на сантиметри от лицето му не се бе появила дупка от куршум.

Той вдигна очи нагоре. Ковач отново стоеше на балкона и се прицелваше внимателно. Тъй като надали щеше да привлече вниманието на пешеходците със заглушения си пистолет, можеше да си позволи достатъчно време да се прицели. Еди скочи на крака и се затича по покрива на камиона. Скочи към автобуса тъкмо когато той потегли. Прелетя над седалка с японски туристи и скочи на пътеката. Затича се към задницата на автобуса и видя, че дукатито го преследва. Беше се измъкнал от хотела, но определено още не бе избягал.

Мотоциклетистът, издокаран в черна кожа, се закова точно зад автобуса, без да прави опити да скрие факта, че го преследва. Еди не

знаеше дали мъжът има радиостанция в шлема си. Ако той провеждаше подобна операция, щеше да се увери, че всички членове на екипа му са в постоянна връзка, а това означаваше, че типът на мотора скоро щеше да си има компания. А след като Ковач сигурно имаше подробен доклад за спасителния екип, отвялякъл Кайл Хенли, вероятно щеше да доведе огромен отряд, за да си върне момчето.

Автобусът навлезе в четирилентовия път и ускори, когато наближи Колизеума. Коли фучаха покрай него, свиреха клаксони и от време на време шофьорите жестикулираха неприлично. Дукатито не се отлепяше от него.

Еди разкърши пръсти, за да нормализира кръвообращението си, и се замисли как да се измъкне от кашата. Беше оставил мобифона си в апартамента. Налудничавата идея се появи в главата му. Ако не чувстваше, че времето му изтича, нямаше да ѝ обърне внимание, но започваше да се отчайва.

Витата стълба в задната част на автобуса заведе Еди до първия етаж. Облекчено видя, че туристите, тръгнали на обиколка из забележителностите, не бяха много. На горния етаж седяха само петнадесет души, а долу — още по-малко. Никой не му обърна внимание, когато тръгна по пътеката. На предната седалка седеше преводачка, която си пилеше ноктите в почивките между кратките експозета от туристическия сценарий. Като го видя да приближава, тя остави пиалата и се усмихна широко. Съдейки по азиатските му черти, очевидно го бе помислила за част от групата и го попита нещо на японски.

Той не ѝ обърна внимание. Шофьорът носеше бяла риза, черна вратовръзка и шапка по-подходяща за пилот. Еди изпита благодарност към него, задето беше слаб и дребен. Със светкавично движение сграбчи дясната му ръка и го издърпа от седалката. Наведе се надолу, когато мъжът прелетя над рамото му, после се изправи бързо. Шофьорът се удари във вратата на автобуса и падна на пода в безсъзнание.

Еди седна на мястото му и натисна газта. Екскурзоводката се разпищя, а пътниците отзад замръзнаха ужасени. Вторачен в огледалото за обратно виждане, Еди натисна спирачката.

Незабавно засвириха клаксони, а дукатито изскочи отзад и едва се размина с колата, която се удари в двуетажния автобус.

Преводачката изскимтя пронизително. Моторът зае средното платно, възползвайки се от пролуката в движението. Еди го остави да стигне до половината дължина на автобуса, после натисна газта отново и отби наляво. Дукатито нямаше път за бягство. Ако си беше останало зад автобуса, можеше да се скрие отново зад него, но сега грешката бе непоправима. Предната гума се вдигна от асфалта, мощният двигател изпищя, а мотористът се наведе, за да увеличи скоростта.

Нямаше шанс. Автобусът го фрасна силно. Дукатито излетя и се удари в кола в лявото платно. Мотористът изхвърча и се приземи върху предното стъкло на следващата кола. Разби с глава прозореца ѝ и Еди можеше само да се надява, че каската му е спасила живота. Катастрофата предизвика верижна реакция, която бързо погълна и четирите платна.

Еди спря автобуса и отвори вратата, блокирана от припадналия шофьор. Когато приливът на адреналин от последните няколко минути започна да намалява, той се сети как председателят винаги се шегуваше в подобни моменти. Но това не беше в стила на Еди.

— Съжалявам — извини се той на екскурзоводката и изскочи навън.

Погледна назад към катастрофата. Пътят беше блокиран от повредени коли. Шофьорите бяха излезли от тях, крещяха и жестикулираха както само италианците могат. Той тъкмо се канеше да завие в странична уличка, когато една кола се понесе напред като атакуващ танк. Двама мъже се метнаха настрани в мига, когато колите им бяха размазани в други две. Напредващата енергично кола почти не намали. Шофьорът ѝ и пътникът до него не се виждаха зад надутите въздушни възглавници, но Еди знаеше, че се бяха устремили към него. Той скочи обратно в автобуса и леко удари шофьора зад ухото, за да го задържи в безсъзнание. Красивата екскурзоводка изпищя и забъбри толкова бързо на италиански, че думите ѝ се сляха в един безкраен звук. Еди подкара рязко автобуса и няколкото пътници, които се бяха надигнали от седалките си, паднаха обратно. Той завъртя волана с една ръка, грабна микрофона с другата и извика:

— Всички горе! Веднага!

Ужасените туристи се втурнаха нагоре по стълбата. Еди прикова очи в огледалото за обратно виждане. Фиатът, който го преследваше, успя да се измъкне от скупчените коли и изрева покрай автобуса.

Вътре имаше трима души. Ръцете на пътника отпред бяха отпуснати надолу, но Еди забеляза оръжието в ръцете на онзи отзад.

Мъжът отвори прозореца си, нагласи пушката и обсипа автобуса с куршуми. Стъклата експлодираха, а пълнежът на седалките се разлетя из въздуха като конфети. Еди зави към колата и я отблъсна назад, а туристите крещяха ужасено.

Еди зави рязко, за да избегне задръстването, и автобусът едва не се преобърна. След като минаха покрай Колизеума и се отправиха на североизток, пътят се изчисти и изправи. От двете му страни модерното се сливаше с древното. Фучаха покрай офис сгради, църкви и руини. Фиатът се опита да задмине автобуса, но Еди зави и чу скърцане на метал.

Шофирайки с над осемдесет километра в час, Еди си помисли, че бе повредил фиата повече, отколкото си мислеше, тъй като колата не се опита да го задмине отново. В същия миг чу тракането на автоматична пушка. Въпреки размера на автобуса усети силата на ударите в шасито. Бандитите стреляха по двигателя отзад с надеждата да го повредят и да гръмнат Еди на спокойствие.

Отпред изникна нещо, което приличаше на гигантска сватбена торта. Сградата беше огромна, построена изцяло от мрамор. Еди смътно си припомни, че това бе паметникът на Виктор Емануил II, краля, обединил всички италиански провинции в модерна държава. Помпозната архитектура бе подчертана от страхотния размер на постройката, а в колоните и стъпалата ѝ имаше нещо, което я уподобяваше на великанско чене.

Пътят завиваше наляво, където се издигаше голяма бронзова статуя на Виктор Емануил на кон. Слънцето клонеше на залез, но туристите все още седяха на мраморните стъпала и се наслаждаваха на студените напитки, продавани от улични търговци.

Нов откос удари задницата на автобуса и хората навън се разпръснаха като уплашени птици. Еди знаеше, че е само въпрос на време преди бандитите да уцелят двигателя или да се натъкнат на полицейска бариера. Далечният вой на сирени приближаваше все по-бързо. Видя надпис, на който пишеше VIA DEI FORI IMPERIALI, не че това му говореше нещо. Пътят беше широк за римските стандарти и прекалено открит за вкуса на Еди. Напред се разделяше близо до паркинг, претъпкан с туристически автобуси.

Еди зави наляво по улица с четири и пететажни сгради. Витрините на магазините предлагаха всичко от кожени изделия до електроника и екзотични животни. Но и тази улица бе прекалено широка за онова, което Еди планираше. Внезапно пред автобуса пробляснаха стопове и движението едва запълзя. Еди натисна клаксона и качи автобуса на тротоара, който не беше достатъчно широк. Докато фучеше напред, автобусът помиташе автоматите за паркиране и отместваше настрани колите пред себе си.

Минаха през изложената на тротоара стока на сувенирен магазин. Хиляди шарени картички се понесоха из въздуха. Дясното огледало бе откъснато, когато автобусът одраска стената на една сграда.

Еди изскочи на кръстовището отпред. Около него се чу свистене на спирачки, когато насочи автобуса към тясна уличка, която приличаше повече на канавка между сградите отколкото на път. Видя, че в нея влизаха коли, но нищо не излизаше. Хората на Ковач продължаваха да обстрелват автобуса. Еди видя, че от задницата му излизаше дим.

— Хайде, бибчо, още петдесет метра — промърмори той.

Двигателят се закашля в предсмъртен хрип. Еди се протегна към микрофона, когато пролуката между сградите започна да се стеснява.

— Стегнете се и се пригответе за удар — нареди той.

Усети, че двигателят ще издъхне всеки момент, затова намали. Автобусът влезе в тъмната уличка. Между него и сградите встрани имаше не повече от петнадесетина сантиметра. Лявото огледало също бе откъснато. Еди видя, че пътят се стеснява още повече напред, тъй като една кооперация стърчеше към улицата. Той натисна спирачката миг преди автобусът да се удари в нея. Катастрофата предизвика нова вълна от уплашени писъци на втория етаж, но те заглъхнаха бързо и Еди разбра, че няма ранени.

Под краката му бе закачен червен пожарогасител. Той го дръпна и го удари в предното стъкло. Прозорецът се напука, но не се счупи. Еди го заудря енергично и накрая отвори огромна дупка. Скочи през нея, приземи се елегантно и побягна. Погледна назад и видя гъст дим, който излизаше от задницата на автобуса. Хората на Ковач не можеха да се покатерят отгоре и щеше да им се наложи да се върнат назад и да

заобиколят сградите, при положение че не бяха хванати в капан от останалите коли, навлезли в уличката.

Еди зави зад ъгъла и тръгна с нормалната небрежна походка на турист. Сля се с тълпата. След минута чу свирене на гуми и се метна в близкото такси. Фиатът закова объркано. Беше се отървал от преследвачите.

След минута метна няколко евро на шофьора и изскочи от таксито. Купи си предплатен мобифон от будка за цигари. Влезе в претъпкан бар, поръча си бира и набра номера на хотела. Персоналът все още дрънкаше възбудено за каскадата по балконите и му бяха нужни няколко минути да обясни, че бандити са нахлули в стаята му. Администраторът обеща да извика полицията и Еди му даде номера на телефона си. След петнадесет минути, когато бирата на Еди бе свършила, мобифонът иззвъня.

— Господин Куан?

Това беше псевдонимът, под който бяха наели апартамента.

— Да.

— Управителят влезе в стаята ви заедно с полицията. В апартамента ви има мъж с рана на главата — тъжно съобщи администраторът. — Полицаяте искат да се върнете, за да вземат показания от вас. Имат безброй въпроси за случилото се и за инцидента, който стана наблизко.

— Разбира се, с удоволствие ще сътруднича на властите. Ще бъда при вас след около двадесет минути.

— Благодаря ви, господин Куан.

— Не, аз ви благодаря.

Еди набра друг номер и каза бързо:

— Тайни, трябва ми план за полет въвн от страната. Ще дойда колкото се може по-бързо.

Не изчака отговора на пилота, прекъсна връзката и набра отново. Докато слушаше сигнала, си помисли, че Ковач по никакъв начин не би останал в града или в Италия, така че нямаше смисъл и той да седи тук и да чака ченгетата да го приберат.

— Ало.

— Председателю, Еди е. Ковач отвлече Макс.

Хуан отговори след секунда.

— Ами сина му?

- Мисля, че малкото леке е с бандитите.
- Чакай малко — каза Кабрило и се замисли.

21.

Беше сам в каютата си. Бюрото му беше затрупано с документи. Той натисна бутона за интеркома за комуникационната станция в оперативния център.

— Да, председателю — веднага отговори нощният дежурен.

— Какво е положението с радиочипа на Макс Хенли?

Всички членове на Корпорацията имаха хирургически имплантиран в крака микрочип, който изпращаше сигнал към комуникационните сателити, обикалящи земята. Задвижвано от нервната система, устройството позволяваше на Хуан да узнае местонахождението на всеки член от екипа по всяко време.

— Не получавам сигнал. Чакай. Ето. Компютърът казва, че предавателят му е спрял да работи преди единадесет минути на около четири километра от хотела, където бе отседнал със сина си. Предавателят на Еди работи чудесно. Виждам го на около километър от Колизеума.

— Благодаря ти — каза Хуан, прекъсна връзката и заговори по телефона на бюрото си, свръхмодерен апарат, маскиран като бакелитов телефон от тридесетте години. — Предавателят на Макс не работи.

— И аз така си помислих — отвърна Еди.

— Така са ви открили в Рим, нали? Кайл Хенли е получил чип, докато е бил в Гърция. И те са проверили Макс, в случай че и ние сме постъпили по същия начин.

— Вероятно са го изтръгнали от крака на Макс в колата, с която са избягали от хотела.

— Да, но дори най-добрите чипове ти дават само приблизителното местонахождение. Не са така мощни като глобалните позиционни системи — отбеляза Хуан.

— Точно затова си мисля, че Кайл Хенли им е помогнал. Когато ни устройха засада в асансьора на хотела, отведоха мен и Макс обратно в апартамента. Кайл не изглеждаше силно дрогиран. Мисля, че се е съвзел още по време на полета ни от Крит и се е преструвал

през останалата част от пътя. Оставихме го сам в едната спалня за няколко минути, докато говорихме с доктор Дженър. Смятахме, че е в безсъзнание. Но ако е бил буден, сигурно е звъннал на Ковач или някой друг от групата и им е дал името на хотела и номера на апартамента.

— Значи Ковач ви е проследил до Рим с чипа, а Кайл го е завел до точното място.

— Това е единственото, което звучи логично.

— Просто разсъждавам, но какво ще кажеш за Дженър? Той може да ни е предал на „Отговорните“.

— Възможно е — съгласи се Еди. — Но според мен той ги мрази изключително силно. Освен това не видях как Ковач го халоса с пистолета си. Не, Дженър определено е на наша страна.

— Както ти казах, просто разсъждавам. — Знаеш ли, Хуан, те поеха страхотен риск, за да си върнат хлапето. Няма никаква логика, ако Кайл е просто обикновен член от най-долните нива.

— Значи е замесен по някакъв начин в онова, което планират.

— Или поне е чул прекалено много в имението — добави Еди.

— Отвлекли са го, за да са в пълна безопасност.

— Ако страдат от подобна параноя, със сигурност няма да допуснат Линда в онзи лагер.

— Аз вече отмених мисията й. Научихме, че Ковач е бил на борда на „Златна зора“ и най-вероятно той е извършил масовото убийство. Линда ще се занимава с Кевин Никсън, докато успее да се свърже с Дона Скай.

Еди се замисли за момент, после отговори:

— Прекарах с Ковач само една минута, преди да избягам, но мисля, че видях злото у него. Прилича на Борис Карлоф^[1], но с поналудничави очи. А, тъкмо се сетих нещо. Ковач каза, че Северънс му е наредил изрично да не убива Дженър. Не схващам логиката, но защо биха оставили Дженър в хотела, а отвлекли Макс?

— Не знаят дали Кайл е говорил с баща си по време на отвличането.

— Не. Имам предвид защо просто не ги убиха и двамата? Имаха възможност, а и би ги улеснило.

— По същата причина. Трябва да разберат дали Кайл е проговорил.

— На Макс му предстоят тежки моменти, нали?

— Да — меко каза Хуан. — Така е.

— Какво искаш да направя? — попита Еди след дълга пауза, в която и двамата обмисляха значението на последните думи.

— Качи се на „Орегон“ в Монако. Ти ще отговаряш за подслушваческата мисия.

— Все още ли възнамеряваш да отидеш във Филипините? — изненада се Еди.

— Налага се — мрачно отвърна Хуан. — Имаме нужда от козове срещу Северънс, ако искаме да си върнем Макс.

— Ще ти е нужен повече от един ден, за да стигнеш там. Господ знае дали ще откриеш нещо и дали подобно нещо въобще съществува. Наистина ли мислиш, че Макс може да издържи толкова дълго?

Следващите думи на Хуан бяха не само за успокоение на Еди, но и за негово собствено.

— Макс никога не говори за това, но той прекара шест месеца в пленнически лагер във Виетнам. Ужасите, които е преживял там, са невъобразими. Той ще издържи. Сигурен съм.

— Това е било преди четиридесет години, Хуан. Макс вече не е млад.

— Устояването на мъчения не е само благодарение на физическата сила. Важното е колко здрава е психиката ти. Мислиш ли, че Макс е изгубил нещо в това отношение? Сега е дори по-корав, отколкото беше тогава. А и знае, че ще направим всичко възможно да си го върнем.

— Как се е измъкнал от пленническия лагер? Спасили ли са го?

— Не. По време на принудително преместване на ново място той и двама приятели скочили върху пазачите. Убили четирима виетнамци с голи ръце и изчезнали в джунглата. Само Макс намерил пътя до американската военна база. Останалите двама все още се смятат за изчезнали при акция.

В ранни зори на следващата сутрин Хуан стоеше в пилотската кабина и наблюдаваше как слънцето огрява Монте Карло, кацнал на високите скали над топлото Средиземно море. Една от последните монархии в света, малката държавица Монако се управляваше от семейство Грималди в продължение на повече от седем века.

От дълги години Монако беше любимо място за развлечения на световния елит и пристанището му бе пълно с лъскави луксозни яхти, много от тях над тридесет метра дълги, няколко дори — по сто. Хуан забеляза „Матрьошка“, която трябваше да подслушват. Яхтата принадлежеше на руски търговец на оръжия на име Иван Кериков. Около пристанището се издигаха високи сгради с апартаменти, а по хълмовете — луксозни вили. Хуан знаеше, че недвижимите имоти тук са от най-скъпите в света. От мястото си не можеше да види прочутото казино, но имаше чудесни спомени от него.

Видя бърза моторница, която се понесе към кораба, пуснал котва на около миля от брега. Пристанищните власти вече бяха уведомени, че двигателят на кораба е повреден и екипажът очаква резервни части от Германия. Макар корабът да се намирал в териториалните води на Монако, управителят на пристанището бе отказал да се качи на борда, след като наблюдава известно време „Орегон“ с бинокъла си.

Моторницата съкрати разстоянието до кораба за нула време. Хуан слезе на главната палуба. Линк го чакаше със саковете им в ръце, скрил очи зад елегантни тъмни очила.

— Никак не ми се иска да тръгвам сега — повтори за пореден път бившият тюлен.

— Това е най-добрият начин да освободим Макс. Обадох се в офиса на Томас Северънс в Калифорния повече от десет пъти. Наговорих им безброй неща, без да споменавам кой съм и какво знам, но копелето упорито отказва да отговори на обажданията ми. Трябва да го принудим да го направи, а за целта се нуждаем от козове.

— Лангстън Овърхолт не е ли готов да помогне?

— Не и без доказателства. Говорих с него в продължение на цял час снощи. Проблемът е, че „Отговорните“ разполагат със страшно много пари, а това означава, че имат стабилни връзки във Вашингтон. Ланг няма да се задейства, ако не получи неопровержими доказателства, че Северънс подготвя нещо ужасно.

— Гадна работа.

— Така си е.

— Предлагам да забравим за Филипините и да отидем направо при източника. Да се заемем с Томас Северънс.

— Не мисли, че не съм се сетил за това. Ланг ме предупреди изрично да не посещаваме Северънс. А и двамата знаем, че ако ни

пипнат да действаме в Съединените щати, никога вече няма да излезем от затвора.

— Значи няма да се оставяме да ни пипнат.

Хуан погледна приятеля си. Линк говореше съвсем сериозно.

— Ако се стигне дотам, ще се допитам до екипажа. Знаеше, че всички членове на Корпорацията биха рискували всичко за Хенли, дори и да знаеха, че никога вече няма да получат задачи от Овърхолт. Предпазливият ветеран от ЦРУ ги бе заплашил точно с това, ако Томас Северънс или жена му само предположат, че са поставени под наблюдение.

Луксозното водно такси спря до кораба. Макар и невероятно красива, моторницата не можеше да се сравни с момичето на руля, блондинка с огромно деколте и адски къса пола.

— Капитан Кабрило, аз съм Донатела — надвика тя шума от двигателя.

Привлекателният ѝ акцент предизвика вълча усмивка на лицето на Линк.

— Само докато сме тук — прошепна Хуан на Линк.

— Да не мислиш, че някой тузар ще иска грозен шофьор, който да го откара на яхтата му след изморителна нощ в казиното?

Младата жена задържа моторницата неподвижна и двамата слязоха долу. Хуан метна сака си на задната седалка и се прехвърли в лодката.

— Благодаря ви — каза той.

Когато Линк тупна в моторницата, тя подскочи сякаш бе ударена от гигантска вълна. Донатела им се усмихна широко, като задържа очи върху Линк, после се протегна към хромирания лост за управление.

— Председателю! Почакай! — извика Ерик Стоун, като се наведе над парапета на кораба.

— Какво има?

— Открих нещо.

— Не може ли да почака? Задържат хеликоптера, който ще ни откара до летището в Ница.

— Само една секунда.

Ерик прескочи парапета и заслиза по стълбата с лаптопа си в ръка. Забеляза Донатела едва когато стигна до моторницата, но почти

не я погледна отново. Очевидно бе погълнат от новината, която искаше да съобщи.

— Какво има? — попита Хуан.

Ерик отвори лаптопа.

— Търсех необичайни инциденти, случили се на корабите, които „Отговорните“ са наемали.

— Откри ли нещо?

— Дали открих? И още как! Помниш ли, че напоследък имаше репортажи за вируси по туристическите кораби? Обикновено стомашни.

— Изглежда, през последните години това се случва доста често — отбеляза Хуан.

— Не е съвпадение. Отначало проверявах списъците с пътниците на корабните компании.

Хуан нямаше нужда да пита как Ерик се бе сдобил с подобна поверителна информация.

— Сравних ги със списъците на членовете на „Отговорните“. Когато забелязах сходствата, се прехвърлих на кораби, покосени от необичайни болести. Тогава уцелих златната мина. От седемнадесетте избухнали зарази шестнадесет са станали, когато на борда е имало „Отговорни“. Седемнадесетата не е била стомашен вирус. Открили, че се дължи на бактерии по марулите. Същият вирус поразил хора и във Флорида, Джорджия и Алабама.

— Проклет да съм.

— Става още по-лошо. По време на първия инцидент пострадали само няколко души, повечето възрастни. При втория четиридесет имали симптоми. Но при седемнадесетия, който се е случил преди два месеца на кораб на име „Съдба“, почти всички пътници и членове на екипажа били заразени. Параходната линия изпратила хеликоптер с лекарски екип и матроси, които да върнат кораба в пристанището.

Хуан се облегна на меката кожена седалка. В пилотската кабина Линк говореше с русата хубавица и си личеше, че тя се радва на компанията му. Смехът ѝ иззвънтя във въздуха.

— Усъвършенстват методите си — изсумтя Хуан.

— Ние с Марк си помислихме същото. Ставали са все по-добри след всеки инцидент, а сега вече стигнаха до сто процента зараза.

— Как се вписва „Златна зора“ в схемата?

— След като са усъвършенствали заразяването на кораб с хора, трябвало да изпробват доколко смъртоносна е отровата.

— Върху собствените си хора? — извика Хуан шокирано.

— Може да са били дори хората, които са създали вируса. Защо да рискуват някой от тях да си промени мнението?

— Мили боже! Защо?

Парченцата от мозайката стояха пред него, но просто не знаеше как да ги сглоби. Какво можеха да спечелят „Отговорните“ от избиването на хората по туристическите параходи? Не се сещаше за логичен отговор. Разбираше защо определени терористически организации биха подскочили при подобен шанс и смяташе, че някоя от тях е платила за разработката на тази система, но „Отговорните“ бяха бъкани с мангизи от холивудските си дарители.

Проповядваха контрол на раждаемостта. Дали вярвах, че убиването на петнадесет-двадесет хиляди пенсионери, които харчеха наследствата на децата си по карибските острови, щеше да промени броя на населението в света? Ако бяха толкова откачени, сигурно щяха да се заловят и за нещо по-голямо. Мозайката бе вбесяващо близо пред очите му, но знаеше, че не е пълна.

— Пропускаме нещо.

Моторницата намали на влизане в пристанището и се отправи към кея на елегантен ресторант. Келнер миеше с маркуч дървения кей в очакване на тълпата за закуска.

— Какво пропускаме? — попита Еди. — Тези откачалници планират да заразяват хората по туристическите кораби с отрова, която е сто процента смъртоносна.

— Не е сто процента. Ако са я пуснали на „Златна зора“, и Джани трябваше да умре.

— Тя е дишала кислород от апарат — напомни му Ерик.

— Макар да е имала тръбички в носа, все пак е вдишвала и въздух от вентилационната система на кораба.

— Това е без значение, ако вирусът не се пренася по въздуха. Може да е бил във водата или храната. Може Джани да не е пила и яла нищо.

— Хайде, Ерик, помисли малко. Трябвало е да ударят всички по едно и също време. В противен случай някой е можел да повика помощ. Не можеш да контролираш кога някой ще изпие глътка вода

или ще хапне нещо. А това унищожава идеята ти за хранително отравяне.

Стоун го погледна тъжно.

— Съжалявам. Прав си. Прекалено много „Ред бул“ и недостатъчно сън.

— Ами ако атаката на „Златна зора“ е била отклонение, а не част от плана им?

— Какво имаш предвид?

— Не знам. Просто разсъждавам. Още преди два месеца са постигнали почти сто процента зараза на онзи кораб.

— „Съдба“.

— Точно така. „Съдба“. Не са имали причина да нападат друг кораб. Знаели са, че системата им работи.

— Значи хората на „Златна зора“ са били унищожени, за да си осигурят мълчанието им?

Хуан се надигна, когато Донатела приключи със завързването на въжетата към кея.

— Не знам — повтори той. — Слушай, самолетът ни чака, за да ни отведе в Манила. Ще се обадя на Лангстън и ще му предам информацията. Ако не иска да се втурне след Северънс, може поне да предупреди параходните линии.

Овърхолт щеше да предаде информацията на нужните хора, но Кабрило се съмняваше, че щяха да се заемат сериозно с въпроса. В годините след единадесети септември вечно се получаваха неопределени заплахи и също както в случая с момчето, викало „Вълк!“, повечето бяха пренебрегвани.

— Донатела?

— Да, капитане?

— Би ли върнала младия ми приятел до кораба? Впиши курса в сметката, която отворих при шефа ти.

— Разбира се, господине. За мен ще е удоволствие.

— За него също, сигурен съм — усмихна се Хуан и се обърна към Ерик. — Продължавай да търсиш и ми се обади, ако откриеш нещо ново.

— Разбрано, шефе.

Линк и Кабрило изскочиха от моторницата на кея и грабнаха саковете си.

— Какво ти даде момичето? — попита Хуан.

Линк извади визитна картичка от джоба на коженото си яке.

— Какво? Това ли? — небрежно попита той. — Номерата на домашния й телефон и мобифона.

— С всичко, което става, можеш да мислиш за секс?

— Председателю, научих, че в живота става дума за размножаване и еволюция.

— Размножаване и еволюция, а? — поклати глава Хуан. — Не си по-добър от Мърфи и Стоун.

— Разликата е там, че аз си уреждам срещи, а те двамата само си фантазират за това.

[1] Борис Карлоф — актьор, известен с ролята си на Франкенщайн. — Б.ред. ↑

22.

Макс Хенли се събуди в агония. Остра болка пронизваше бедрото и главата му. Първият му инстинкт бе да разтрие слепоочията си и да разбере защо кракът му пулсира, но дори в полусъзнание знаеше, че трябва да остане неподвижен, докато възприятията му се нормализират. Не беше сигурен защо, но знаеше, че ще е по-добре. Мина известно време, пет или десет минути, нямаше начин да прецени.

Когато се разбуди още малко, осъзна, че лежи в легло. Нямаше чаршафи и възглавници, матракът бе груб. Преструвайки се на заспал, той се размърда леко. Поне му бяха оставили боксерките. Усети студена стомана около глезените и китките си.

Внезапно всичко си дойде на мястото. Зелимир Ковач. Бягството на Еди. Отвратителната сладникава миризма на парцала, притиснат към носа и устата му. Главоболието бе в резултат на опиата. После си припомни и останалите ужаси и ахна неволно.

Лежеше в задната част на ван и се отдалечаваше от хотела. Ковач му бе инжектирал наркотик, за да му придаде вид на пиян, който трябва да бъде отведен от купон. Макс видя неясни фигури. Кайл? Адам Дженър? Не беше сигурен.

Ковач бе прокарал металотърсач по тялото му и когато той изпищя над крака на Хенли, сърбинът разпра панталона му с нож. Откри белега след секунда и безцеремонно заби ножа в плътта на Макс. Въпреки опиянението болката бе кошмарна. Макс изпищя и се опита да се бори, но някой притисна рамената му към пода на вана.

Ковач завъртя ножа, разшири дупката и пъхна пръсти вътре. От раната бликна кръв. Макс се загърчи диво, сякаш имаше шанс да се освободи. Сърбинът продължи да рови из дупката, без да му пука, че не носеше ръкавици, а кръвта се бе пропила в ръкава му.

— Аха — каза той най-после и измъкна пръсти.

Предавателят беше с размера на дигитален часовник. Ковач го вдигна и го показа на ококорения Макс. После го пусна на пода и го

размаза с пистолета си. Останаха само парченца пластмаса и съсипана електроника.

Ковач заби инжекция в ръката на Макс и прошепна:

— Можех да почакам наркотикът да се задейства, но нямаше да е забавно.

Това бе последното, което Макс си спомняше.

Нямаше представа къде се намира сега, нито от колко време бе пленник. Искаше да се размърда, да разтърка слепоочията си и да провери крака си, но бе сигурен, че го наблюдаваха. Освен това се съмняваше, че оковите щяха да му позволят да се движи. В стаята нямаше никого. Бе буден от достатъчно дълго време, за да чуе или усети враговете макар и със затворени очи. Но това не означаваше, че на стените няма монтирани камери и микрофони. Искаше да изчака колкото се може по-дълго, преди похитителите му да разберат, че е в съзнание. Щеше да използва времето, за да даде възможност на организма си да се изчисти от опиатите. Ако искаше да понесе онова, което предстоеше, трябваше да е в най-добрата си форма.

Мина около час. Или пък десет минути. Макс не беше сигурен. Беше загубил представа за времето. Знаеше, че лишаването от способността да определиш времето бе основно оръжие на разпитващите, затова се насили да не мисли по въпроса. Затворник можеше да бъде докаран до ръба в опитите си да разбере дали е ден или нощ, а чрез отблъсването на тази естествена нужда Макс лишаваше мъчителите си от възможността да го тормозят.

Това никога не бе проблем във Виетнам. Клетките, в които държаха него и другарите му, бяха достатъчно разнебитени, за да позволят проникването поне на лъч светлина. Но благодарение на работата си Макс бе наясно с техниките за разпит и знаеше, че „лишаването от време“ върши работа само донякъде. Що се отнасяше до останалото, което възнамеряваха да му причинят, просто трябваше да чака и да види.

Наблизо се отвори тежка ключалка. Макс не беше чул никой да се приближава, затова разбра, че вратата е много дебела. Следователно помещението бе проектирано като затворническа килия, а не бе временен подслон. Фактът, че „Отговорните“ имаха подобно помещение, не говореше добре.

Вратата се отвори със скърцане на ръждясал метал. Или пантите не бяха използвани често, или килията се намираше във влажен климат или под земята. Макс не помръдна и мускул. Вслуша се в звуците от два чифта крака, които се приближиха до леглото му. Единият вървеше по-тежко от другия, но и двамата бяха мъже. Вероятно Ковач и един от съучастниците му.

— Вече трябваше да е буден — каза Зелимир Ковач.

— Той е едър мъж, така че трябваше да е буден — съгласи се другият, който имаше американски акцент. — Но при всеки е различно.

Ковач плясна леко бузата на Макс, който издаде мяукащ звук, сякаш смътно бе усетил удара, но бе прекалено упоен, за да му пука.

— Минаха двадесет и четири часа — каза сърбинът. — Ако не се събуди до час, ще му инжектирам стимулант.

— И ще рискуваш да получи инфаркт?

Макс имаше леко повишено кръвно налягане. Щеше да е напълно буден следващия път, когато влезеха в стаята.

— Господин Северънс ще е тук съвсем скоро. Трябва да знаем какво са си говорили този тип и синът му. Хлапето бе упоено през цялото време, докато беше с тях. Кой знае какво може да е издрънкало под влияние на наркотиците.

Макс си помисли, че се нуждаеха спешно от тази информация. За разлика от популярното мнение, добре проведените разпити отнемат седмици и дори месеци. Единственият ефикасен начин да изтръгнеш информация бързо бе чрез нечовешка болка. При подобни обстоятелства жертвата щеше да каже на мъчителя си всичко, което той искаше да чуе. Работата на разпитващия бе да не разкрива намеренията си, така че затворникът да няма друг избор освен да каже истината.

Макс имаше един час, за да помисли какво Ковач искаше да чуе, защото по никакъв начин не би казал истината на гадното копеле.

Кевин Никсън се почувства ужасно, когато мина покрай бариерата и стъпи на снимачната площадка. С присъствието си тук нарушаваше обета пред мъртвата си сестра. Можеше само да се надява, че тя би му простила при тези обстоятелства. Сцената от новия

филм на Дона Скай се снимаше в стар склад, оставен на разрушение след обединението на Германия. Сградата напомни на Кевин за „Орегон“, само дето тук ръждата бе истинска. Половин дузина фургони, камиончета за снабдяване с храна, скелета, кранове за камерите и релси бяха разпръснати из паркинга. Мъже и жени сновяха енергично по площадката, тъй като в света на киното времето буквално е пари. Никсън прецени по видяното, че продуцентите харчиха тук по около сто и петдесет хиляди долара на ден. За него организираният хаос на скъпите филми бе добре познат, но в същото време и абсолютно чужд. Пазач в униформа, но без оръжие, се канеше да го заговори, когато откъм паркинга долетя глас:

— Не мога да повярвам, че наистина си ти.

Гуен Ръсел подмина пазача и прегърна здраво Кевин. Целуна го по двете бузи и зарови лице в брадата му. Винаги изпълнена с безкрайна енергия, тя бързо приключи с прегръдките и се отдръпна от него, за да го огледа.

— Изглеждаш великолепно — отсъди накрая.

— Най-последно си признах, че никоя диета не ми помага, затова преди две години си направих стомашен байпас.

В дългогодишната битка с излишните килограми това бе отчаян ход, който обаче доведе до чудесен резултат. Преди операцията Кевин не бе падал под сто и двадесет килограма, откак бе завършил колежа. Сега тежеше седемдесет и пет и наистина изглеждаше великолепно.

Готвачите на „Орегон“ му приготвиха специална храна в съответствие със следоперационната диета и макар да не бе любител на спорта, спазваше дневния си режим с религиозна отдаденост.

— Да, страхотна работа, приятелче.

Гуен го завъртя и го хвана подръка. Тръгнаха към паркираните фургони.

Косата ѝ беше яркорозова. Бе издокарана в ярки колхозни шорти и мъжка риза. Около врата ѝ висяха поне петнадесет златни верижки, а на всяко от малките ѝ уши имаше по половин дузина обици. Тя бе помощничка на Кевин, когато той бе номиниран за „Оскар“, а сега бе търсена гримьорка.

— Изчезна от радара преди няколко години. Никой не знаеше къде си и с какво се занимаваш. Е, разкажи ми всичко, което става с теб.

— Няма много за разказване.

Тя се нацупи престорено.

— А стига бе! Изчезваш за осем години, а после няма нищо за разправяне? Да не си открил Господ или нещо подобно? Чакай малко! Каза, че искаш да говориш с Дона. Да не си се присъединил към групата ѝ? Имам предвид онези, „Реакционерите“?

— „Отговорните“ — поправи я Кевин.

— Каквото и да е — небрежно отвърна тя. — Да не си от тях?

— Не. Но трябва да поговоря с нея по въпроса.

Стигнаха до фургона на гримьорите.

Гуен отвори вратата и изтича по стълбите. Восъчната миризма на грим и пудри бе адски силна. Пред дълго огледало бяха подредени шест стола и плот, отрупан с шишета и бурканчета, моливи за очи и безброй четки. Гуен извади две минерални води от малък хладилник, метна едната на Кевин и се отпусна на стол. Косата ѝ заблестя като захарен памук на силната светлина.

— Е, кажи сега. Беше точно след „Оскарите“. Между другото, ти трябваше да спечелиш. А после изведнъж изчезна. Какво стана?

— Трябваше да напусна Холивуд. Не можех да го търпя повече.

Очевидно Кевин нямаше да сподели с нея какво прави, откак бе напуснал филмовия бизнес, но Гуен беше добра приятелка и заслужаваше да знае истината.

— Познаваш ме — започна той. — Бях лъв, като всички други. Гласувах само за демократите, мразех всичко, свързано с републиканската партия. Правех дарения на групи, които се грижеха за екологията. Бях част от холивудските институции.

— Не ми казвай, че си станал консерватор — изсумтя Гуен с престорен ужас, тъй като никога не се бе интересувала от политика.

— Не, не е така — отвърна той. — Просто ти обяснявам какво се случи. Всичко се промени на единадесети септември.

Споменаването на кошмарната дата накара Гуен да се намръщи сякаш знаеше накъде отива историята.

— Сестра ми пристигаше да ме види. Излетя от Бостън.

— Не ми казвай.

— Нейният самолет удари северната кула на Световния търговски център.

Гуен се протегна и го хвана за ръката.

— Ужасно съжалявам. Нямах представа.

— Нямах сили да го споделя с никого.

— Значи затова напусна. Заради смъртта на сестра си.

— Не съвсем — каза Кевин. — Е, може би. Не знам. Върнах се на работа три седмици след опелото. Опитвах се отново да заживея нормално. Отговорях за грима в един исторически филм. Няма да ти кажа коя бе звездата, тъй като днес е още по-известна оттогава. Седеше на стола и говореше с агента си за нападенията. И каза нещо такова: „Мисля, че случилото се с онези хора е ужасно, но страната ни си го заслужава. Имам предвид, погледни как се държим с останалата част от света. Не е чудно, че ни мразят.“ Не беше необичайна мисъл — добави Никсън. — Нито тогава, нито сега. Но после тя добави, че хората, които загинаха, сестра ми включително, били не по-малко виновни за нападенията от терористите. Не можех да повярвам на ушите си. Малката ми сестричка беше на двадесет и шест години и се канеше да започне стаж си като лекар. А проклетата свръхплатена курва твърдеше, че сестра ми е виновна за нападенията. Това ми взе акъла, Гуен. Хората в Холивуд са толкова далеч от реалността, че не можех да го понеса повече. Тази актриса натрупа милиони, като се появяваше по бельо на екрана, засягайки убежденията на мюсюлманите, а после хвърли вината за омразата им към нас върху сестра ми. Още два месеца слушах дивотиите на хората от шоубизнеса и разбрах, че почти всички разсъждаваха по същия начин. Можех да се примиря с „Америка е виновна“. Но не можех да понеса мисълта, че никой от тях не се смяташе за част от същата тази Америка.

Кевин не добави, че бе отишъл направо в ЦРУ, за да предложи уникалните си умения. Не обясни, че бе започнал по-интересна и добре платена работа в Корпорацията най-вероятно защото Лангстън Овърхолт бе съобщил името му на Хуан, преди ЦРУ въобще да разбере за кандидатурата му.

Приспособяването към полувоенната банда пирати на Кабрило се оказа изключително лесно и за първи път Никсън разбра привлекателността на армията. Не заради екшъна и приключенията, защото повечето дни бяха скучни и спокойни, а заради другарството, чувството за лоялност, което всички изпитваха един към друг. Възлагаха си върховната отговорност да защитиш приятеля си, а това

създаваше връзки много по-дълбоки от това, което Кевин бе смятал за възможно.

Но всъщност времето му на „Орегон“ не го бе променило много. Все още даряваше пари за либерални каузи и гласуваше за демократите.

— Ужасно съжалявам — каза Гуен, нарушавайки дългата тишина. — Май не обръщам много внимание на тези неща.

— И аз не обръцах, но сега...

Гласът му заглъхна и той сви рамене. Усещаше, че бе накарал Гуен да се почувства неудобно. Може би се беше променил повече, отколкото си мислеше.

Внезапно вратата на фургона се отвори. На екрана или на червения килим, Дона Скай бе блестяща личност, която можеше да очарова всички. Беше превъплъщение на стил, елегантност и маниери. Нахлувайки във фургона със скрита под бейзболна шапка коса и без грим, който да прикрие акнето ѝ, приличаше на невзрачна млада жена в лошо настроение, убедена, че светът ѝ е длъжен с нещо. Очите ѝ бяха кръвясали и подкръжени. От другия край на стаята Кевин усети миризмата на алкохол.

— Кой, по дяволите, си ти и какво правиш тук? — грубо извика тя на Никсън.

Прочутият ѝ глас бе предрезнял от махмурлука. Тя замълча за момент, вторачи се в Кевин и най-после го позна.

— Кевин Никсън, нали? Ти ме гримира в „Семейни бижута“.

— Доколкото си спомням, това беше началото на кариерата ти — отвърна той.

— Рано или късно щеше да се получи — каза тя самоуверено, като се настани на освобождения от Кевин стол и погледна през рамо към Гуен. — Отърви ме от торбичките под очите. Ще снимам след два-три часа, но не мога да търпя да изглеждам по този начин.

Кевин копнееше да каже, че не е трябвало да скита по баровете предишната нощ, но си сдържа езика.

Гуен го изгледа многозначително и каза:

— Разбира се, скъпа. Каквото пожелаеш.

— И по този филм ли работиш? — обърна се Дона към Никсън, когато Гуен се залови за работа.

— Всъщност не. Тук съм, за да поговоря с теб, ако нямаш нищо против.

Тя въздъхна тежко, после каза:

— Какво пък, по дяволите. За какво искаш да говорим?

Кевин погледна Гуен, която схвана намека.

— Дона, скъпа, защо не оставиш Кевин да те гримира, за да можете да си побъбрите на спокойствие?

— Добре.

Никсън благодари на Гуен, която му подаде четката и тръгна към вратата. Изчака я да излезе от фургона и започна:

— Искам да поговорим за Том Северънс и движението на „Отговорните“.

Дона Скай се напрегна.

— Съжалявам, но тази тема е забранена.

— Важно е. Животът на много хора е заложен на карта.

— Не искам да говоря за това, ясно ли е? Ако искаш да си бъбрим за кариерата ми или светския ми живот, добре. Но вече не обсъждам движението с никого.

— Защо?

— Просто не го правя!

Кевин се опита да си припомни всичко за разпитите, което Линда му бе преподала през последните двадесет и четири часа.

— Преди около седмица кораб, нает от „Отговорните“, потъна в Индийския океан.

— Знам. Гледах новините. Казаха, че бил ударен от вълна. Има си специално име.

— Отклонена вълна — помогна ѝ Кевин. — Нарича се отклонена вълна.

— Точно така. Корабът бил ударен от отклонена вълна.

Кевин извади лаптопа от раницата си и го постави на плота, като отмести купчината боклуци на Гуен. Бяха му нужни само няколко секунди, за да намери файла, който търсеше.

Качеството на записа не беше добро, тъй като нямаше почти никаква светлина за камерата, която Марк Мърфи бе използвал на борда на „Златна зора“, но бе достатъчно ясно, за да се видят ужасените изражения на мъртвите матроси и литрите кръв, разплискана по палубата.

— Какво е това? Филм, по който работиш?

— Записът е направен на борда на „Златна зора“. Всички пътници и моряци бяха убити, отровени с нещо толкова силно, че не са имали време да се обадят по радиото.

Той намери следващия запис. Той бе направен от камерата, монтирана на мачтата на „Орегон“, и показваше потъването на кораба. Името му се видя ясно, когато прожекторите осветиха кърмата.

Дона Скай се обърка.

— Кой е направил записите и защо това не е било съобщено в медиите?

— Не мога да ти кажа кой е направил записа. А все още инцидентът не е бил докладван, защото става дума за терористична атака, а властите не искат терористите да знаят какво знаем ние.

Трябваше да ѝ признае, че бързо загря значението на употребеното местоимение.

— Какво е това „ние“? Ти да не си... имам предвид, да не работиш за...?

— Не мога да ти отговоря направо на тези въпроси, но фактът, че притежавам записа, би трябвало да ти говори достатъчно.

— Защо ми го показваш? Не знам нищо за тероризма.

— Името ти се появи няколко пъти по време на разследването. А уликите сочат, че убийството е било извършено от хора на „Отговорните“ — каза Кевин меко.

Дона или щеше да му повярва, или да повика охраната и да го изхвърлят от снимачната площадка. Отражението ѝ в огледалото се вторачи в него. Кевин обаче бе работил по прикриването на лица, а не по разчитането им. Нямаше представа какво мислеше Дона. Зачуди се как самият той би реагирал, ако някой му кажеше, че пасторът му е терорист.

— Не ти вярвам — каза тя накрая. — Мисля, че сте фалшифицирали този запис, за да изложите Том и Хайди.

Е, поне не ме изрита навън, помисли си Кевин. После попита:

— Защо бих направил това? Какъв мотив може да ме накара да изфантазирам подобна история и да пропътувам половината свят, за да ти я пробутам?

— Откъде да знам какво мислиш? — грубо отвърна Дона.

— Моля те, опитай се да разсъждаваш логично. Ако целта ми беше да дискредитирам „Отговорните“, нямаше ли да отнеса записа в CNN или Fox?

Актрисата не отговори и Кевин настоя да чуе откровеното й мнение.

— Да, вероятно е така.

— Добре, а щом не съм го направил, значи целта ми е друга, нали?

— Може би — склони тя.

— Защо тогава да не ти казвам истината?

— „Отговорните“ не вярват в насилието. Няма начин член от нашата група да извърши нещо подобно. Вероятно са били банда радикални противници на абортите.

— Госпожице Скай, моля те, повярвай ми. Казвам ти, че проверихме всички групи в света в търсене на виновните. Но всичко сочи към „Отговорните“. И не говоря за лидерите ви.

Кевин се въодушеви и започна да лъже без притеснение.

— Смятаме, че има група отцепници, които са извършили това злодеяние, и може би планират и други подобни нападения. И двамата знаем, че някои хора са прекалено крайни в убежденията си. Мислим, че точно с това си имаме работа: екстремисти в организацията ви. Ако наистина искаш да помогнеш на приятелите си, трябва да ми разкажеш всичко, което знаеш.

— Добре — кротко се съгласи тя.

Говориха почти час, преди Гуен да се върне. Тя водеше няколко статистики, които трябваше да гримира за предстоящите сцени. Накрая Кевин бе убеден, че Дона не знаеше абсолютно нищо за откритото от Корпорацията. Освен това почувства, че тя бе тъжна и самотна млада жена, пленничка на собствените си успехи. Лидерите на „Отговорните“ я бяха привлекли лесно точно заради това. Той можеше само да се надява, че някой ден Дона щеше да намери вътрешен източник на сила, който да й помогне да се справя самостоятелно. Съмняваше се, че това ще стане, но все пак се надяваше.

— Благодаря ти, че поговори с мен — каза Кевин, като прибра лаптопа си.

— Не мисля, че ти помогнах много.

— Не. Чудесна беше. Благодаря.

Дона погледна лицето си в огледалото. Отново имаше красотата, която привличаше филмовите зрители. Следите от снощното пиянство бяха заличени. Кевин бе възстановил изкусната смесица от невинност и сексапил. Не можа да промени само тъгата в очите ѝ.

23.

Полетът на Кабрило и Линк до Филипините продължи малко повече от четиринадесет часа. Пътуването от столицата Манила до Тубигон, на остров Бохол в центъра на архипелага, който се състоеше от повече от седем хиляди острова, отне почти толкова дълго, макар разстоянието да не бе повече от петстотин километра.

Нямаха гарантиран транспорт на Бохол, затова първо отлетяха до близкия остров Сибу, където наеха солиден макар и не нов джип, и зачакаха ферибота. Той беше толкова вехт, че се накланяше наляво, макар нарочно да бе натоварен повече вдясно. Идеята за кратък сън бе унищожена от залепеното до тях ремарке, пълно с прасета, които страдаха от морска болест дори в тези тихи води. Вонята и квиченето им бяха достатъчни, за да събудят и мъртвите.

Два пъти по време на пътуването двигателите спряха да работят. Първият път продължи само няколко минути. Вторият — близо час, докато измъчен работник под зоркото око на ядосан инженер поправяше машините.

Тревогата дали ще оцелеят от пътуването разсея Кабрило от мрачните му мисли. Поне за известно време престана да се притеснява за съдбата на Макс. Но когато двигателите заработиха отново, мислите му се върнаха към приятеля му. Ироничното бе, че бащата на Хенли бе загинал във Филипините по време на Втората световна война.

Хуан знаеше, че Макс ще направи всичко възможно, за да защити и сина си, и Корпорацията. Притежаваше лоялност, с която и Свети Бернар би се гордял. Хуан само можеше да се надява, че ще се сдобият с достатъчно козове, за да осигурят свободата му. Не хранеше илюзии относно методите, с които Зелимир Ковач щеше да се опита да изтръгне информация. А ако Макс не издържеше и проговореше, животът му нямаше да продължи дълго. Тази мисъл упорито отказваше да напусне съзнанието му. В мига, когато светлините на Тубигон най-после се появиха, сателитният телефон на Кабрило иззвъня.

— Кабрило.

— Здравсти, Хуан, Линда е.

— Нещо ново?

— Нищо от Северънс, ако това имаш предвид.

— По дяволите. Да, това имах предвид.

Десет обаждания до лидера на „Отговорните“ и все още нищо. Хуан се бе представил за директор на охранителната компания, наета от Макс за спасяването на сина му. Беше говорил със секретарката достатъчно пъти, за да знае, че тя четеше любовни романи през обедната си почивка. Тя му се извиняваше всеки път, когато се обадеше, но продължаваше да го свързва с гласовата поща на шефа си. Хуан предложи на Северънс награда за връщането на Макс и когато това не предизвика реакция, започна да заплашва. Последното обаждане предупреди Северънс, че ако Макс не бъде освободен, Кабрило ще се заеме със семейството на лидера.

Заплахата беше нереална благодарение на Лангстън Овърхолт, но Северънс не знаеше това. Изглежда обаче не му пукаше.

— Какво има? — попита Кабрило.

— Кевин тъкмо приключи с Дона Скай. Тя не знае нищо.

— Сигурен ли е?

— Говорили цял час. Тя е просто актриса, привлечена в откачена секта. Прекалено известна е, за да бъде пряко замесена в нещо нередно. А и според клюкарските вестници Дона ще бъде зета със снимането на новия си филм поне през следващите четири месеца. Последното ѝ гадже е на турне в Австралия с групата си, която според Мърфи е гола вода.

— Значи аз вероятно ще ги харесам — отбеляза Хуан, докато обмисляше информацията. — Ако Гил Мартел не е казал името ѝ по време на разговора си със Северънс, значи трябва да е ставало дума за нещо друго. Би ли помолила Хали да провери записа още веднъж?

— Той подивя, когато му казах, че може да е сгрешил, и сам предложи да изслуша всичко отново.

— Кажу ми, че ще получи допълнителна порция грог. Нещо друго?

— Еди се върна от Рим. Подслушваме яхтата на търговеца на оръжие, но засега няма нищо интересно.

Кабрило бе забравил напълно за мисията им.

— Добре. Дръж ме в течение. Ние с Линк сме на около три часа път от имението на „Отговорните“ във Филипините. Ще се чуем пак.

— Разбрано, председателю. Късмет.

Хуан затвори телефона.

— Цялата история с Дона Скай е безполезна? — попита Линк.

Облечен в черно, той приличаше на огромна сянка, седнала до Кабрило.

— Да. Не знае нищо.

— Е, бездруго не хранехме големи надежди. Жена като нея не може да изведе кучето си на разходка, без папараците да я последват.

— Линда каза същото — отвърна Хуан мрачно. — Трябваше да осъзная това.

— Ловим се за сламки от самото начало. Няма нужда да побесняваш сега. Ще видим накъде ще ни отведе разузнаването. Задънена улица или не, трябва да проверим всичко.

— Знам — съгласи се Хуан. — Просто...

— ... този път става дума за задника на Макс — довърши Линк вместо него. — И се тревожиш.

Кабрило се насили да се усмихне.

— Меко казано.

— Слушай, човече, това е най-добрата ни следа засега. Тук е имало четиристотин „Отговорни“. Сега всичките са мъртви най-вероятно за да не разкажат какво са правили на острова. Ще открием онова, което ни е нужно, и ще си върнем Макс и сина му.

Хуан беше благодарен за думите му, но не се почувства по-добре. Това щеше да стане само след като Макс се върнеше на борда на „Орегон“, а Том Северънс и Зелимиър Ковач бѣдеха заковани към вратата на външен клозет.

Фериботът влезе в пристанището и се удари в дървения кей. След десет минути Линк запали двигателя на джипа и потегли по кея. Двамата с Хуан отвориха прозорците си бързо, за да разкарат вонята на прасета, просмукала се в джипа.

— Дотук добре — каза Хуан, като сложи крак на таблото.

Нави крачолата си, свали изкуствения си крак, развърза войнишката си обувка и я свали заедно с чорапа. В петата на крака имаше малка дупчица. Той вкара малка отвертка в нея и я завъртя

обратно на часовниковата стрелка. Вграденият в протезата механизъм отваряше прасеца, в който бяха прибрали два пистолета „Кел-Тек“.

Въпреки малкия си размер „Кел-Тек“ стреляше с триста и осемдесет калиброви куршуми. За тази мисия оръжейникът на „Орегон“ бе напълнил куршумите с живак. Когато куршумът се удареше в месо, живакът избухваше и раздираше тъканите наоколо. Удар в средата на тялото бе смъртоносен и дори леко докосване в рамото или бедрото можеше да откъсне крайник. Кабрило подаде единия пистолет на Линк и пъкна другия в колана на панталона си.

В протезата се криеха и малък блок пластични експлозиви и два детонатора, нагласени на пет минути. През годините Хуан беше открил, че когато металните детектори по летищата започнеха да пицят над протезата му и той навиеше крачол, за да покаже крака си, го пускаха да мине, като му се усмихваха със съжаление. Макар досега да не се бяха натъквали на издирващи бомби кучета, той беше готов и за подобен случай. Носеше малко шишенце с нитроглицеринови таблетки с обяснението, че сърцето му не е добре.

Пътят, който излизаше от града и водеше към хълмовете, не бе виждал нов асфалт от десетилетия. „Отговорните“ бяха пребивавали на отсрещния край на острова. Хуан и Кабрило взеха разстоянието за около час. Слънцето се издигна над хоризонта и разкри дъждовната гора и джунглата, които ограждаха пътя като изумруден тунел. Малкото селца, които подминаха, се състояха от няколко покрити със слама колиби и тенекиени бараки. С изключение на японската окупация през Втората световна война животът на острова не се бе променил от хиляда години.

Когато стигнаха на седем километра от целта си, Линк отби от пътя в гъст храсталак, където скриха джипа. Нямаха представа дали „Отговорните“ бяха оставили пазачи в имението и не искаха да рискуват напразно. Дватама с Кабрило отделиха няколко минути, за да довършат камуфлажа на джипа и да заличат следите от гумите. Макар да знаеха къде е скрит, не можеха да го видят от пътя. Хуан направи купчинка от малки камъчета, за да отбележи местоположението му.

Метнаха на гърба си пълните с оборудване раници и тръгнаха през джунглата. Слънцето изчезна, заменено от зеленикав блясък, който едва проникваше през гъстите корони на високите дървета.

Цветът напомни на Кабрило за лунния басейн на „Орегон“ нощем, когато бяха включени светлините под корпуса.

Въпреки размера си Линк се движеше из джунглата с лекотата на пантера. Намираше и най-малките пролуки в гъстата зеленина, а краката му едва докосваха земята. Беше толкова тих и почти невидим, че жуженето на насекомите и крясъците на птиците не спряха за миг.

Кабрило вървеше зад него и непрестанно поглеждаше назад, за да провери дали ги следят. Въздухът беше толкова влажен, че дробовете му сякаш се пълнеха с течност при всеки дъх. По гърба му течеше пот, която се просмукваше и в лентата на бейзболното му кепе.

След два часа безмълвна разходка из джунглата Линк вдигна юмрук и се просна на земята. Кабрило го последва и запълзя до едрият тюлен. Намираха се в края на гората. Пред тях имаше открито поле, което се простираше на половин километър и се спускаше към морето по почти вертикален наклон сред ерозирали скали.

Слънцето беше зад тях и Кабрило не се притесняваше от отражения от бинокъла, докато оглеждаше околността. „Отговорните“ бяха построили метална сграда близо до скалите. Беше голяма като склад, с леко наклонен покрив, пригоден за дъждовния сезон. Прозрачни панели в покрива пускаха вътре разсеяна слънчева светлина. Нямаше прозорци. Стените бяха метални, боядисани с червена антикорозионна боя. Единствената врата на склада се отваряше към паркинга, който бе достатъчно голям за над петдесет коли. На около тридесет метра от склада имаше четири реда правоъгълни бетонни плочи. Кабрило преброи четиридесет празни плочи на ред.

Линк го потупа по рамото. Нарисува правоъгълник в пръстта и посочи склада. После рисува втори правоъгълник и посочи бетонните плочи. Кабрило схвана идеята му. После Линк рисува голям квадрат около цялото имение и посочи към откритото пространство.

Хуан заглежда района през бинокъла и забеляза лека промяна в тревата, която вървеше в права линия, а после завиваше рязко на деветдесет градуса. Погледна Линк. Ветеранът от флотата постави ръба на ръката си на начертаната линия, показвайки, че според него навремето около полето е имало ограда. После повдигна крайчеца на очите си с пръсти.

Кабрило кимна в съгласие. Навремето това вероятно е било японски пленнически лагер. Оградата бе свалена преди години, а от килиите бяха останали само бетонните плочи. Той се зачуди дали „Отговорните“ бяха избрали мястото, защото вече е имало основа за сградата им.

Двамата наблюдаваха постройката още два часа, като си подаваха бинокъла, докато очите им започнеха да се изморяват. Нищо не се раздвижи с изключение на лекия ветрец, който разлюля високата до колене трева. Внезапно Хуан се надигна и изруга.

— Това е. Къщата е празна.

Гласът му прозвуча неестествено силен след дългите часове мълчание.

— Как можеш да си толкова сигурен? — прошепна Линк.

— Слушай — каза Хуан с тон, който издаваше, че е ядосан на самия себе си.

Линк наклони глава.

— Нищо освен океана, който се удря в основата на скалите.

— Точно така. Виждаш ли празните скоби на покрива? Тук трябва да е около тридесет и пет градуса, което означава, че в сградата е над четиридесет и пет. Навремето тези скоби са придържали огромни климатици. Свалили са ги, когато са напуснали имението. Освен ако сградата не е наполовина пълна с вода, пазачите не биха издържали в нея и час, да не говорим за седмиците, откак мястото е било напуснато.

Кабрило протегна ръка и помогна на Линк да се изправи. Макар да вярваха в логиката на разсъжденията му, приближиха предпазливо сградата. Металът бе достатъчно горещ, за да изгори пръстите на Хуан.

Извадиха пистолетите си и пристъпиха към вратата. Хуан остави раницата си на земята и извади гумена тръбичка. Уви я около топката на вратата, подаде единия край на Линк, а той задържа другия. Застанаха от двете страни на вратата и дръпнаха тръбичката. Вратата се отвори. Ако бяха заредили експлозивни зад нея, номерът на Кабрило щеше да ги задържи във от обсега на взрива.

— Дори не е заключено — отбеляза Линк.

Хуан надникна вътре.

— Няма причина да е заключено. Погледни.

През стъклените панели на тавана нахлуваше достатъчно светлина, за да видят, че огромното помещение бе абсолютно празно.

Ако вратата му не беше толкова малка, Хуан щеше да си помисли, че това е било хангар за самолети. Подът бе боядисан в сиво и беше безукорно чист. Когато влязоха вътре, усетиха лека миризма на белина.

— Май чистачките са ни изпреварили, а? — пошегува се Линк.

Кабрило замълча. Знаеше, че няма да намерят нищо срещу Северънс, което да им послужи като коз за връщането на Макс. „Отговорните“ бяха премахнали всички следи от това, което бе ставало в сградата. Климатичите бяха изчезнали, както и електрическата инсталация и водопроводът.

— Загуба на шибано време — изсумтя той отвратено.

Линк се наведе и се вгледа в пода.

— Бетонът е доста стар — каза той, като се надигна. — Предполагам, че е бил излят от японците, когато са построили лагера.

— Защо, по дяволите, са имали нужда от толкова голяма постройка? — зачуди се Хуан. — Теренът е прекалено хълмист за самолетна писта, така че не е хангар.

— Не знам. Някакъв склад.

— Фабрика — каза Хуан. — Обзалагам се, че са използвали пленниците си за робски труд. Знаем, че са го правили по всички земи, които са окупирали.

Линк докосна с пръст носа си.

— Обзалагам се, че си прав.

Хуан извади сателитния телефон, звънна на „Орегон“ и помоли дежурния да го свърже с Ерик Стоун, тъй като знаеше, че Хали се труди по записа.

— Какво става, шефе? — попита Ерик, когато вдигна телефона в каютата си.

— Направи ми една услуга. Провери японската окупация на остров Бохол във Филипините. Интересува ме дали са имали затвор или фабрики тук.

— Сега ли?

— Можеш да планираш атаката си върху честта на Джани Дал по-късно.

— Добре. Чакай една секунда.

Връзката беше толкова ясна, че чува как Ерик затрака енергично по клавишите на компютъра.

— Открих нещо. Имало е затвор за местни престъпници, отворен през март 1943 година. Закрили го в деня, когато Макартър^[1] се върнал, дванадесети октомври 1944 година. За затвора отговаряло поделение, наречено 731. Искаш ли да го проверя?

— Не — отговори Хуан.

В сградата беше четиридесет и пет градуса. Хуан потръпна, когато кръвта му внезапно застина.

— Знам какво е било.

Той затвори телефона.

— Мястото е било фабрика за смърт — каза Хуан на Линк. — Ръководено от поделение 731.

— Никога не съм чувал за тях.

— Не съм изненадан. За разлика от немците, които се извиниха за геноцида, японското правителство никога не призна военните си престъпления, особено тези на поделение 731.

— Какво са правили?

— По време на окупацията в Китай построили безброй фабрики и лаборатории, където се трудили над биологичните оръжия на Япония. Смята се, че поделение 731 и други като него са избили повече хора отколкото концлагерите на Хитлер. Експериментирали върху затворници, като ги подлагали на всеки познат на човечеството вирус. Предизвикали зарази от чума, тиф и антракс в няколко китайски града. Понякога използвали самолети, които обсипвали терена със заразени въшки. Любим номер бил да заразят питейната вода в града.

— И са се измъкнали безнаказано?

— Да. Друго тяхно занимание било да определят въздействието на оръжия и експлозиви върху човешкото тяло. Прострелвали, взривявали или изгаряли стотици жертви наведнъж. Гарантирам ти, че поделение 731 е изпробвало всяко възможно мъчение, за което успееш да се сетиш. Спомням си един експеримент, при който обесили затворници с главата надолу, за да проверят колко време ще им е нужно да умрат.

Линк пребледня под абаносовата си кожа.

— И това място е било една от лабораториите им? — попита той, като се огледа наоколо.

Хуан кимна.

— А местните филипински затворници са били опитните им плъхове.

— Мислиш ли това, което аз си мисля?

— Северънс е избрал мястото по определена причина?

— Използването на отрова на борда на „Златна зора“, след като хората му са работили в стара фабрика за биологични оръжия, не е съвпадение. Просто подхвърлям идея, но възможно ли е всички те да са се заразили от нещо, останало от японците?

— Нямахте да убие екипажа по същото време — отвърна Кабрило. — Помислих си за това веднага след като Ерик спомена поделение 731. Но не, трябва да е било нещо, което те са създали тук.

— Смяташ ли, че е разумно да се мотаем наоколо без защитни костюми и скафандри?

— Няма проблеми — уверено отговори Хуан.

— Човече, бих се зарадвал на хирургична маска и чифт гумени ръкавици — промърмори Линк.

— Изпробвай йога техниките на Линда и дишай през очите.

Двамата мъже светнаха фенерите си и огледаха всеки сантиметър от сградата. На пода нямахте дори опаковка от дъвка.

— Няма нищо — призна Хуан.

— Не бързай толкова.

Линк заглежда задната стена на склада. Почука по една от стоманените подпорни греди. После сложи ръка на металната обшивка. Беше гореща, но не нажежена. Само по себе си това не доказваше нищо, тъй като слънцето може би не огряваше пряко мястото, но все пак бе окуражителен знак.

— Какво откри? — попита Хуан.

— Просто идея. Ела тук.

Той се завъртя и тръгна към вратата, като броеше крачките си.

— Деветдесет и осем, деветдесет и девет, сто — каза Линк, когато стигна до отсрещната стена. — Тридесет сантиметра на крачка, значи дотук сградата е дълга тридесет метра.

— Чудесно — изсумтя Хуан без ентусиазъм.

— Ела с мен, Тома Неверни — каза Линк и го изведе навън.

Тръгна покрай външната стена, като отново броеше всяка крачка.

— Деветдесет и осем, деветдесет и девет, сто, сто и една.

— Ти нарочно си скъси крачката — каза Хуан.

— Докосни стената — отвърна Линк, знаейки какво щеше да открие председателят.

Хуан бързо отдръпна пръстите си. Металът бе изгарящо горещ. Той погледна въпросително.

— Колоните, които видяхме от другата страна на стената, не са подпорни. Металът е прекалено тънък.

— Сигурен ли си?

— Обучението на тюлените, приятелю. Учат ни как се строят сградите, за да знаем как да ги взривим. Това тук е фалшива стена, а зад нея има метър празнина.

— За какво, по дяволите?

— Хайде да разберем.

Върнаха се в горещия склад. Линк извади сгъваем нож от раницата си. Забучи острието в металната обшивка, като проряза тънката стомана сякаш бе хартия. Направи огромна цепнатина до пода. После започна да реже енергично, а Хуан настръхна от противния звук.

— „Емерсън 7“ — каза Линк, като вдигна гордо ножа, по чието острие нямаше и следа. — Прочетох за него преди няколко години и не повярвах на рекламата. Но сега вярвам.

Той скрита съдрания метал и влезе в тайната стаичка. Лъчът на фенера му разкри...

— Нищо. Празно е. Също като останалата част от проклетото място — каза Линк разочаровано.

— Мамка му.

Тръгнаха заедно из тясното помещение, като внимателно оглеждаха всеки сантиметър. Жегата беше непоносима.

Внезапно нещо привлече вниманието на Линк. Той се наведе и леко прокара пръсти по боядисания цимент. Ухили се широко и вдигна очи към Кабрило.

— Какво откри?

— Този цимент е нов. Не целият под, а само тази част.

Хуан също го забеляза. Част от пода, дълга около три метра и широка колкото тайната стаичка, беше много по-гладка и не изглеждаше толкова вехта.

— Какво мислиш? — попита Хуан.

— Идеално място за стълбище към мазето. Размерът е подходящ.

— Хайде да проверим.

Хуан зарови из раницата и извади пластичния експлозив. Насочи взрива надолу и вкара детонатора. Погледна бързо Линк, за да се увери, че е готов, и активира детонатора.

Излетяха от тайното помещение и спринтираха към вратата на склада. Линк я отвори широко и изминаха около петдесет метра навън, преди да се обърнат назад.

Експлозията беше приглушен трясък, който разби прозорците на покрива и изпълни склада с гъст циментов прах.

Докато чакаха праха да се слегне, Хуан изпита смътно предчувствие, от което гърбът му настръхна. Завъртя се и внимателно огледа джунглата. Блясъкът на светлина върху отразителна повърхност бе единственото предупреждение, от което се нуждаеше. Бутна Линк настрани и се метна на земята в мига, когато куршуми от различни пушки изсвистяха във въздуха над мястото, където бяха преди част от секундата. Добре прикритите стрелци смениха на автоматичен откос и обсипаха паркинга, където смятаха, че са Линк и Кабрило.

Двамата мъже бяха безнадеждно изложени на куршумите и ако не намереха бързо прикритие, щяха да умрат през следващите няколко секунди. Втурнаха се обратно в склада.

Хуан стигна първи до мястото на взрива. Бетонът бе разбит, а в средата на пода имаше голям кратер, който миришеше на експлозив. Но количеството С-4, който бяха заложили, очевидно бе малко. Плочата бе прекалено дебела. Кабрило насочи лъча на фенера си над кратера и не видя нито едно място, където да са направили пълен пробив. Поражението го накара да се намръщи.

В металната стена на сградата се появиха дупки от куршуми. Хуан се завъртя, без дори да осъзнае, че вече бе извадил пистолета си. Стрелците стояха от двете страни на вратата. Той изстреля три куршума, но нито един от мъжете не помръдна.

Линк скочи покрай него и се приземи в центъра на кратера. Когато краката му се удариха в бетона, под него се отвори огромна дупка и той изчезна в земята. Теглото му се оказа достатъчно тежко да разбие плочата. Хуан се метна в тъмната дупка и усети, че ветрецът, който духаше от дълбочината, носеше студената миризма на смърт.

[1] Генерал Макартър — командващ американските войски в региона по време на Втората световна война; през 1945 г. приема на

борда на „Мисури“ капитулацията на Япония. — Б.ред. [↑](#)

24.

Юмрукът потъна дълбоко в корема на Макс и го накара да се свие, доколкото възетата, които го държаха към стола, му позволяваха. Зелимир Ковач не бе използвал и половината от великанската си сила, а Хенли имаше чувството, че вътрешностите му са се втечнили. Той изстена от болката, от смазаната му уста излетя струя кръв.

Беше четвъртият пореден удар и не го очакваше. На очите му имаше превръзка и той можеше да разчита само на ритъма на мъчителя си, за да предвиди удара, а досега Ковач не бе установил определен ритъм. Ударите му бяха случайни и силни. Нанасяше ги от десет минути, но още не бе задал и един въпрос.

Лепенката върху очите на Макс внезапно бе откъсната заедно с част от дебелиите му вежди. Стори му се, че заливат лицето му с киселина и не можа да удържи крясъка си.

Огледа се, като примигна през сълзи. Стаята беше гола и стерилна, с бели каменни стени и бетонен под. В краката на Макс имаше зловец канал и маркуч, вързан към чешмата до металната врата. Тя беше отворена и навън се виждаха същите каменни стени и грозна бяла боя.

Ковач стоеше над Макс, облечен в панталон и фланелка без ръкави. Потта на сърбина и кръвта на Макс бяха направили лекета по памучната тениска. Двама пазачи в гащеризони стояха облежнати на стената с каменни физиономии. Ковач протегна ръка към единия и мъжът му подаде купчина листа.

— Според сина ти — започна Ковач — името ти е Макс Хенли. Работиш на търговски кораб като инженер. Вярно ли е?

— Върви по дяволите — отвърна Макс с тих, заплашителен тон.

Ковач стисна нервния възел на тила на Макс, изпращайки дива болка до всяка част от тялото му. Засили напрежението, докато инженерът задиша тежко.

— Вярна ли е информацията? — настоя сърбинът.

— Да, по дяволите — изръмжа Макс през зъби.

Ковач пусна тила му и заби юмрук в челюстта му.

— Това е заради лъжата. Имаше вграден в крака предавател. Това не е типично за корабните инженери.

— Компанията, което наех, за да си върна Кайл — промърмори Макс, като му се искаше да може да разтърка изтръпналото си лице. — Те го имплантираха. Част от мерките за безопасност.

Ковач го фрасна отново в лицето.

— Добър опит, но белегът е поне на шест месеца. Не беше лъжа. Хъксли бе имплантирала новия чип преди седем месеца.

— Не е. Кълна се — излъга Макс. — Просто заздравявам бързо, но грозно. Виж ми ръцете.

Сърбинът сведе поглед надолу. Ръцете на Хенли бяха покрити с плетеница от стари белези. Това не означаваше нищо за Ковач. Той се наведе към Макс и почти залепи лице в неговото.

— Причинил съм повече белези от хирург през живота си и знам как заздравяват хората. Този е поне на шест месеца. Кажи ми кой си и защо имаш вграден предавател.

Отговорът на Макс бе да фрасне с темето на оплешивяващата си глава носа на Ковач. Въжетата, с които бе стегнат, му попречиха да счупи костта, но поне изпита задоволство от шурналата кръв.

Сърбинът го изгледа с дива животинска ярост. Макс си знаеше, че ударът ще му донесе най-зловещия побой в живота му, но сега си помисли дали не е прекалил.

Юмруците на сърбина заработиха ожесточено. Удряше жертвата си безразборно и свирепо, с инстинкта на първобитен. Макс понесе удари върху лицето, гърдите, корема, рамената и слабините. Крошетата бяха нанесени с такава скорост, че се запита дали не го удряше и друг човек, но когато очите му се подбелиха, осъзна, че е само Ковач.

Минаха цели две минути след като Макс се отпусна в безсъзнание на стола си, преди един от пазачите най-послед да пристъпи напред и да удържи сърбина. Ковач прикова побеснелите си очи в пазача, който бързо отстъпи назад, но разсейването охлади гнева му.

Погледна презрително припадналия Хенли. Хвана китките му и ги изви назад, докато костите изпукаха и капчици от потеклата кръв се смеси с локвата на пода. Повдигна десния клепач на Макс, но видя само бялата очна ябълка. После се завъртя към пазачите.

— Проверете го след два-три часа. Ако не проговори следващия път, ще доведем сина му от Коринт и ще видим колко време ще издържи да гледа как пребиваме детето му, преди да ни каже онова, което искаме да знаем.

Той излезе навън. Двамата пазачи изчакаха няколко секунди и го последваха, затваряйки тежката врата зад себе си. Не погледнаха назад, нито усетиха движение в стаята, тъй като това бе последното, което очакваха.

Наблюдавайки ги през полузатворените си очи, Макс се задвижи в мига, когато му обърнаха гръб. По време на ужасния побой бе мърдал непрестанно напред-назад на стола, за да разхлаби въжетата. Яростта бе попречила на Ковач да види това, а пазачите бяха решили, че гърчовете му са реакция на ударите. Но действията на Макс бяха хладнокръвни и целенасочени.

Той се наведе и грабна един от листовете, които Ковач бе метнал настрана, когато го удари в носа. Хвърли се към вратата енергично заедно със стола. Имаше само един шанс, защото дори и да оживееше след поредния побой, щеше да им каже всичко, което искаха, за да защити сина си.

Прицели се идеално. Листът се плъзна между вратата и касата миг преди ключалката да щракне и да попречи на болта да пасне на мястото си.

Макс се отпусна обратно на стола. Да, това наистина бе най-зловещият побой в живота му. Дори по-жесток от онези във виетнамския затвор. Опипа с език устата си и усети, че два от зъбите му са разклатени. Чудо бе, че носът му не бе счупен, а сърцето му не бе спряло.

Мястото, откъдето бяха изтръгнали преподавателя, почти не го болеше в сравнение с останалите части на тялото. Гърдите му бяха зверски насинени и само можеше да си представи щетите по лицето си. Е, и преди побоя не бях особено красив, помисли си той небрежно, а сухата му усмивка докара прясна кръв от раните по устата му.

Макс си разреши десет минути, за да се съвземе. Ако се отпуснеше за по-дълго, щеше да се схване. В болката имаше и лъч надежда — поне не бяха довели Кайл в този ад. Беше обратно в Гърция. Макар и в ръцете на „Отговорните“, бе в сравнителна безопасност. Тази мисъл повдигна духа му.

По негова преценка бяха изминали шест минути, когато започна да се труди върху разхлабените въжета. Освободи китките си и задърпа въжетата около гърдите си. Най-после успя да освободи и краката си и да се изправи. Стисна облегалката на стола, за да не припадне.

— Не се чувствам много добре — промърмори той и зачака зрението му да се проясни.

Отвори тежката врата колкото се можеше по-тихо. Коридорът бе празен. Осветлението, монтирано на бетонния таван, хвърляше ярка светлина, примесена с дълбоки сенки, и придаваше на стените мизерен вид, макар очевидно да бяха нови.

Макс смачка листа и го натъпка в ключалката, за да не позволи на вратата да се затвори, после тръгна по коридора, като внимаваше да не остави кървави следи зад себе си.

На първия кръстопът чу приглушени гласове вляво, затова зави надясно. Поглеждаше назад всяка секунда. Подмина няколко врати без табелки. Притисна ухо към студения им метал, но не чу нищо и продължи напред.

Влажният въздух и липсата на прозорци го накараха да си помисли, че се намираше в подземие. Нямахше доказателство, но не се съмняваше в преценката си.

Завъртя се още два пъти в едноцветния лабиринт и стигна до друга врата. Чу бръмчене на машини вътре. Завъртя бравата и вратата се отвори. Надникна вътре, не видя светлина и предположи, че помещението е празно. Вмъкна се вътре бързо и затвори вратата зад гърба си. Опипа стената и намери ключа за осветлението.

Разкри се огромно пространство под нивото на пода, където стоеше. Намираше се в контролното помещение над електроцентралата. Зад дебело изолирано стъкло се виждаха четири огромни реактивни двигателя, завинтени с болтове към пода и хранвани от тръби за гориво. Само една от турбините бе в действие, но стаята жужеше от електрическият ток.

Или мястото е огромно и подслонява две хиляди души, помисли си Макс, като хвърли експертен поглед наоколо, или употребяват електричеството за нещо друго. Запомни това несъответствие и тръгна към вратата.

Върна се обратно в коридора. Наоколо нямаше видими камери, нито патрулиращи пазачи. Макс реши, че Ковач сигурно се чувстваше

в пълна безопасност тук. Запомни и този факт и продължи да търси изход от лабиринта.

Най-после стигна до врата с надпис „Стълбище“, но, когато я отвори, видя, че стълбите водеха само надолу.

— Заслужава си риска — промърмори той и заслиза надолу.

Стълбите го отведоха четири етажа по-надолу и Макс се озова на слабо осветена площадка. Единствената врата водеше към още по-тъмен тунел, който вървеше перпендикулярно на стълбището. За разлика от другите райони, които Макс бе огледал, идеално кръглият тунел беше от грубо издялан камък и достатъчно висок, за да може да стои прав. Видя, че някаква машина бе оставила груби следи върху тъмния камък. Нямаше светлини, така че не можеше да определи колко е дълъг тунелът и за какво служи. Единствените насочващи следи бяха дебелите медни жици, окачени по тавана в керамични изолатори. Сигурно имаше стотина, всяка разположена грижливо. Инженер по образование, лесно се досети, че жиците можеха да поемат с лекота електричеството от генераторите, които бе видял горе.

— Какво би трябвало да правиш, хубавице? — зачуди се той на глас.

Разбира се, не получи отговор.

Поклеба се дали да проследите жиците с надеждата, че водеха към изход, но неподвижният въздух го накара да си помисли, че в тунела нямаше изход. Освен това не бе забравил, че е на двайсет метра под земята, може би дори повече.

Тръгна обратно към стълбището. Тялото му протестираше на всяко стъпало. Дишането му се затрудни и му се стори, че бяха стегнали менгеме около сърцето му. Дори ако ребрата му не бяха счупени, със сигурност поне две-три бяха напукани. Дишаше тежко, когато стигна до горната площадка и залепи ухо до вратата. Чу приглушени гласове. Стори му се, че единият каза:

— Скай е след два дни, така че ще имаме нужда...

Изчака няколко секунди, преди да отвори вратата. Коридорът беше пуст. Не се чуваше дори ехото от стъпките на пазачите.

Макс поднови търсенето на изход. Намираше се на половината на дълъг коридор, когато чу приближаването на хора. Движенията им бяха бързи и уверени. Макс си помисли, че може да са Ковач и хората му, тръгнали към килията, за да го обработят още веднъж, макар да бе

минал само половин час, откак го оставиха. Знаеше, че не можеше да се затича, дори да иска, затова нямаше друг избор освен да се вмъкне през една от металните врати в коридора.

Задържа вратата леко открената и се притисна към нея, когато стъпките се приближиха. След като го подминаха, Макс погледна през рамо към тъмната стая. На мъждивата светлина от малка крушка видя шест легла, подредени в редици. На тях спяха шест души. Един от тях сигурно имаше неспокоен сън, защото внезапно изсумтя, надигна се и се вторачи късогледо в мрака.

— Стив? — извика той тихо.

— Да — бързо отговори Макс. — Заспивай.

Младият мъж се отпусна обратно на леглото и обърна гръб на Макс. Задиша равномерно след секунда.

Хенли не можеше да каже същото за собственото си дишане. Имаше чувството, че сърцето му щеше да изскочи от гръдния кош всеки момент. Изчака още няколко секунди, после се измъкна от спалното помещение.

Обикаля сградата почти час, преди да намери стълбище, което водеше нагоре, потвърждавайки подозренията му, че бе в някаква подземна база. Прецени, че сградата бе поне десет хиляди квадратни метра. Що се отнася до предназначението ѝ, можеше само да гадае.

Той изкачи още два етажа и стигна до поредната врата. Залепи ухо до метала и зачака. Чу някакви звуци, но не можа да ги идентифицира. Откренна вратата леко и надникна през процепа. Видя част от нещо, което приличаше на гараж. Металният покрив се издигаше на около седем метра височина. Рампа водеше към две гаражни врати с промишлени размери. Вградени в скалата до тях имаше врати от закалена стомана, които изглеждаха непревземаеми с нещо по-малко от ядрена бомба. Макс чу звук от радио. Песента му звучеше като побеснели котки, които се биеха в чувал. Приличаше на онези, които слушаше Марк Мърфи.

Не видя никого, затова бързо влезе и се скри под работна маса, отрупана с мърляви инструменти. Тъкмо когато вратата се затвори, той осъзна ужасено, че електронната ключалка се активираше с код, както и с отпечатък от ръка. Нямаше начин да се върне в килията си и се надяваше, че ще успее да се измъкне от други мъчения.

Гаражът бе слабо осветен, но в далечната му част, където двама монтьори се трудеха върху пикап, светеше лампа. Очевидно мъжете подменяха радиатора и заваряваха нещо в предната част на пикапа. Видя синия блясък на ацетиленова горелка и усети миризмата на горещ метал. В гаража бяха паркирани и други коли. Макс видя два големи камиона и няколко джипа като онзи, с който Хуан бе избягал от имението на „Отговорните“ в Гърция.

Хенли знаеше, че времето му изтича. Искаше му се Кабрило да бе с него сега. Хуан притежаваше невероятната способност да изготви и изпълни план и в най-тежките положения. Макс, от друга страна, бе бавен и методичен и атакуваше проблемите с груба сила и решителност.

Скоро Ковач щеше да се върне в килията и Хенли трябваше да избяга колкото се може по-далеч от това място. Придвижвайки се предпазливо, той осъзна, че гаражните врати бяха единственият изход. Сигурен беше, че радиото нямаше да заглуши отварянето им. Но нямаше друг избор. Груба сила, помисли си той.

Гаечният ключ, който грабна, бе дълъг поне четиридесет сантиметра и тежеше пет килограма. Размаха го в ръка и си припомни първото си сбиване. Беше тийнейджър. Откачен наркоман, въоръжен с нож, се опита да обере бензиностанцията на чичо му. Макс изби осем от зъбите на крадеца с гаечен ключ като този, който държеше сега.

Той пристъпи напред внимателно, като се криеше, където можеше. Напредваше бавно, тъй като периферното зрение е пригодно към улавянето на движения. Звучите му бяха заглушени от радиото.

Един от монтьорите бе скрил лицето си зад маска за заваряване, затова Макс се съсредоточи върху втория, висок, слаб мъж на около тридесет години, с гъста брада и мазна коса, вързана на опашка. Той беше наведен над двигателя, заровил ръце в купчини маркучи. Не усети присъствието на Макс зад гърба си. Хенли го халоса с отлично премерен удар.

Монтьорът падна като посечен. Цицината на главата му щеше да мине след няколко седмици.

Макс се завъртя. Заварчикът беше доловил движението и тъкмо се изправяше и се канеше да свали маската си, когато Хенли пристъпи напред и завъртя гаечния ключ. Инструментът се удари в пластмасовия

щит. Ударът метна мъжа в близката кутия за инструменти. Горелката падна в краката на Макс и синият пламък го накара да отскочи назад.

Трети монтьор, който бе стоял в задната част на пикапа, внезапно се появи отпред, привлечен от суматохата. Вторачи се в припадналия заварчик, после се завъртя към Макс.

Хенли го загледа внимателно. Видя как объркването му се замени с гняв, но преди мъжът да реагира, Макс вдигна горелката и я метна по него. Монтьорът инстинктивно протегна ръце към нея и я хвана.

На три хиляди градуса пламъкът се нуждаеше само от кратък контакт, за да овъгли плътта. Монтьорът хвана горелката, както бе насочена право към гърдите му. В гащеризона му се отвори димяща дупка, а кожата и мускулите изцвъртяха и разкриха ребрата му, които почерняха още преди зловещият шок да го накара да пусне горелката.

Изражението му не се промени в секундите, преди да осъзнае, че сърцето му бе спряло да бие. Той се отпусна бавно на бетонния под. Макс усети, че му се доповръща от миризмата. Не бе искал да убива монтьора, но нямаше избор. Трябваше да спаси сина си, а този човек, за съжаление, стоеше на пътя му.

Един от работниците бе горе-долу с неговите размери, затова той съблече гащеризона му и го нахлузи върху дрехите си. Взе кубинките на третия монтьор, защото останалите бяха безнадеждно малки. Направи го, без да вдига поглед от краката му.

Въоръжен с ножица за метал, пристъпи към двата камиона, отвори капациите им и преряза жиците вътре. Насочи се към моторите и видя машина за кафе на една от работните маси. Грабна пакета със захар и вместо да си губи времето с електрониката на кавазакитата, изсипа захарта в резервоарите им. Моторите нямаше да изминат повече от половин километър, а почистването на резервоарите и цилиндрите им щеше да отнеме часове.

Минута по-късно той яхна единствения изправен мотор и натисна бутона, който отваряше вратата на гаража. Беше нощ. Вятър и дъжд нахлуха през отвора. Макс не можеше и да мечтае за по-добри условия. Нямаше смисъл да затваря вратата. Ковач щеше да види, че е избягал и да разбере как го е направил. Присви очи срещу дъжда и изфуча в тъмнината.

25.

Ковач бе дал точни заповеди на петимата мъже, оставени да наблюдават бившата лаборатория на „Отговорните“ във Филипините. Не трябваше да закачат хора, оглеждащи сградата, освен ако не станеше ясно, че ще проникнат в подземната ѝ част. През седмиците, в които наблюдаваха мястото, само двама филипинци на вехт мотоциклет проявиха интерес към него. Останаха там едва няколко минути, като оглеждаха постройката, за да видят дали можеха да отмъкнат нещо от нея. Когато осъзнаха, че всичко бе взето, се метнаха на мотора и изчезнаха.

Начинът, по който двамата мъже днес се приближиха към сградата, накара пазачите да застанат нащрек, а когато взривът отекна в полето, знаеха, че предпазливостта им е била възнаградена.

Хуан се срина сред разбития от Линк цимент и се приземи солидно на краката си на площадка на стълбище. Нищо не се виждаше в гъстия прах и Кабрило се втурна сляпо надолу по стълбите с надеждата, че Линк не е пътя му. Парче цимент с размера на главата му го удари по рамото и той изгуби равновесие. Търколи се по няколкото последни стъпала и се просна замаян на площадката. Силна ръка сграбчи ризата му и го вкара в малко антре, за да го предпази от лавината падащи камъни.

— Благодаря — каза Хуан, когато Линк му помогна да се изправи.

Лицата и дрехите на двамата мъже бяха посивели от праха. Дървеното скеле, което поддържаше бетонната плоча, се предаде напълно и тонове цимент и разбито дърво паднаха на стълбището и запълниха входа към антрето с боклуци. Тъмнината беше непрогледна.

Линк извади фенерче от раницата си. Лъчът беше ярък, но разкри само облаци прах.

— Напомня ли ти за нещо? — ухили се Линк мрачно.

— Също като в Цюрих, откъдето измъкнахме онзи banker преди известно време — отговори Хуан и се закашля.

— Какво мислиш за комитета по посрещането?

— Чувствам се като идиот, задето си мислех, че ще е толкова лесно.

— Амин, братко.

Линк насочи лъча към запушената врата. Някои от циментовите блокове сигурно тежаха по половин тон или повече.

— Ще са ни нужни няколко часа, за да изкопаем проход.

— Веднага щом отворим и малка дупка, ще ни застрелят — отвърна Хуан, като пъкна пистолета в колана на панталона си. — Имат повече муниции от нас, а вероятно са и доста повече на брой. Не ми се иска да попаднем в засада.

— Да ги изчакаме да си тръгнат?

— Няма да стане. Имаме няколко протеинови закуски и манерка с вода. А те могат да висят тук безкрайно.

Хуан затърси сателитния си телефон.

— Тогава да извикаме на помощ кавалерията. Еди може да изпрати отряд тук за по-малко от четиридесет и осем часа.

— Нямам сигнал — каза Кабрило и изключи телефона, за да запази батерията.

— Добре, отхвърли всичките ми предложения. Каква идея имаш?

Хуан взе фенера от ръката му и го насочи към ниския тунел, прокопан в земята преди десетилетия.

— Да видим накъде води.

— Какво ще стане, ако дойдат след нас?

— Да се надяваме, че ще можем да им устроим засада.

— Защо тогава не ги изчакаме тук?

— Ако аз ръководех екипа им, щях да метна няколко гранати тук, преди да изпратя хората си. Ще ни направят на кайма, без да изстрелят и един куршум. Ако се измъкнем от гранатите, в тунела пък ще сме прекалено изложени на огън. Трябва да намерим по-добра защитна позиция. Хубавото е, че ако си направят труда да се втурнат след нас, това означава, че от проклетото място има и друг изход.

Линк обмисли възможностите им и с широк размах на ръката си посочи, че трябва да тръгнат в подземния тунел. Едната стена на тунела беше от дълга каменна плоча, а другата носеше следи от работа с инструменти. Двамата мъже можеха да вървят един до друг, а таванът бе висок поне три метра.

— Това е естествена пукнатина, която японците са разширили по време на окупацията — отбеляза Кабрило, докато оглеждаше камъка.

— Най-вероятно се е получила при земетресение — добави Линк. — Построили са фабриката там, където дупката е стигнала до повърхността.

Хуан посочи тъмните петна по каменния под. Очевидно бяха останали от големи количества кръв.

— Разстрел — каза той.

— И жертвата не е била само една.

Кабрило отмести лъча от противната гледка. Устата му беше свита в тънка мрачна линия.

Температурата спадна, а влажността се увеличи, когато слязоха по-дълбоко в земята. Хуан потръпна, но не толкова от спадналата температура, колкото от мисълта за ужасите, които бяха ставали тук. Тунелът не беше прав. Приличаше на тирбушон и завиваше под ъгъл надолу. След двадесет и пет минути и, повече от три километра подът на пещерата се изравни и откриха първата стая. Входът беше отчасти блокиран от свлачище, а таванът на тунела представляваше напукана каменна мрежа, готова да се срине всеки момент. Стаята беше кръгла с висок пет метра таван. В нея нямаше нищо освен болтове по стените, на които навремето са били окачени жици за електричеството.

— Администрацията? — зачуди се Линк.

— Има логика. Това помещение е най-близо до повърхността.

Видяха още две малки странични пещери. После откриха четвъртата, в която японците бяха оставили различни неща. В помещението имаше дузина железни легла, хванати с болтове за пода, и няколко метални шкафа до едната стена. Хуан отвори чекмеджетата, а Линк огледа леглата.

— Човек би си помислил, че не биха си правили труда да осигуряват легла на затворниците си — каза той.

— В чекмеджетата няма нищо — вдигна очи към него Хуан. — Имали са нужда от леглата, тъй като е трябвало да завържат за тях жертвите си. Някой ги е инжектирал с тиф, холера или им е пускал отровен газ.

Франклин дръпна ръце от металното легло, сякаш го бе опарило.

Намериха още четири подобни стаи, някои — достатъчно големи за четиридесет легла. Откриха и малка, висока до кръста пещера в

главния тунел. Хуан пхна главата и раменете си в нея и видя, че пещерата се спускаше стръмно надолу. В края на лъча от фенера видя пода на пещерата, който бе засипан с всякакви видове боклуци. Сред тях имаше и човешки кости. Скелетите се бяха разпаднали през годините и не можеше да се определи колко точно бяха. Петстотин можеше да е отправна точка.

— Това място е като кланица — каза той, като се измъкна от отвора. — Фабрика за смърт.

— И са го използвали в продължение на осемнадесет месеца.

— Мисля, че горната част е била използвана основно за да поддържат тайните лаборатории тук долу, където са експериментирали гадостите си. Пещерната система им е служела удобно, тъй като са можели да я изолират бързо, ако вирусите са започнали да се разпространяват.

— Безмилостно и ефикасно — отбеляза Линк мрачно. — Нацистите са можели да научат някои неща от японците.

— Сигурен съм, че са научили — кимна Хуан, все още разстроен от видяното. — Поделение 731 е създадено още през 1931 година, две години преди Хитлер да дойде на власт. Точно преди края на войната информацията и технологията започнали да пристигат от Германия. Немците снабдявали японската империя с реактивни двигатели за самолетите камикадзе, както и с ядрени материали. Следващата забележка на Линк замря на устните му.

Заглушена от разстоянието и околните камъни, експлозията не можеше да бъде чута. Но и двамата мъже усетиха силно въздушно напрежение върху телата си. „Отговорните“ бяха взривили купчината боклуци и сега навлизаха в тунела.

— Вероятно познават добре тунелите и ще се появят скоро — мрачно отбеляза Кабрило. — Разполагаме с около половин час, за да намерим изход или място, където можем да се защитим с два пистолета и единадесет куршума.

Следващото медицинско помещение не бе голо като останалите. На леглата имаше тънки матраци, а шкафовете бяха пълни с буркани с химикали. Етикетите бяха на немски. Хуан ги посочи на Линк като доказателство за предишните си думи.

Линк огледа етикетите, после зачете на английски.

— Хлор. Дестилиран спирт. Кислородна вода. Серен двуокис. Хидрохлорна киселина.

Кабрило бе забравил, че Линк знаеше добре немски.

— Имам идея — каза той. — Намери ми малко сода бикарбонат.

— Не мисля, че сега е време да се тревожиш за киселините си — ухили се Линк, като заоглежда бурканите и шишетата.

— Гимназиална химия. Не помня много за безопасните неща, но даскалът ми умираше от кеф да ни показва как да правим химически оръжия.

— Страхотно.

— Беше застаряващо хипи, което вярваше, че трябва да можем да се защитим, когато правителството дойде да конфискува всички частни имоти — обясни Хуан.

Линк го изгледа озадачено и му подаде стъкления буркан.

— Какво да кажа? — сви рамене Хуан. — Израснах в Калифорния.

Кабрило помоли Линк да му намери още един буркан с химикали.

— Какво ще правиш с тия неща? — попита Линк, като му подаде буркан с кехлибарена течност.

— Химическа война.

Определиха място за засадата в едно от по-малките медицински помещения. Линк скупчи няколко одеяла и матраци и им придаде форма на двама мъже, сгущени под най-далечното легло. Хуан изработи бомба, използвайки изолиран банд от раницата на Линк, химикалите и манерката си. На слабата светлина от фенер манекените бяха повече от достатъчни да подмамят „Отговорните“. Той сложи мобифона на Линк между двете неподвижни фигури и го включи на радиостанция.

После двамата влязоха в отсрещната стая и зачакаха.

Ако Хуан страдаше от морални задръжки относно това, което се канеха да извършат, трябваше само да си помисли за жертвите на борда на „Златна зора“, за да затвърди решителността си. Минутите се движеха бавно, но двамата с Линк бяха лежали в безброй засади и останаха напълно неподвижни и с отворени очи, макар да не виждаха нищо в тъмния тунел. Бяха се облегли на каменната стена, навели глави и наострили уши, за да доловят и най-тихия звук.

След около двадесет минути чуха преследвачите. Хуан долови две, после три различни походки. Стрелците на „Отговорните“ се придвижваха напред енергично. Нямахте светлина, затова той предположи, че носеха инфрачервена лампа и очила за нощно виждане.

Стрелците забавиха ход, когато стигнаха до страничната пещера, сякаш очакваха засада. Хуан не ги виждаше, но по звуците разбра какво правеха. Вървяха тихо към входа и напредваха бавно, пазейки се взаимно.

По камъка изтрака метал и почти веднага един глас извика:

— Виждам ви. Предайте се и няма да пострадате.

Това бе от един от стрелците, който бе облегал оръжието си на входа на пещерата, за да подобри прицела си. Беше насочил пушката си към купчините под матрака в далечния край на стаята.

Хуан застана зад Линк, за да приглуши гласа си с тялото на едрия мъж, включи мобифона си и каза:

— Вървете по дяволите.

Звукът на оставения в медицинското помещение мобифон бе увеличен докрай и думите му сигурно бяха прозвучали като непокорен вик. Две оръжия откриха огън едновременно и на блясъка от дулата Хуан видя и трите фигури. Тези типове не бяха прости аматьори. Двама стояха пред пещерата, докато третият бе малко по-назад и наблюдаваше тунела.

Когато стрелбата спря, той зачака да види какво щяха да направят. Бяха изстреляли достатъчно куршуми в пещерата, за да убият двама мъже няколко пъти. Онзи, който прикриваше другарите си, светна фенерче и тримата свалиха очилата за нощно виждане. Двамата стрелци пристъпиха предпазливо през прага, а третият остана навън.

Кабрило не ги разочарова. Жицата, която бе опънал, се намираще близо до леглото, под което бе купчината одеяла. Водещият стрелец бе толкова съсредоточен в жертвите си, че въобще не я видя.

Връзката от кубинката на Хуан бе завързана към бутилките с хлор и сода бикарбонат. Когато стрелецът се препъна в нея, те паднаха. Стъклата се разбиха в локва вода от манерката и другия химикал, който Хуан беше изсипал на пода.

При звука от разбитите стъкла Хуан и Линк откриха огън. Третият стрелец реагира на звука от счупените шишета, но въобще нямаше шанс. Един куршум го удари под мишницата и разпра вътрешностите му, докато вторият го уцели право в гръкляна. Трупът му се просна на земята, без да изпусне фенера и пушката. Лъчът се спря на входа на пещерата, откъдето се появяваха зелени облачета.

В стаята химическата реакция бе произвела малко езерце от хидрохлорна и хипохлорна киселина. В секундите, докато двамата стрелци започнаха да осъзнават, че има нещо нередно, грълата и дробовете им вече горяха. Изпаренията атакуваха деликатните тъкани в дробовете им и дори най-лекото поемане на дъх бе нечовешко мъчение.

Принудени да се закашлят, те вдишаха още от отровата и докато изскочат от пещерата, бяха започнали да се гърчат. Кашляха кръв, примесена с храчки.

Излагането на отровата бе кратко, но без незабавна лекарска помощ двамата мъже бяха ходещи трупове. Смъртта им щеше да е бавна и мъчителна. Единият сигурно го бе осъзнал, защото преди Кабрило да успее да го спре, бе издърпал иглата на ръчна граната.

Разполагаха само с части от секундата, за да вземат решение, но тъй като покривът вече бе достатъчно нестабилен, имаха само един изход. Кабрило грабна ръката на Линк и се втурна напред, без да губи време да светне фенера си. Тичаше бързо напред, а пръстите му едва докосваха стената на тунела. Усещаше гигантското присъствие на Линк зад себе си. И двамата брояха секундите и се хвърлиха едновременно на пода, когато гранатата експлодира.

Шрапнел обсипа тунела около тях. Двамата скочиха на крака, когато се чу нов звук, който изпълни тунела. Грохотът стана оглушителен, когато огромни камъни, разместени от взрива, рухнаха на пода в лавина, която заплашваше да ги погълне. По главите и рамената им заваляха отломки. Хуан светна фенера си в мига, когато камък с размера на двигател на камион се удари в земята пред него. Той го прескочи и продължи да тича напред. В покрива над главите им се появиха пукнатини, а зад гърбовете им трясъкът стигна до кресчендо.

После започна да затихва. Накрая само няколко по-малки камъка изтракаха на земята. Хуан забави и започна да вдишва прашния въздух.

Насочи лъча към тунела зад тях. Беше запушен с боклуци.

— Добре ли си? — попита Кабрило.

Линк опипа задната част на крака си, където го бе ударило парче камък. По пръстите му нямаше кръв.

— Да — отговори той. — А ти?

— Ще се оправя, когато се измъкнем от праха. Хайде.

— Погледни го от добрата страна — каза Линк, когато тръгнаха напред. — Не трябва да се притесняваме, че ще продължат да ни преследват.

— Винаги съм те смятал за оптимист. Прекараха още два часа в проучване на подземие. Намериха легла за сто и осемдесет затворници, бивши лаборатории и нещо, което Хуан определи като атмосферна камера.

— Вероятно тук са изпробвали ефекта от спадането на налягането при взрив — отбеляза той.

Най-после стигнаха до края на дългия тунел. Част от покрива се бе сринала от експлозия. Хуан задуши около купчината боклуци и усети лека миризма на взрив.

— Това е взривено наскоро.

— Когато „Отговорните“ са се изнесли оттук?

Той кимна, без да издаде разочарованието си. Изкатери се по купчината, просна се отгоре и насочи лъча на фенера към мястото, където срутените камъни се срещаха с тавана. Извика Линк да се присъедини към него.

— В тази катакомба нямаше нищо, за което „Отговорните“ да се страхуват, че можем да видим. Просто вехтории, останали от японската армия.

— Значи това, което крият, е отвъд.

— Звучи логично — кимна Хуан. — А след като рискувах да слязат след нас, обзалагам се, че има и изход от другата страна.

— Какво чакаме?

Бяха използвали водата за импровизиране на химическото нападение и часът тежка работа накара Хуан да ожаднее. Езикът му бе лепкава подута маса, сякаш влечуго бе заспало в устата му. Пръстите му бяха разранени до кръв от местенето на остриите камъни, а мускулите го боляха от неудобното положение. До него Линк работеше неуморно като машина. Изглеждаше сякаш нищо не би могло да го

спре, но Хуан знаеше, че дори неговите огромни запаси сила не бяха неизчерпаеми.

Малко по малко отвориша път в купчината. Местеха камъните внимателно и проверяваха тавана, за да се уверят, че действията им няма да сринат още някоя част от него. Променяха позициите си на всеки тридесет минути. Първо Хуан се заемаше с боклуците и подаваше камъните в ръцете на Линк, после великанът заемаше мястото му. Тъй като раменете и гърдният кош на Линк бяха огромни, разшириха пътеката и Хуан можеше да се побере в нея два пъти.

Кабрило стоеше и се мъчеше да отмести особено голям камък, но нямаше успех. Проклетото нещо сякаш бе залепено на мястото си. Той избута няколко по-малки камъка и задърпа с всички сили. Камъкът дори не помръдна.

Над него таванът бе изпъстрен с пукнатини. Миньорите наричаха такива тавани „гроздове“. Хуан знаеше, че можеше да се срине без предупреждение. Никога преди не бе изпитвал клаустрофобия, но сега усети ледената паника, която се опитваше да се настани в съзнанието.

— Какъв е проблемът? — попита Линк.

Кабрило проговори затруднено заради надебелелия си език.

— Не мога да помръдна един от камъните.

— Дай да опитам.

Смениха си местата и Линк се набути в тясното пространство. Запъна крака в камъните, а гръб — в протегнатите крака на Кабрило и задърпа. Във фитнес салона гигантът можеше да вдигне петстотин килограма. Камъкът тежеше наполовина, но бе здраво заклещен, а Линк също започваше да страда от обезводняване. Той изръмжа гърлено, напрегна се и камъкът се изплъзна от мястото си.

— Ей така се прави — въодушевено извика той.

— Браво, великане.

Линк тръгна напред. Хуан го последва и внезапно осъзна, че вече имаше повече място над главата му. Бяха подминали най-високата точка на купчината боклуци и се спускаха от другата ѝ страна. Скоро двамата мъже се спуснаха от купчината на пода на пещерата. Хуан насочи лъча си назад и пролуката, през която бяха минали, му се стори миниатюрна.

Починаха си няколко минути, като загасиха фенера, за да пазят батериите.

— Усещаш ли миризмата? — попита Хуан.

— Ако говориш за халба ледена бира, и двамата страдаме от една и съща халюцинация.

— Не. Усещам мирис на морска вода — каза Кабрило, като скочи и завъртя лъча на фенера наоколо.

Продължиха надолу в тунела още около стотина метра. Озоваха се в голяма естествена морска пещера, висока поне петнадесет метра и четири пъти по-широка. Японците бяха построили бетонен кей от едната страна на подземната лагуна, както и чифт тесни железни релси за подвижен кран.

— Вкарвали са снабдителни кораби тук? — учуди се Линк.

— Не мисля така — отговори Хуан. — Забелязах, че когато фериботът стигна до пристанището, приливът тъкмо бе започнал. Това беше преди седем часа, значи сега сме близо до отлива.

Той насочи лъча към кея, където купчина миди, залепена за цимента, показваше, че приливът почти покриваше съоръжението.

— Мисля, че са били снабдявани от подводници.

Той загаси фенера и двамата се вторачиха в тъмната вода, за да проверят дали имаше отблясъци от слънчева светлина. Срещу кея забелязаха място, което се открояваше леко, сякаш водата не бе толкова тъмна.

— Какво мислиш? — попита Хуан, когато светна фенера.

— Слънцето е в зенита си. Тунелът трябва да е половин километър или повече, за да е толкова тъмно тук.

Той не добави, че бе прекалено дълъг, за да го преплуват само с едно поемане на дъх. И двамата го знаеха.

— Добре, да поогледаме наоколо и да видим дали не са оставили нещо, което можем да използваме.

До основната пещера имаше само едно странично помещение. Вътре откриха прясна вода, която се бе просмукала през тясна цепнатина високо в стената. Водата бе издълбала малка вдлъбнатина в пода.

— Не е студена бира — каза Линк, като загълта водата лакомо. — Но нищо в живота ми не е изглеждало толкова съблазнително.

Хуан зачака реда си и заоглежда помещението. До едната стена бяха облегнати редица странни каменни плочи. Когато ги разгледа, забрави колко е жаден. Бяха високи около метър и двадесет и половина метър широки, направени от изпечена глина, дебела около два сантиметра. Вниманието му бе приковано не от самите камъни, а от надписите по тях. Думите бяха издълбани с шило или пръчка, преди да изпекат глината, и въпреки че очевидно плочите бяха стари, въобще не бяха овехтели. Изглеждаха сякаш бяха прекарвали целия си живот в музей с климатична инсталация.

После забеляза жиците, които бяха вързани за тях. Хуан насочи лъча към процепа между плочите и стената на пещерата. Блокчета пластичен експлозив бяха залепени за гърбовете на четирите древни текста и свързани един с друг. Той проследи жицата и видя, че отиваше към главния тунел. Осъзна, че бомбата е била настроена да избухне, когато таванът падна, но жицата сигурно бе прерязана, преди сигналът да достигне дотук. Съдейки по количеството експлозиви, „Отговорните“ очевидно бяха искали да не оставят нищо от плочите освен прах.

— Какво откри? — попита Линк, който бе отмил мръсотията от лицето си.

— Плочи с клинопис, заредени с достатъчно семтекс да излетят в небето.

Линк огледа експлозивите и сви рамене. Знаеха, че не трябва да ги докосват. Взривът не бе избухнал, когато трябваше, но не възнамеряваха да го предизвикват сега.

— Клино... какво?

— Клинопис. Вероятно най-старият писмен език на света. Използван от шумерите преди пет хиляди години.

— Какво, по дяволите, правят тук? — учуди се Линк.

— Нямам идея — отговори Кабрило, като извади мобифона си, за да снима плочите. — Знам, че по-късните клинописи имат по-абстрактен вид, като купчина триъгълници и остриета. Това прилича повече на пиктограми.

— Какво означава това?

— Означава, че тези датират от самото начало на езика.

Хуан погледна снимките на телефона си и направи няколко поясни.

— Тези може да са на пет хиляди и петстотин години или повече. При това са в отлично състояние. Повечето образци от клинописи са били сглобявани от малки като марки парченца.

— Слушай, човече, всичко това е чудесно, но не ни помага с нищо. Пийни малко вода, а аз ще довърша огледа.

Кабрило беше пил вина, които струваха по хиляда долара бутилката, но нищо не можеше да се сравни с първата му глътка вода в пещерата. Загълта шепа след шепа. Почти усети как водата се разлива по тялото му, като зарежда мускулите и прочиства мъглата в мозъка. Коремът му вече се плацикаше, когато Линк приключи с разузнаването.

— Май сме се натъкнали на любовното гнездо на „Отговорните“ — каза Линк.

Държеше кутийка от презервативи, където бяха останали само два, вълнено одеало и чувал за боклук с около половин дузина празни бутилки от вино.

— Надявах се да намериш кислороден апарат и две водолазни маски.

— Нямах такъв късмет. Мисля, че просто ще се наложи да плуваме и да се надяваме, че единият от нас ще успее.

— Да се върнем в главната пещера. Не мисля много добре, когато съм около експлозиви.

Кабрило се зачуди дали да не напълни чувала за боклук с въздух и да го повлекат със себе си, за да могат да си поемат дъх, когато стигнат до половината на тунела, но той бе прекалено лек и щеше да се съдере, когато се удареше в грубия покрив на подводния тунел. Найлонът щеше да се скъса, преди да изминат и половин метър. Трябваше да потърсят по-разумно разрешение.

Линк му подаде протеинова закуска и през следващите няколко минути двамата дъвкаха безмълвно и размишляваха как да разрешат проблема. Хуан отново загаси фенера. Слабата светлинка от далечния край на пещерата ги подканваше. Бяха вбесяващо близо, но последното препятствие изглеждаше непреодолимо. Внезапно го осени невероятно проста идея и той се изруга наум задето не се бе сетил за нея още отначало.

— Случайно да си спомняш немската дума за натриев хлорат? Отровна сол, използвана за пестицид.

— Natrium Chlor. Спомням си, че видях един-два буркана с нея в медицинското помещение.

— Вторият детонатор още ли е у теб?

— Да.

— Ще направим кислородна свещ. Докато ме няма, искам да изстържеш железни стърготини от релсите. Когато смесиш двете неща и ги възпламениш, реакцията произвежда железен окис, натриев хлорид и чист кислород. Ще проплувам половината тунел и ще намеря място, където да направя реакцията. Кислородът ще отмести водата и ще имаме мехур, където можем да дишаме.

— Други вуду уроци от даскала по химия?

— Всъщност научих това от Макс. На борда на „Орегон“ имаме кислородни генератори за случаи на пожар или излагане на химикали. Той ми обясни как работи системата.

Хуан не можеше да се придвижи без фенера, затова остави Линк до релсите и тръгна обратно към тунела. Бяха му нужни четиридесет минути, за да мине през полусринатия тунел, да стигне до медицинското помещение и да се върне в морската пещера. В това време Линк бе успял да изстърже предостатъчно количество железни стърготини от старите релси.

Работейки на отслабващия лъч от фенера, Кабрило смеси химикалите в една от празните бутилки от вино и нави остатъка от изолирбанда около гърлото ѝ. Линк разглоби детонатора, за да намали заряда. Когато свършиха, Хуан вкара детонатора в шишето и прибра пригодения кислороден генератор в найлонов плик.

— Руб Голдберг щеше да се гордее с това — пошегува се Линк.

Кабрило свали кубинките и панталона си в края на кея и метна ризата си настрани.

— Ще се върна след пет минути — каза той и се потопи в топлата вода.

Морето около него посивя от праха по кожата му. Той заплува към мястото, където смятаха, че има изход, хванал в ръка плика и фенера.

Остави плика на повърхността и се гмурна. Светлината на водоустойчивия фенер обагри водата в тюркоазено. Очите го засмъдяха от солената вода, но бе привикнал на тази болка през годините и не ѝ обърна внимание. Отначало видя само остри камъни,

обраснали с миди и водорасли, но когато се спусна на пет метра дълбочина, пред него се откри широк тунел, в който лесно можеше да се побере подводница. Загаси фенера и видя лекия отблясък от слънчева светлина с периферното си зрение.

Върна се на повърхността и стисна плика. Започна да си поема дълбоко въздух. Изпълваше дробовете си докрай, за да изхвърли колкото се може повече въглероден двуокис от тялото си. Когато започваше да се замайва, изскачаше от водата, за да си поеме още по-дълбоко дъх, после се гмурваше обратно. Последва лъча надолу и влезе в тунела. Броеше секундите наум, докато плуваше. Стигна до минута и забеляза, че слънчевата светлина определено бе по-ярка. Продължи напред. След минута и тридесет секунди насочи лъча към тавана. Три метра по-напред в камъните имаше празно пространство, дълбоко само около тридесет сантиметра и широко метър и петдесет.

В плика имаше достатъчно въздух, за да се задържи до тавана. Хуан зарови в него за детонатора и го активира. Завъртя се и заплува назад, като поддържаше същата равномерна скорост, с която бе навлязъл в тунела. Беше под водата в продължение на три минути, когато стигна до входа на тунела и се отправи към повърхността. Изскочи като делфин, като издиша въздуха от дробовете си шумно.

— Добре ли си? — извика Линк.

— Може да се наложи да откажа пурите, но съм добре.

— Идвам.

Хуан чу как приятелят му се гмурна. След миг беше до него, праметнал кубинките им през рамо и вързал дрехите им около кръста си.

— Опаковах мобифона ти с презервативи — каза Линк. — В джоба на панталона ти е.

— Благодаря. Съвсем забравих за него.

— Затова ще ми увеличиш заплатата, когато се върнем на борда на „Орегон“ — ухили се Линк, после заговори сериозно. — В случай че смахнатият ти опит не свърши работа и не се получи кислороден джоб, продължаваме ли напред?

Разстоянието беше прекалено голямо дори за най-добрите плувци. Хуан знаеше, че с отговора си произнасяше смъртната им присъда.

— Това е планът.

Детонаторът беше прекалено отдалечен и малък, за да усетят взрива във водата, затова Хуан изчака десет минути преди да попита Линк дали е готов.

Гмурнаха се заедно в тунела. По някаква необяснима причина той изглеждаше заплашителен. Хуан си помисли, че приличаше на гигантска уста, която искаше да го погълне. Лъчът отслабваше бързо, затова загаси фенера. След минута и половина го светна отново и започна да търси кислородния джоб. Таванът на тунела беше от гладки камъни. Дъното на мехура трябваше да проблясва в сребристо, но лъчът не разкри друго освен черни камъни. Хуан затърси по-бавно. Отпусна си една секунда, за да реши дали да забързат напред в отчаян, но безнадежден спринт към изхода, или да продължат да търсят мехура. Завъртя лъча наоколо и осъзна, че се бяха отклонили вдясно. Сви наляво, последван от Линк, но не видя мехура.

Чувството за провал го вбеси. Кислородният му генератор не бе проработил и двамата с Линк щяха да умрат. Той заплува бързо към далечния изход, когато усети ръката на Линк на крака си. Гигантът му сочеше вляво. Хуан насочи лъча натам и видя блясъка на мехура. Заплуваха към него и издишаха малко от въздуха си, за да не си ударят главите, когато изскочат на повърхността.

На никого не му пукаше, че кислородът бе още топъл от химическата реакция и имаше противна миризма. Хуан беше страшно доволен от себе си и се хилеше като идиот.

— Чудесна работа, председателю.

Имаше достатъчно кислород само за три минути почивка. Те напълниха дробовете си жадно, преди да потеглят за последната отсечка.

— Последният на изхода черпи бира, когато се приберем — каза Хуан, после си пое дъх и се гмурна в тунела.

След секунда усети Линк зад себе си. Плуваха около минута, но изходът не се приближаваше. Макар и отливът да работеше в тяхна полза, напредъкът им бе прекалено бавен. На двадесетгодишна възраст Хуан можеше да остане под вода почти четири минути, но вече не бе толкова млад, а и животът му през последните години не бе минал леко. Три минути и петнадесет секунди беше най-доброто, на което можеше да се надява. А знаеше, че едрото тяло на Линк изгаря кислорода още по-бързо.

Продължиха напред, като пореха кристалната вода енергично. На две минути и тридесет секунди входът на пещерата най-после заблестя по-ярко, но все още бе прекалено далеч. Хуан усети първото гъделичкане в гърлото си, което му подсказваше, че трябва да си поеме въздух. Петнадесет секунди по-късно дробовете му се свиха конвулсивно и малко въздух изскочи от устата му. Оставаха им двадесет метра. Той се насили и продължи напред.

Мислите му започнаха да се замъгляват, когато мозъкът му изгори и остатъка от кислорода. Отчайваше се и движенията му вече не бяха добре координирани. Стори му се, че бе забравил как да плува и контролира крайниците си. И преди бе стигал близо до давенето и познаваше симптомите. Но не можеше да направи нищо по въпроса. Широкият океан го подканяше, но просто не можеше да стигне до него.

Той спря да плува и усети как морската вода започна да пълни дробовете му.

В същия миг се понесе напред. Линк бе забелязал проблема и бе сграбчил гърба на тениската му. Бившият тюлен сигурно изпитваше не по-малка нужда от въздух, но краката му работеха като бутала, а всеки размах на дясната му ръка ги приближаваше все повече до целта. Хуан никога не бе виждал по-решителни действия. Линк просто не обръщаше внимание на факта, че се дави, и продължаваше напред.

Внезапно водата изсветля и изскочиха от пещерата. С последни сили Линк ги издигна на повърхността. Хуан изстена и се закашля. Хванаха се за камъните като жертви на корабокрушение. Морето нежно се плискаше около тях. Никой от двамата не можа да проговори в продължение на няколко минути.

Щяха да са им нужни час здраво катерене и още два и половина часа да заобиколят японската инсталация, за да стигнат до скрития джип. Кабрило забрави за мъчителното им бягство още когато стигнаха до върха на скалата. Мислите му бяха съсредоточени върху снимките, които бе направил с мобифона си. Не знаеше как и защо, но бе сигурен, че това беше доказателството, от което се нуждаеше, за да разреши случая.

26.

Хали Касим намери Еди Сенг във фитнеса на „Орегон“. Еди носеше торбестия панталон от униформата за бойното изкуство Ги, но без горнище. Пот струеше по стегнатото му тяло, докато изпълняваше серия каратистки движения. Еди забеляза погледа на Хали и приключи упражнението си с ритник, който би откъснал главата на играч от НБА. Грабна бяла хавлия от коша и избърса врата и торса си.

— Прецаках нещата — каза Хали без предисловия. — След като Кевин говори с Дона Скай, се върнах на записа и програмирах нови параметри в компютъра. Гил Мартел не казва „Дона Скай“. Казва „Dawn^[1]“ и „Sky^[2]“. Проверих. „Златна зора“ има кораб близък на име „Златно небе“.

Ерик и Мърфи се поровиха малко и откриха нещо. В момента „Отговорните“ провеждат една от морските си почивки на борда на „Златно небе“.

— Къде се намират сега? — попита Еди.

— В източната част на Средиземно море. Трябва да пуснат котва в Истанбул днес следобед, а после потеглят към Крит — отговори Хали, после бързо добави, за да изпревари въпроса на Еди. — Вече се опитах да се обадя на Хуан. Не отговаря.

Тъй като нямаха връзка с Хуан, а Макс все още бе в ръцете на Зелимира Ковач, сега Еди командваше кораба и решенията зависеха от него.

— Има ли някакви съобщения за заболявания на кораба?

— Нищо в новините и вътрешния дневник за комуникации на параходната линия — отвърна Хали и забеляза колебанието в тъмните очи на Еди. — Ако това ще ти помогне с нещо, Линда, Ерик и Марк си предложиха услугите и вече си събират багажа.

— Ако корабът бъде поразен от химическо или биологическо оръжие, те се излагат на риск не по-малко от всеки друг — отбеляза Еди.

— Това е прекалено добра възможност, за да я пропуснем. Ако успеем да се доберем до някои от хората им, информацията ще е безценна.

Балансирането между риск и победа бе най-трудното от всички военни решения, защото доста животи бяха заложили на карта.

— Могат да стигнат до брега с надуваемата лодка. Самолетът чака в Ница. Тайни ще изготви аварийен план за полет и хората ни могат да пристигнат в Турция заедно със „Златно небе“. „Отговорните“ надали ще извършат злодеянието, докато се намират в пристанището, затова можем да се промъкнем на борда и да поогледаме.

— Добре — съгласи се Еди, после възпря Хали, който се канеше да си тръгне. — Но при никакви обстоятелства не трябва да остават на кораба, когато потегли на път.

— Ще ги уведомя. Кого искаш да изпратя?

— Линда и Марк. Ерик е първокласен навигатор и следовател, но опита на Марк ще му помогне при откриването на химическо или биологическо оръжие.

— Разбрано.

— Между другото — отново го възпря Еди — какво е положението с подслушваческата ни мисия?

Час преди залез „Матрьошка“, луксозната яхта на Иван Кериков, бе напуснала пристанището на Монте Карло. На борда ѝ се намираха Ибн ал Асим и антуражът му. Ал Асим бе преуспяващ саудитски финансист, който наливаше пари в радикални ислямски училища и терористични групи. Целта му бе да се свърже с Ал Кайда. ЦРУ се интересуваше от него и срещата му с руския търговец на оръжия, защото имаше възможност да превърнат арабина в двоен агент и да получат достъп до върховните ешелони на терористичния свят.

Докато яхтата бе закотвена в пристанището, нищо важно не бе обсъждано на борда. По-голямата част от следобедна измина в забавления с осигурените от Кериков жени. Но когато „Матрьошка“ напусна пристанището и навлезе в Средиземно море, всички на „Орегон“ знаеха, че истинските преговори щяха да се състоят далеч от любопитни погледи.

„Орегон“ намали светлините си и последва яхтата предпазливо. Руснакът навлезе двадесет мили навътре, преди да спре двигателите на „Матрьошка“. Кериков и Ал Асим очевидно се чувстваха в пълна безопасност и заговориха откровено по време на вечерята на задната палуба.

С помощта на системата за глобално позициониране Ерик бе програмираше компютъра да държи „Орегон“ достатъчно далеч от яхтата, докато монтираната на мачтата сложна електроника я наблюдаваше. Използвайки свръхмодерни параболни приематели, камери с висока разделителна способност, които можеха да разчитат по устните, и фокусиран лазерен лъч, долавящ и най-слабите вибрации от разговор от другата страна на прозорец, можеха да подслушват абсолютно всичко.

— Последното, което чух, бе руснакът и Ал Асим да си говорят за ракети „СА7“.

— Те са пълен боклук — презрително каза Еди. — Никога няма да успеят да ударят наш боен самолет с тях. Но пък цивилните самолети ще са уязвими.

— Кериков подсказва ясно, че не иска да знае какво Ал Асим планира да прави с оръжията, но арабинът намекна, че възнамерява да напада самолети.

Роден в Китайския квартал на Ню Йорк, Еди побесняваше при мисълта, че терористите можеха да нападнат цивилни самолети. Макар да нямаше близки, загинали при нападението на единадесети септември, познаваше десетки хора, които имаха.

— Нещо друго? — попита той.

— Ал Асим вече разпита за ядрени оръжия. Кериков каза, че няма достъп, но би продавал, ако имаше.

— Чудесно — изсумтя Еди.

— Руснакът спомена, че би доставил нещо, наречено „Юмрука на Сталин“, но имало прекалено много технически проблеми, за да бъде използвано. Когато Ал Асим настоя, Кериков му каза да забрави, че го е споменава. Тогава заговориха за ракетите.

— Някога да си чувал за „Юмрука на Сталин“?

— Не. Марк също не е чувал.

— Лангстън Овърхолт може да знае нещо по въпроса. Ще го попитам, когато предадем информацията. Това бездруго си е негов

проблем. Уведоми ме в мига, когато се чуеш с Хуан, или ако Томас Северънс отговори на обажданията ни.

— Мислиш ли, че Макс е добре? — попита Хали притеснено.

— Ако бях на мястото на Северънс, щях да се моля за това.

Зелимир Ковач наблюдаваше спускането на хеликоптера в мрачното небе. Приличаше на малка жълта точица сред оловносивите облаци. Сърбинът прикриваше гнева си идеално. Не беше успял да намери избягалия американец и провалът го вбесяваше. Не си падаше по оправданията, но в момента ги репетираше наум, докато чакаше хеликоптерът да се приземи.

Освен пилота с Томас Северънс имаше още един мъж. Ковач го пренебрегна, съсредоточен върху шефа си. Томас Северънс беше върховната личност според сърбина и лоялността му към него и каузата бе безгранична. Точно тази преданост бе предизвикала самообвиненията му и той се мразеше, задето бе разочаровал своя идол.

Лидерът на „Отговорните“ отвори вратата на хеликоптера и се смъкна долу елегантно. Ковач не успя да отговори на сияйната му усмивка, която не заслужаваше. Отмести очи настрани и позна втория пътник.

Гневът му се замени с объркване.

— Радвам се да те видя, Зелимир — извика Том заради воя на двигателя, после видя стреснатия поглед на началника на охраната си и се засмя. — Обзалагам се, че това е последният човек на света, когото очакваше да видиш с мен, нали?

Ковач отговори, без да свали поглед от доктор Адам Дженър.

— Да, сър.

Северънс заговори по-тихо и поверително.

— Време е да узнаеш всичко. Крайно време.

Дженър се приближи и докосна с ръка превръзката на главата си, резултат от удара, който Ковач му бе нанесъл в хотела в Рим.

— Не изпитвам лоши чувства към вас, господин Ковач — каза психиатърът.

След десет минути влязоха в най-люксовия апартамент на подземната база. Тук Том и жена му щяха да се скрият по време на

предстоящия хаос. Сградата бе пригодена за двеста от важните членове на организацията.

Последния път, когато Северънс дойде тук, четирите стаи не бяха нищо повече от голи бетонни стени. Той се възхити на работата, която бе свършена в апартамента му. С изключение на факта, че прозорците всъщност бяха плазмени телевизори с плоски екрани, нямаше доказателства, че си на петнадесет метра под земята.

— Тук е почти толкова хубаво, колкото в новата ни къща в Бевърли хилс — отбеляза той, като погали копринените тапети по стената. — Хайди страшно ще го хареса.

Той помоли за кафе прислужника, чието лице сияеше при срещата с великия лидер, и се настани в едно от креслата в кабинета си. Плоският екран зад него показваше море, което се разбиваше в каменист бряг. Картината идваше от камера, монтирана близо до входа на базата.

Дженър се отпусна на плюшено канапе, а Ковач остана прав.

— Зелимир, седни, моля те — каза Северънс.

Сърбинът седна, но не се отпусна.

— Нали знаеш старата поговорка „Дръж приятелите си наблизо, а враговете си — още по-близо“? — попита Северънс, след като прислужникът наля кафето. — Най-големите ни врагове не са онези, които се подиграват на убежденията ни, без да ги разбират напълно. Страшните ни врагове се онези, които са били с нас навремето, но са загубили вярата си. Те ни навреждат повече, защото знаят тайни, които никога не бихме споделили с външни хора. Лайдъл Купър и аз обсъдихме този въпрос подробно.

При споменаването на основателя на „Отговорните“ Ковач кимна и погледна Дженър сякаш искаше да каже, че психиатърът не заслужава да седи в същата стая, когато се произнася това свято име. Дженър отговори на погледа му с мила, почти бащинска усмивка.

— Решихме да създадем експерт по движението ни, човек, към когото семействата да се обръщат, когато почувстват, че са загубили контрола върху близките си. Специалист с достъп и до онези, които са напуснали по собствена воля, за да разбере намеренията им, а после ни докладва, за да вземем подходящите мерки.

На лицето на Ковач се изписа уважение. Той погледна психиатъра и каза:

— Нямах представа.

— Не знаеш най-доброто — продължи Северънс. — Имаше само един човек, който вярваше, че ще свършим чудесна работа.

— Кой? — попита сърбинът.

— Аз, мило момче — отговори Дженър. — Просто не можеш да ме познаеш заради козметичната хирургия, лещите и изминалите двадесет години.

Ковач се вторачи в него, сякаш напрегнатият му поглед можеше да прозре под маскировката.

— Не раз... — гласът му заглъхна.

— Аз съм Лайдъл Купър, господин Ковач.

— Но ти си мъртъв — избъбри сърбинът, без да мисли.

— Е, човек с твоето минало би трябвало да знае, че никой не е напълно мъртъв, докато не открият трупа му. Бурята, която уж ме уби в онази сутрин, бе нищо в сравнение с предишни страшни урагани.

— Не разбирам.

Северънс заговори:

— Лайдъл положи основите на организацията с книгата си и изложи основните ни схващания.

— Но аз не съм организатор — намеси се Купър. — Том и дъщеря ми Хайди са много по-добри в това. Не обичам да говоря пред хора, да провеждам събрания или да се занимавам със скучни ежедневни подробности. Затова, когато движението нарасна, поех различна роля, тази на защитник. Действайки като нашия най-голям противник, получих възможността да наблюдавам всички, които се опитваха да ни навредят.

Ковач най-после успя да проговори.

— А всички онези хора, които настрои срещу нас?

— Те бездруго щяха да ни напуснат — спокойно отговори доктор Купър. — Това, което направих, бе да намаля критиките им към нас. Напуснаха паството, тъй да се каже, но повечето от тях не разкриха абсолютно нищо за нас.

— Ами онова, което се случи в Рим?

— Да, това беше рискована работа — призна Купър. — Нямахме представа, че бащата на Кайл Хенли има ресурсите да наеме екип по спасяването. Обадих се на Том веднага щом разбрах, че ще го доведат за сеанси в Рим, за да може да те предупреди. После му звъннах за

името на хотела и номера на стаята, за да ти помогна да го прибереш обратно. Не бяхме сигурни колко знаеше момчето или какво бе споделило с баща си.

— Между другото как вървят нещата там? — попита Том Северънс.

Ковач сведе очи. Ужасно беше да признае провала си пред лидера, но да го сподели с великия доктор Купър, човека, чиято философия бе дала смисъл и цел на живота му, бе направо невъзможно.

— Зелимир?

— Той избяга, господин Северънс. Не знам как, но се е измъкнал от килията си и е стигнал догоре. Уби един монтьор и рани двама други.

— Още ли е на острова?

— Открадна един от моторите снощи. Бурята беше ужасна и видимостта бе само няколко метра. Групата по издирването откри мотора днес сутринта, когато започна отливът. Нямаше следа от трупа.

— Никой не е мъртъв докато не видиш трупа му — напомни му Лайдъл Купър.

— Господине, безкрайно ви се възхищавам и уважавам — отвърна сърбинът, — но е много по-вероятно онзи тип, Хенли, да е катастрофирал по време на бурята. Беше в изключително тежко състояние, когато избяга, и сериозно се съмнявам, че би могъл да оцелее нощ навън при тези климатични условия.

Не каза нищо за предавателя, който бе открил в крака на Макс, защото не искаше да посее семена на съмнение. Групата по издирването все още претърсваше частния остров на „Отговорните“. Ако намереха беглеца, щяха веднага да му съобщят. А той щеше да получи желаната информация и да убие Хенли, преди репутацията му да пострада още повече.

— Разбира се, ще продължим издирването — добави той.

— Разбира се — кимна Купър.

Ковач насочи вниманието си към него.

— Сър, разрешете да споделя с вас, че да работя за вас през последните няколко години, е изключителна привилегия. Учението ви промени живота ми по начин, който дори не знаех, че съществува. За мен ще е голяма чест, ако мога да се ръкувам с вас.

— Благодаря ти, Зелимири, но не мога. Въпреки младежкия си вид аз съм почти на осемдесет и три години. Когато все още се занимавах с генетични проучвания, разработих специално лекарство от ДНК-то си, за да мога да получа ново сърце, дробове, бъбреци и очи, а пластичната хирургия ме прави да изглеждам по-млад от годините си. Имам изкуствен таз, колена и гръбначни дискове. На строга диета съм, пия само от време на време и никога не съм пушил. Очаквам да водя пълноценен живот над сто и двадесет години — каза той, като вдигна облечените си в ръкавици ръце, чиито пръсти бяха изкривени като клончетата на старо дърво. — Но семейството ми страда от артрит и не успях да премахна инвалидизиращия му ефект. Бих разтърсил ръката ти с огромно удоволствие, за да ти благодаря за милите думи и отличната служба, но просто не мога да го направя.

— Разбирам.

Ковач не забеляза иронията в думите на човека, готов да избие половината население в света, като в същото време удължи собствения си живот.

— Не се притеснявай — добави Купър. — Кайл Хенли не може да е научил много по време на краткия си престой в Гърция. И дори ако баща му сподели тази информация с властите, няма да имат време да реагират. Разпитът на бащата е само дребна подробност. Не се тревожи за нея.

— Да, сър — автоматично отговори Ковач.

— Да преминем към другите ни задачи — намеси се Северънс. — Издърпахме напред важната дата.

— Заради отвличането на Кайл Хенли?

— Отчасти. И заради самоубийството на Гил Мартел. Местните гръцки власти не ни създават неприятности, но правителството в Атина започна да проявява интерес към делата ни. Лайдъл и аз решихме, че ще е най-добре да изпратим обучаваните още сега. Няма нужда да научават нищо повече, така че няма причина да се бавим. Естествено наложи се да платим повече за билети с толкова кратко предизвестие — засмя се Северънс. — Разбира се, можем да си ги позволим.

— Изпращате всичките петдесет екипа?

— Да. Е, четиридесет и девет. На „Златно небе“ вече има екип за последния тест на преподавателя. Значи петдесет екипа и петдесет

пътнически кораба. Ще са ни нужни три-четири дни, за да настаним всички. Хората ни ще носят вируса, усъвършенстван от Лайдъл и изработен от нас във Филипините. Колко време ще ни е нужно да започнем пробата?

Ковач се замисли за момент.

— Вероятно ще можем да започнем днес следобед. Трябва да включим другите двигатели, за да заредим напълно батериите, както и да стабилизираме разпределението на мощностите, за да предпазим антената. Пробният вирус, който използвахме на „Златно небе“, е прост, бързодействащ риновирус, така че в рамките на дванадесет часа ще знаем дали приемателят е получил сигнала. Стига да го изпратим не по-късно от тази вечер, всичко ще е наред. Разбира се, на борда има и втори екип, който ще пусне основния вирус.

— Това е велик момент, господа — каза Лайдъл Купър. — Кулминацията на всичко, за което съм се трудил. Скоро ще има ново начало, чиста зора и човечеството ще сияе както е било предопределено. Ще изчезнат потискащите множества, които изчерпват естествените ни ресурси и не се отплащат с друго освен с още усти за хранене. В едно поколение, в което половината свят не е способен да се възпроизвежда, населението ще придобие нормални размери. Няма да има повече мизерия. Ще унищожим бедността, глада и дори заплахата от глобално затопляне. Политиците по целия свят реагират на тези проблеми, като предлагат краткосрочни планове, които карат избирателите им да мислят, че нещо се прави по въпроса. Ние знаем, че всичко това са лъжи. Човек просто трябва да прочете вестника или да изгледа новините, за да види, че нищо не се променя и няма да се промени. Всъщност положението дори се влошава. Борбите за земи и вода вече предизвикват конфликти. И колко души загинаха, за да защитят намаляващите петролни запаси? Убеждават ни, че всичко ще се оправи, ако хората променят навиците си — шофират по-малко, купуват по-малки къщи, използват екологични крушки. Ама че шега. Никой не иска да се лиши от удобствата си. Не, разрешението не е да искаш дребни лишения, които въобще не помагат за премахването на проблема. Отговорът е да промениш играта. Вместо да има все повече хора, които се борят за все по-малко, просто трябва да намалиш населението. Всички знаят, че това е единственият начин, но нямат смелостта да го кажат. И светът се приближава все повече до хаоса.

Както вече писах, размножаваме се до смърт. Желанието за потомство вероятно е най-голямата сила в света. Не може да се отрече. Но природата си има естествени механизми да го регулира. Хищниците намаляват броя на животните, които са тяхна плячка. Горските пожари подновяват почвите, както и циклите от суша и наводнения. Но човекът, въпреки способността си да мисли, упорито намира начини да заобиколи усилията на природата за ограничаване на броя на населението. Избихме много животни, за които бяхме плячка, така че в природата останаха само шепа от тях, а останалите са заключени в зоологически градини. Микробите намаляват броя ни с болести, затова създадохме ваксини и имунизации. Продължаваме да се размножаваме, сякаш все още очакваме да загубим две от всеки три деца преди първия им рожден ден. Само една страна имаше смелостта да признае, че населението ѝ нараства прекалено бързо, но дори там не успяха да намалят раждаемостта. Китай се опита да направи нещо, като въведе закона за едното дете в семейство, но сега там живеят двеста милиона повече отколкото преди само двадесет и пет години. Ако една от най-тоталитарните страни в света не успя да се справи с проблема, значи никой не може. Хората просто не се променят. И затова всичко зависи от нас. Разбира се, ние не сме луди. Бих могъл да създам вирус, който да убива безразборно, но никога не бих искал да убия милиарди хора. Е, какво тогава беше разрешението? Първоначалният вирус на кръвоизливен грип имаше страничен ефект. Жертвите оставаха безплодни, но смъртността бе петдесет процента. След като се отказах от медицинските проучвания, разработих десетки хиляди поколения и мутации на вируса. Намалих смъртоносността му, като запазих единствения му желан ефект. Когато го пуснем на петдесетте кораба, той ще зарази близо сто хиляди души. Звучи като сериозно количество, но е просто капка в морето. Пътниците и екипажите са от всяка страна по света и от всякакъв произход. На пътнически параход човек открива микрообраз на обществото от лидерите в промишлеността до най-нисшите работници. Искан да съм абсолютен демократ. Никой няма да бъде пощаден. Когато се върнат в луксозните си къщи в Мичиган, селата си в Източна Европа или бордеите в Бангладеш, ще носят вируса със себе си. Той ще остане в приемника си без проява на симптоми през следващите няколко месеца и ще се разпространява от човек на човек. После ще се появят първите признаци на инфекция.

Ще изглежда, че всички страдат от лек грип с висока температура. Смъртността ще е по-малко от един процент, трагична, но неизбежна цена, която ще платят хората със слаби имунни системи. Едва по-късно, когато хората започнат да търсят отговори защо нямат деца, ще научат, че половината население на света е безплодно. Когато осъзнаят действителността, ще има вълнения и уплашени хора ще търсят отговори на въпросите, които лидерите им се страхуваха да зададат. Но това ще продължи кратко — седмици или месеци. Световната икономика ще пострада за известно време, но ще се съвземе, защото хората притежават великата способност да се приспособяват. А тогава, приятели, ние ще сме решили всички проблеми. Ще сме излекували болестите и ще сме предизвикали период на просперитет, какъвто светът никога не е виждал.

По бузата на Зелимир Ковач се стече сълза, но той не направи опит да я избърше. Том Северънс, който познаваше Купър от години и бе чувал речите му хиляди пъти, също бе трогнат.

[1] Зора — Б.пр. ↑

[2] Небе — Б.пр. ↑

27.

— Онези двамата — посочи Линда Рос.

Марк Мърфи проследи ръката ѝ и веднага забеляза двойката. Много от пътниците, които слизаха от „Златно небе“, бяха стари или поне на средна възраст, но Линда бе забелязала мъж и жена на около тридесет години. Всеки държеше ръката на малко момиченце, облечено в розова рокля.

— Фасулска работа — промърмори Марк, когато видя как жената подаде корабната си карта на съпруга си, който я прибра в портфейла.

Зад армията слизащи пътници, нетърпеливи да се заемат с обиколката на „Света София“, Синята джамия, Топкапъ и битпазара, „Златно небе“ приличаше страхотно на своя кораб близък. Марк настръхваше от ужасните спомени всеки път, когато го погледнеше. Не беше обмислил грижливо емоциите си, когато предложи да се включи в мисията и не се радваше на перспективата да се качи на борда.

— Тръгват към автобусите — кимна Линда към младото семейство, насочило се към бордюра, където чакаха двадесет туристически автобуса.

Пътниците показваха картите си, за да се качат в тях.

— Сега ли да го направим, или да ги проследим до града?

— Няма по-добър момент от сегашния. Да действаме.

Изчакаха тримата да минат пред тях, преди да се набутат в тълпата. Движеха се с лекота и подминаха бавните. Целта им бе точно пред тях. Семейството не подозираше, че го следят.

— Побързай! — внезапно извика Линда. — Мисля, че автобусът ни потегля.

Марк се забърза и се блъсна в мъжа, който незабавно провери дали портфейлът му си беше на мястото. Носенето на портфейла в предния джоб и опипването му, когато някой се блъснеше в него, показваше, че мъжът е закален турист. В повечето случаи тази практика щеше да му свърши работа. Но както бяха планирали, когато Линда се бутна леко в него, пътникът се чувстваше в безопасност, тъй

като бързащите американци не представляваха заплаха. Той не провери джоба си втори път и не усети малката ръка на Линда, която измъкна портфейла.

Аматьор би се отдалечил от жертвата си веднага след обира, но Линда и Мърфи продължиха да се правят на забързани пътници и тръгнаха към автобусите. Помотаха се до единия от тях, докато младото семейство се качи на друг. Едва тогава се отдръпнаха от тълпата и тръгнаха към мястото, където бяха паркирали взетата под наем кола.

Линда застана до отворената задна врата, за да предпази вътрешността на колата от любопитни погледи. Марк заработи върху ламинираната карта с помощта на специално приготвен комплект, който си беше донесъл от „Орегон“. Свали прозрачната пластмаса със скалпел и изрязва снимката. После вкара снимката на Линда и прокара картата през ламинатор. Изглади я и изрязва излишната пластмаса.

— Заповядайте, госпожо Сюзън Дъдли — каза той, като подаде на Линда още топлата карта.

— Май знаеш какво правиш — ухили се тя.

— Бях на петнадесет години, когато постъпих в МИТ. Наложих ми се да си направя фалшива лична карта.

Линда долови нещо особено в гласа му.

— Сигурно не е било лесно — каза тя.

Марк вдигна очи към нея.

— Можеш да си представиш, че мястото бе пълно с върховни зубрачи, но аз все пак се откроявах. Дипломатическо куфарче, вратовръзка, пластмасова кутийка с моливи, пълната програма. Училищната администрация увери родителите ми, че имат съветници за напредналите студенти, които да им помагат да се приспособят. Долна лъжа. Озовах се съвсем сам в най-конкурентната среда в света. Положението се влоши, когато навлязох в частния сектор. Затова се присъединих към Хуан и Корпорацията.

— Не за парите, така ли? — подкачи го Линда.

— Не искам да се хваля, но когато постъпих в Корпорацията, заплатата ми намаля драстично. Но си заслужавах. Всички вие се отнасяте с мен като с равен. Когато проектирах оръжейни системи, вечно се тормозех от присъствието на разни мъжествени генерали, които гледаха на нас като на насекоми или нещо залепнало на

подметките им. Разбира се, харесваха играчките, които им давахме, но ни мразеха, защото бяхме способни да свършим работата. Все едно че отново бях в гимназията. Военните се държаха като спортистите в училище, а ние останалите се мотаехме наоколо с надеждата да ни забележат. Жалка работа. А на „Орегон“ не стават такива неща. Всички сме от един отбор. Ти, Линк и Хуан не ни карате с Ерик да се чувстваме като аутсайдери, макар понякога да прекаляваме с дивотиите си. За първи път в живота си не ми се налага да търся празна маса, когато вляза в трапезарията.

Марк замълча, сякаш бе притеснен, че е надрънкал прекалено много, после се ухили на Линда и добави:

— Надявам се, че няма да ме накараш да си платя за терапията.

— Довечера можеш да ме черпиш едно питие на борда.

Той я погледна стреснато, после се усмихна многозначително.

— Няма да напуснем „Златно небе“, докато не открием нещо, нали?

Тя притисна ръка към гърдите си в престорен жест.

— Да не ме обвиняваш, че се каня да пренебрегна директната заповед на Еди?

— Аха.

— Изненадан ли си?

— Не.

— Все още ли си готов да участваш?

— Подготвям втората карта, нали така?

— Добро момче.

Марк вкара двете карти в електронното устройство, закачено към лаптопа му, и кодира отново магнитните ленти. Десет минути по-късно двамата с Линда стояха до мостика на „Златно небе“. Близо до тях мотокар товареше палети на кораба, а над него летяха и кряскаха бели чайки.

— Всичко наред ли е, господин Дъдли? — попита помощник-домакинът, застанал до мостика, когато му обясниха, че искат да се върнат в каютата си.

— Да, просто коляното ми — отговори Марк. — Ударих го зле, докато играех футбол в колежа, и сега ме наболява от време на време.

— Както знаете, на борда имаме лекар, който може да се погрижи за вас — увери го той, после прокара картите през

електронното устройство. — Хм, това е странно.

— Проблем ли има?

— Не. Всъщност, да. Когато прокарах картите ви през устройството, компютърът ми сдаде багажа.

Електронните карти активираха компютърен файл със снимката на собственика им, както и информация за престоя му на кораба. Марк бе изработил картите така, че нищо да не се покаже на екрана. Домакинът или трябваше да се довери, че двамата пред него бяха тези, за които се представяха, или да ги забави, докато някой поправеше компютъра. Но тъй като обслужването на клиентите бе най-важното нещо в бизнеса, надали щеше да създаде неудобства на пътниците заради дребна повреда.

Домакинът прокара собствената си карта през скенера и когато снимката му се появи на екрана, върна картите на Мърфи.

— Картите ви вече не работят. Когато се върнете в каютата си, звъннете в офиса и ще ви издадат нови.

— Ще го направим. Благодаря.

Макс пхна картите в джоба си, хвана Линда подръка и двамата се изкачиха по стълбите, като той куцаше съвестно.

— Футбол в колежа, а? — попита тя ухилено, когато вече никой не можеше да ги чуе.

Той се потупа по не особено стегнатото шкембе.

— Е, поизоставил съм се малко.

Влязоха в атриума на основното ниво. Таванът се издигаше четири етажа над тях и бе украсен с купол от рисувано стъкло. Чифт стъклени асансьори водеха към горните нива. Всяка палуба бе оградена с парапет от обезопасено стъкло, стегнато в блестящи месингови релси. Срещу асансьорите се виждаше стена от розов мрамор, по която течеше вода и се събираше в красив фонтан. От мястото им се виждаха табелите на малки луксозни бутици на горния етаж и неонова стрелка, която сочеше към казиното. Корабът оставяше впечатление за разкош, но и доста кич.

Бяха обсъдили плана си още на „Орегон“ и бяха проучили разположението на кораба, така че сега нямаше нужда дори да говорят. Линда подаде на Марк купчина дрехи, които извади от голямата си чанта. След секунди излязоха облечени в гащеризони с логото на параходната компания, извезано със златни конци. Линда беше свалила

грима си, а Марк бе прибрал рошавата си грива в бейзболно кепе. Униформите щяха да им дадат възможност да се движат из целия кораб.

— Къде ще се срещнем, ако се наложи да се разделим? — попита Линда, когато тръгнаха напред.

— Масата за зарове?

— Не се прави на тарикат.

— В библиотеката.

— В библиотеката — повтори тя. — Добре, хайде да вървим да се правим на Нанси Дрю^[1].

— На момчетата Харди^[2].

— Аз отговарям за мисията, така че аз решавам. Ти ще си помощникът ми, Джордж Фейн.

За изненада на Линда Марк попита:

— Защо не Нед Никърсън?

Това беше името на гаджето на Нанси Дрю.

— Не и в най-дивите ти мечти. Някой ден ще трябва да си поговорим за пубертетските ти четива.

Най-лесният начин да излязат от пътническите помещения бе през кухнята, затова се качиха по близките стълби и намериха главната трапезария. Достатъчно голяма да побере триста души, залата бе почти празна. Само чистачите почистваха мокета с прахосмукачки.

Влязоха в кухнята, където един от готвачите вдигна глава, но не каза нищо. Линда отмести очи настрани. За разлика от трапезарията, кухнята бе пълна с готвачи, които приготвяха огромни количества храна. От врящите казани се издигаше ароматна пара.

В задната част на кухнята имаше врата, която водеше към ярко осветен коридор. Намериха стълбище и се спуснаха надолу, подминавайки група келнерки, отпратили се нагоре да поемат смяната си. Срещнаха още няколко души, но никой не им обърна внимание. Като корабни работници практически бяха невидими. Марк забеляза сгъваема стълба, облепната на стената, и я грабна, за да допълни маскировката им.

„Златно небе“ бе привързан за дока, а повечето пътници бяха на брега, затова корабът работеше на минимална мощност и инженерните помещения бяха пусти. Линда и Марк прекараха следващите няколко часа в пълзене във всички тръби, канали и климатици и търсене на

нещо необичайно. За разлика от работата на Хуан на обречения кораб близък, те претърсваха бавно и методично, но крайният резултат бе същият.

— Кръгла нула — каза Марк, раздразнен на себе си, задето не бе успял да открие нищо. — Нищичко. Към вентилационните тръби или водопровода не е закачена една проклета бурма.

— Да, а това са най-добрите пътища да разпространиш вируса — съгласи се Линда, като избърса машинното масло от ръцете си. — Какво друго ни остава?

— Освен да обиколим наоколо и да напръскаме всяка повърхност на кораба с пулверизатора, не мога да се сетя за нищо. След като ние с теб разполагахме с толкова много време тук долу, сигурно и с „Отговорните“ е било така.

Той посочи тавана, където бяха окачени огромни тръби.

— За два часа бих могъл да разглобя част от тръбата и да наглася системата си вътре.

Линда поклати глава.

— Рискът да те заловят е прекалено голям. Трябва да е нещо много по-просто и бързо.

— Знам, знам — кимна Марк, като потърка слепоочията си. — Спомням си как на „Златна зора“ Хуан каза, че иска да погледна главните смукатели на климатичната система. Може би трябва да проверим това.

— Къде би трябвало да се намират?

— Най-вероятно в предната част на комина.

— Доста изложено на погледи.

— Можем да почакаме до довечера.

— Добре, хайде да се върнем в пътническите помещения и да се преоблечем.

Излязоха от лабиринта на машинното и най-после стигнаха до коридор, пълен с хора. Служители в различни униформи се подготвяха за връщането на пътниците, а инженерите се отправяха към машинното, за да подготвят кораба да напусне Истанбул.

Случаен поглед през врата близо до пералнята накара Линда да се закове на място. Тридесетгодишен мъж с униформа като нейната стоеше точно пред вратата. Вниманието ѝ бе привлечено не от мъжа или небрежната му стойка, а от начина, по който отмести очи от нея.

Беше същият поглед, който тя бе хвърлила на първия готвач в кухнята. Погледът на човек, който се намира на място, където не би трябвало да бъде. Той се завъртя леко встрани, но после надникна през рамо. Веднага щом забеляза, че Линда го оглежда, побягна в другата посока.

— Хей! — извика Линда. — Спри!

Втурна се след него и Марк я последва.

— Не — рязко го възпря тя. — Провери дали тук долу има още от тях.

Марк се завъртя и се затича назад. Линда продължи преследването сама. Мъжът имаше десетина метра преднина и двадесет сантиметра по-дълги крака. Но предимствата не му свършиха работа, тъй като Линда бе твърдо решена да го хване. Бързо стопи разстоянието, тичайки леко като газела, но със свирепостта на гонещия я леопард.

Мъжът спечели малко време, когато се заизкачва по стълбището, защото успяваше да вземе по три стъпала наведнъж, а Линда — само по две. Профучаха покрай неколцина стреснати работници. Линда изпитваше силно желание да извика за помощ, но това щеше да я принуди да обяснява незаконното си присъствие на кораба.

Мъжът влетя в една стая. Линда стигна до нея след миг и въобще не видя юмрука му. Той я халоса здраво в брадичката. Ударът отметна главата ѝ назад и я отпрати в стената. Побойникът остана над нея около секунда, после побягна отново. Линда скочи енергично на крака и се втурна замаяна след него.

— Ще удряш момичета, а? — мрачно изсумтя тя.

Изскочиха на „Бродуей“, дългия централен коридор, който вървеше по дължината на кораба. Членовете на екипажа го използваша да стигнат от каютите си до пътническите помещения. Някой артистичен веселяк дори бе изрисувал навеси като над театрите на прочутата нийоркиска улица, откъдето коридорът бе взел името си.

— Направете път. Спешен случай.

Линда чу виковете на мъжа, когато се втурнаха през тълпата служители. Движеше се сред тях като змия и напредваше бързо, докато тя чувстваше, че главата ѝ ще експлодира от силната болка.

Мъжът влетя в друг коридор и се закатери по ново стълбище. Линда отвори вратата пет секунди след него. Хвана се за парапета и

запрескача стъпалата. Знаеше, че приближават пътническите помещения. Ако типът имаше акъл в главата и познаваше кораба, щяха да излязат някъде близо до каютата му. А ако Линда не видеше номера ѝ, никога нямаше да успее да го намери.

Той изскочи през вратата горе, събаряйки възрастна жена и съпруга ѝ, който бе в инвалидна количка. Изгуби няколко ценни секунди, за да се откачи от двойката старци. Линда влетя през вратата, преди автоматът да я затвори, и му се ухили свирепо. Бяха излезли на най-горното ниво, близо до атриума.

Мъжът видя, че Линда е само на няколко крачки от него. Забърза се и се втурна към елегантните стълби, които се виеха около двата стъклени асансьора. Наоколо нямаше много пътници. Бутиците бяха един етаж по-долу. На по-ниските нива със сигурност имаше повече хора. Линда бе видяла пазачи пред прочутия бижутерски магазин по-рано и знаеше, че не може да рискува да бъде спряна от охраната.

Стигнаха почти до стълбите, когато тя скочи с протегна ръка. Пръстите ѝ хванаха маншетите на гащеризона на беглеца и той се спъна. Ускорението го отпрати с главата напред в стъкления парапет. Панелите бяха проектирани за подобен удар, но една от скобите се счупи и цялото стъкло се измъкна от мястото си. Падна четири етажа надолу и се разби на безброй парченца. Уплашени викове изпълниха атриума.

Линда изпусна крачолата на мъжа и се плъзна по гърди след него. Той успя да се хване за месинговия прът и се претърколи през балкона. Вдигна очи към Линда, която се опитваше да го хване за ръката. Погледът му ѝ напомни на самоубийците камикадзе в мига преди взрива — примирение, страх, гордост и най-вече — дива ярост.

Мъжът се пусна, преди тя да успее да хване китката му, и не отмести очи от нея, докато летеше в бездната. Падна петнадесет метра по-надолу и се удари в мраморния под, като завъртя глава в последната секунда. Чу се зловещ трясък и счупените кости пробиха дрехите му на няколко места. Дори от тази височина Линда видя, че черепът му бе размазан.

Тя пренебрегна ужаса си и скочи на крака. Възрастната дама все още се мъчеше да върне стареца в инвалидната количка и двамата не бяха видели нищо. Линда се скри зад огромна палма в саксия, съблече

гащеризона и го пхна в чантата си. Не можеше да направи нищо относно мокрите петна под мишниците си.

Библиотеката се намиреше близо до киното в предната част на кораба, но Линда зави към кърмата. До басейна имаше бар и тя знаеше, че ако не удари едно бренди в следващите две минути, щеше да повърне закуската си.

Все още седеше там час по-късно, когато линейката се отдалечи от кораба. След секунди корабната сирена изсвири. „Златно небе“ най-после напускаше пристанището.

[1] Героиня от серия юношески криминалета — Б.пр. ↑

[2] Герои от серия юношески криминалета — Б.пр. ↑

28.

Всеки път, когато Хуан примигнеше, имаше чувството, че по очите му преминава груба шкурка. Огромното количество кафе дразнеше стомаха му, а болкоуспокоителните, които бе погълнал, въобще не успяха да се справят с главоболието. Нямаше нужда да се поглежда в огледалото, за да знае, че е блед като мъртвец, сякаш кръвта се бе отцедила от тялото му. Прокарвайки ръка по главата си, установи, че дори косата го болеше, ако подобно нещо бе възможно.

Вместо да го освежи, както обикновено, вятърът в предното стъкло на моторницата го караше да потръпва въпреки топлината. На задната седалка до него лежеше Франклин Линкълн. Устата му бе отпусната и той похъркваше кротко. Красавицата, която ги бе отвела от „Орегон“ до Монте Карло четиридесет и осем часа по-рано, имаше почивен ден, а Линк не се интересуваше от заместничката ѝ.

Единственото нещо, което поддържаше Хуан сега, бе яростта му към Линда и Марк, пренебрегнали заповедта на Еди да напуснат „Златно небе“, преди корабът да замине от Истанбул. Двамата упорито продължаваха да търсят доказателства за плана на „Отговорните“ да заразят кораба.

Кабрило щеше да им се накара, когато ги видеше отново, а после да увеличи заплатите им за проявената самопожертвувателност. Гордееше се страхотно с екипа си. Мислите му се върнаха на Макс Хенли и настроението му се развали още повече. Все още не бяха получили отговор от Том Северънс и всяка изминала минута го караше да мисли, че никога нямаше да получат, защото Макс е вече мъртъв. Хуан не си позволяваше да изрече мислите си на глас и изпитваше вина, че дори разсъждаваше по въпроса, но не можеше да се отърве от лошите предчувствия.

Луксозната яхта на Иван Кериков се бе върнала в пристанището и „Орегон“ бе спуснал котва на около миля от брега. Когато разглеждаше кораба си, понякога Хуан си мислеше колко ли е бил красив в добрите си години. Имаше идеални пропорции, а

многобройните му кули му придаваха екзотичен вид. Представяше си как, боядисан и разчистен от боклуците по палубите, корабът се носеше гордо из северните части на Тихия океан, където навремето бе превозвал дървен материал. Но сега видя само покрития с ръжда корпус, олющената боя и увисналите около крановете кабели, които приличаха на паяжини. „Орегон“ изглеждаше вехт и скапан и нищо по него не блестеше, дори пропелерът на спасителната лодка.

Еlegantното такси спря до стълбата. Морето бе спокойно, а шофьорката — изключително опитна, така че не си направи труда да нагласи гумените брони. Хуан потупа крака на Линк и едрият мъж се събуди.

— Моли се да се върна на същото място в съня си — ухили се Линк, като се прозя широко. — Тъкмо се бях заиграл с Анджелина Джоли.

Хуан му подаде ръка, за да му помогне да се изправи.

— Толкова съм уморен, че никога вече няма да мога да мисля за секс.

Взеха саковете си, благодариха на младата жена и се заизкачваха по стълбата. Докато стигнат до върха, Хуан имаше чувството, че покоряват Еверест.

Доктор Хъксли ги очакваше на палубата заедно с Еди Сенг и Ерик Стоун. Усмиваше се на Хуан щастливо и почти подскачаше от радост. Еди и Стоун също се хилеха. За момент Хуан си помисли, че имаха новини от Макс, но щяха да му ги съобщят, когато им се бе обадил от летището в Манила.

Джулия обви ръце около врата му и извика въодушевено:

— Хуан Родригес Кабрило, ти си шибан гений!

— Не че не съм съгласен, но напомни ми с какво съм се проявил този път.

— Ерик откри в интернет база данни за клинописа въз основа на проучвания в университет в Англия. Успя да преведе надписите на плочите, снимани с телефона ти.

Кабрило им бе изпратил снимките от летището в Манила.

— Компютърът ги преведе — поправи я Ерик скромно. — Аз не говоря и дума санскритски.

— Все пак е вирус — въодушевено продължи Джулия. — От това, което успях да отгатна, става дума за форма на грип, но науката

не е виждала нещо подобно досега. Има елемент на кръвоизливи като ебола и марбург. Най-доброто е, че според мен Джанике Дал има естествен имунитет, защото, когато вирусът е избухнал за първи път, корабът се е намирал там, където е родена. Вярвам, че тя е потомка на тогавашния му екипаж.

Хуан се замая от потока думи.

— За какво говориш? Кораб? Какъв кораб?

— Ноевия ковчег, разбира се.

Кабрило примигна тъпо, после вдигна ръце като боксьор, който се предаваше.

— Ще се наложи да започнеш от самото начало. Но първо имам нужда от душ, питие и малко храна. Дай ми двадесет минути и после ще се видим в Конферентната зала. Кажу ми на Морис, че искам портокалов сок, половин грейпфрут, яйца „Бенедикт“, препечени филии и от онези картофи, които подправя с пелин.

Беше почти време за вечеря, но тялото му копнееше за закуска. Той се завъртя да тръгне, но погледна Джулия през рамо.

— Ноевия ковчег?

Тя кимна като малко момиченце, което си умираше да сподели тайната си.

— Трябва да чуя това — ухили се Хуан.

След половин час Хуан бе омел закуската си и стомахът му бе доволен. Приливът на енергия го съживи достатъчно, за да изслуша доклада на Джулия. Първо спря поглед върху Еди, който бе направил превода.

— Добре. Давай отначало.

— Няма да те отегчавам с подробности по увеличаването на снимките или издирването на информация за клинописа. Надписите, които откри, са изключително стари.

Кабрило си спомни, че си бе помислил същото, и махна на Ерик да продължи.

— Възложих задачата на компютъра. Цели пет часа нагласях програмите, за да започнат да дават разумни резултати. Алгоритмите бяха доста сериозни и почти ми се наложи да престъпя правилата на логиката. След като компютърът започна да схваща нюансите, стана малко по-лесно. Пооправих още някои неща и Приятелчето изплю цялата история.

— Историята на Ноевия ковчег?

— Може и да не знаеш това, но епичната история на Гилгамеш, разчетена от клинописи от английски аматьор през деветнадесети век, разказва за потоп хиляда години, преди той да се появи в еврейските текстове. Много култури по света имат легенди за потопа. Антрополозите вярват, че тъй като човешката цивилизация се е развила в крайбрежните райони и до големи реки, заплахата от страшни наводнения е била използвана от крале и жреци, за да държат хората в подчинение — започна Ерик, като нагласи очилата си.

— Според мен вълните цунами са в основата на много от тези истории. Без писменост историите били предавани от уста на уста и обикновено украсявани, така че след едно-две поколения не ставало дума само за гигантска вълна, помела селата, а за световен потоп. Всъщност...

Кабрило го прекъсна.

— Запази лекцията за по-късно. Засега ми разкажи онова, което откри.

— О, разбира се. Съжалявам. Историята започва с наводнение, но не с внезапно надигане на вода или силен дъжд. Надписите по плочите разказват как водата в морето, до което живеели, се надигала с около тридесет сантиметра на ден. Близките селца се изнесли в повисоки земи. Нашите хора повярвали, че приливът никога няма да спре, и решили, че единственият начин да оцелеят е да построят огромна лодка. По никакъв начин не е била толкова голяма, колкото Ноевия ковчег, описан в библията. Просто не са разполагали с подобна технология.

— Значи не говорим за Ной?

— Не, макар че сходствата са зашеметяващи, а и е възможно хората, които са описали случката, да са дали основата на ръкописа за Гилгамеш и библейската история.

— За кои времена говорим?

— Пет хиляди и петстотин години преди Христа.

— Това звучи доста точно.

— Да, защото има физически доказателства за потоп точно както е описан на плочите. Случил се е, когато земната дига до днешния Босфор се сринала и наводнила това, което дотогава било вътрешно море, двеста метра по-ниско от Средиземно море. Сега наричаме този

район Черно море. Морските археолози потвърждават, че по древните му брегове живеели хора. Била нужна цяла година, за да се напълни морският басейн, и те преценяват, че в сравнение с водопадите, получили се в Босфора, Ниагара би изглеждал като нежно поточе.

Кабрило се впечатли.

— Нямах представа.

— Това бе потвърдено едва през последните няколко години. Говореше се много, че в тази катастрофа е произходът на историята за библейския потоп, но учените и теолозите не са съгласни с хипотезата.

— Изглежда, че спорът още не е приключил, като се има предвид какво открихме — прекъсна го Хуан, когато внезапно се сети нещо. — Писмеността, която открихме, произхожда от Месопотамия и Шумер, а не от Черно море.

— Както вече казах, това е много ранна форма на писменост и вероятно е била донесена на юг от хората, напуснали района на Черно море, и заимствана от другите цивилизации. Повярвай ми, председателю, плочите, които намери, ще променят фундаментално схващанията ни за древната история.

— Вярвам ти. Продължавай.

— Добре. Значи хората от крайбрежието сметнали, че надигането на водата никога няма да спре. Както казах, изминала цяла година до изравняването на наводнението с морското ниво, така че разбирам как са стигнали до подобен извод. Освен това са написали, че подир многото бегълци се разпространили безброй болести.

Доктор Хъксли го прекъсна.

— Същото виждаме и днес в районите с бегълци — дизентерия, тиф и холера.

Ерик продължи разказа си.

— Вместо да се присъединят към масовото бягство, те срутили сградите в едно-две селища, за да построят лодка, достатъчно голяма да побере четиристотин души. Не споменават размерите ѝ, но казват, че дървеният корпус бил облепен със смола, а после облечен в медена обшивка. Това се случило в самото начало на медната ера, така че районът трябва да е бил доста богат, за да имат достатъчно метал да покрият корпуса на кораб с такъв размер. Качили на него говеда, прасета, кози, овци, пилета и достатъчно фураж, който да ги изхрани в продължение поне на месец.

— Според мен корабът им е трябвало да бъде поне сто метра дълъг, за да побере всичко това — обади се Хуан.

— Компютърът е съгласен с теб. Неговата преценка бе сто и шест метра. Вероятно е имал три палуби, като животните са били на най-долната, запасите — в средата, а хората на най-горната.

— А как се е движил корабът?

— С платна.

Кабрило вдигна ръка.

— Платната се появяват две хиляди години след периода, за който говорим.

Ерик погледна лаптопа пред себе си.

— Ето ти директния превод: „Между два здрави пилонa, завинтени на палубата, бе опънато платно от животински кожи, за да улавя вятъра.“ Това ми звучи точно като платно.

— Проклет да съм. Продължавай.

— По-късно водата се надигнала достатъчно, за да подкара кораба, и те потеглили на път. Иронично, защото сигурно са започнали пътешествието си малко преди нивото на водата да се стабилизира. В противен случай никога нямаше да се измъкнат от Черно море. Както и да е, останали в морето много повече от месец. На местата, където се опитвали да спрат, не могли да намерят прясна вода или били нападани от хора, които вече живеели там. След пет лунни месеца, безброй бури и загубата на двадесет души корабът най-после се заклецил в плитчина, откъдето не могли да го освободят.

— Къде?

— Районът е описан като „свят от скали и лед“. Джулия се наведе напред, за да привлече погледа на Хуан.

— Тук ние с Ерик започнахме да разсъждаваме логично.

— Добре. Къде?

— Северна Норвегия.

— Защо Норвегия?

Ерик отговори:

— Ти намери плочите в място, използвано от японското поделение 731 за усъвършенстване на биологични оръжия. Японците си падали страхотно по този вид проучвания, за разлика от съюзниците им, които предпочитали да извършват масовите убийства с химикали.

— Нацистите ли имаш предвид?

— Кой друг би им дал плочите?

Хуан разтърка очи.

— Задръж. Нещо ми убягва тук. Защо поделение 731 би се заинтересувало от старите плочи на древен кораб?

— Болестта — отговори Джулия. — Онази, която избухнала на кораба след като спрели на сушата. Описана е подробно. Доколкото разбирам, става дума за пренасяна по въздуха зараза от треска с кръвоизливи, подобна на грип. Избила половината население, преди да затихне. Интересното е, че много малко от оцелелите можели да имат деца. Няколко от тях се смесили с местните жители и създали деца, но вирусът направил повечето стерилни.

— Ако японците са търсили начин да се справят с Китай — обади се Ерик, — определено биха се заинтересували от подобно заболяване. Джулия и аз мислим, че освен плочите немците са им предали и мумифицираните тела, които са открили заедно с кораба.

— Аха. Сега загревам. Ако японците са получили плочите от немците, предполагате, че са намерени в Норвегия, защото Германия е окупирала страната още през 1940 година.

— Точно така. „Страна от скали и лед“ може да бъде описание и на Исландия или части от Гренландия, но немците никога не са ги владели. Финландия е била в ръцете на руснаците, а Швеция е запазила неутралитет през войната. Предположихме Норвегия и поточно фиордите на северния бряг, които са слабо населени и почти неизследвани.

— Чакай малко. Джулия, на палубата спомена, че Джанике има имунитет срещу заболяването?

— Колкото повече разсъждавам по въпроса, толкова повече не мога да открия категоричен отговор защо не се е заразила, след като всички други на борда на „Златна зора“ загинаха. Заболяването, споменато в древния разказ, се пренася по въздуха. И ако то е в основата на разработения от „Отговорните“ вирус, тя все пак е вдишвала заразен въздух, макар да е получавала допълнителен кислород. Но ако предците ѝ са били изложени на вируса и са оцелели, възможно е тя да носи антитела в ДНК-то си. Фактът, че е от малко градче в северна Норвегия, само потвърждава хипотезата ни.

— Можеш ли да ѝ направиш проба за вируса? — попита Хуан.

— Разбира се, ако разполагам с проба от вируса.

Кабрило се опита да потисне прозявката си.

— Съжалявам. Имам нужда от сън. Мисля, че все още ни липсва парченце от мозайката. Да предположим, че немците са намерили кораба и са превели надписите. Научили са за ужасното заболяване, но не се интересували от него. Японските им съюзници обаче се интересували, затова германците го изпратили в Япония, по-точно на Филипините, където поделение 731 провеждало експериментите си. Не знаем дали са успели да го усъвършенстват, но можем да предположим, че не са, тъй като в историческите книги не се споменава нищо по въпроса.

Джулия и Ерик кимнаха.

— Но как стигаме до успеха на „Отговорните“? След като японците са се провалили преди шестдесет години, как Северънс и бандата му са успели?

— Мислихме по въпроса — призна Еди, — но не открихме никаква връзка освен факта, че основателят им, доктор Лайдъл Купър, е бил водещ изследовател в областта на заразните заболявания. Използвали са същите помещения като японците през войната, така че е възможно да са знаели за работата им върху вируса. Но просто не знаем как са го направили.

— Следващият въпрос е: защо? — каза Хуан. — Използвали са вируса или подобен на него, за да убият всички пътници на „Златна зора“. Какво планират да направят с него сега? — той изпревари отговора на Ерик и добави. — Знаем, че за тях най-ужасната криза на планетата е нарастващият брой на населението, но пускането на вирус, който да избие цялото човечество, или поне болшинството, ще създаде такъв хаос в света, че цивилизацията никога няма да се съвземе.

— Ами ако не им пука? — попита Ерик. — Имам предвид, ами ако искат цивилизацията да се срути? Чел съм за тези хора. Не разсъждават рационално. Никъде в проповедите им не се споменава за връщане към средните векове, но може точно това да е целта им. Край на промишлеността и връщане към земеделието.

— Но защо нападат пътнически кораби? — зачуди се Хуан. — Защо просто не пуснат вируса във всеки голям град в света и да приключат?

Ерик се накани да каже нещо, но бързо затвори уста. Нямахше логичен отговор. Кабрило се надигна.

— Наистина оценявам работата, която сте свършили. Знам, че това ще ни помогне да предотвратим безумията на „Отговорните“, но сега просто трябва да поспя малко. Казахте ли на Еди всичко това?

— Разбира се — отговори Джулия.

— Добре. Помолете го да се обади на Овърхолт и да му разкаже цялата история. Не знам какво Ланг би могъл да направи в този момент, но искам ЦРУ да е наясно с положението. Марк и Линда ще докладват ли скоро?

— Не си взеха сателитен телефон, затова трябва да използват този на „Златно небе“ — отговори Ерик. — Линда каза, че ще ни звъннат след около три часа.

— Добре. Обясни й, че искам двамата с Марк да изчезнат от кораба дори ако им се наложи да откраднат спасителна лодка или да скочат през борда.

— Да, сър.

Хуан си помисли, че едва бе положил глава на възглавницата си, когато телефонът звънна.

— Кабрило.

Езикът му бе залепнал за небцето, а мъждивата вечерна светлина през прозорците раздражни очите му като силен прожектор.

— Шефе, Хали е. Мисля, че трябва да слезеш в оперативния център да видиш нещо.

— Какво има? — попита той, като спусна крака от леглото и стисна телефона между ухото и врата, за да постави протезата си.

— Мисля, че ни викат на изключително ниска честота.

— Тя не се ли използва от военните за разговори с подводниците?

— Вече не. Двата предавателя, които използваха, бяха демонтирани преди една-две години. Освен това те предаваха на седемдесет и шест херца, а този сигнал идва на сто и петнадесет.

— Какъв е източникът? — попита Хуан, като нахлузи панталона.

— Още не разполагаме с достатъчно данни, за да определим местоположението му. А заради естеството на предаването на ИНЧ може и никога да не го узнаем.

— Добре. Ще бъда при теб след няколко минути.

Той навлече каквото още намери, без да си направи труда да обува чорапи, и си изми зъбите набързо. Според часовника бе спал три

часа. Струваха му се три минути.

Влизането в оперативния център винаги подобряваше настроението на Кабрило. Наслаждаваше се на елегантния дизайн, на тихото бръмчене на компютрите и на мисълта за цялата мощност, която бе контролирана оттук — не само революционните двигатели на „Орегон“, но и свирепата огнева мощ, която корабът можеше да изстреля за секунди. Хали го чакаше с чаша димящо кафе. Кабрило му благодари и отпи от горещата течност.

— Е, така е по-добре — каза той и остави чашата си до монитора на Хали. — Кажу ми с какво разполагаш.

— Както знаеш, компютърът сканира автоматично всички честоти. Когато улови нещо, предавано на ИНЧ, спира, за да запише сигнала. Уведоми ме веднага след като разпозна началото на думата. Ето какво бе изпратено до момента, когато дойдох тук.

Той завъртя плоския монитор леко, за да покаже на Кабрило изписаната на него дума: „Орегон“.

— Това ли е всичко? — разочаровано попита Хуан.

— Вълните на ИНЧ са изключително дълги, над четири хиляди километра. Дължината им позволява да обиколят земното кълбо и да проникнат дълбоко в океана. Предавателят превръща земята в гигантска антена. Недостатъкът е, че е нужно дълго време да изпратиш нещо и подводниците не могат да отговорят, защото нямат собствен предавател. Точно по тази причина военните изоставиха системата. Прекалено неефикасна е.

— Напомни ми защо подводниците не могат да носят предаватели.

— Само антената е дълга над петдесет километра. И макар сигналът да е само осем вата, ще използва повече електричество, отколкото реакторът на подводницата може да произведе. Най-сериозната причина е, че предавателят трябва да се намира в район с изключително ниска земна проводимост, за да се избегне поглъщането на радиовълните. В света има само няколко места, откъдето можеш да изпратиш съобщение по ИНЧ, а подводницата определено не е едно от тях. Прегледах дневниците — продължи Касим — и открих, че в десет часа снощи е имало друго съобщение по ИНЧ. Състоеше се само от случайно подбрани единици и нули. Мога да опитам да го дешифрирам, ако е код, но не съм голям оптимист.

Буквата Т се появи на екрана на Хали, последвана шестдесет секунди по-късно от О.

— По-лошо е от ваденето на зъб — изсумтя Хуан. — Кой освен нас има антени ИНЧ?

— Единствено руснаците. Използват ги само за връзка с подводниците в много дълбоки води и на далечно разстояние.

— Значи ако нашите са били демонтирани, трябва да са руснаците. Чудя се дали това има нещо общо с подслушването на Кериков.

— Ще знаем след минута — отвърна Хали, после добави. — Е, след десет или петнадесет минути.

Зачакаха търпеливо, приковали погледи в монитора, където се появяваше по една буква в минута. Засега разполагаха с „Орегон тук“. След няколко минути, Хуан се вторачи втрещено в екрана. Цялото съобщение гласеше: „«Орегон», тук е Макс.“

— Какво има? — попита Хали.

— Макс е. Хитрото копеле. Открил е начин да се свърже с нас по ИНЧ.

Хали внезапно изруга. Отвори друго прозорче на компютъра и измъкна от архива записа от подслушвателя, който бяха инсталирали в кабинета на Гил Мартел. Защо не го видях веднага? — изсумтя той, ядосан на самия себе си.

„АЗ НЕ... (1:23) ДА... (3:57) ЗА ДОНА СКАЙ...
(1:17) АКТИВИРАНЕ НА ИН... ЧА... (:45) КЛЮЧ... (1:12)
УТР(Е)... (3:38) ТОВА НЯМА ДА Е... (:43) МИ-НУ(ТА)...
(6:50) ДОВИЖДАНЕ (1:12)“

— Какво не виждам? — попита Хуан.

— Четвъртата група думи. Активиране на ИНЧ. „Отговорните“ си имат собствен предавател.

— За какво, по дяволите? — озадачи се Хуан, после си отговори сам. — Ако пускат отровата на пътнически кораби, предавателят ще им позволи да синхронизират атаката по целия свят.

Кабрило трудно издържаше бавното пристигане на съобщението на Макс, а и умираше за сън.

— Хали, това ще отнеме часове. Връщам се в каютата. Събуди ме, когато получиш всичко. Искам да определиш и къде се намира преподавателят. Това е задача номер едно. Накарай Ерик да ти помогне.

Той се завъртя към компютъра и добави сякаш Макс Хенли можеше да го чуе.

— Не знам как успяваш, приятелю, но си голяма работа.

29.

Това беше най-старият номер в света и бе свършил чудесна работа. Макс откри скалата секунди след като избяга от подземния бункер. Скочи от мотора и го бутна в бездната. Беше прекалено тъмно, за да види къде бе паднал, но знаеше, че Ковач ще претърси околността и ще открие машината.

После се върна до входа на бункера и сред суматохата, предизвикана от издирващите групи, които се отправяха навън, и медицинския персонал, който се суетеше около ранените монтьори, дръзко влезе вътре. Връщането на местопрестъплението щеше да е последното, което Ковач очакваше. Следователно бункерът щеше да е последното място, което да си помисли да претърси.

В подземнието имаше предостатъчно места да се скрие. Макс се чувстваше по-самоуверен, облечен като монтьор, затова отвори някои от вратите, покрай които бе минал по време на бягството си. Много от стаите бяха обзаведени като общежития с много легла, оградени със завеси, и огромни общи бани. Макс прецени, че в подземнието можеха да се поберат няколкостотин души, макар в момента да имаше само неколцина. Огледа котлоните на печките и разбра, че никога не бяха използвани. Гигантските фризери бяха претъпкани с храна, а един масивен склад бе изпълнен от пода до тавана с палети бутилирана вода и консерви.

Реши, че бункерът е нещо като скривалище от времето на Студената война. Можеше да функционира самостоятелно и имаше достатъчно храна, вода, електричество и място за хора, които да се подслонят тук, докато последиците от бедствието отшумят. Фактът, че всичко бе ново и построено от „Отговорните“, го накара да си помисли, че точно те щяха да предизвикат бедствието. Припомни си ужасите, които Хуан и екипът бяха открили на борда на „Златна зора“, и потръпна.

Взе си две шишета вода и отвори консерва с праскови, които изяде лакомо, като сладкият сироп се стичаше по насинената му

брадичка. Уви найлонов чаршаф около торса си, макар да знаеше, че съвременните лекари не превързваха напукани ребра. Стегнатият найлон облекчи болките му, а храната и водата го заредиха с енергия.

Натъпка още две бутилки в дълбоките джобове на гащеризона си и продължи проучването. Подмина няколко души из коридорите. Те изгледаха учудено раните, после кимнаха със съчувствие, когато им обясни, че е бил нападен от избягалия затворник.

Намираще се едно ниво над килията, в която го бяха измъчвали, когато откри, че не всички членове на организацията щяха да посрещнат Армагедон в бетонния лабиринт. Пред него стоеше масивна двойна врата с електронна ключалка. Платката още не бе монтирана и на пода пред нея лежаха инструменти. Очевидно майсторът бе изтичал да донесе нещо забравено.

Макс не губи време, а влезе в безопасното помещение. Подът бе застлан с дебел зелен мокет, а стените — облицовани с ламперия. Боята все още миришеше, което означаваше, че бе нанесена наскоро. Осветлението беше флуоресцентно, но лампите бяха от по-добро качество и дори се виждаха аплици по стените. Картините бяха пъстри, но ненатрапчиви. По някаква причина помещението му напомни за кантората на един от адвокатите му по развода. Трапезарията приличаше повече на луксозен ресторант с плоски екрани по стените вместо прозорци. Столовете бяха тежки, тапицирани с мека кожа, а плотът на бара бе от солиден махагон.

Той намери зала с кабинки за малка армия секретарки и комуникационен център, който би предизвикал завистта на Хали Касим. Влезе в центъра и затърси телефон или радио, но никога преди не бе виждал подобна система. Чувствайки се изложен на риск в малката стая, той реши да опита отново по-късно и продължи проучването си.

Встрани от функционалната част на това, което Макс бе кръстил „тузарското крило“, се намираха спални, обзаведени като в петзвезден хотел. На нощните шкафчета нямаше библии, а екземпляри от книгата на Лайдъл Купър „Размножаваме се до смърт“. Стаите бяха за около четиридесет души или двойки. Очевидно в тях трябваше да се подслони елитът на „Отговорните“ — лидерите, бордът на директорите, богатите последователи. В най-далечния край се намираше апартаментът на Том Северънс и жена му. Това бе най-

люксовото място. Банята беше с размера на гарсонiera, а ваната изглеждаше достатъчно голяма, за да се нуждае от спасител.

Макс прекара нощта на леглото на Северънс, а на сутринта изми зъбите си с четката му. Докато плакнеше устата си, Хенли се стресна от гласове във всекидневната. Позна грубия акцент на Зелимир Ковач. Чу плътен, мек глас, който очевидно принадлежеше на Томас Северънс. Третият глас го накара да наостри уши втрещено. Беше доктор Адам Дженър.

Макс се вслуша в разговора им и се ужаси. Всяко разкритие звучеше още по-зловещо от предишното. Дженър се оказа доктор Лайдъл Купър. Гениален номер, на който Хенли мрачно се възхити. Вярата и отдадеността им на каузата бяха много по-силни, отколкото хората си мислеха. Това всъщност беше религия с пророци, мъченици и многобройни последователи, готови на всичко за вярата си.

Северънс спомена нещо за самоубийството на Гил Мартел, което подсказа на Макс, че Ковач бе убил директора на гръцкото имение. После Хенли изслуша кошмарния им план да пуснат създадения вирус по света и да стерилизират половината човечество.

Този път не се възхити, но осъзна гениалността на зловещия план. Цивилизацията нямаше да оцелее при координирана биологична атака, която убива половината си жертви, но планираното от „Отговорните“ бе нещо различно. Човечеството щеше да се върне едно поколение назад, но накрая щеше да оцелее и преуспее. Макс бе прочел всичко възможно за учението на Купър, когато бившата му съпруга му съобщи, че синът им се бе присъединил към организацията. Докторът твърдеше, че мракобесието през Средновековието никога нямало да приключи, ако не била чумата, избила половин Европа и довела до нова ера на просперитет.

Макс бе сигурен, че нещата не са толкова прости, но се зачуди как щеше да реагира днешният свят, свикнал на двадесет и четиричасова информация и бързи пътувания. Петдесет години след пандемията населението щеше да е запълнило пролуците, оставени от загиналите, и светът можеше да стане по-добро място. Но Макс не искаше да е част от подобен свят. Според него Купър, Северънс и Ковач нямаха право да решават съдбините на човечеството.

Искаше му се да изскочи от банята и да ги очисти с голи ръце, но знаеше, че няма да направи повече от пет-шест крачки, преди Ковач да

го застреля. Наложил си да се успокои. Щеше да му се предостави по-добра възможност. Просто трябваше да прояви търпение.

След като тримата мъже си тръгнаха, Макс се измъкна от апартамента и се скри във вградения гардероб в една от неизползваните хотелски стаи, убеден, че засега е в безопасност. Мозъкът му копнееше да поразсъждава върху проекта, който Северънс и бандата му се канеха да осъществят, но Макс се съсредоточи върху това как конкретно щяха да изпълнят плана си.

Бяха споменали предавател. Щяха да координират пускането на вируса чрез предаване на някакъв активиращ код. Макс веднага видя пропуската. Въздушно предаване, дори на къси вълни, не можеше да обхване целия свят. Факторите, които можеха да предизвикат смущения в сигнала, бяха прекалено много — от климатичните условия до активността на слънцето. Не, не става дума за къси вълни, помисли си той.

Спомни си тунела в подземие и намотките от дебели медни жици, както и огромните генератори, които „Отговорните“ бяха инсталирали.

— Шибана антена за ИНЧ — прошепна той и в същия миг осъзна как щеше да предупреди Хуан.

Изчака Ковач да проведе теста, после се вмъкна в помещението, което бе сметнал за зала за комуникации. Нужни му бяха двадесет вбесяващи минути, за да разбере как да използва предавателя. Настрои честотата и изпрати съобщението си.

„ОРЕГОН. ТУК Е МАКС. ВИРУСНА АТАКА НА ПЕТДЕСЕТ ПЪТНИЧЕСКИ КОРАБА. НЕ УБИЙСТВО, А ПО-ЛОШО. ИНЧ Е КЛЮЧЪТ. УНИЩОЖЕТЕ ГО С ЯДРЕНО ОРЪЖИЕ ДО 72 ЧАСА.“

Ужасно му се искаше да добави местоположението на предавателя, но нямаше представа къде се намира. Просто трябваше да вярва, че Хали щеше да успее да го открие по източника на сигнала. Освен това нарочно бе използвал думите „ядрено оръжие“, защото знаеше, че бункерът е непревземаем и можеше само да се надява, че Хуан щеше да намери начин да го унищожи.

Върна се в скривалището си в гардероба, след като си взе няколко шоколада и бира от минибара в стаята. Беше сигурен, че тъй като денят на атаката приближава, Северънс щеше да накара Ковач да разположи пазачи близо до изхода. Значи не можеше да се измъкне оттам. Не възнамеряваше да се жертва и разполагаше с по-малко от три дни, за да намери друг изход.

Том Северънс седеше в кабинета си и разговаряше с Лайдъл Купър, когато някой почука. Той вдигна глава и бързо свали очилата, които напоследък бе принуден да използва. На вратата стоеше Зелимир Ковач. Сърбинът изглеждаше необичайно мрачен. Каквото и да бе станало, очевидно бе лошо.

— Какво има? — попита Северънс.

— Току-що съобщиха по новините. Смъртен случай на пътнически параход в Истанбул. Зак Реймънд, един от хората ни на „Златно небе“.

— Той беше начело на отряда ни на борда, нали?

— Да, сър.

— Знаем ли подробности?

— Паднал от балкона на корабния атриум и загинал на място.

— Значи е било инцидент?

— Така твърдят в новините, но аз не вярвам. Прекалено голямо съвпадение е лидерът на групата ни да умре.

— Да не би да мислиш, че е бил убит от хората, които организираха отвличането на Кайл Хенли? — саркастично попита Северънс. — Не ставай смешен. Никой не би могъл да направи връзката.

— Има и друго. Тъкмо се чух с екипа ни на Филипините. Казаха, че двама мъже пристигнали в изоставената фабрика и открили старите японски катакомби. Двамата натрапници загинали вътре след експлозия, но самият факт, че са били там, ме притеснява.

Северънс склочи пръсти под елегантната си брадичка, оформена от скъп пластичен хирург.

— Ако някой се е заинтересувал от нас, е научил за клиниката ни във Филипините. Не знам как са разбрали за японските тунели. Явно са се поровили повече. Но това е без значение, тъй като са мъртви, а зад нас не остана нищо, което да ни уличи в престъпление.

— Това не ми харесва, Том — намеси се Купър. — Прекалено много е заложено на карта, за да рискуваме да ни разкрият, а аз не вярвам в съвпадения. Можех да не мисля за заплахи към операцията ни, ако имахме предвид само отвличането на Кайл Хенли. Но сега има два отделни инцидента: проникването във Филипините и смъртта на Зак Реймънд. Някой е по петите ни.

— Ако беше така, досега ФБР щеше да е атакувало имението ни в Калифорния и да е притиснало правителството в Атина да направи същото в Гърция.

Основателят на „Отговорните“ не можа да обори аргумента.

— Ами ако става дума за организацията, която Хенли нае за връщането на сина си? — предположи Ковач. — Може още да действат според първоначалните инструкции и да изпробват защитата ни, опитвайки се да намерят начин да спасят и момчето, и бащата.

Купър подскочи.

— Звучи напълно логично.

— Значи не мислиш, че знаят за плана ни? — попита Северънс.

— Вероятно не — отговори Ковач. — Но ако са имали време да разпитат Зак Реймънд, ФБР вече може да планира нападението, което Том спомена.

— Имаш ли идеи?

— Да, сър. Трябва да се кача на „Златно небе“, за да се уверя, че вирусът не е открит. Ако е станало така и са го предали на властите, те ще имат предимство пред нас и могат да открият лек за заболяването още преди хората да започнат да проявяват симптоми. Освен това бих предложил да предизвикаме пълно комуникационно затъмнение на кораба — без достъп до интернет, без телефонна и радиовръзка с брега. По този начин враговете на борда няма да могат да се свържат с шефовете си.

— Накъде плава „Златно небе“ в момента?

— На път от Истанбул към Ираклион, Крит. Лесно мога да пресрещна кораба, когато се спусне през гръцките острови.

Само няколко души извън организацията знаеха, че собственикът на „Златни пътешествия“, компанията, която притежаваше „Златно небе“ и злощастния близък „Златна зора“, бе член на „Отговорните“. Беше се присъединил към тях, тъй като той и жена му не можаха да си родят деца, а учението на Лайдъл Купър им помогна да приемат този

факт и дори да му се радват. Макар да правеше огромни дарения за каузата и да даваше впечатляващи отстъпки, когато предоставяше корабите си за морските почивки на организацията, корабният магнат не бе част от вътрешния кръг посветени, който бе изготвил плана да използват параходите за разпространение на генетично модифицирания вирус.

— Бихте могли да телефонирате на президента на параходната компания — продължи Ковач — и да му обясните, че групата, нападнала „Златна зора“, планира нещо подобно за „Златно небе“. Уредете ми да се кача на борда и да задържа кораба в морето, докато пуснем вируса. Тогава, дори ако открият нещо, няма да могат да предупредят никого.

— В подобен случай той ще настоява да прекрати пътешествието.

— Кажете му, че искаме услуга от него. На борда има петдесет „Отговорни“. Повечето нямат представа какво ще се случи, но ще ми помогнат да претърся кораба.

Северънс погледна Лайдъл Купър. Бившият изследовател дължеше младежкия си вид на безброй пластични операции, но огънят в очите му си беше чисто негов. Това бе пламъкът на върховно убеждение и пълна отдаденост на вярата.

— Том — каза Купър, — човечеството е на ръба на пропастта. Има прекалено много усти за хранене, а природните ресурси намаляват с все по-висока скорост. И двамата знаем, че това е единственият хуманен начин да предотвратим срива на пет хиляди години цивилизация. Открихме метода за действие още в основите на същата тази цивилизация. Той е правилен и справедлив. Трябва да направим всичко възможно, за да успеем. Не ми се иска да се отклоняваме от плана, но смятам, че господин Ковач е прав. Някой някак си е узнал нещо. Съгласен съм, че звучи доста неясно, но не можем да си позволим да рискуваме сега. Прекалено близо сме до целта. Дни, а не седмици. Ако те имат хора на „Златно небе“, които търсят вируса, ще могат да съобщят на властите как ще бъде пуснат и цялата ни работа ще се окаже безрезултатна.

Северънс кимна.

— Да. Разбира се, прав си. Май проявих излишна надменност, когато реших, че сме прекалено добри, за да бъдем уязвими. Ще

поговоря с параходната компания. Ще уредя качването ти на борда, Зелимира, заедно с необходимия персонал и оборудване. Ще се уверя, че капитанът ще ти сътрудничи. Запомни следното: при никакви обстоятелства вирусът не трябва да напуска кораба. Направи всичко възможно. Ясно ли е?

— Да, сър. Всичко възможно.

— Чувствате ли го? — попита Купър и двамата мъже го погледнаха въпросително. — Борим се с тъмните сили, които са отвъд нашето измерение. В продължение на хиляди години те са оформяли човека и са създали днешното същество, готово на самоунищожение. Докарали са човечеството до момента, в който е готово да се самоизяде. Но сега ние отвърщаме на удара и поемаме контрол над съдбата си. Чувствам го. Долавям учудването им, че не се прекланяме пред волята им, а започваме да градим собствения си път. Когато успеем, ще бъдем свободни. Ще процъфтим в нов свят, където вече не могат да ни докоснат. Ще разбием невидимите робски окови, в които хората страдат, макар да не го знаят. А ние наистина сме страдали. Те са ни направили неспособни да устоим на животинските си инстинкти и вижте докъде ни е довело това. Войни, глад, вечна нужда. Техният прикрит контрол в продължение на безброй поколения ни е довел дотук. Когато най-после осъзнах, че никое разумно общество не би избрало да живее по начина, по който ние живеем, едва тогава разбрах, че не ние контролираме всичко това, а сили извън нашата галактика. Те са влияели на мислите ни и са ни водили към Армагедон по причини, които не разбирам. Аз бях първият, който схвана това, а вие и хора като вас също разбраха, че светът нямаше да страда така, ако срещу нас не стояха външни сили. Но краят на машинациите им приближава. Няма да повлияят на това, което ни предстои, защото ще се погрижим всички да узнаят кои са те и какво са направили. Господа, просто не мога да ви обясня колко съм развълнуван. Предстои велик момент, а ние ще стоим рамо до рамо, за да му се наслаждаваме.

Ковач винаги бе изпитвал неудобство от извънземния фактор в учението на доктор Купър. Но разбираше увеличаващия се брой на населението и намаляващите ресурси, както и резултата от сблъсъка на двете, затова не каза нищо. За него бе достатъчно, че щеше да помогне на човечеството да се спаси от самото себе си. А в момента се

интересуваше повече от залавянето на вероятните врагове на борда на „Златно небе“, отколкото от великото събуждане.

30.

Хуан Кабрило седеше в оперативния център и слушаше напрегнато Хали Касим. Еди Сенг беше в задната част на стаята заедно с Линк и двама от най-верните му бойци, Майк Троно и Джери Пуласки. С помощта на Ерик Стоун Хали бе извършил истинско чудо.

— Докато Макс все още предаваше, се свързах с няколко познати радиоловители и ги помолих да се настроят на честотата на Макс. Настроихме часовниците, които регулират сателитите за глобално позициониране, така че да сме сто процента синхронизирани. Инструктирах ги при появата на всяка буква да запишат точното време, в което са я получили. Радиовълните се разпространяват с различни скорости през различни материали, затова бяха необходими някои уточнения. Тук се намеси Ерик. Изчисли разликите и получихме точното време срещу преценка на разстоянието. Успяхме да определим местоположението на предавателя.

Той натрака нещо по клавишите и на екрана се появи снимка на гол остров, направена от въздуха. Приличаше на капка, обградена със скали. На южния бряг се виждаше негостоприемен тесен плаж. По хълмовете нямаше почти никаква растителност с изключение на няколко петна трева и купчина криви дървета. Според мащаба, отбелязан в долния край на снимката, островът бе дълъг около тринадесет километра и широк около три.

— Това е остров Еос. Намира се на шест километра от брега на Турция в залива Мандалей. Гърците и турците са воювали за него няколко века, не мога да разбера защо, като гледам снимката. Интересен е в геоложко отношение, представлява парче скала във вулканична зона. Като цяло е необитаем. Снимката е отпреди четири години.

Като видя мястото, където бе задържан Макс, Хуан потръпна. Наложил му се да мобилизира цялата си воля, за да не нареди да подкарат „Орегон“ натам и да нападнат острова. Хали показва друга снимка.

— Тази е от миналата година.

В южната част на острова се виждаха багери, огромна дупка и бетонна сграда, свързана с плажа с дълъг кей. Към работната площадка се виеше път.

— Работата е извършена от италианска строителна компания и заплатена чрез банкова сметка в Швейцария. Не се съмняваме кой е собственикът на сметката. Легендата за пред турските власти е, че там се строи най-голямата филмова площадка в света.

Появи се нова снимка.

— Тази показва същото място след няколко месеца. Както виждате, строежът в рова много е напреднал.

Ерик добави:

— Използвахме тежкото оборудване, за да определим мащаба. Очевидно площта на сградата е почти шест хиляди квадратни метра. А в този момент са издигнати три нива.

Хали поднови разказа си.

— Осем месеца след началото на строежа от фалшивата филмова компания заявили, че са изхарчили всичко и слагат край на проекта. Съгласно договора с властите, трябвало да върнат острова в първоначалното му състояние. И ето какво направили.

Той показа на монитора трета снимка. Не се виждаха следи от огромните изкопи. Мястото изглеждаше така, сякаш никога никой не е стъпвал на брега. Изкопът бе заравнен. Повърхността приличаше на естествен камък. Бяха останали само кеят и асфалтовият път, който привидно не водеше никъде.

— Тази снимка е от официалния екологичен доклад на турското правителство — продължи Хали. — Можем да предположим, че някой е бил подкупен, а докладът е бил подправен, за да сочи, че Еос се е върнал към естественото си състояние.

— Къде е антената за ИНЧ? — попита Хуан.

— Заровена е в подземния бункер — отговори Ерик. — Макс бе съвсем точен, когато каза, че трябва да я унищожим с ядрено оръжие. Бих искал да се консултирам по въпроса с Марк, но направих бърза компютърна симулация. Ако са наливали бетон в продължение на пет или шест месеца, а после са струпали боклуците отгоре, прецених, че ще са нужни близо два килотона, за да счупим ореха.

— Защо не бомба за разрушаване на бункери? — попита Хуан.

— Ще свърши работа, ако уцелим антената или електрическите генератори. Но да погледнем практически: смяташ ли, че ще успеем да се доберем до едното от тях?

Ерик имаше навика да не долавя нотките на сарказъм.

— Да се снабдим с две хиляди тона заряд, няма да е по-лесно — отвърна Хуан и незабавно съжали за резкия си тон. — Извинявай.

Обикновено се стремеше да не си изкарва яда върху хората.

— Нападение в командоски стил изглежда единствения начин — обади се Еди, като пристъпи напред. — Можем да се спуснем на плажа в южния край на острова или да се опитаме да изкатерим някоя скала.

— Статистически шансът за успех е нула — отговори Ерик. — Логиката навежда на мисълта, че входът към бункера е здраво охраняван и лесно може да бъде запечатан. При първия намек за атака външните врати ще се спуснат, а в бункера ще издигнат последователни барикади.

— Значи ще намерим задна вратичка — предложи Хуан. — Трябва да има смукатели за вентилационната система, както и вентилатори за изгорелите газове от електростанцията.

— Смятам, че и двете са под ключ — каза Ерик и кимна на Хали, който върна първата снимка на екрана. — Вижете внимателно мястото на пътя, където работят.

Хали увеличи сектора, където застилаха асфалт. Точно пред машината грейдери оглаждаха пътя, а малко по-далеч багерите насилваха пръст в дълбок окоп.

— Копали са под пътя, за да заровят вентилационните тръби, а после са ги покрили с асфалт. Трябва да предположим, че смукателите и вентилационните тръби са охранявани отлично и в случай на нападение бункерът ще бъде запечатан. Можем да стигнем до тръбите, но след като влезем вътре, оставаме в капан.

Хуан погледна Еди, за да чуе мнението му за мрачната прогноза на Стоун. Сенг каза:

— Една грешка и ще се превърнем в мишени на стрелбище. А дори да проникнем вътре, ще се наложи да режем тръбите с горелки, без да знаем кой и какво ни чака.

— Добре, дай ми друга идея — каза Хуан.

— Съжалявам, председателю, но Ерик е прав. Без да знаем разположението на бункера, къде са охранителните системи, броя на

пазачите и около сто други неща, не можем да влезем вътре.

— Преди две седмици откраднахме чифт ракетни торпеда от шибаната иранска армия. Трябва да има начин да измъкнем Макс оттам.

— Съжалявам за това, което ще кажа — започна Ерик с колеблив, но решителен глас, — но трябва да се съсредоточим върху унищожаването на предавателя, а не върху спасяването на Макс. Ако атаката на „Отговорните“ ще бъде осъществена чрез сигнал от ИНЧ, изпратен към пътнически параходи по целия свят, предотвратяването на това безумие трябва да е основната ни грижа.

Настъпи дълга тягостна тишина.

— Имаш ли предложение? — накрая попита Хуан.

— Всъщност да, сър. Нарича се „Юмрука на Сталин“.

Кодовото име накара Хуан да подскочи.

— Откъде знаеш за него?

— Четох преписа на разговора между Иван Кериков и Ал Асим.

Преписите се намираха в компютъра на Хуан, но той не бе имал време да ги прегледа, камо ли да ги прочете внимателно. Бездруго това си беше работа на ЦРУ. Те бяха наети само да подслушват, а не да анализират информацията.

— Кериков спомена, че имал достъп до нещо, наречено „Юмрука на Сталин“. Порових се малко. Запознат ли си с това чудо?

— Защо смяташ, че ще сработи? — ухилено попита Хуан.

— Момчета, имате ли нещо против да ни обясните за какво става дума? — извика Линк.

Ерик затрака по компютъра и им показва художествена рисунка на сателит, какъвто не бяха виждали досега: дълъг цилиндър, около който имаше пет метални кутии, дълги над десет метра. И без сърпа и чука беше ясно, че изделието е руско. Самата рисунка бе в типичния съветски стил, едновременно помпозен и аматьорски.

Ерик заговори:

— Истинското му име било „Октомврийско небе“, но всички го знаели с прякора „Юмрука на Сталин“. Изпратен е в орбита през 1989 година, един от най-топлите периоди на Студената война, в пряко нарушение на около десетина договора.

— Всичко това е чудесно — изсумтя Линк. — Но какво, по дяволите, е?

— „Юмрука на Сталин“ е ОБР, орбитална балистична ракета. Оръжие. Нашите военни също са си поиграли с тази идея, като я наричали „Жезъла на Господ“. Теорията е невероятно проста. В онези тръби има волфрамови прътове, тежащи по деветстотин килограма всеки. Летят с орбитална скорост от тридесет хиляди километра в час, умножена по масата им, и нанасят удар с кинетичната енергия на атомна бомба. Но няма радиоактивен прах, а времето на защитната реакция е намалено наполовина, защото при нея няма издигане както при обикновените балистични ракети. Можеш да видиш пламтящ предмет в небето за миг и това е. Няма предупреждение, нито начин да избягаш.

— Съветското правителство го е разработило като оръжие за първоначална атака. Идеята била да ударят няколко големи града на Запад, разположени по същата надлъжна ос, като симулират метеоритен дъжд. Няма радиоактивно разпадане, а волфрамот се изпарява при удара, така че никой не би могъл да докаже какво се е случило. Дори възложили на астрономите да подготвят фалшифицирани снимки на метеорите непосредствено преди навлизането в атмосферата. Докато противникът се съвземе от загубата, руснаците смятали да минат границата и да завладеят Европа.

— Откъде знаеш, че не е проработил? — обърна се Ерик към Хуан.

— Една от първите ми мисии за агенцията беше да проникна в космодрума в Байконур, където подготвиха „Юмрука на Сталин“ за изпращане в орбита, и да го обезвредя. Настроих го така, че сателитът да не получава сигнал от земята заради магнитното ѝ поле. Може да реагира само ако получи заповед горе, от атмосферата.

— Защо просто не го взриви?

— Не исках да убивам. Двама космонавти излетяха с него, за да включат ръчно соларните панели. Минаха три дни, преди да открият, че птичето е с подрязани криле.

Хали попита:

— Не са ли могли просто да усилят земния сигнал?

— Това щеше да съсипе електрониката им.

— А да изпратят сигнал от „Мир“, космическата им станция?

— Знаеха, че сме ги разкрили, затова просто оставиха проклетото нещо в орбита.

— Мислиш ли, че още работи? — попита Ерик.

— Стига да не е бил ударен от космически боклуци, би трябвало да работи идеално — отговори Кабрило, който започваше да харесва идеята. — Добре, умнико, намери ни алтернатива на атомна бомба. Как предлагаш да изпратим предавател на сто километра в космоса?

— Ако можеш да ме снабдиш с кодовете на Иван Кериков — отговори Стоун, като изкара нова снимка на екрана, — ще го кача горе с това.

Хуан и останалите се вторачиха втрещено, изумени от дръзкия план. Кабрило най-после успя да проговори.

— Страхотен си, Ерик. Ще звънна на Овърхолт, за да ти уредя транспорта. Еди и Линк, измислете план как да вземем кодовете от руснака довечера. После ще напуснем пристанището.

— Все още ли държиш да се отправим към остров Еос? — попита Еди.

— Няма да изоставя Макс.

31.

Хуан видя отражението си в огледалото и се зачуди къде свършва лицето му и къде започва творението на Кевин Никсън. Погледна увеличените снимки, които Кевин бе залепил на огледалото, после отново лицето си. Идеално съвпадение. Перуката имаше абсолютно същия цвят и прическа.

— Кевин, надмина себе си — похвали го Хуан, като свали хартиената яка, която Кевин му бе сложил около врата, за да предпази официалната му риза.

— Да те дегизирам като терориста Ибн ал Асим, е нищо работа. Приемам похвали, ако те докарам да приличаш на някоя от курвите му.

Хуан завърза папийонката и нахлузи бяло вечерно сако, опънато върху широките му рамена. Всеки мъж изглежда добре в смокинг, но Кабрило надминаваше повечето, независимо от подплънките около кръста, предназначени да наподобят фигурата на арабина. Помогна му и разузнавателното сведение, че терористът си пада по „Армани“. На кръста под смокинга Хуан носеше плосък кобур за любимото си оръжие, автоматичен пистолет „ФН 57“.

— Приличаш на Джеймс Бонд с шкембе — ухили се Майк Троно от другия край на стаята.

Хуан отговори с гласа на Шон Конъри:

— Чистачите трябва да бъдат виждани, но не и чувани.

Майк и Джери Пуласки носеха униформите на чистачи от прочутото казино в Монте Карло. Кевин и хората му поддържаха гардероб с безброй униформи — можеха да докарат всичко — от руски генерал или пътно ченге в Ню Делхи до парижки пазач в зоологическата градина. Бяха им нужни само няколко минути да прекроят стандартен гащеризон в нужния стил.

Майк и Джери влачеха кофа за боклук на колелца и друга с парцали и пластмасов надпис, който предупреждаваше, че подът е влажен.

Главният стюард се появи на прага, тих и дискретен както винаги. Носеше снежнобяла престилка върху костюма си. Членовете на екипажа спореха дали Морис си сменя престилките, преди да излезе от кухнята, или просто никога не се покапва. Повечето залагаха на последното. Той държеше затворена пластмасова кутия и се мръщеше.

— За бога, Морис — подразни го Хуан, — не прилича на истинско.

— Капитане, аз го направих, така че е съвсем истинско.

— Да видим.

Морис остави кутията на плота и отстъпи назад, отказвайки да вдигне капака. Хуан го направи вместо него и бързо завъртя глава.

— Пфу! Трябва ли да вони толкова?

— Трябваше ти повръщано. Подходих към задачата както към всяко друго ястие. Миризмата е не по-малко важна от вида и консистенцията.

— Напомня ми на оня риба, дето приготви за Джанике — ухили се Майк, затвори кутията и я остави върху кофата с парцали.

Морис го изглежда строго като училищен директор.

— Господин Троно, ако се надявате на друго освен на хляб и вода в бъдеще, ще се наложи да ми се извините.

— Хей, аз харесах рибата — бързо се оправда Майк, който приемаше заплахите на Морис сериозно, както всички други на борда на „Орегон“. — Е, какво имаме тук?

— Основата е супа от грах, а останалото е търговска тайна.

Хуан го погледна накриво.

— И преди ли си го правил?

— Младежка закачка с Чарлс Райт, капитана на бойния кораб, на който служех навремето. Това леке се гордееше с железния си стомах, затова по време на една инспекция изсипахме малко от тази смес в личната му баня точно преди адмиралът да я посети. Прякорът Чък Драйфаното му се лепна до края на кариерата му.

Всички се разсмяха много по-силно отколкото историята заслужаваше, за да се освободят от натрупаното напрежение.

— Това ли е всичко, капитане?

— Да, Морис. Благодаря.

— Няма защо — кимна стюардът и напусна стаята, като направи път на доктор Хъксли да влезе.

Мъжете подсвирнаха възхитено. Хъкс бе издокарана в пурпурна рокля без презрамки, която прилепваше към тялото ѝ като втора кожа. Косата ѝ бе вдигната в елегантна прическа от къдрици и масури. Гримът подчертаваше очите и устата ѝ и придаваше великолепен блясък на кожата ѝ.

— Заповядай — каза тя, като подаде плоска кожена кутийка на Кабрило.

Той я отвори и видя три спринцовки.

— Инжектираш във вената и след петнадесет минути човекът заспива — обясни Джулия.

— Хапчетата? — попита Хуан.

Тя извади малък флакон от чантичката си и изтърси две хапчета.

— Ако Ал Асим има проблеми с бъбреците, ще се озове в болницата още преди да му се наложи да използва тоалетната.

— Колко време ще мине, преди да му подействат?

— Десет-петнайсет минути.

— Сигурна си, че няма да усети вкуса им?

Хъкс завъртя очи. Вече бяха обсъждали това три пъти.

— Абсолютно — потвърди тя, после му показа паспорта си.

Жителите на Монако нямаха достъп до казиното, затова на входа искаха документи за легитимация.

— Всички ли имат телефони? — попита Хуан.

Не искаха да привличат внимание с микрофони и слухови апарати, затова щяха да използват за връзка мобифоните си. Всички кимнаха и той добави:

— Добре тогава, да отиваме на брега да свършим работата.

Проектирано от Шарл Гарние, архитекта на прочутата Парижка опера, казиното в Монте Карло се извисяваше като катедрала, посветена на хазарта, построена в пищния стил Наполеон III, създаден от Гарние, с красиви фонтани на входа, две кули и меден покрив. В елегантния атриум се издигаха двадесет и осем ониксови колони, а всяка зала бе украсена пищно с мрамор и рисувано стъкло. На влизане Хуан забеляза под тентата три ферарита и няколко бентлита. Казиното привличаше елита на обществото. Мъжете бяха облечени в смокинги, а жените — издокарани като принцеси.

Той погледна часовника си. Кериков и Ал Асим никога не се появяваха преди десет, така че бе подранил с половин час. Повече от достатъчно, за да си намери подходящо скришно място, където да чака. Нямаше да е разумно арабинът да срещне двойника си до рулетката. Телефонът му иззвъня.

— Шефе, със Скай сме на позиция — докладва Майк Троно.

— Някакви проблеми?

— Маскирани като чистачи, сме направо невидими.

— Къде сте сега?

— До рампата за доставки. Почистваме олиото, което Скай разля.

— Добре. Стойте там и чакайте сигнала ми.

Кабрило показва паспорта си и плати входната такса. Тълпата се движеше надясно към елегантните зали за хазарт и той се присъедини. Насочи се нагоре към бара, поръча си мартини, което не възнамеряваше да пие, но му се стори подходящо за обстановката, после си намери тъмно ъгълче, където да чака. Хъкс се обади след секунди, за да съобщи, че е пристигнала в салон „Европа“, главната зала на казиното.

Докато чакаше, Хуан се върна на въпроса как да помогне на Макс, преди да унищожат остров Еос с орбиталната балистична ракета. Не се колебаеше да взриви острова дори ако не успееш да спасят приятеля Хенли. Залозите бяха прекалено големи, дори Макс би се съгласил. Искаше му се да има начин за обратна връзка с Хенли, но ИНЧ можеше да се използва само като предавател. Обмисли безброй идеи, но ги отхвърли.

— Тук са — съобщи Джулия по телефона след около двадесет минути. — Отиват към масата за шмен-дефер.

— Остави ги да се настанят и да пийнат по едно-две. В казиното Джулия разделяше вниманието си между рулетката и целта, която следваха. Купчината с чипове пред нея намаляваше и се увеличаваше, а в другия край на залата Ибн ал Асим пиеше третото си питие. Стори ѝ се иронично, че арабинът финансира ислямските терористични групи, а в същото време нарушава един от основните закони на мюсюлманите, като пие алкохол. Според нея той явно се смяташе за „такфир“ — вярващ в исляма, който пренебрегва принципите му, за да проникне в западното общество. Разбира се, можеше да постигне това

само като свали традиционната роба и гъстата брада, без пиенето и жените, но тези забавления просто му харесваха.

— Мисля, че е време, Хуан — каза тя в телефона.

— Добре. Действай. Майк, подгответе се за операцията.

Джулия изчака топчето на рулетката да падне на номер шест и крупнето да събере губещите чипове, после взе своите, извади две хапчета от чантичката си и тръгна към другия край на залата. Неколцина мъже я изгледаха похотливо, когато мина покрай тях, но повечето хора бяха съсредоточени върху играта.

До масата на Кериков и Ал Асим нямаше свободни места, затова Джулия зачака търпеливо да се отвори възможност. Когато руснакът спечели сериозна ръка, тя се наведе към него и прошепна в ухото му:

— Поздравления.

Кериков се стресна за миг, после се усмихна широко, когато видя как изглежда Хъкс. Друг играч спечели на свой ред и тя се наведе и към него. След малко вече я възприемаха не като непознат човек, а като част от комарджийския кръг. Тя заложи няколко чипа към купчинката на втория играч. Той не спечели и ѝ се извини, но Джулия само сви рамене, сякаш искаше да му покаже, че не е голяма работа. После помоли с жест Ал Асим за позволение да сложи чиповете си до неговите. Той кимна и тя се наведе през масата, облягайки ръка до чашата му. Едва не я събори, когато се изправи, но я грабна, преди да се разлее, светкавично пусна двете хапчета в нея и я остави обратно на масата.

Хапчетата бяха хомеопатични, използвани от наркомани, за да прочистят телата си от дрога преди медицински тестове, за да избегнат влизането в затвора. Джулия проучи съставките и откри, че не вършеха работа, но страничният им ефект бе силно диуретичен. Това бе идеалният начин да вкарат Ал Асим в тоалетната по своя график, а не по неговия. Арабинът не заподозря нищо. Изигра ръката си и спечели. Ухили се широко, когато подаде на Джулия печалбата ѝ.

— Мерси, господине — каза тя и заложи заедно с друг играч.

Загуби и се оттегли от масата. Когато излезе от залата в атриума, звънна на Кабрило, за да му докладва, че работата е свършена.

— Добре, намери си удобно място да го наблюдаваш и ни уведоми, когато се отпрати към тоалетната. После се върни на

пристанището — нареди й Хуан на път към тоалетната до салон „Европа“. — Майк, заемете позиция.

— Потегляме.

Близо до тоалетната имаше врата към коридорите за обслужващия персонал. Гостите на казиното не искаха да виждат чистачите. Хуан спря до вратата за миг, после я отвори и Майк му подаде кутията с фалшиво повръщано. Кабрило изчака няколко минути хапчетата да подействат, после влезе в тоалетната.

Като всичко друго в казиното и тоалетната бе в мрамор и позлата. Някакъв мъж си миеше ръцете, но излезе още преди Хуан да се вмъкне в кабинката. Слава богу, на представлението му нямаше публика, така че не му се наложи да се прави, че повръща. Просто изсипа малко от вонящата смес на пода и се скри в друга кабинка.

Следващият човек, който влезе в тоалетната, незабавно повика служител на казиното. Хуан не разбираше много френски, но успокоителният тон на служителя означаваше, че веднага ще уведоми чистачите. Мъжът тръгна към най-близкия вход на служебния коридор и в следващия миг откри, че двамата чистачи вече са там, сякаш ги бяха предупредили за инцидента. Вратата на тоалетната се отвори отново и Хуан чу колелцата на огромната боклукчийска кофа да скърцат.

— Здравейте, момчета — каза той и излезе от кабинката.

— Защо вечно ние получаваме най-гадните задачи? — саркастично попита Майк.

— Защото знаете как да накарате пода да заблести.

Вратата се отвори. Скай застана до нея и направи път на госта, като му се извини с усмивка за мръсотията на пода.

— Тъкмо стана от масата — обади се Джулия. — След миг ще е при вас.

— Разбрано. Ще се видим по-късно — отговори Хуан и се върна в кабинката.

Скай пусна Ал Асим в тоалетната. Арабинът се намръщи от противната воня, но нуждата му бе по-силна от отвращението и той се втурна към писоара.

Кабрило го изчака да свърши, после пристъпи тихо зад него. Ал Асим долови присъствието му в последния момент и се завъртя. Очите му се ококориха, когато видя едноличния си близък, но преди да

разбере какво ставаше, Хуан заби спринцовката във врата му. Арабинът се опита да извика, но Кабрило притисна ръка към устата му и я задържа там, докато жертвата изпадна в безсъзнание.

Скай бе отказал достъп на следващия гост, за да даде възможност на Хуан и Троно да натъпчат терориста в огромната кофа за боклук. Кабрило замени часовника си с елегантното „Мовадо“ на арабина и нахлузи помпозния му пръстен на пръста си.

— Трябва да приключа с Кериков, преди Асим да се съвземе — каза той, като се погледна в огледалото. — Оставете го някъде, където няма да бъде намерен през следващите няколко часа, и се върнете на „Орегон“ с Джулия.

— До рампата за доставки има килер. По това време никой няма да го използва — каза Майк, като метна парцала в кофата.

— Добре, момчета, ще се видим по-късно. Хуан тръгна към масата за шмен-дефер.

— Добре ли си, приятелю? — попита руснакът на английски, единствения език, който и двамата с арабина говореха.

— Малък стомашен проблем. Нищо тревожно.

Кабрило бе слушал внимателно записите от разговорите между двамата мъже и знаеше отлично как си говореха. Търговецът на оръжия въобще не се усъмни във вида му. Маскировката вършеше отлична работа.

Играха още четиридесет и пет минути. Хуан се държеше сякаш състоянието му се влошава и това се отразява на играта му. Заложил глупаво и петдесетте хиляди долара на арабина намаляха наполовина.

— Съжалявам, Иван — извини се той, притиснал ръка към корема си. — Трябва да се върна на яхтата.

— Имаш ли нужда от лекар?

— Не мисля, че е толкова сериозно. Просто искам да полегна.

Хуан отказа следващата ръка и се надигна, залитайки.

— Продължавай си играта, моля те.

Беше рисковано да му предложи подобно нещо, но арабинът със сигурност би го направил. Кериков се замисли за момент. Беше спечелил тридесет хиляди долара и не му се искаше да напусне печелившата маса. От друга страна, Ал Асим вероятно щеше да стане най-добрият му клиент.

— Спечелих достатъчно пари за една вечер — каза той, като се изправи.

Върнаха чиповете в сметката си за следващата вечер и тръгнаха през богато украсения атриум. Кериков се обади на шофьора си и нареди лимузината да ги чака пред сградата. Шофьорът спря пред входа, но остана зад волана. Телохранителят на Кериков изскочи от предната седалка и им отвори вратата. Беше около десет сантиметра по-висок от Кабрило и имаше тъмни очи, които гледаха подозрително. Мъжът огледа тълпата и после прикова мрачен поглед в Хуан.

Друг човек инстинктивно би отместил очи настрани и телохранителят би разбрал, че нещо не е наред. Но Хуан бе усъвършенствал способността да игнорира инстинктите си. Вместо да сведе очи, той отвърна на мрачния поглед и попита:

— Проблем ли има?

Изречението на телохранителя се смекчи.

— Не — кротко отговори той.

Кабрило влезе в колата и вратата се затвори след него. Пътят до пристанището бе съвсем кратък. Хуан продължи да се прави на затормозен от стомашни проблеми, за да не му се налага да говори с руснака.

Личната моторница на Кериков ги чакаше на пристанището, за да ги отведе до яхтата. Телохранителят скочи от колата и им отвори задната врата.

— Добре че не пръснахме пари по жени тази вечер — отбеляза Кериков, когато излязоха от лимузината.

— В момента дори не мога да погледна жена — отговори Хуан.
— Всъщност почти изпитвам ужас от пътуването до яхтата.

Руснакът сложи месеста ръка на рамото му.

— Разстоянието е съвсем малко, а водата е гладка като огледало. Няма да имаш проблеми.

Телохранителят запали двигателя на моторницата, а шофьорът развърза въжетата. След пет минути стигнаха до „Матрьошка“, където бе спусната тикова платформа. Стълбите водеха към главната палуба на огромната яхта.

— Предполагам, че отиваш направо в каютата си — каза Кериков, когато се качиха на борда.

Телохраниелят остана долу, за да обезопаси моторницата. Един прислужник ги чакаше на стълбите. Хуан видя още двама пазачи. Единият стоеше на палубата зад мостика, а другият патрулираше близо до басейна. Хората му бяха преценили, че за поддържането и управлението на яхтата са нужни поне осемнадесет души и десетина охранители.

— Всъщност — отговори Хуан — бих искал да поговорим в кабинета ти.

— Нищо от особена важност, надявам се — каза Кериков, който знаеше, че лесно можеха да ги подслушват, когато се намираха толкова близо до брега.

— Не, не — бързо отвърна Кабрило. — Просто тази вечер се сетих нещо.

Кериков го поведе през луксозната яхта. Минаха покрай трапезария за двадесет души и кинозала за два пъти повече. Бившият комунистически шпионин определено харесваше екстрите на капитализма.

Стигнаха до кабинета на руснака. Веднага щом Кериков затвори вратата, Хуан извади пистолета си и го притисна в гърлото му достатъчно силно, за да съдере кожата.

— Един звук и си мъртъв — предупреди го той на чист руски, зарязал арабския си акцент.

Кериков не помръдна. Вероятно бе попадал в подобни ситуации достатъчно често, за да знае, че ако нападателят му искаше да го убие, вече щеше да е мъртъв.

— Кой си? — попита той.

Хуан не отговори, само закопча чифт белезници на ръцете му.

— Говориш идеално руски. Мисля, че си от ЦРУ, а не от ФБР. Проучих Ибн ал Асим добре; произходът му е безукорен. Сериозно си се потрудил да си създадеш легенда. Безброй доверени хора ме увериха, че арабинът е сериозна работа.

— Аз не съм Ал Асим — каза Хуан.

Кериков се ухили презрително.

— Очевидно не си.

— Той е още в казиното в кофа за боклук. Ще се върне в съзнание след няколко часа.

Руснакът присви очи и се опита да осмисли положението. Хуан го остави на мира за миг.

— Що се отнася до мен, ти и Ал Асим сте стари другарчета от колежа и сега се забавлявате заедно в Монте Карло. Не ми пука какво планирате. Тук съм заради нещо, което си откраднал от бившите си работодатели.

— Откраднах доста неща от тях — гордо отвърна руснакът.

Хуан бе проучил подробно търговеца на оръжие и ужасно му се искаше да му пръсне черепа, за да отърве света от него. Нужни му бяха сериозни усилия, за да не натисне спусъка.

— Искам кодовете за „Юмрука на Сталин“.

Фактът, че бе споменал оръжието наскоро пред Ал Асим, не убягна на руснака и той отново попита Хуан кой е.

— Убиецът ти, ако не ми дадеш онова, което искам — отговори той.

— Наблюдавал си ме, нали?

— Екипът ми те наблюдава от известно време — каза Хуан. — Интересуваме се само от кодовете за сателита. Дай ми ги и двамата с Ал Асим можете да си продължите сделките без проблеми. В противен случай тази вечер ще умреш.

Хуан бе споделил намеренията си с Овърхолт, който настоя по никакъв начин да не рискуват дългосрочния му план да превърне арабина в двоен агент. Свали предпазителя на пистолета, за да наблегне на думите си. Кериков се опита да го срази с поглед и дори не мигна, когато видя как пръстът на Хуан започна да натиска спусъка.

— Давай и хората ми ще са тук след двадесет секунди — предупреди той.

— Душата ми е готова за небесното царство на мъчениците — отвърна Хуан, влизайки в ролята на религиозен фанатик. — А твоята готова ли е?

Кериков въздъхна.

— Господи, липсва ми Студената война. Ти си чеченец, нали?

— Ако това ще успокои съвестта ти, не съм чеченец, а оръжието няма да бъде използвано никъде в бившия Съветски съюз — отговори Хуан.

— Кодовете са заключени в сейфа зад картината — Кериков кимна към стената.

Хуан побутна картината с пистолета си, в случай че бе вързана към бомба. Сейфът бе голям около половин квадратен метър, с десетцифрена електронна ключалка.

— Комбинацията — каза той.

— Две–пет, едно–нула, едно–девет–едно–седем.

Минаха няколко секунди, преди Хуан да осъзнае значението на числата, тъй като при датите европейците слагаха дните пред месеците.

— Октомврийската революция — ухили се той. — Страхотна идея.

Набра номерата и накара Кериков да застане точно пред сейфа, когато завъртя дръжката. Беше разпознал модела на сейфа и знаеше, че ако бе вкаран неточен код, щеше да се взриви граната. Кодът се оказа истинският. Вътре имаше пачки с пари, пистолет, който Хуан прибра в джоба си, и купища папки.

— Трябва да е на дъното — каза Кериков, който нямаше търпение да приключи по-бързо.

Хуан огледа някои от документите, докато търсеше кодове. Руснакът бе участвал в сериозни сделки, включително във въоръжаването на Саддам Хюсеин преди нахлуването на Съединените щати в Ирак, както и в сделка с афганистански опиум и руски оръжия в замяна на африкански диаманти.

На дъното на сейфа лежеше папка с етикет, надписан на кирилица: „Октомврийско небе“. Хуан прелисти няколко страници и видя, че бе открил търсеното.

След като компютърът на „Орегон“ преведеше текста на английски, Ерик и Хали щяха да се справят с техническия жаргон. Той плъзна документите в непромокаемата чанта и се завъртя към Кериков. Сърбеше го да му каже точно какво мисли за него, но се въздържа.

— Когато намериш Ал Асим, обясни му, че случилото се тази вечер няма нищо общо с вашия бизнес. Кажи му, че призрак от миналото ти се е завърнал за кратко, но проблемът вече е решен. А сега се обърни и застани на колене.

За първи път, откак Хуан бе извадил пистолета си, Кериков наистина се уплаши. Очите му гледаха ужасено, но той успя да прикрие страха в гласа си.

— Получи онова, което искаше.

— Няма да те убия — обясни Хуан, като извади една от спринцовките. — Ще те упоя със същото лекарство, което дадох на Ал Асим. Ще поспиш няколко часа и нищо повече.

— Мразя инжекции. Предпочитам да ме халосаш по главата.

Хуан го фрасна с пистолета и руснакът се срина на пода.

— Както искаш — каза Кабрило, но все пак му заби инжекцията.

Външната стена на кабинета на Кериков бе от подсилено стъкло, което се издигаше над корпуса в плитка арка. Хуан отвори един от прозорците и надникна навън. На парапета над него нямаше никого. Той свали смокинга, ризата и подплънките. Под тях носеше прилепнала по тялото черна фланелка с дълги ръкави. Натъпка чантата под нея, метна пистолета на Кериков през прозореца, скрита обувките си и се гмурна във водата.

Ако се движеше тихо и не вдигаше глава, за да не видят лицето му, черната перука се сливаше с мастилените води на Средиземно море. Той заплува към мястото, откъдето висеше веригата на котвата. Гмурна се под повърхността и заслиза по веригата към мястото, където Еди и Франклин бяха закачили водолазната му екипировка. Навлече я и погледна луминесцентния компас, който му бяха оставили. „Орегон“ се намираше само на километър и половина от него, а благодарение на прилива придвижването му щеше да е още по-бързо. Докато плуваше, той се зарече наум, че това не беше последната му среща с Иван Кериков. По време на следващата руснакът нямаше да се отърве толкова лесно.

32.

За Марк и Линда не беше трудно да скрият факта, че не разполагат със собствена каюта. Купиха си дрехи и тоалетни принадлежности от магазините на кораба и се къпеха в съблекарните на фитнес клуба. Спяха на смени на шезлонгите на палубата през деня и прекарваха нощите в казиното. Благодарение на фотографската си памет Мърфи броеше картите като истински експерт и превърна четиристотинте долара, които си бяха донесли, в солидна сума. Ако искаше, можеше да натрупа цяло състояние, но трябваше да запазят анонимността си, затова се въздържа.

Всичко това се промени на втория ден. За другите пътници затварянето на залата, където се осъществяваха връзките с брега, бе най-вече неудобство. Няколко бизнесмени възнегодуваха, но останалите дори не забелязаха или не им пукаше. Марк и Линда обаче веднага загоряха какво става. Имаше и други, почти невидими знаци. Забелязаха повече членове на екипажа да се мотаят по палубите, уж по работа, но всъщност през повечето време наблюдаваха пътниците. Никой още не бе започнал да разпитва за ключовете за каютите, но Линда и Мърф бяха сигурни, че е само въпрос на време. Очевидно беше се разнесъл слух, че на кораба има нелегални пътници, и параходната компания бе решила твърдо да ги открие. А още потрвожни бяха кихавиците. На сутринта на втория им ден на кораба голям брой пътници и членове на екипажа кихаха неудържимо и се оплакваха от хрема. Линда и Марк се заслушаха в разговорите около басейна и в трапезарията и научиха, че всички се чувстваха добре предишната вечер. Заразените били в нощния бюфет и тамошният персонал и готвачите също били болни.

— Сигурно е проба — отсъди Марк.

— Откъде си толкова сигурен?

Тъкмо привършваха закуската си в закътано ъгълче в огромната трапезария.

— По две причини. Повечето зарази по корабите са стомашни. А това прилича на риновирус. Второ, ако това беше главната атака, всички вече щяхме да сме мъртви.

— Какво мислиш, че трябва да направим?

Макар да се славеше с легендарен апетит, Линда едва бе докоснала закуската си.

— Не се ръкувай с никого, не пипай парапетите и най-важното — не си пипай очите. Това е любимият начин на вирусите да проникнат в тялото. Ще си мием ръцете на всеки половин час, а ако нарушим някое от правилата — незабавно. И ще открием как, по дяволите, ще пуснат смъртоносния вирус, с който избиха пътниците на „Златна зора“.

— Дали не се прецакахме, като останахме на кораба? — попита Линда, избърса устата си и остави салфетката на масата.

— Не, защото ще разберем как пускат вируса, преди да нападнат за втори път.

— Помисли разумно. Проверихме водопровода, въздушната система, климатиците и дори машините за лед. Защо смяташ, че ще успеем да открием нещо?

— Всеки път, когато зачеркнем поредното място от списъка, шансовете ни се увеличават — отговори Марк. — Питала ли си се някога защо, когато загубиш нещо, винаги го намиращ на последното място, където погледнеш?

— Защо?

— Защото спиращ да го търсиш, след като го намериш. Следователно търсеното винаги е на последното място, което претърсиш.

— Добре. Какво все пак имаш предвид?

— Още не сме проверили пословичното последно място.

Въпреки солидната изолация на стените на трапезарията чува шум от перката на хеликоптер. Надигнаха се от масата и тръгнаха към басейна. Върху синята вода бе поставено твърдо покритие, а членовете на екипажа бяха оградили района с въже, за да държат пътниците далеч от него.

Хеликоптерът беше „Белджет Рейнджър“ и носеше надпис „Екскурзии Посейдон“. От горната палуба Марк и Линда видяха пилота и тримата пътници в кабината.

— Това не изглежда добре — отбеляза Линда.

— Мислиш ли, че са тук заради нас?

— На пътническите кораби рядко умират хора. Томас Северънс сигурно е реагирал светкавично на новината за смъртта на неговия човек. Чудя се как е принудил параходната компания да се съгласи на това. Гомес Адамс го прави така, че изглежда адски лесно, но приземяването на хеликоптер върху кораб в движение е опасно нещо.

— „Отговорните“ имат дълбоки джобове.

— Да, явно е така.

Хеликоптерът увисна над басейна като гигантско насекомо. Пилотът го приземи елегантно и трите врати се отвориха едновременно. Мъжете изскочиха навън с окачени на гърбовете раници. Веднага щом вратите се затвориха, хеликоптерът се издигна и се отдалечи от кораба.

— Еди спомена, че Зелимир Ковач прилича на Борис Карлоф — каза Марк, като посочи към мъжете.

— Едрият тип в средата?

— Трябва да е той.

Офицер от екипажа посрещна тримата мъже, но те не се ръкуваха с него. Спортните им дрехи — бежови панталони, фланелки и светли якета — приличаха на военни униформи. Сигурно и заради еднаквите раници, помисли си Линда.

— Какво мислиш, че има в раниците? — попита тя.

— Чисто бельо, чорапи, самобръсначки. И пистолети, разбира се.

До момента бяха рискували само да бъдат заключени в онова, което минаваше за арест на борда на кораба, и да им се наложи да дават сериозни обяснения, когато стигнат до брега. Но положението току-що се промени. Ковач и двамата бандити бяха по петите им. Линда и Марк не се съмняваха какво щеше да стане, ако ги хванат. Единственото им предимство бе, че Ковач не знаеше колко души издирват вируса. Но с помощта на екипажа, който търсеше нелегалните пътници, можеха да ги открият за нула време.

— Хрумна ми нещо — каза Марк.

— Какво?

— Дали Ковач би рискувал да се качи на борда, ако възнамеряват да го заразят със същия вирус, който пуснаха на „Златна зора“?

— Да, ако е бил ваксиниран.

До обед три четвърти от хората на кораба страдаха от симптоми на настинка. Въпреки предпазните мерки Марк и Линда също бяха в това число.

33.

Пустинният вятър виеше из полето и вдигаше облаци прах, които заплашваха да блокират небето. Пилотът на наетия „Сайтешън“ снижи предпазливо към пистата. Колесниците се спуснаха леко, а турбодвигателите изръмжаха и задържаха самолета във въздуха още няколко секунди.

Единственият пътник в кабината не обърна внимание на климатичните условия и опасното кацане. Откак бе хванал търговски полет от Ница до Лондон и после до Чикаго, където го чакаше наетия реактивен самолет, седеше с отворен пред себе си лаптоп и работеше енергично.

Когато Ерик предложи плана за изстрелването на руската балистична ракета, не бе взел предвид невероятното количество данни, които трябваше да събере, за да свърши работата. Трябваше да предвиди в изчисленията си орбиталните скорости, различните вектори, въртенето на земята, масата на волфрамовите пръчки и стотина други елемента. Благодарение на работата си за военните Ерик беше убеден, че можеше да се справи с математиката, макар да му се искаше Марк да бе до него. Мърфи имаше страховити познания по тригонометрия и диференциална математика, които биха му помогнали. Но пък щеше да настоява той да поеме командата и председателят щеше да го послуша. Марк просто бе по-квалифициран от Ерик.

Следващият логичен избор бе Хали Касим, тъй като ставаше дума основно за комуникация между сателита и компютъра. Единственият проблем бе, че на Хали му прилошаваше дори на обикновена панаирджийска въртележка и нямаше да може да свърши работата.

Ерик се оказа натоварен със задача, която само шепа хора бяха изпълнявали. Щеше да се вълнува за това по-късно, сега трябваше да работи. Преди да потегли на път, обясни на Джанике Дал, че тръгва на опасна мисия, като преувеличи рисковете, но не обясни целта. След

като Марк се отправи към „Златно небе“, Ерик се втурна енергично да ухажва красивата норвежка. Дори се опита да я хване за ръка, когато ѝ съобщи, че напуска кораба за известно време. Искеше му се да знае какво му бе намекнала, когато наклони глава и разтвори устни тъкмо преди да я остави в клиниката. Трябваше да попита доктор Хъксли.

Самолетът се залюля за миг опасно на две колела, после пилотът го уравни. Изминаха петте километра до хангара, където бе приютен друг реактивен самолет. Над вратата на хангара бе изписано името на отдавна несъществуваща авиолиния. Двигателите заглъхнаха и пилотът излезе от кабината.

— Съжалявам, господин Стоун, но не можем да влезем в хангара заради пясъчната буря. Но не се тревожете, до довечера ще затихне.

Ерик вече бе прегледал няколко метеорологични сайта в интернет и знаеше с точност до минута кога студеният фронт ще се оттегли. До полунощ нямаше да има дори лек ветрец. Той затвори лаптопа и грабна багажа си, вехт военен сак, който го придружаваше още от Анаполис. Помощник пилотът отвори вратата и Ерик слезе по стълбите, присвил очи срещу вятъра. До малката врата на хангара го чакаше мъж, който му махна. Ерик изтича бързо и влетя в хангара. Непознатият веднага затвори вратата. В центъра на огромното помещение имаше голям самолет, покрит с брезент. Не беше лесно да определи формата му, но не приличаше на нищо виждано досега.

— Проклетият прах съсипва самолетите — оплака се мъжът. — Ти трябва да си Ерик Стоун. Аз съм Джак Тейгърт.

— За мен е чест да се запознаем, полковник — каза Ерик с възхищение в гласа. — Четох много за вас като малък.

Тейгърт, около шейсетте, с обветрено загоряло лице и ясни сини очи, беше мъжествено красив, напомняше идеалния образ на каубой с решителна брадичка и набола четина. Въпреки жегата носеше бежов панталон, униформена риза и кожено яке. Ръкува се с желязна хватка. Бейзболното му кепе носеше логото на една от ранните мисии на космическата совалка, която бе пилотирал.

— Готов ли си за най-страхотното пътуване в живота си? — попита Тейгърт, като го поведе към офиса в ъгъла на хангара.

Гласът му имаше силен тексаски акцент. Ерик се ухили широко.

— Да, сър, готов съм.

В офиса седяха двама мъже. Ерик позна веднага единия по дебелите бакенбарди. Беше прочутият самолетен дизайнер Рик Бътърфилд. Другият бе висок и елегантен възрастен мъж с гъста бяла коса. Беше облечен в делови костюм с жилетка. Ерик реши, че е в края на седемдесетте години.

— Господин Стоун — каза той, като му протегна ръка, — рядко имам възможност да се запозная с хора от екипа на Хуан.

— Вие сте Лангстън Овърхолт, нали? — попита Ерик благоговейно.

— Да, момчето ми, аз съм. Но никога не сме се запознавали, ясно ли е?

Ерик кимна.

— Въобще не трябваше да идвам тук. Това е частна сделка между Корпорацията и компанията на господин Бътърфилд.

— Сделка, на която нямаше да се съглася, ако не ме беше заплашил, че няма да си получа сертификатите от НАСА и от Федералната авиоадминистрация — обади се Бътърфилд.

Овърхолт се завъртя към него.

— Не беше заплаха, Рик. Просто ти напомних приятелски, че самолетът ти още не е получил необходимите сертификати, а аз бих могъл да ти помогна да избегнеш бюрократичните спънки.

— Надявам се, че не ме мотаеш.

— Фактът, че ти уредих временен сертификат за този полет, е достатъчно доказателство за възможностите ми.

Изражението на Бътърфилд си остана кисело, но изглеждаше все пак малко посмекчено. Той се обърна към Ерик.

— В колко часа трябва да свършим работата?

— С помощта на данните на Североамериканската команда за космическа отбрана изчислих, че трябва да сме на позиция точно в осем и четиринадесет и тридесет и една секунди и шест десети утре сутрин.

— Не мога да гарантирам такава абсолютна точност. Ще имаме нужда от час да се издигнем на нужната височина и от шест минути за горенето.

— Една минута няма да промени нещата — увери го Ерик. — Господин Бътърфилд, искам да разберете сериозността на положението. От нас зависят буквално милиони животи. Знам, че

звучи като реплика от скапан шпионски роман, но това е истината. Ако се провалим, милиони хора по света ще умрат в зловецата агония.

Той отвори лаптопа си, за да покаже на авиоинженера някои от снимките, заснети на „Златна зора“. Кадрите говореха сами по себе си и не му се наложи да обяснява. След като ги разгледаха, Ерик каза:

— Сред убитите са тези, които са произвели вируса. Началниците им са избили собствените си хора, за да си осигурят мълчанието им.

Бътърфилд вдигна очи от компютъра. Лицето му беше посивяло.

— Ще участвам, хлапе. Сто процента.

— Благодаря ви, сър.

— Как понасяш въртенето, синко? — попита Тейгърт.

— Нямам проблеми — увери го Ерик. — Докато работех за военните, летях с изстребител.

— Лесно ли драйфаш?

— Не. Точно затова аз съм тук, а не колегата ми. Член съм на американската асоциация на запалянковците на увеселителните влачета и въртележките. Още от съвсем малък прекарвах ваканциите си по лунапарковете. Никога не ми е ставало лошо.

— Достатъчно добре за мен. Рик?

— Няма да те карам да подписваш купчина застрахователни документи и разни подобни дивотии. Гарантирам за птицата си, стига ти да гарантираш за здравето си.

— Компанията ни прави медицински прегледи на всеки шест месеца. Не страдам от нищо, което да не може да бъде коригирано с чифт очила.

— Чудесно. Чака ни доста подготвителна работа до утре сутрин — каза Бътърфилд и погледна часовника си. — Екипът ми ще е тук след около двадесет минути. Ще имам нужда от теб и оборудването ти, за да изчислим теглото и баланса. После смятам, че трябва да останеш в самолета си, докато стане време за полета. Пилотите ти могат да отседнат в хотела в града. Един от моите хора ще ги закара.

— Звучи добре. А, господин Бътърфилд, имам една молба.

— Давай.

— Искам да видя самолета.

Бътърфилд кимна и излезе от офиса. Ерик, Тейгърт и Овърхолт го последваха. До покрития с брезент самолет висеше дистанционно.

Той натисна бутона и една макара започна да навива брезента към тавана. Боядисан в снежнобяло с малки сини звездички, самолетът-майка на име „Кенгу“ приличаше на всички други по света. Имаше крила като прочутия „Корсар“ от Втората световна война, но започваха високо на корпуса и се спускаха под ъгъл надолу, така че шасито стоеше на високи колесници. Над пилотската кабина се намираха два реактивни двигателя, а други два — под крилата.

Но това, което прикова вниманието на Стоун, бе монтирано под големия самолет. „Ру“ представляваше ракетен самолет с единично плоско крило, способен да вдигне над три хиляди километра в час. Не беше първият частно построен самолет, но вече държеше рекорда за височина — почти сто и двадесет километра над земята. „Кенгу“ го издигаше на десет хиляди и двеста километра, после двата самолета се разделяха. Ракетният двигател се включваше и „Ру“ излиташе към небето в балистична парабола. После можеше да се върне на самолета-майка, за да бъде зареден с гориво.

Плановете на Бътърфилд и инвеститорите му бяха да се възползват от търсачите на силни усещания, които искаха да изпитат безтегловността в космоса. Ерик Стоун щеше да стане първият им клиент, макар целта му да не беше адреналинът. Идеята му бе в апогея на полета да попадне в обсега на повредената антена на руското оръжие. Използвайки кодовете, които Хуан бе взел от Кериков, Ерик щеше да позиционира „Юмрука на Сталин“ така, че сателитът да насочи една от ракетите към остров Еос. Кинетичната енергия на половинтонния волфрамов прът, уцелил която и да е част от острова, щеше да унищожи предавателя на ИНЧ.

— Грозничък е, а? — гордо попита Бътърфилд, като погали нежно корпуса.

— Какво е усещането, когато летиш с него? — попита Ерик.

— Нямам представа — отговори инженерът, като се потупа по гърдите. — Имам слабо сърце и не мога да летя.

Тейгърт отговори вместо него:

— Синко, това ще те накара да забравиш за въртележките и влакчетата.

Овърхолт се прокашля.

— Господа, не е разумно да съм тук, когато пристигнат хората на Бътърфилд, затова ще се сбогувам с вас.

Той се ръкува любезно с всички, после се обърна към Ерик.

— Господин Стоун, бихте ли ме изпратили до самолета ми?

— Разбира се, сър.

— Когато се срещнете с председателя, бих искал да му предадете, че съм говорил с приятелите от Националната агенция по безопасността. Те също са уловили предаванията по ИНЧ, едно от вашия господин Хенли, доколкото разбрах, и друго — малко по-рано. Самият факт, че някой е построил подобен предавател, причини доста вълнения, както можете да предположите. Съчетано с това, което вие и хората ви открихте, макар да не разполагате с доказателства засега...

Ерик отвори уста, за да възрази, но не успя да изрече и дума.

— Знам, че не следвате правилата на Министерството на правосъдието, но има определени закони, които трябва да се спазят, ако искаме да осъдим Северънс и групата му. Помогнах ви да осъществите малкото си приключение утре, така че очевидно приемам нещата сериозно, но ако искаме да докажем, че „Отговорните“ са виновни за тези чудовищни престъпления, имам нужда от факти, а не от догадки. Разбирате ли?

— Да, сър. Стига вие да разбирате, че ако не се задействаме, милиони хора ще бъдат заразени, преди да откриете достатъчно доказателства за пред съда.

Ерик не можеше да повярва, че е събрал достатъчно смелост да говори така откровенно с ветерана от ЦРУ.

Лангстън се засмя.

— Разбирам защо ви е наел Хуан. Смелост и мозък. Кажете му, че вече съм задвижил лостовете, които могат да ни помогнат да хванем Северънс, след като унищожите предавателя.

Спряха до вратата на хангара, защото силният вятър щеше да им попречи да довършат разговора.

— Не ме уведомиха кой измисли откачената идея да използваме реликвата от Студената война, зарязана в космоса.

— Аз — отговори Ерик. — Знаех, че Хуан ще отхвърли първото ми предложение да ви убеди да ни снабдите с ядрено оръжие.

Овърхолт пребледня.

— Правилно сте преценили.

— Трябваше да измисля алтернатива и когато Иван Кериков спомена „Юмрука на Сталин“, направих някои проучвания и всичко си

дойде на мястото.

— Знаете, че човекът, който повреди сателита, беше Кабрило, нали?

— Да, спомена нещо.

— Доколкото го познавам, надали ви е разказал цялата история. Хуан прекара седем месеца зад Желязната завеса като Юрий Марков, техник в Байконур. Напрежението да живееш под прикритие толкова дълго време и под зорките очи на руската държавна сигурност сигурно е било пълен кошмар. Стандартна практика е служителите ни да посещават психиатър след тежки мисии. Хуан се видя със своя за съвсем кратко време. Прегледах бележките на лекаря. Резюмето му беше само един ред: „Това е най-хладнокръвният тип, когото някога съм виждал.“ По-верни думи за Хуан не могат да се кажат.

— Само от любопитство — каза Ерик. — Какво стана с истинския Марков? Хуан трябваше ли да го...

— Да го убие? Господи, не. Марков работеше за нас. Той ни разказа първи за проекта с „Юмрука на Сталин“. Последното, което чух за него, бе, че работи за космическия отдел на „Боинг“. Но знам следното: ако му бе наредено да убие Марков, Хуан нямаше да се поколебае. За човек като него целта оправдава средствата. Знам, че в днешния „политически коректен“ свят това вбесява много хора, но същите тези хора се радват на свободата, която бойци като Хуан им осигуряват. И не тяхната съвест понася бремето, а тази на Кабрило. Те просто се наслаждават на фалшиво чувство за морално превъзходство, без да разбират истинската цена на нещата. Хвърлете любител на животните в клетка на бесен елот и той ще го убие. Ще се почувства зле, дори виновен, но смятате ли, че въобще ще се замисли какво ще кажат другарите му? Не и за секунда, защото или убиваш, или биваш убит. Страхувам се, че нашият свят вече е стигнал дотам, но хората са прекалено стреснати от идеята, за да я приемат.

— За съжаление колебанието дали я приемат или не работи за противниковите сили — каза Ерик.

Овърхолт му протегна ръка.

— Точно това затруднява работата ни. Аз водех битки, в които всичко беше в черно и бяло. Сега обаче ни убеждават, че има и сиво. Позволи ми да ти кажа нещо, синко. Сивото не съществува, каквото и да ти говорят.

Възрастният мъж пусна ръката на Ерик и добави:

— За мен бе удоволствие да се запознаем, господин Стоун. Пожелавам ви късмет утре.

„Орегон“ се носеше бързо по сините води на Средиземно море. Избягваха корабните маршрути, доколкото можеха, за да използват магнитохидродинамичните двигатели, без да привличат внимание с невероятната скорост, която развиваха. Намалиха само веднъж, на минаване през пролива Месина, който разделя Италия от Сицилия. За щастие природата бе в настроение да им съдейства. Морето бе тихо, нямаше никакъв вятър, така че профучаха спокойно през Йонийско море и навлязоха в Егейско.

Хуан прекарваше цялото си време в оперативния център с вечната чаша кафе. В горния ъгъл на главния монитор дигиталният часовник отмерваше безмилостно времето. След малко повече от осемнадесет часа остров Еос щеше да бъде заличен от лицето на планетата. И Макс Хенли щеше да си отиде заедно с него, ако Хуан не измислеше нещо скоро.

„Орегон“ му се струваше тъжен и пуст. Ерик и Марк би трябвало да седят пред компютрите си, да управляват кораба и да подготвят оръжейните системи. Макс трябваше да е в задната част на оперативния център, наведен над мониторите на двигателите. Обикновено мястото на Линда също бе тук, готова да помогне навсякъде, където имаха нужда от нея. Еди и Линк сигурно чувстваха липсата им по същия начин. Рядко прекарваха толкова дълго време в оперативния център, но тъй като приятелите им бяха в опасност, не искаха да излязат оттук дори за кратко.

— Нищо, шефе — обади се Хали.

Линда и Марк пропускаха часовете за връзка вече трети път. Хали се свърза с параходната компания, откъдето го увериха, че на „Златно небе“ няма комуникационни проблеми. Той дори звънна на кораба, представи се за брата на един от пътниците и обясни, че трябва да му съобщи лошата новина за смъртта на родителите му. Услужливата секретарка го увери, че ще предаде съобщението в каюта B123, номер който Хали бе избрал произволно. Пътникът не отговори на обаждането му, но това не бе категорично доказателство за нищо,

тъй като човекът можеше вече да си е сирак и да бе помислил, че някой си прави гадни шеги с него. Хуан се отказа от идеята да опитат същия номер с други пътници, тъй като секретарката щеше да заподозре нещо.

Независимо от богатия оръжеен арсенал на „Орегон“ и съвършената комуникационна система, не можеха да направят друго освен да се отправят към Еос и да се надяват, че ще им се предостави някаква възможност за връзка. Макс бе открил начин да се скрие от врага достатъчно дълго, за да изпрати съобщение. Хитрият дърт тигър сигурно имаше още някой и друг номер в запас. Ето защо Хуан трябваше да е наблизо, за да му помогне.

Положението с Марк и Линда не бе по-розово. Хуан нямаше представа какво точно се случва на борда на „Златно небе“. Възможно е да са ги разкрили и заключили в ареста на кораб, предопределен за унищожение от зловещия вирус на Северънс. Все още не бяха разгадали думите на Макс, който бе споменал, че вирусът не само убива, но причинява и по-лошо, но това нямаше значение. Ако не успееха да блокират предавателя, двама от най-добрите служители на Корпорацията щяха да са сред първите заразени.

Кабрило натрака команда на клавиатурата. Дигиталният часовник изчезна от монитора. Времето се влачеше прекалено бавно и не му се искаше да се взира във всяка секунда.

34.

— Агенти на ФБР са нахлули в имението в Бевърли хилс — извика Том Северънс с разтреперан глас, влизайки в подземния апартамент на Лайдъл Купър.

Купър, който лежеше на канапето, бързо се надигна.

— Какво са направили?

— ФБР е в къщата ми, в щаба ни — повтори Северънс. — От няколко минути. Секретарката успя да ми звъне по сателитния телефон. Имали съдебна заповед за претърсване и конфискация на всичките ни финансови документи, както и на списъците с членовете. Освен това имали заповед да арестуват мен и Сюзън по подозрения в данъчни измами. Слава богу, Сюзън е със сестра си във вилата ни в Биг Бейр, но е само въпрос на време да я намерят. Какво ще правим? По петите ни са, Лайдъл. Знаят всичко.

— Успокой се! Не знаят нищо. ФБР използва гестаповска тактика, за да ни сплаши. Ако знаеха за плана, щяха да арестуват всички в Калифорния, да координират действията си с турските власти и да ни нападнат тук.

— Всичко се разпада, усещам го — възрази Северънс, като се отпусна тежко на стола и зарови глава в ръцете си.

— Стегни се. Няма нищо страшно.

— Лесно ти е да го кажеш — отвърна Северънс кисело като раздражено дете. — Теб не те преследват. Ще изчезнеш в сенките, а аз ще опера пешкира.

— По дяволите, Том, послушай ме. ФБР няма представа какво се опитваме да постигнем. Възможно е да имат подозрения, че планираме нещо, но не знаят какво. Просто опипват почвата, нали така се казва? Използват съдебна заповед за конфискация на документите ни с надеждата да открият нещо уличаващо. Ние с теб знаем, че няма да намерят нищо такова. От самото начало внимавахме документацията ни да е в ред. Организацията ни е непечеливша, затова не плащаме

данъци, но редовно попълваме декларации за данъчните. Вие сте плащали личните си данъци, нали?

— Разбира се.

— Тогава престани да се тревожиш. В къщата няма нищо, което би могло да ги доведе тук. Могат да надушат нещо на Филипините, но ще обясним, че сме имали там клиника за семейно планиране. Затворили сме я, защото не е привличала никакви посетители. На Филипините има силно католическо влияние, така че няма да прозвучи странно.

— Но помисли в какъв момент ни атакуват. Непосредствено преди пускането на вируса.

— Просто съвпадение.

— Мислех, че не вярваш в съвпадения.

— Не вярвам, но в този случай съм сигурен. ФБР не знае нищо, Том. Повярвай ми.

Изречението на Том Северънс не се промени, затова Купър продължи:

— Слушай сега. Ето как ще постъпим. Ще дадеш изявление за пресата, в което ще настояваш да свалят тези абсурдни обвинения и ще определиш действията на ФБР като нарушение на личните ти и граждански права. Това е неоправдан тормоз и вече се готвиш да заведеш дело срещу Министерството на правосъдието. Знаеш за какво говоря. Хеликоптерът за персонала е още на острова. Аз ще отида в Измир, където ни чака самолетът. Кажи на Хайди да изчезва от Калифорния. Ще се видя с нея и сестра ѝ във Финикс и ще ги доведе тук. Не сме планирали да се нанесем в бункера, докато вирусът не започне да се проявява, но няколко месеца повече няма да ни уморят. А след като всичко приключи, гарантирам ти, че последното нещо, с което правителството ще се занимава, са обвиненията срещу теб.

— А какво ще правим относно пускането на вируса?

— Това е задача, която оставям на теб — отговори Купър, като прекоси стаята и сложи разкривената си длан на рамото на Северънс. — Всичко ще е наред, Том. Твоят Зелимир Ковач ще елиминира човека, убил Зак Реймънд на „Златно небе“, а след няколко часа всичките ни екипи ще заемат позиция, готови да задействат плана. Стигнахме далеч, Том. Това е нашият миг. Не позволявай нещо толкова абсурдно като перченето на ФБР да те тревожи. Ясно ли е? Дори да

конфискуват къщата и всичко в нея, движението ни вече ще е постигнало най-великия си успех. Не могат да ни отнемат това и определено не могат да ни спрат.

Северънс погледна тъста си. Понякога му се струваше странно да вижда лицето на човек на средна възраст, а да знае, че говори със старец на осемдесет години. Лайдъл бе за него много повече от тъст. Бе негов учител, наставник и движеща сила на всичките му успехи. Купър се бе оттеглил на върха на кариерата си, за да защити създаденото. Беше се лишил от самоличността си, за да стигнат дотук.

Никога преди не се беше съмнявал в него и макар да го притесняваха черни мисли, реши да се довери на приятелството им повече, отколкото на инстинктите си. Северънс се надигна и потупа нежно ръката на Купър.

— Съжалявам. Поставих страховете си над целта ни. Какво значение има дали ще ме арестуват? Вирусът ще бъде пуснат и ще се разпространи по целия свят. Пренаселването ще приключи и както си казвал безброй пъти, човечеството ще навлезе в нова Златна епоха.

— След време ще гледат на нас като на герои. Ще ни издигнат паметници, задето сме имали смелостта да намерим най-хуманното разрешение на проблемите.

— Чудиш ли се понякога дали няма да ни намразят, че сме лишили толкова много хора от потомство?

— Да, някои хора ще ни мразят, но като цяло човечеството ще осъзнае, че тази драстична промяна е необходима. Вече започват да се усещат заради глобалното затопляне. Нещата не могат да продължават както досега. А дали имаме право да извършим всичко това? — попита Купър с блеснали очи. — Да, имаме, защото сме рационални, а не примитивно емоционални. Просто сме прави. Няма алтернатива. Чудя се дали Джонатан Суифт наистина е проявил сарказъм, когато през 1729 година е написал „Скромно предложение“. Видял, че Англия е претъпкана с бездомни гамени, които щели да съспят страната, и предложил хората да изядат децата и така да решат проблема. Осемдесет години по-късно Томас Малтус публикувал прочутото си есе върху нарастването на населението. Той настоявал за „морални ограничения“, т.е. за доброволно въздържане от секс, за да се намали броят на децата. Разбира се, това никога не би свършило работа. Дори сега, след десетилетия достъпни мерки за предпазване от бременност,

човечеството непрестанно нараства. Аз казах, че е нужна промяна, но никой не ме послуша. Затова да вървят по дяволите. След като не могат да овладеят инстинкта си да се размножават, аз ще се поддам на инстинкта си за самозащита и ще спася планетата, като премахна половината от следващото поколение. — Гласът на Купър се извиси развълнувано. — И трябва ли наистина да се тревожим дали огромната маса невежи ни мрази? Ако са толкова тъпи да не могат да разберат, че се самоунищожават, какво значение има за нас мнението им? Ние сме като овчарско куче, насочващо стадото. Мислиш ли, че кучето се притеснява какво мислят за него овцете? Не, Том, то знае как стоят нещата. Ние също.

35.

Стомахът на Ерик Стоун бе прекалено свит от вълнение, за да го остави да се наслади на традиционната космонавтска закуска от пържоли с яйца. Не беше нервен заради предстоящия суборбитален полет. Всъщност очакваше преживяването с нетърпение. Но страхът от провал напрягаше тялото му и пресушаваше устата му. Знаеше, че това е най-важната мисия в кариерата му и независимо какво се случи в бъдеще, нищо нямаше да я засенчи. В момента съдбата на човечеството бе в неговите ръце. И сякаш това не бе достатъчно, не можеше да пропъди мисълта, че Макс Хенли все още е заклещен на остров Еос.

Също като на Марк Мърфи интелектът на Ерик Стоун му бе осигурил ранен успех, без да му остави време да порасне напълно. Марк криеше това, като се правеше на бунтовник, носеше дълга коса, слушаше агресивна музика и се преструваше, че се надсмива над авторитетите. Ерик не приличаше на него. Остана си срамежлив, изпитваше неудобство в обществото, затова винаги бе приемал, че има нужда от ръководство. В гимназията наставникът му беше учителят по физика, в Анаполис — един преподавател по английски. В армията не успя да намери човек, който да го вземе под крилото си, и бе готов да я напусне след задължителните пет години.

Без Ерик да знае, последният му командващ офицер бе потърсил стария си приятел Хенли и му бе обяснил, че Корпорацията би се сдобила с отличен служител в лицето на Стоун. Когато Макс му се обади, Ерик прие почти веднага. Видя в бившия военен същите неща, които бе харесвал у старите си наставници. Макс имаше спокойно, сериозно поведение и безкрайно търпение, знаеше как да подхранва талантите и бавно оформяше у Ерик човека, който самият Ерик винаги бе искал да стане.

Това бе другата причина, поради която младият мъж не можеше да хапне и бе спал само няколко часа предишната нощ. Днешният

успех щеше да включи и убийството на Макс, когото бе чувствал повече като истински баща от онзи, който го бе отгледал.

— Добре ли си, синко? — попита Джек Тейгърт, докато обличаха пилотските си костюми в съблекалнята зад кабинета в хангара.

Кабината на космическия самолет беше херметизирана, затова се нуждаеха от специално облекло вместо обикновените смотани зелени гащеризони.

— Изглеждаш ми доста притеснен — добави Тейгърт.

— Мисля за прекалено много неща, полковник — отговори Ерик.

— Е, не искам да се тревожиш за полета — провлече пилотът. — Ще ни откарам дотам и обратно без проблеми.

— Честно казано, последното, за което се притеснявам, е полетът.

Един от механиците надникна в стаята.

— Господа, по-добре ще е да побързате. „Кенгу“ трябва да потегли след двадесет минути.

Тейгърт извади шлема си от шкафчето и отвърна:

— Добре, да действаме.

Зад мястото на пилота в малкия космически самолет „Ру“ имаше две удобни седалки. Ерик бе нагласил компютъра и предавателя си на едната от тях рано сутринта. Сега се настани на втората, а механиците го привързаха с предпазните колани. Над него имаше два прозореца, през които виждаше долната част на самолета-майка. От двете му страни също имаше прозорци. Тейгърт седеше пред него и говореше с Рик Бътърфилд.

Ерик включи шлема си към комуникационния порт и зачака пауза в разговора на Тейгърт, за да провери честотата на полета. После превключи на друга, но все още чуваше гласа на пилота в едното си ухо.

— Елтън, тук е Джон, чуваш ли ме? Край.

Хали Касим бе избрал кодовите имена от песента на Елтън Джон „Човекът ракета“.

— Джон, тук е Елтън. Чувам те отлично. Край.

— Елтън, подготви се да получиш телеметрия. Три, две, едно, нула.

Ерик натисна бутон на клавиатурата на лаптопа, за да даде възможност на Хали да наблюдава полета и руския сателит в реално

време от борда на „Орегон“. Беше включил дори малка камера, която позволяваше на колегите му да наблюдават онова, което и той виждаше.

— Сигналят изглежда добре, Джон. Край.

— Чудесно, след десетина минути потегляме. Ще ви държа в течение. Край.

— Разбрано. Късмет. Край.

Големите врати на хангара се отвориха и механиците избутаха „Кенгу“ от платформата. На края на пистата стоеше вехт фургон, който бе контролният център на директора на полета. Покривът му бе покрит с антени и сателитни чинии.

— Как си? — извика Тейгърт през рамо.

Преди Ерик да успее да отговори, двата реактивни двигателя, монтирани върху корпуса на „Кенгу“, заръмжаха. Тейгърт повтори въпроса си по радиото, защото шумът бе твърде силен.

— Започвам да се вълнувам — призна Ерик.

— Не забравяй, ще светна червена лампичка на конзолата ти десет секунди преди края на горенето, след това жълта за пет и зелена, когато ракетният мотор спре. В този момент ще сме на височина сто и двадесет километра, но след като двигателят се изчерпи, веднага ще започнем да падаме. Така че трябва да си свършиш работата бързо.

— Разбрано.

— Е, потегляме.

Самолетът ускори по пистата. Двигателите работеха на пълна мощност. Проектиран с единствената цел да издигне „Ру“ до височината за пускането, „Кенгу“ не беше най-динамичният самолет по отношение на изпълнението. Използваха почти цялата писта, преди да се издигнат във въздуха. През страничния прозорец Ерик видя странни сенки, които се носеха из голата пустиня. Приличаше на кадър от научно-фантастичен филм.

Беше необходим почти час за издигането им до нужната височина. Ерик прекара времето в проверка на оборудването си. Тейгърт просто си седеше кротко на мястото и играеше електронна игра.

Стигнаха десет минути по-рано от разписанието на Ерик, затова самолетът започна да прави лениви осморки във въздуха. Високо над тях съветският сателит нарастваше бързо. За разлика от совалката,

която се носеше успоредно на екватора, „юмрукът“ обикаляше земното кълбо от полюс до полюс и кръстосваше всеки квадратен сантиметър от планетата за четиринадесет дни. В момента се намираше над Уайоминг и се движеше към тях с около седем километра в секунда. Това означаваше, че ще стигне над остров Еос след цяла седмица, затова един от сигналите, които Ерик трябваше да изпрати, щеше да промени вектора му. Ако всичко минеше както бе планирано, сателитът щеше да е в обсег за изстрелване на един от волфрамовите прътове след по-малко от осем часа.

— Една минута — чу се гласа на Бътърфилд. — Всички табла са зелени.

— Разбрано. Шестдесет секунди.

Хронометърът на конзолата на Ерик започна да отброява секундите назад. Индикаторът на таблото бе закован на шестстотин и петдесет километра в час.

— Тридесет секунди... десет... пет, четири, три, две, едно. Разделяйте се.

Тейгърт дръпна лоста, който придържеше „Ру“ към самолета-майка. Малкият космически самолет започна да се отдалечава от „Кенгу“ и Тейгърт включи ракетния двигател.

Ерик си помисли, че всичките му сетива са поразени едновременно. Ръмженето на двигателя напомняше на грохота на водопад. Вибрациите на корпуса го принудиха да се хване за подпорите, когато бе тръшнат сякаш от гигантски юмрук назад в седалката си. Стори му се, че някой прокарва шкурка по цялото му тяло. Устата му пресъхна от прилива на адреналин във вените. Той съсредоточи вниманието си върху скоростомера и видя, че приближаваха свръхзвуковата бариера.

Тейгърт насочи носа още по-нагоре и вибрациите се усилиха. Ерик се уплаши, че корпусът ще се разпадне във въздуха. Преминаха свръхзвуковата бариера. Вибрациите намаляха и макар все още да чувстваше тласъка на двигателя, пътуваха по-бързо от гърленото му ръмжене и зловещият звук затихна. Минута след като се включи двигателят, изфучаха с над тридесет хиляди километра. Ерик започна да свиква с полета. Бесните удари на сърцето му затихнаха и той започна да се наслаждава на суровата сила на космическия самолет.

Скоростта стигна почти четири хиляди километра в час и продължаваше да се увеличава. Ерик погледна нагоре и видя как небето потъмнява бързо, докато се носеха из атмосферата. Започнаха да се появяват звезди, отначало бледи, но блясъкът им се засилваше бързо. Никога не беше виждал толкова много. Накрая му се стори, че космосът е съставен от светлина. Помисли си, че ако протегне ръка, може да докосне звездите.

Внезапно индикаторът пред него светна в червено. Не можеше да повярва, че четири минути бяха изминали толкова бързо. Протегна ръка към лаптопа.

— Десет секунди — каза той на честотата на „Орегон“.

Отговорът на Хали се изгуби в силния шум. Висотомерът все още отброяваше светкавично числата. Стигнаха до сто и тридесет километра, когато светлинката светна в жълто, а през последните пет секунди се издигнаха още два километра. Индикаторът светна в зелено в мига, когато постигнаха целта си от сто тридесет и три километра.

Ерик натрака командата на лаптопа, докато двигателят поглъщаше последните си запаси гориво. Внезапно гравитационните сили, които го притискаха към седалката, отслабнаха, а тишината зазвънтя в ушите му. Бяха изпаднали в безтегловност. Беше преживявал подобно нещо на увеселителните влакчета и по време на полети с Тайни Гъндерсън, когато искаха да се позабавляват, но сега бе съвсем различно. В момента се намираха в космоса и не си играеха с гравитацията, а почти бяха вън от обсега ѝ.

Джак Тейгърт активира защитните брони, които повдигнаха крилото. Динамиката на новата конфигурация задържа самолета стабилен и той започна дългото спускане към Монахан, Тексас.

— Как е? — попита пилотът.

— Само секунда.

Тейгърт помисли, че Ерик се чувства зле, и се завъртя да го погледне, но Стоун бе съсредоточен над лаптопа си. Хлапето тъкмо бе преживяло най-вълнуващия полет в живота си, а вече работеше. Тейгърт се възхити на предаността му и си припомни първата си мисия със совалката. Цял час не бе могъл да прави нищо друго освен да гледа вторачено през прозореца.

— Повтори това, Елтън. Край.

— Казах, че получихме потвърждение за птицата. Включи управлението и променя орбитата. Прицелващите компютри са на линия и в момента изпълняват проверка пред изстрелването на оръжията. Поздравления! Успя!

Ерик не знаеше дали да закрещи от радост, или да заплаче. Накрая реши да се задоволи с мисълта, че планът му ще свърши работа. Трябваше да признае способностите на руснаците. Знаеха какво правят с космическата си програма. НАСА държеше на елегантност и финес, а съветските инженери разчитаха на простота и груба сила и строяха за години. Космическата станция „Мир“ остана в орбита два пъти по-дълго, отколкото планираха. И ако не бяха свършили парите, сигурно още щеше да си е там.

— Разбрано. Край.

— Е? — попита Тейгърт.

— Проработи. Сега контролираме руския сателит.

— Не те питах за това. Имах предвид мнението ти за полета.

— Това е най-впечатляващото нещо, което някога съм преживявал — искрено отговори Ерик.

— Знам, че няма как да влезе в „Гинес“, но трябва да ти съобщя, че счупихме рекорда за височина. Планираме да ограничим височината при платените полети, така че този рекорд няма да бъде победен известно време.

Ерик се засмя весело, когато се сети как ще му завиди Марк и как ще впечатли Джани. Но само след миг усмивката застина на устните му и той отново се замисли за съдбата на Макс.

36.

Макс упорито се мъчеше да измисли начин да се измъкне от подземната крепост. Имаше само едно разрешение на въпроса. Късно през нощта бе открил трима пазачи на стълбището, което водеше към гаража, и знаеше, че няма начин да ги излъже. Ковач бе превърнал лицето му в размазана пихтия и пазачите щяха да се изпълнят с подозрения в мига, когато го видеха. Нямахше как да излезе през предната врата, така че трябваше да използва задната.

Той напусна скривалището си в гардероба на луксозния апартамент и се отправи към помещението с генераторите. Внимаваше да крие лицето си от хората, с които се разминаваше по коридорите. Зави зад ъгъла към стаята с турбините, осигуряващи електричеството на бункера. Веднага забеляза, че Ковач бе оставил охрана и там. Пазачът, хлапе на около двайсет в синя униформа в полицейски стил и палка в колана, се вторачи в Макс.

— Как си? — попита Макс весело, когато се приближи на около три метра от него. — Да, знам, че лицето ми прилича на хамбургер. Банда фанатични противници на абортите ме нападна оня ден на митинг в Сиатъл. Тъкмо пристигам. Страхотно местенце, а?

— Това район с ограничен достъп. Можеш да останеш само ако имаш значка.

Хлапето удебели гласа си, за да си придаде авторитет, но не изглеждаше особено разтревожено.

— Така ли? Досега получих само тези — отвърна Макс, като извади последните си две шишета вода от джобовете на гащеризона. — Заповядай.

Той метна бутилка на пазача, който я хвана несръчно и го изгледа мрачно. Макс се ухили тъпо и свали капачката от собствената си бутилка. Вдигна я нагоре в тост. Доброто възпитание и жаждата надделяха над дресировката и младежът отвърна на жеста. Вдигна шишето към устните си и наклони глава назад, за да отпие. Макс се

хвърли към него като олимпийски спринтьор и заби пръстите на дясната си ръка в меката основа на гърлото.

Младежът изхърка и притисна ръце към гръкляна си, ококорил очи. Макс го халоса с юмрук по брадичката и той се срина в краката му. Наведе се да провери дишането му. През наранения ларинкс влизаше достатъчно въздух. Щеше да шепне дрезгаво до края на живота си, но щеше да оживее.

— На твое място бих си поискал обратно парите от школата за охранители — каза Макс, като отвори вратата на стаята с генераторите.

Помещението беше безлюдно. Работеше само един от реактивните двигатели. Макс натъпка младия пазач под едно метално бюро и закопча китките му към крака на бюрото с пластмасови белезници. Нямаше нужда да се притеснява от виковете му.

Вече бе обмислил идеята да повреди двигателите и да лиши „Отговорните“ от възможността да изпратят сигнала, но знаеше, че ще е само загуба на време. Беше убеден, че разполагаха с напълно заредени батерии в друга част на крепостта, така че все пак щяха да успеят да изпратят сигнала. Ако намереше батериите и ги обезвредеше, щеше да постигне само кратка отсрочка, докато оправят повредата. Щеше да спечели часове или дни, но да издаде присъствието си. Причината да не го открият в бункера бе, че го смятаха за мъртъв или бродещ навън. Но веднага щом узнаеха, че в бункера има саботьор, охранителите щяха да претърсят всеки сантиметър и да го намерят. Можеше само да си представя каква мъчителна смърт щеше да му измисли Ковач.

Беше сигурен, че Кабрило е получил съобщението. Вярваше, че вече е изготвил план за унищожаването на предавателя, преди Северънс да изпрати сигнала. Затова се отказа от идеята си за саботаж и се съсредоточи върху плана си за бягство.

Четири двигателя бяха подредени в редица. Масивни тръби от единия край ги захранваха с въздух и също толкова големи тръби за изгорелите газове излизаха от другия. Точно преди тръбите да излязат от стаята през далечната стена, четирите се събираха накуп в колектор, така че навън водеше само една. Теплообменникът бе разположен до мястото, където тръбите се събираха, за да се охлаждаат газовете, напускащи помещението. Въздушният смукател работеше на същия принцип. Единична тръба влизаше в електростанцията и се

разклоняваше в отделни турбини. Макс би предпочел този изход, но камерите бяха три метра над земята и недостъпни без стълба.

— Щом е достатъчно добро за Хуан, значи е достатъчно добро и за мен — промърмори той, като си припомни бягството на Кабрило от „Златна зора“.

Намери инструменти и наушници на работната маса в задната част на стаята и отвори вратата към основното помещение на електростанцията. С покрити уши зверският вой на двигателя бе поносим. Преди да се захване за работа, се разрови из червения шкаф и намери каквото му трябваше, за да осъществи бягството си.

На всяка от четирите тръби за изгорели газове имаше капак. Макс започна да сваля десетсантиметровите болтове, като внимаваше някой да не се търколи на пода. Беше разглобил първия си двигател на десетгодишна възраст и винаги бе имал подход към машините. Работеше бързо и делово. Остави един болт на мястото му, но го разхлаби, за да може да отвърти капака от дупката. Макар двигателят да не работеше в момента, от парите, които се издигаха от тръбата, очите му се просълзиха.

От чекмеджето в контролната стая бе взел няколко къси болта. Бяха прекалено малки за дупките, но щяха да издържат небрежна инспекция. Когато включеха турбината, напрежението щеше да ги изстреля като куршуми, но това не бе проблем на Макс.

Той върна инструментите на мястото им и погледна припадналия пазач, за да се увери, че е жив.

Червеният шкаф бе натъпкан с пожарникарско оборудване — брадви, топлинни детектори и най-важното — резервоари за въздух и маски. Ако в електростанцията избухнеше пожар, пламъците щяха да бъдат подхранвани от керосина, затова в шкафа имаше и два сребристи металически костюма с качулки, които предпазваха от кошмарната жега.

Макс беше забелязал всичко това по време на първото си посещение в електростанцията и то му помогна да изготви плана си. Отрязва качулката на единия костюм и го нахлузи, после облече и втория, така че всичко освен главата му бе изолирано двойно. Ботушите едва му станаха. Отнесе два резервоара за въздух до отворения капак. Движенията му бяха сковани като на робот от стар научно-фантастичен филм. Резервоарите имаха бронирани маркучи,

които се включваха директно в костюма през клапан. Би предпочел да носи повече въздух, но не бе сигурен дали с пребитото си тяло би могъл да влачи допълнителната тежест.

Макс напъха резервоарите в тръбата и се изкатери след тях. Легна по гръб и затвори капака. Нахлузи качулката на горния костюм, отвори резервоара и си пое дъх. Въздухът имаше застоил металически вкус. Нямаше представа колко време трябваше да пълзи до повърхността, нито какво щеше да намери горе, но нямаше друг избор освен да потегли.

Бутайки резервоарите пред себе си, той изпълзя няколко сантиметра. В тръбата цареше абсолютна тъмнина, а грохотът на работещата турбина отекваше в главата му. Болката в гърдите бе поносима. Знаеше, че това няма да продължи дълго и скоро щеше да изпадне в агония. Но болката разсейваше от лоши мисли. Поне така му бе казал Линк, като му разказваше за обучението си като тюлен. Това е начинът, по който тялото ти казва да спреш да правиш нещо. Но не трябва непременно да го послушаш. Болката може да бъде пренебрегната.

Той стигна до колектора, където се събираха четирите тръби. Въпреки предпазните костюми усети жегата сякаш стоеше пред отворена врата на пещ. А след като влезеше в главната тръба, положението щеше да се влоши.

Мощта на изгорелите газове бе като ураган. Без костюмите и резервоарите за въздух Макс щеше да се опече и в същото време отрови от въглеродния двуокис. От всяка пора на тялото му се стичаше пот. Струваше му се, че някой допира нажежен ръжен в краката му.

Главната тръба беше с диаметър два метра и се издигаше под лек ъгъл. Макс нагласи ремъците на резервоара върху рамената си, но в същия миг кракът, с който бе затиснал втория, се плъзна. Струята горещи газове изстреля резервоара надолу в тръбата. Макс го чу как се удряше в стените.

Опита се да върви, но напрежението в гърба бе прекалено голямо. С всяка стъпка рискуваше да полети по тръбата като изчезналия резервоар. Отпусна се на ръце и колене и запълзя бавно. От зловещата жегата колената и ръцете му се покриха с мехури въпреки предпазния костюм. Тежестта на резервоара притискаше ребрата и му създаваше чувството, че в гърдите му се търкат разбити стъкла.

— Болката... може... да... бъде... пренебрегната — повтаряше си той и пълзеше.

Хуан нареди да извършат оглед на остров Еос с малкия хеликоптер, който Джордж Гомес управляваше дистанционно от мястото зад председателя. Само Кабрило и Хали провеждаха първото наблюдение. Не че заместниците на отсъстващите бяха некомпетентни, но Хуан предпочиташе хората му да са до него в подобни моменти. Ерик, Марк и останалите можеха да предвидят заповедите сякаш четяха мислите му, а това често спестяваше ценните секунди, които бележат разликата между живот и смърт.

Еди беше в гаража и подготвяше надуваемата лодка заедно с Линк и неговите хора. На Еос имаше само един кей. Подозираха, че е сериозно охраняван, но това беше единственият им достъп до острова. Картините от камерата на малкия хеликоптер щяха да им покажат срещу какво се изправят. В лунния басейн водолазите подготвяха „Номад 1000“, в случай че им потрябва по-голямата подводница, и подреждаха резервоарите и екипировката за десетчленния нападателен екип. Оръжейниците бяха проверили всички оръжия на борда и се бяха уверили, че са почистени, а пълнителите им са в изправност. Отговорниците по щетите докладваха, че са готови, а Джулия бе на разположение в клиниката, ако се случеше най-лошото и потърсеха помощта ѝ.

Гомес и хората му бяха работили по две и три смени след спасяването на Кайл Хенли в опити да поправят своя „Робинсън“. Пилотът не беше особено доволен от резултатите. Без надлежен тест по контролирани параметри не можеше да гарантира, че птицата щеше да полети. Всички механични системи бяха наред, но не знаеше как ще работят в реални условия. Асансьорът беше качил хеликоптера до главната палуба, а механикът поддържаше двигателя му топъл, но Адамс помоли Кабрило да го използва само в краен случай.

Хуан погледна дигиталния часовник на екрана. Разполагаха само с час и единадесет минути да намерят Макс и да спасят проклетия му задник. Всъщност разполагаха с по-малко, тъй като когато орбиталната балистична ракета удареше острова, вероятно щеше да предизвика огромна вълна. Изчисленията на Ерик показваха, че топографията на

слабо населения залив Манделей ще намали ефекта на вълната, но всеки кораб в радиус от тридесет километра от Еос щеше да понесе сериозни щети.

„Орегон“ се намираше на двайсет и пет километра от острова, когато образът му се появи като сива бучка на фона на яркосиньото море, заради което тази част на Турция се славеше като Тюркоазения бряг.

Джордж насочи хеликоптерчето на хиляда метра над острова, достатъчно високо, за да не чуят двигателя. Тъй като слънцето бързо се спускаше на запад, нямаше да могат и да го видят. Еос представляваше купчина голи скали и тук-там полуплешиви борове. Гомес фокусира камерата на мястото, където „Отговорните“ бяха построили бункера, но не се виждаше нищо. Камуфлажът на входовете бе отличен, поне от тази височина. Единственото, което подсказваше, че крепостта въобще е там, бе асфалтираният път, опрял до подножието на нисък хълм.

— Хали, увеличи — нареди Хуан. — Виж дали можеш да откриеш врати.

— Дадено.

— Добре. Джордж, завърти. Искам да огледам плажа и кея.

Адамс насочи хеликоптерчето обратно към морето, за да доближи кея. Плажът се простираше само на няколко метра и вместо с пясък бе покрит с избелени от водата камъни. Стръмните скали, които се издигаха от двете му страни, изглеждаха непревземаеми без алпинистко оборудване и няколко часа катерене.

Кеят се намираше точно в средата на плажа. Представляваше Г-образна конструкция, която навлизаше двайсетина метра във водата. Настилката му изглеждаше солидна и достатъчно широка за багерите и бетонобъркачките, които бяха използвали за построяването на бункера. Там, където кеят се сливаше с пътя, имаше метална барака. Плоският ѝ покрив бе ограден с парапет. Зад бараката бе паркиран пикап.

На покрива видяха двама охранители с мощни бинокли. Автоматичните им оръжия лежаха до тях. Друга двойка пазачи се мотаеше по кея, а още двама патрулираха по плажа.

Комуникационните линии се намираха под земята, така че нямаше начин да ги повредят, за да изолират постовете на охранителите. Хуан предположи, че Зелимир Ковач бе мобилизирал

охранителите и им бе наредил при първия признак за нещо подозрително да уведомят бункера, който да се запечата веднага.

— Превключи на топлинен образ — каза Хуан. Сцената на монитора се промени. Почти всички подробности избледняха, с изключение на телесната топлина, отделяна от охранителите. Екипи от по двама души бяха разположени на върха на всяка скала. Не ги беше забелязал при първия оглед.

— Как мислиш се придвижват типовете по скалите? — попита Джордж.

— Малки двигатели. Най-вероятно мотори или джипове като онези на Коринт. Страшно приятни за возене, ако никой не стреля по теб.

Кабрило се интересуваеше повече от сигнала, който идваше от пътя. Изгорелите газове от електростанцията на „Отговорните“ бяха свършили чудесна работа по прикриването на топлинните следи. Дори за най-опитния наблюдател изглеждаше, че пътят просто излъчва насъбраната през деня жегата. Оранжевата линия от термалния скенер продължаваше по протежение на кея. Сигурно използват дифузер, за да маскират допълнително топлинните следи, помисли си Хуан. Не успя да види колекторите на въздушните смукатели.

Натисна бутона на интеркома, за да се свърже с Еди и Линк, които наблюдаваха въздушното разузнаване на монитора в гаража.

— Как ви се вижда?

Знаеше какво ще чуе още преди Еди да му отговори.

— Ще падне голяма касапница, а нямаме никакви гаранции. Имаш ли подробни кадри от мястото, където свършва пътят?

— Хали работи по въпроса в момента.

— Готово — съобщи Касим.

Увеличените снимки пробляснаха на монитора и всички приковаха очи в тях. Пътят просто спираше в подножието на хълма. Знаеха, че някъде там има врати, но бяха съвършено замаскирани.

— Можем да се опитаме да проникнем с взрив — предложи Еди без ентузиазъм.

— Не знаем дали ще ни трябва малко С-4 или ракета.

— Тогава да използваме „Номад“, за да стигнем до брега, а там да се опитаме да намерим въздушните смукатели. Ще имаме нужда от горелка, за да се измъкнем от тръбата, след като свършим вътре — каза

Еди. — Ще ми се да разполагахме с повече време, за да изчакаме залеза.

Орбиталният маршрут на руския сателит бе определил времето за нападение и нямаше начин да го променят. Хуан отново погледна часовника.

— Какво правят пазачите на кея? — попита Джордж, като превключи камерата.

— Май си почиват по време на работа — разсеяно отвърна Хуан.

— Мисля, че във водата има нещо. Ще насоча хеликоптера, за да видим по-добре.

Без светлина Макс нямаше начин да определи колко въздух му остава в резервоара, но прецени, че пълзи от двадесет минути. Опитваше се да диша колкото се можеше по-леко, но знаеше, че изразходва скъпоценния въздух прекалено бързо, а краят не се виждаше. Тунелът напред бе така тъмен, както отсечката, която бе изминал.

След десетина минути усети затруднение в дишането. Резервоарът бе почти празен. Скоро щеше да изчерпи въздуха и в костюма си, а после щеше да започне да се задушава. Прекарал по-голямата част от живота си в морето, Макс винаги бе вярвал, че ще умре във водата. Не си бе и представял, че ще се задуши във вихрушка от реактивни газове.

Продължи напред упорито. Горният костюм представляваше обгорена маса, парчета от него, най-вече на колената, се късаха едно след друго. За щастие долният все още го предпазваше достатъчно.

Кайл ще се оправи, помисли си той. Беше сигурен, че каквото и да станеше, Хуан отново щеше да спаси сина му. А след фиаското първия път щеше да намери друг психиатър. Председателят никога не допускаше една и съща грешка два пъти, дори да не знаеше каква бе причината за нея първия път. Макс дори вярваше, че приятелят му ще успее да разбере как доктор Дженър ги предаде, макар да знаеше, че Хуан нямаше да отгатне истинската самоличност на Дженър. Той самият едва повярва на ушите си.

Умирам, за да спася детето си, каза си Макс. Най-достойната кауза, за която човек можеше да загине. Надяваше се, че някой ден

Кайл ще разбере саможертвата му, и се молеше дъщеря му да прости на брат си смъртта на баща им.

— Болката... може... да... бъде... пренебрегната.

Чувстваше се сякаш изкачва Еверест. Налагаше му се да вдишва дълбоко, за да си поеме достатъчно въздух, но всеки път ребрата го заболяваха зверски, а дробовете му не се напълваха. Ръката му се удари в нещо в тъмнината. Стори му се адски странно. Подобна шахта трябваше да е абсолютно празна, за да даде възможност на турбините да вършат работата си ефикасно. Опипа предмета и се засмя радостно. Беше вторият резервоар, който бе излетял надолу по тръбата. Бързо изключи почти празния резервоар и включи новия. Въздухът пак имаше металически застоял вкус, но въобще не му пукаше.

След петнадесет минути видя пословичната светлина в края на тунела. Тръбата се разширяваше в дифузер, който маскираше горещите газове и ги покриваше от възможно разузнаване с топлинни скенери. Невидимите изстребители използваша подобна технология. Напрежението от горещите газове намаля, когато Макс запълзя в дифузера. Над отвора имаше тънки метални пръчки, монтирани, за да попречат на евентуалните натрапници да влязат в тръбата.

Видя океана на двадесетина метра под себе си. Сигурно имаше отлив, тъй като в противен случай водата щеше да нахлуе в тръбата. Вероятно някъде имаше капак, който затваряха в случай на буря. Не можа да вкара големия шлем през вертикалните пръчки, затова нямаше представа какво има вляво и вдясно от отвора. Налагаше се да разчита само на късмета си.

Завъртя се и удари една от пръчките с резервоара. Легнал на едната си страна, не можеше да се възползва много от ускорението, затова отстъпи назад и опита отново. Изтънена от соления въздух и корозивните газове, едната пръчка се счупи на петия удар. Макс продължи да удря втората, после третата.

Доволен, че най-после имаше достатъчно широко място да се промъкне, той огъна пръчките надолу и надникна навън. Точно под дифузера имаше тясна платформа, а вдясно от него една стълба водеше нагоре. Тъкмо се канеше да погледне наляво, когато го грабнаха за рамената и го измъкнаха от тръбата. Случи се толкова бързо, че той въобще не успя да реагира. Озова се по гръб на кея. Двама охранители стояха над него с автомати в ръце. За разлика от хлапето, което Макс

бе зашеметил в помещението с генераторите, тези двамата имаха вид на професионалисти.

— Какво си мислиш, че правиш, приятелче? — попита единият със силен кокни акцент.

Заради шлема и звъntenето в ушите след дългото време, прекарано в тръбата, Макс видя устните му да се движат, но не чу думите. Веднага щом свали шлема си, пазачите сложиха пръсти на спусъците. Единият отстъпи назад, за да защити партньора си, който дръпна каската.

— Кой си ти? — попита той грубо.

— Здравейте, приятели. Аз съм Прашната тръба от компания „Чистене на комини“.

37.

— Това е Макс! — извика Хали, приковал очи в пазачите, които измъкнаха облечена в сребрист костюм фигура от тръбата.

Хуан се завъртя и впери очи в Джордж Адамс.

— Ето ти краен случай. Да вървим!

Гомес включи хеликоптерчето на автопилот и го остави да кръжи над острова и да продължи наблюдението. Щеше да продължи така, докато някой поемеше контрола над него или горивото му се изчерпеше. Пилотът насочи камерата към кея и каза:

— По седлата.

Кабрило излетя от стаята и се втурна към стълбите с такава бързина, че дългокракият Адамс едва успяваше да го следва. Устните на Хуан бяха присвити в тънка линия, но тялото му бе спокойно и отпуснато. Носеше черни командоски одежди, а на единия му ръкав бе пришит плосък монитор. На хълбоците му висяха два кобура, на гърба — още два. Тъй като стабилността на хеликоптера бе под въпрос, не възнамеряваше да рискува живота на още някой от екипажа си, затова се въоръжи солидно. В джобовете му бяха прибрани четири пълнителя за автомата „Хеклер и Кох“, който вече го чакаше в машината.

— Чудя се как ли е успял — каза Джордж.

— Непрекъснато ви повтарям, че Макс е хитро копеле — гордо отвърна Хуан и включи радиостанцията си. — Отдел комуникации. Чувате ли ме?

— Тук сме — отговори Хали.

— Чудесно. Оръжейник и кормчия, чувате ли ме? Мъжът и жената, които отговаряха за управлението на кораба и арсенала, отговориха незабавно.

— Оръжейник, искам да поемеш контрол над малкия хеликоптер и да включиш лазерния прицел. Ще използвам камерата на птичето, за да закова пазачите ни. Когато ги осветя, открий огън.

Оръжейната система на „Орегон“ не отстъпваше на компютрите на борда на военен кораб. Малкият лазер на хеликоптерчето

осветяваше мишената, компютърът автоматично изчисляваше точните ѝ координати, повдигаше или снижаваше двадесет и един милиметровото оръдие и откриваше огън.

— Трябва да се доближим до острова.

Хуан активира панела на ръкава си. Видя проснатия на кея Макс. Беше въпрос само на няколко минути да го метнат в каросерията на пикапа и да го откарат обратно в бункера.

„Орегон“ пореше вълните с висока скорост. Вятърът на палубата бе като ураган. Кабрило и Джордж се втурнаха към хеликоптера. Механиците държаха вратата на Адамс отворена. Другата бе свалена. Джордж включи двигателя и перката се завъртя. Едва тогава пилотът сложи слушалките си и закопча предпазния колан.

— Кормчия, тук е Гомес. Готови сме да полетим. Намали.

Двигателите на „Орегон“ незабавно затихнаха. Повечето кораби с неговия размер се нуждаеха от километри, за да спрат, но революционната спирачна система на „Орегон“ му осигуряваше гъвкавостта на спортна кола.

Когато електронният ветрометър, монтиран на платформата, показва, че скоростта на вятъра бе спаднала до тридесет километра в час, Джордж вдигна хеликоптера от палубата.

— Във въздуха сме — съобщи той по радиото.

Двигателите отново заръмжаха и „Орегон“ се понесе напред. Маневрата бе изчислена толкова точно, че загубиха по-малко от минута.

— Чудесна работа — похвали го Хуан.

— Твърдят, че практиката води до съвършенство. Разбира се, аз лично винаги съм смятал, че не вреди да си идеален още в самото начало.

Кабрило се ухили.

— Скромност, името ти е Гомес.

— Председателю, говори оръжейник. Според компютъра оръдието ще е в обсег след осем минути.

— Изстреляй няколко залпа напосоки — нареди Хуан. — Искам Макс да знае, че кавалерията пристига. Кога ще сме там? — обърна се той към Джордж.

— Не знам съвсем точно. Може би след пет минути. Хуан беше синхронизирал дигиталния си часовник с брояча за орбиталната

балистична ракета. Разполагаше с петдесет и пет минути да спаси Макс и да изведе „Орегон“ от опасната зона.

— Стани — излая англичанинът.

Макс отказа да се подчини и той го срита в хълбока. Хенли вдигна ръце.

— Спокойно, момчета. Пипнахте ме. Няма къде да отида. Оставете ме да сваля резервоара и да съблека костюма.

Макс осъзна, че не трябваше да излиза на повърхността. С костюма и тежестта на резервоара щеше да потъне като камък.

Нещо в морето привлече вниманието му. Той присви очи срещу залязващото слънце и видя малко бяло кълбо. После още едно и още едно. Ако ловец се загуби в гората, международният сигнал е да изстреля три куршума, за да привлече издирващите го. Сигналните ракети сега не идваха от потъващ кораб. Хуан искаше да му каже, че „Орегон“ е тук, за да го спаси. Не бе спрял да се надява, затова не се изненада много, но положи сериозни усилия да скрие доволната си усмивка.

Свали бавно тежкия резервоар и започна да съблича съдрания защитен костюм. По-голямата част от предницата му все още си беше сребърна, но гърбът бе почернял от саждите и жегата.

Един от охранителите докладва по радиостанцията и очевидно получи заповеди от началника си.

— Найджъл, господин Северънс иска веднага да види този тип. Ще отворят външните врати за нас — съобщи пазачът на колегата си, после сръга Макс с автомата. — Мърдай.

Макс пристъпи колебливо и се срина на кея.

— Не мога да продължа. Кракът ми е схванат от пълзенето. Дори не го усещам.

Той стисна коляното си с театралния жест на футболист, който се опитва да изкрънка от съдията дузпа.

Охранителят на име Найджъл изстреля куршум на сантиметри от главата на Макс.

— Само да ти покажа какво ще ти се случи — каза той грубо. — Обзалагам се, че вече не си толкова зле, нали?

Макс схвана намека и се надигна. Закуца пред тях към брега, но когато забави крачка, го халосаха в гърба.

Внезапно черният „Робинсън“ изтрещя над главите им и се спусна над кея като хищна птица. Джордж насочи носа надолу и перките заплюяха на няколко метра от тях. Макс вече лежеше по корем, съборен от удара в гърба, и пазачите светкавично се присъединиха към него.

Стрелците в наблюдателниците по скалите откриха огън, но Адамс затанцува с хеликоптера като боксьор, избягващ удар. Пазачите очевидно не разполагаха с трасиращи куршуми, затова не можеха да го уцелят.

— Трябва да изчакаме да го изведат от плажа — каза Хуан. — Ще ни убият с този кръстосан огън.

Сенките се сгъстяваха и единственият начин да забележиш пазачите, патрулиращи по плажа, бе огънят от автоматичните им оръжия. На кея пазачите сграбчиха Макс за ръцете и го повлякоха към брега. Имаха доверие на другарите си, че ще задържат хеликоптера далеч от тях. Макс се опита да се сбори, но усилията му бяха безплодни.

Профучавайки над Гренландия като отмъстителен демон, съветският сателит извършваше последните проверки на системите си в подготовка за изстрелването на един от волфрамовите пръти. Огромното оръжие се въртеше с над хиляда оборота в минута, за да има стабилност, когато се удари в атмосферата. Прицелващият компютър, архаичен по днешните стандарти, но повече от достатъчен за задачата, изчакваше търпеливо, докато сателитът доближи към точното си местоназначение. Капакът над тръбата за спускане се отвори бавно, като листенцата на цвете. За първи път волфрамовият прът бе изложен на вакуума в космоса. Сателитът се носеше над земята. Всяка секунда го приближаваше все повече към позицията за стрелба.

— Председателю, говори оръжейник — чу Хуан по радиото. — В обсег сме.

— Обстреляй източната скала — нареди Кабрило.

Дванадесет километра навътре в морето автоматичното хранване на оръдието избра нужните амуниции и се приготви за стрелба. Оръдието се намираще на носа на „Орегон“ в скрит редут, който му осигуряваше почти сто и осемдесет градуса завъртане. Външните врати вече бяха спуснати, дулото — изкарано навън. В оперативния център на кораба компютърът прихвана лазерния лъч, насочен към върха на скалата, и за части от секундата изчисли позицията. Дулото се издигна и оръдието изгърмя. Десет секунди след изстрелването гилзите се отвориха и освободиха метална буря от подсилени сачми, които удариха скалата като масивен изстрел от пушка. Вдигнаха се облаци прах. Някъде сред тях бяха и смлените останки на двамата пазачи.

— Чудесен удар — каза Хуан. — Дай сега на запад.

Мъжете изпуснаха Макс, когато скалата се срина. Той скочи на крака и се затича. Успя да измине само няколко метра, преди да го съборят на грубия асфалтов път. Псувайки ожесточено, пазачът го фрасна по тила, слънцето сякаш се скри и Макс положи огромни усилия да остане в съзнание. Изтреця втора експлозия, но само направи малки вдлъбнатинки в скалата.

— Знаем, знаем — обади се оръжейникът и дванадесет секунди по-късно, западната скала бе унищожена.

Пазачите метнаха Макс в каросерията на пикапа. Единият притисна главата му към пода с автомата си, а Найджъл скочи зад волана. Бяха изминали не повече от двадесет метра, когато металната барака на охранителите се взриви и излетя във въздуха. Сътресението разлюля пикапа и Найджъл загуби контрол за момент, но успя да овладее волана и продължи напред. Двата охранители на плажа сигурно бяха решили, че има заповед да се оттеглят, защото скочиха на моторите си и се понесоха след пикапа.

Джордж полетя след цялата група, като се движеше вдясно, за да осигури добър прицел на Хуан.

— Оръжейник, започни да обстрелват пътя пред пикапа с бронираните куршуми, за да ги накараш да намалят — нареди Кабрило.

Отговорът бе заглушен от рязкото тракане на автомата, когато Хуан откри огън. Шофьорът на джипа сви рязко, но продължи. Хуан беше опитен стрелец, но да уцели от движещ се хеликоптер подвижна

мишена, бе почти невъзможно. Пазачът също откри огън толкова близо до хеликоптера, че Джордж да прекрати преследването за момент.

На сто метра от пикапа пътят внезапно изчезна в облак прах, когато бронейният откос се заби в земята. Хуан бе наредил изрично да използват бронейни куршуми, тъй като искаше да е сигурен, че ще успее да си свърши работата. Шофьорът скочи на спирачката и завъртя волана. Кабрило видя шанса си.

— Джордж, сега!

Пилотът обърна хеликоптера и се спусна след пикала. Пазачът, който държеше Макс, се опита да вдигне оръжието си, но Макс го срита и отклони вниманието му.

Хуан не разполагаше с време да вкара нов пълнител в автоматата си, затова го метна отзад и разкопча предпазния колан. Прахта, вдигната от перките, скри отчасти мишената, но Хуан все пак я видя достатъчно добре, когато Джордж намали скоростта и я изравни с тази на пикапа. Без да се колебае, Кабрило скочи, когато се снижиха на три метра над пикапа. Вторият пазач бе потропал на покрива на колата, за да предупреди Найджъл, който завъртя волана рязко.

Кабрило се приземи на ръба на каросерията и сви колене, за да понесе силния удар. Ускорението и рязкото завъртане на волана го изхвърлиха от пикапа. Той се опита да сграбчи пазача, но не можа. Едва успя да се задържи на края на каросерията. Краката му се влачеха по земята. Опита се да се качи в пикапа. Внезапно над него се появи ухиленото лице на пазача. Кабрило пусна дясната си ръка, за да извади пистолета, но не беше достатъчно бърз. Едва бе сложил ръка на оръжието, когато бандитът го фрасна с такава сила по пръстите, че те се отвориха автоматично. Падна на пътя, свит на топка, за да предпази главата си. Пикапът стигна до върха на хълма и започна да ускорява.

Той се надигна с ругатни, зашеметен за момент и с цицина на тила. Разтърси глава и вдигна поглед нагоре, за да махне на Джордж да го прибере. В същия миг видя двата мотора, които фучаха към него. Шофьорите им стискаха кормилата с две ръце, за да задържат моторите стабилни на скалистия хълм. Разстоянието беше голямо, но Хуан не можеше да рискува да им даде възможност да открият огън по него с автоматите си. Извади двата пистолета от кобурите и обсипа с куршуми мъжа вдясно. Осем от тях го уцелиха, смляха вътрешностите му и отнесоха половината му череп. Кабрило пусна на земята двата

димящи пистолета и извади втория чифт. Започна да стреля още преди трупът на първия пазач да падне от мотора. Вторият подкара с една ръка и се протегна към автомата си. Успя да изстреля няколко откоса, преди да бъде уцелен за първи път. Хуан дори не мигна, а продължи да стреля спокойно. Два куршума, изстреляни почти едновременно, уцелиха пазача в гърлото и главата му увисна назад, поддържана само от сухожилията. Моторът продължи да се изкачва по хълма. Гледката бе нещо като модерна версия на „Конника без глава“. Когато моторът стигна до Кабрило, той скрита трупа и се метна на седлото.

Пое с висока скорост след Макс. Пикапът имаше половин километър преднина, но когато поредният брониран откос удари пътя, шофьорът зави рязко и даде възможност на Хуан да го настигне.

38.

Марк Мърфи никога не се бе чувствал по-зле. Носът му беше зачервен и го болеше при допир, но му се налагаше да го бърше и му се струваше, че никога няма да заздравее. На всичкото отгоре кихаше на серии. Почнеше ли веднъж, продължаваше да киха пет-шест пъти. Чувстваше главата си като натъпкана с памук и всеки дъх звучеше, сякаш в гърдите му се търкаляха топчета.

Единственото му утешение бе, че не беше сам в страданията си, тъй като почти всички на борда на „Златно небе“ бяха в същото състояние. Симптомите на Линда Рос бяха съвсем малко по-леки от неговите, но и тя не бе избягнала вирусната инфекция, покосила кораба като стихийен пожар. На всеки няколко секунди Линда потръпваше от студ. Почти всички пътници лежаха в каютите си, докато кухнята бълваше казани с пилешка супа, а медицинският персонал раздаваше с шепи хапчета против настинка.

Двамата седяха сами в библиотеката и държаха книги за прикритие, в случай че някой влезе. Близката масичка за кафе бе отрупана с употребени книжни кърпички.

— Сега разбирам защо са решили да пуснат вируса на пътнически кораб.

— Защо?

— Погледни ни. Първо, заклепени сме тук като плъхове. Всички са изложени на вируса. Второ, има само един лекар и една сестра. И когато пътниците се тръшнат болни по едно и също време, двамата се скапват от тичане. Ако нападнат град, там ще има много болници, които да помагат. Следователно хората няма да могат да се заразят толкова бързо. Щяха да сложат жертвите под карантина и да изолират заразата.

— Да, има логика — лениво потвърди Линда, прекалено отпусната, за да захване разговор.

След няколко минути Мърфи заговори отново.

— Хайде да преговорим всичко още веднъж.

— Марк, моля те, вече го направихме поне хиляда пъти. Не е в климатичната и водопроводната система, нито в храната. Нито на някое от безбройните други места, които проверихме по няколко пъти. Ще е нужен екип от инженери, които да разглобят проклетото корито на съставните му части, за да намерят устройството за разпръскване на вируса.

Марк не бе успял да разреши проблема преди зловещата настинка и силно се съмняваше, че ще успее сега, но не беше от хората, които се предават.

— Хайде, Линда, помисли. Това е плаващ град, нали? Какво е нужно за живота в един град?

Линда го изгледа мрачно, за да му покаже, че не се интересува от тази игра, затова той отговори на собствения си въпрос.

— Храна, вода, септична система, изхвърляне на боклука и електричество.

— Да бе, ще отровят боклука — изсумтя Линда.

Мърфи не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Добре, да го погледнем по друг начин. Пътническият кораб е хотел. Какво е нужно за функционирането на хотел?

— Същите неща — отговори Линда. — Плюс бонбоните на възглавницата ти вечер.

— Не ми помагаш.

— Не се и опитвам.

Марк внезапно подскочи.

— Браво на теб! Сети се!

— Отровени бонбони? — раздразни се Линда.

— Кой носи бонбоните?

— Камериерката.

— А какво прави тя в стаята ти?

— Чисти и сменя... Мили боже!

— Спомних си имението в Гърция, откъдето отвлякохме сина на Макс. Имаха купчина промишлени перални, но не и сушилни — каза Мърфи. — Тренирали са. Вирусът се разпространява чрез прането. Пътниците получават чисти чаршафи всеки ден. А ако това не ги изложи достатъчно на заразата, в трапезарията има чисти салфетки. Също и в стола на персонала. Не е ли идеално? Бършеш си устата със заразена салфетка и все едно са те инжектирали с вируса. Обзалагам

се, че дванадесет часа след като са пуснали вируса в пералните, всички на борда са имали контакт със заразени чаршафи и салфетки. — Той се плясна ядосано по главата. — Защо не се сетих по-рано? Толкова е очебийно.

— Очебийно е, след като се сетиш. Нещо като да намериш търсеното на последното място, където погледнеш — закачи го Линда, после бавно се надигна. — Да вървим да проверим дали си прав.

Моторът бе проектиран за неравен терен, но Хуан го подложи на невероятни изпитания, докато преследваше пикапа. Шофьорът му бе принуден да завива рязко, за да избягва дупките и препятствията по пътя, и Хуан бързо го настигаше.

— Председателю, Хали е. Четиридесет и пет минутно предупреждение. Повтарям, ударът е след четиридесет и пет минути.

— Чух те — отговори Хуан. — Просто ми се иска да не бях. Оръжейник, прекрати огъня. Джордж, трябва да разсееш кретена в каросерията на пикапа, за да мога да се доближа.

— Разбрано.

Притиснат от крака на охранители към пода на каросерията и с дулото на пушка, опряно в тила му, Макс нямаше представа какво се случва около него. Внезапно оръжието бе отместено и пазачът изстреля кратък откос. Макс надигна глава и видя, че стреляше в небето. Хеликоптерът внезапно се снижи толкова ниско над пикапа, че пазачът трябваше да се наведе.

Макс се възползва от възможността и заби лакът в слабините му. Ударът беше неловък и не нанесе щети. Пазачът размаха автомата си, но Макс го блъсна и куршумите отлетяха настрана. Независимо че очите му бяха подлютени от барута, Макс удари силно пазача отстрани. Той му отвърна с кроше в лицето. Болката вбеси Хенли и той размаха юмруци диво, като бавно се надигна на колене.

Каросерията на пикапа ограничаваше движенията на пазача и той използва автомата си, за да отблъсне Макс. Хенли падна на пода и размаха крак, за да събори противника. После се надигна с разтреперани крака и се хвана за ръба на каросерията, за да запази равновесие.

Хуан беше на половин метър от задната броня на пикапа, наведен над кормилото, за да не го види шофьорът. Макс проследи движението на устните му, докато говореше с Джордж или с някой от „Орегон“, и нападна проснатия пазач като професионален борец с лакът в корема. Очите на мъжа се ококориха и дъхът му излезе със свистене.

След няколко секунди нов откос от оръдието на кораба удари пътя точно пред пикапа. Шофьорът намали и зави наляво, давайки възможност на Хуан да се приближи отстрани.

— Макс, престани да се ебаваш и скачай! — извика Кабрило.

Макс прескочи парапета, спусна крака и се метна на мотора. Стисна здраво приятеля си през кръста, за да запази равновесие. Найджъл избра този момент да погледне в огледалото за обратно виждане. Осъзна, че пленникът му бяга, и сви рязко към мотора, принуждавайки Хуан да скочи на спирачката. Найджъл направи същото и се втурна да преследва мотора.

С двамата едри мъже на мотора возилата се движеше с еднаква скорост по неравния терен. Хуан не успяваше да постигне преднина пред пикапа и независимо колко рязко завиваше, англичанинът си оставаше зад него. Найджъл очевидно бе осъзнал, че докато се държи близо до мотора, оръдието няма да стреля по него.

— Играе си с нас — каза Хуан, като погледна през рамо и видя бронята на пикапа на пет метра отзад. — Нямаме време за гоненица. Между другото радвам се да те видя, макар че лицето ти не е за гледане.

— И аз се радвам да те видя — извика Макс. — Освен това се чувствам много по-зле, отколкото изглеждам.

— Дръж се — предупреди го Хуан и ускори по хълма, който водеше обратно към пътя.

Фучаха напред с безумна скорост и напреднаха с около двайсет метра. Хуан се изкушаваше да нареди стрелба от кораба, но пикапът бе много по-бърз от тях и съкрати разстоянието, преди той да успее да даде заповедта.

— Оръжейник, пригответи се за стрелба в края на кея.

— Разбрано.

— Какво правиш? — разтревожи се Макс.

— План В.

Полетяха надолу по пътя покрай пламтящата метална барака. Хуан стигна до кея и натисна газта, изчислявайки експертно скорост, разстояние и време.

— Огън — извика той.

Шофьорът на пикапа изостана леко, тъй като не можеше да разбере защо моторът бе потеглил по кея, откъдето нямаше изход, но когато видя, че Хуан не възнамерява да спре, натисна педала за газта.

— Джордж — извика Хуан по радиото, — подготви се да ни вземеш от водата.

Пилотът отговори нещо, но думите му се изгубиха в силния вятър. Хуан и Макс препуснаха с осемдесет километра в час по кея. Хенли най-после осъзна какъв бе планът на приятеля му и извика:

— Смахнато копе...

Излетяха от кея и изминаха почти седем метра във въздуха, преди да паднат в морето. Секунда по-късно пикапът закова в последния момент. Шофьорът изскочи навън и вдигна пушката си с намерението да убие двамата мъже в мига, когато се появяха на повърхността. Пронизителният вой продължи по-малко от секунда и не остави време на Найджъл да реагира. Експлозивът удари кея, а не пикапа, но това не беше от значение, тъй като и двете се разпаднаха от взрива.

Хуан помогна на Макс да се издигне на повърхността. Изплю огромно количество вода и огледа развалината зад тях. Половината кей просто бе изчезнал, а останалата половина се бе превърнала в купчина разбити дъски.

— Необходимо ли беше това? — изсумтя Макс.

— Помниш ли какво ти разказах за една от първите си мисии за ЦРУ?

— Ставаше дума за някакъв руски сателит.

— Орбитална балистична ракета — обясни Хуан, като извади ръка от водата, за да погледне часовника си. — Точно тя ще унищожи острова след тридесет и осем минути. Аз лично държа да съм далеч оттук, когато това стане.

Хеликоптерът се отправи към кея, следван от димна пътека. Хуан разбра, че Джордж се бе опитал да му съобщи за повредата. Адамс ловко снижи над тях и увисна на сантиметри от водата. Хуан се

протегна да отвори вратата и помогна на Макс да се качи. Машината се наклони опасно.

Кабрило се канеше да последва Хенли, когато техният „Робинсън“ бе обсипан с куршуми.

— Тръгвай! — извика той и се хвана за релсата.

Джордж не се нуждаеше от повторна заповед. Издигна се и започна да се отдалечава от кея, където се бе появил друг пикап с двама мъже в каросерията, които ги обстрелваха с калашници.

Увиснал на ръце и крака като маймуна, Хуан стискаше релсата с всички сили. Вятърът го брулеше свирепо и мокрите му дрехи бяха леденостудени, но не можеше да направи нищо по въпроса. „Орегон“ бе съвсем наблизко, а той не искаше да кара Джордж да намалява, за да се качи в кабината.

Адамс сигурно бе докладвал за ситуацията по радиото, защото всички светлини на кораба бяха запалени и няколко механици изтичаха на палубата, за да помогнат при приземяването. Кормчията вече бе завъртял кораба и бяха готови да се отдалечат от острова.

Джордж пренебрегна сирените и святкащите лампички в кабината, които показваха, че любимият му „Робинсън“ е в предсмъртна агония. Спусна го внимателно над палубата, като си представяше как маслото изгаря в пренагрялата трансмисия.

Хуан се пусна от релсата и падна в ръцете на екипажа. Механиците бързо го изправиха и го изтеглиха, за да направят място на Джордж да се приземи.

— Кормчия, максимална скорост — нареди Хуан в мига, когато релсите докоснаха палубата. — Подготви кораба за удар.

Адамс спря двигателя, но щетите вече бяха нанесени. От дефлектора на двигателя избухнаха пламъци. Механиците се втурнаха към него с пожарникарски маркучи и двамата с Макс скочиха от хеликоптера под струите.

Джордж погледна хеликоптера през рамо и лицето му се натъжи. Знаеше, че вече не може да бъде съживен. Хуан го потупа по рамото.

— Ще ти купя нов, по-лъскав.

Влязоха вътре, преди вятърът да се усили прекалено много. Далеч зад „Орегон“ остров Еос стоеше спокойно в морето и не подозираше, че изтичат последните му минути.

39.

Томас Северънс не знаеше какво да прави. Охранителите от кея бяха докладвали, че са заловили Макс Хенли при опит да избяга от бункера през тръбата за изгорели газове. После обаче се обадиха и казаха, че били нападнати от черен хеликоптер. За момент той се уплаши, че зад нападението стои ООН, тъй като бе чувал слухове за прочутите им ескадрони от черни хеликоптери. После долови само откъслечни разговори по радиостанциите и накрая настъпи пълна тишина. Камерите, монтирани на будката за охраната, не работеха, затова той нареди един от патрулите да провери кея.

— Избягали са, господин Северънс — докладва капитанът на охраната. — Хенли и още един мъж са в хеликоптера. Бараката е унищожена, също и кеят. Много от моите хора липсват.

— Има ли още натрапници?

— Патрулите проверяват в момента. Засега изглежда, че е бил само един човек.

— Един човек е убил повечето пазачи и е унищожил кея? — усъмни се Северънс.

— Нямам друго обяснение.

— Добре. Продължете проверката и веднага ми докладвайте за всичко необичайно.

Северънс прокара пръсти през косата си. Последните заповеди на Лайдъл Купър бяха категорични. Не трябваше да изпраща сигнала още два часа. Ами ако това бе авангардът на по-сериозно нападение? Забавянето означаваше провал. От друга страна, ако изпратеше сигнала рано, пак можеше да се провали, защото не знаеше дали всички устройства за разпръскването на вируса са вече прикачени към пералните на петдесетте кораба.

Искаше му се да поговори с наставника си, но знаеше, че трябва да вземе решението сам. Лайдъл бе на път насам с Хайди и сестра ѝ, Хана. Нямахше да пристигнат преди пускането на вируса. Северънс бе начело на организацията от години, но също като син, поел семейния

бизнес, знаеше, че е постоянно под наблюдение и всъщност въобще не командва положението. Никога не забравяше, че Лайдъл може да отмени всичките му решения без предупреждение или обяснение. Това, разбира се, го дразнеше, макар Купър да не се месеше много. Но сега залозите бяха прекалено големи и му се искаше да му наредят какво да прави.

А и какво толкова, ако пропуснеха няколко кораба? Изчисленията на Лайдъл сочеха, че са нужни само четиридесет кораба, за да се заразят всички на планетата. Допълнителните десет бяха просто застраховка. Ако го попитаха защо някои от корабите не са били заразени, можеше да се оправдае с дефект в разпръсквателните устройства. А ако свършеха работата, тогава никой дори нямаше да узнае.

— Точно така — каза той, като се плясна по коленете и стана.

Влезе в стаята с преподавателя на ИНЧ. Техник в бяла престилка стоеше наведен над управлението.

— Можеш ли да изпратиш сигнала сега? — попита Северънс.

— По график трябва да го изпратим след два часа.

— Не те питам за това.

След като вече бе взел решението, Северънс си възвърна високомерните маниери.

— Ще са ми нужни няколко минути да проверя батериите. Електростанцията не е в ред заради повредите в системата за изгорели газове.

— Действай.

Мъжът започна да обсъжда проблема с колегата си по интеркома. Говореха на професионален жаргон, който Северънс не разбираше.

— Само минута, господин Северънс.

Електронният мозък на руския сателит отбелязваше времето в секунди, докато се носеше над Европа с почти тридесет хиляди километра в час. Траекторията бе изчислена до стотни от секундата и когато сателитът стигна целта си, от централния процесор бе изпратен сигнал до тръбата за изстрелване. В космическия вакуум не се чу звук, когато взрив компресирани газове изстреля волфрамовия прът от тръбата. Беше насочен право надолу и започна огнения си полет към

земята, спускайки се под ъгъл, както бе проектиран, за да бъде взет за метеор. Навлизането в атмосферата създаде триене, което започна да затопля волфрама. Колкото по-ниско падаше, толкова повече се нагорещяваше. Запламтя в червено, после в жълто и накрая — в ослепително бяло.

Жегата беше страхотна, но не стигна до точката на топене на волфрама — хиляда шестстотин четиридесет и осем градуса. От земята можеха да го видят ясно, когато профуча над Македония и Северна Гърция.

Дигиталният часовник на главния монитор вече отброяваше едноцифрени числа. Хуан не бе искал да го гледа преди спасяването на Макс, но сега не можеше да откъсне очи от него. Хенли бе отказал лечение в клиниката преди удара по Еос, затова Хъксли бе донесла медицинската си чанта в оперативния център и обработваше на място раните му. Морето бе спокойно и тя можеше да си свърши работата, макар „Орегон“ да се носеше на изток с максимална скорост.

Обикновено Макс коментираше саркастично, когато Хуан принуждаваше двигателите да работят на пълна мощност, но сега знаеше какво предстои и си мълчеше. Още не се намираха на безопасно разстояние от взрива и ако председателят мислеше, че светкавичната скорост щеше да им помогне, нямаше да му се меси. Хали Касим свали слушалките от главата си и изруга.

— Какво има? — попита Хуан притеснено.

— Улавям сигнал по ИНЧ. От Еос. Изпращат кода.

Кабрило пребледня.

— Всичко ще е наред — обади се Макс с гъгнив глас заради натъпкания в обезобразения му нос памук. — Вълните са толкова дълги, че ще мине адски много време, докато предадат целия код.

— Или пък ще пуснат вируса още в началото на предаването — възрази Хали.

Дланите на Хуан се изпотиха. Мразеше мисълта, че бяха стигнали дотук, а можеха да се провалят в последния момент. Но не можеше да направи нищо друго освен да чака. Мразеше да чака.

Облечени в униформите на чистачи, Линда и Марк отново обикаляха долната палуба на „Златно небе“ и се опитваха да си

спомнят къде се намираше пералнята. Наоколо имаше само няколко от членовете на екипажа, но всички бяха достатъчно изтощени от болестта, за да не обърнат внимание на двете непознати лица.

Воят на сушилните ги насочи към пералното помещение. От мъждиво осветената стая излизаше пара. Никой от китайците, които работеха там, не вдигна глава, когато двамата влязоха.

Един мъж, облегат на стената зад вратата, когото не бяха видели, сграбчи ръката на Линда.

— Какво правите тук? — попита той.

Тя се опита да се издърпа. Марк позна веднага човека. Беше от екипа, който пристигна с хеликоптера заедно със Зелимир Ковач. Трябваше да се сетят, че Ковач щеше да остави охрана тук. Той пристъпи напред, за да се намеси, а мъжът извади пистолет и го притисна до слепоочието на Линда.

— Още една крачка и ще умре.

Работниците в пералнята виждаха какво става, но продължаваха да си вършат работата.

— Спокойно — каза Марк, като отстъпи назад. — Получихме нареждане да поправим повредена машина за гладене.

— Покажете ми пропуските си.

Марк извади картата от джоба на гащеризона си. Кевин Никсън не знаеше точния формат, използван от параходната компания за картите на служителите, но фалшификатът бе отличен. Мърфи се съмняваше, че горилите на Ковач биха доловили разликата.

— Виж. Ето тук. Аз съм Марк Мърфи.

Ковач се появи внезапно и огромното му тяло запълни касата на вратата.

— Какво става?

— Тези двамата твърдят, че са дошли да поправят нещо.

Сърбинът извади пистолет от якето си.

— Изрично наредих на капитана никой освен персонала на пералнята да не влиза тук. Кои сте вие?

— Свършено е, Ковач — каза Линда с леден глас, като го стресна с произнасянето на името му. — Знаем за вируса и как го разпространявате чрез пералните. В момента арестуват хората ти по корабите из целия свят. Устройствата са свалени. Предай се сега и може би някой ден ще излезеш от затвора.

— Съмнявам се в това, госпожице. Ковач не е истинското ми име.

Той спомена друго, което бяха чували по новините по време на войната в Югославия — името на един от най-зловещите масови убийци.

— Така че, както виждате, никога няма да ме пуснат да изляза от затвора.

— Луд ли си? — попита Марк. — Готов си да умреш за тази безумна кауза? Бях на „Златна зора“. Видях какво причинява на хората вашият вирус. Ти си абсолютно откачен.

— Ако мислиш така, значи не знаеш нищо. Всъщност вие двамата блъфирате. Вирусът, зареден в пералните, не е същият като на „Златна зора“. Беше създаден от същия щам, но не е смъртоносен. Ние не сме чудовища.

— Току-що си призна, че си убил почти осемстотин души, и твърдиш, че не си чудовище?

Ковач се ухили.

— Много добре. Доктор Лайдъл Купър не е чудовище. Вирусът, който ще пуснем, ще причини само лека треска но има планиран страничен ефект. Стерилитет. След няколко месеца половината от световното население ще открие, че не може да има деца.

Линда усети, че ѝ се доповръща. Марк изтръпна, когато схвана коварния план. „Отговорните“ вечно дрънкаха, че планетата е обречена заради пренаселването. Сега планираха да направят нещо по въпроса.

— Не можете да сторите такова нещо! — извика Линда.

Ковач се наведе над нея.

— Вече е сторено.

Пазачите, които претърсваха остров Еос, спряха работа и вдигнаха очи към небето. Това, което отначало приличаше на ярка звезда, бързо нарасна по размер и интензивност и изпълни небето. Любопитството им се превърна в дива паника, щом разбраха, че предметът е насочен към острова. Втурнаха се да бягат, защото, когато се уплашени, хората реагират инстинктивно. Но нямаше къде да се скрият.

В помещението с преподавателя Том Северънс потрепваше нетърпеливо с крак и наблюдаваше на монитора как сигналът по ИНЧ се разпраща кошмарно бавно по света. След няколко минути работата щеше да е свършена. Вирусът щеше да прелее от контейнерите в пералните и да зарази чаршафите, кърпите и салфетките. Лека усмивка повдигна ъгълчетата на устата му.

Волфрамовата ракета удари остров Еос точно в центъра, на пет километра от подземната база. Невероятната ѝ скорост и тегло превърнаха потенциалната енергия от падането в продължение на триста километра в кинетичната енергия на масивна експлозия. Централната част на острова се изпари. Скалите бяха унищожени на атомно ниво, така че не останаха никакви следи. Взривът се разпространи и образува шокова вълна, която вдигна стотици тонове боклук във въздуха. По-голямата част от скалите се стопиха в лава, която изсъска при допира с хладното море. Паникьосаните пазачи бяха изпепелени.

Вълната удари бункера и подсилените железобетонни стени се напукаха като фин порцелан. Сградата бе изтръгната от земята и метната настрани. Стени, тавани и подове се сплескаха като палачинки и смазаха всички вътре. Унищожението бе пълно. Километри от дебелиите медни жици за антената на ИНЧ се разтопиха в потоци течен метал, които се изсипаха в морето. Земята се разтреса с такава сила, че пукнатините в епицентъра на удара разцепиха острова на няколко помалки.

Масивна приливна вълна се надигна от Еос. За разлика от цунамито, което пътува под повърхността и постепенно нараства на височина, това бе солидна петнадесетметрова стена от вода с гребен от пяна. Грохотът ѝ бе зловещ. Сякаш вратите на ада се бяха отворили. Вълната се понесе напред с огромна скорост. Нямахше да продължи дълго, но в момента бе най-ужасната сила на планетата.

На седемдесет километра от нея „Орегон“ фучеше напред с пълна мощност. Всичките му капаци бяха затворени. Двете подводници бяха спуснати в шейните си и завързани. Всеки незакован предмет, за който екипажът се сети, бе прибран в килерите и чекмеджетата. Знаеха, че няма да се измъкнат от премеждието без щети, но искаха да ги сведат до минимум.

— Време до удара? — попита Хуан.

— Пет минути — отговори кормчията. Хуан натисна бутона на интеркома.

— Говори председателят. Всички да се завържат здраво. Очаква ни страхотно приключение. Пет минути.

Монтираната на мачтата камера бе включена на нощно виждане, за да могат да наблюдават приближаващата вълна. Гигантското ѝ лице бе прошарено от изумрудени ивици фосфор, а гребенът ѝ приличаше на зелен пожар.

— Поемам командването — внезапно каза Хуан. Беше забелязал, че бягат от вълната под лек ъгъл и бързо коригира маршрута. Ако искаха да оцелеят, трябваше да понесат удара директно върху кърмата. Допуснеха ли грешка, корабът щеше да се преобърне.

— Започва се! — извика той.

Стори им се, че се намират в експресен асансьор. Кърмата се надигна толкова бързо, че за момент под средата ѝ не остана вода. Звукът от стонове на кораба се загуби в свирепия грохот на вълната. Носът се заби в морето. Хуан намали скоростта и след миг целият кораб бе изстрелян нагоре. Ускорението отметна всички напред. „Орегон“ изкатери вълната. Носът му бе насочен надолу под зашеметяващ ъгъл.

Кърмата изскочи през гребена на вълната в експлозия от пяна, която заля палубите. Двадесет метра от кърмата увиснаха над гърба на вълната, после се стрелнаха светкавично надолу.

Кабрило обезопаси двигателите и се помоли корабът да реализира целия си потенциал. Когато се удареха в дъното на вълната, кърмата щеше да прореже повърхността като нож и ако „Орегон“ нямаше достатъчно мощност, просто щеше да продължи надолу, докато морето се затвореше над него.

— Хайде, скъпи — помоли го Хуан. — Можеш да го направиш.

Ъгълът започна да намалява, когато кърмата изскочи от вълната и падането на „Орегон“ в бездната изглеждаше овладяно. Корабът потръпна и палубата бавно започна да се издига от смъртоносната хватка на морето. Водещият край на кърмата се появи, когато магнетохидродинамичните двигатели изкараха „Орегон“ от вълната, която можеше да се превърне в негов гроб.

Кабрило се присъедини към триумфиращите подсвирквания и ръкопляскането, когато видя мокрото иранско знаме, увиснало на

мачтата. Намали мощността и предаде управлението на кормчията. Макс се приближи до него със стола си.

— А си мислех, че си луд, когато скочи с мотора от кея. Всеки друг кораб би се преобърнал при такава вълна.

— Това не е всеки друг кораб — гордо отвърна Хуан, като го потупа по ръката. — Нито пък кой да е екипаж.

— Благодаря ти — протичко каза Макс.

— Е, едно от загубените ми деца вече си е у дома. Време е да си приберем и другите две.

40.

Ковач разбра, че е станало нещо лошо, когато се опита да се свърже с Том Северънс от борда на „Златно небе“ и не получи отговор. Телефонът дори не даваше сигнал. Тъй като радиото бе изключено по негова заповед, едва двадесет минути по-късно новината достигна до кораба чрез сателитно предаване. Над южна Европа бе забелязан метеор. Тежък приблизително около тон, той бе ударил малък остров близо до турското крайбрежие. Имаше предупреждение за цунами, но само един гръцки ферибот бе съобщил за вълна, която била няколко метра висока и не представлявала опасност.

Ковач знаеше, че не е бил метеор, а най-вероятно атомна бомба. Двамата пленници не лъжеха. Американските власти знаеха за плана им и бяха наредили ядрена атака. Светлината, видяна над Европа, сигурно бе от ракетата, доставила бойната глава.

Сърбинът спря звука на телевизора и прекъсна оживеното бърборене на говорителката. Трябваше да помисли над възможностите си. След като бяха изпратили хора на „Златно небе“, значи знаеха, че той се намира на кораба. Не, това не звучеше логично. Той бе на борда, защото бе заподозрял тяхното присъствие тук. Значи никой не знаеше местонахождението му. Следователно разрешението на проблема бе съвсем просто. Трябваше да убие двамата натрапници и да напусне кораба, когато спре в Ираклион на Крит.

— Но ще ме чакат там — промърмори той.

Който и да бе изпратил двамата американци на „Златно небе“, най-вероятно ЦРУ, щеше да изпрати други служители на пристанището да посрещнат кораба. Замисли се дали би могъл да се измъкне от засадата. После се запита дали си заслужава риска. По-разумно бе да спре кораба и да избяга с една от спасителните лодки. В Егейско море имаше хиляди острови, където да се скрие, докато планира следващия си ход.

Оставаше въпросът с пленниците. Дали да ги убие, или да ги вземе като заложници? Не се притесняваше от мъжа, който му

приличаше на наркоман. Но нещо в жената му подсказваше, че е изключително опасна. По-добре да ги очисти и двамата, вместо да се тревожи, че ще му избягат.

Оставаше една последна подробност. Вирусът. Той живееше само една-две седмици в запечатан контейнер, така че нямаше да свърши никаква работа след бягството му. Пускането му щеше да зарази хилядата души на борда и ако имаха късмет, те щяха да го разпространят, когато се приберат у дома. Но не мислеше, че ще се получи. Корабът щеше да бъде поставен под карантина, а пътниците — изолирани, докато престанат да разпространяват заразата. Е, по-добре от нищо.

Ковач се надигна и тръгна по мостика. Нощта се бе спуснала и единствената светлина идваше от радарите и контролните табла. Дежурни бяха двама офицери и двама кормчии. Помощникът на Ковач, Леърд Бергман, пушеше на мостика.

— Искам да слезеш в пералнята и да пуснеш вируса ръчно — нареди му Ковач.

— Да не е станало нещо с преподавателя?

— Нищо, за което да се притесняваш сега. Просто иди в пералнята и си свърши работата. После намери Ролф и елате при мен. Изчезваме от кораба.

— Какво става?

— Довери ми се. Ще ни арестуват веднага щом пристигнем на Крит. Това е единственият начин.

Един от офицерите внезапно извика:

— Откъде, по дяволите, се появи тоя и какви игрички играе? Повикайте капитана и включете алармата за катастрофа — заповяда той и се втурна към отсрещния мостик.

— Остани с мен — каза Ковач и двамата с Бергман се затичаха след офицера.

Огромен товарен кораб приближаваше с висока скорост към „Златно небе“. Приличаше на кораб-призрак с угасените си светлини, но пореше водата поне с двадесет възела. Офицерът извика към колегите си на мостика:

— Не го ли видяхте на радара?

— Беше на седемнадесет километра от нас, когато направих последната проверка — отговори младшият офицер. — А това беше

само преди няколко минути, кълна се.

— Включи алармата.

Сирените на „Златно небе“ не произведоха желания ефект. Корабът продължи право напред, сякаш възнамеряваше да среже другия съд наполовина. Тъкмо когато изглеждаше, че катастрофата е неизбежна, носът на кораба зави рязко с висока скорост, каквато офицерът никога не бе виждал, и застана до „Златно небе“. Деляха ги само няколко метра.

Ковач си спомни докладите за голям кораб, минал нелегално през Коринтския провлак в нощта, когато отвякоха сина на Хенли. Винаги бе подозирал, че двата инцидента са свързани. С инстинкта на плъх разбра, че идват за него. Влезе обратно в кабината, грабна една от радиостанциите и повика Ролф Стронг, третия, който бе пристигнал с него на борда.

— Ролф, Ковач е. Искам да разкарат всички от машинното и да се заключиш вътре. Никой няма право да влиза вътре. Убий всеки, който се възпротиви. Разбираш ли?

За разлика от Бергман, Стронг никога не задаваше въпроси.

— Разчиствам машинното и никой не може да влиза. Ясно.

Ковач извади пистолета от якето си и каза на Бергман:

— Излез и вземи шест-седем жени, без значение дали са пътнички или от екипажа. Доведи ги тук колкото се може по-бързо. Мини през каютата ми и донеси всички оръжия.

Преди Бергман да поиска обяснения, Ковач добави:

— Том Северънс е мъртъв, планът е провален, а хората, отговорни за това, се намират на онзи товарен кораб. Тръгвай!

— Да, сър.

Сърбинът заключи вратата на кабината, завъртя сребристия заглушител на пистолета и равнодушно застреля двамата служители и офицера. Изстрелите бяха допълнително приглушени от воя на сирените, така че вторият офицер разбра какво става чак когато видя труповете. Едва успя да вдигне очи към Ковач, преди две аленочервени петна да се появят на снежнобялата му униформена риза.

Ковач подозираше, че враговете от товарния кораб щяха да метнат въже на парахода, за да изпратят атакуваща група, затова бързо пристъпи към контролното табло. Имаше шайба за намаляване или увеличаване на скоростта и прост лост, с който да завърти руля.

Той завъртя парахода настрани от ръждясалия кораб. „Златно небе“ бе едва на няколко години и макар да бе построен повече за лукс и развлечения, отколкото за скоростни пътувания, сърбинът бе убеден, че щеше да успее да избяга от вехтото корито.

Потегли напред и го задмина, но само за секунди. Отсреща ускори и изпълни същия завой. Ковач бе изумен, че ръждясалата развалина можеше да се движи толкова бързо. Погледна контролното табло и видя бутон, на който пишеше „Аварийна скорост“. Натисна го и установи, че скоростта им се увеличава. Погледна през мостика и видя, че товарният кораб изостава. Ухили се доволно. Щеше да се нуждае от час-два да увеличи разстоянието между тях, преди да спре и спусне спасителната лодка, но това нямаше значение.

Сякаш искаше да си играе с него, товарният кораб също увеличи скоростта си и отново застана на около десет метра от „Златно небе“. Как, по дяволите, проклетото корито успяваше да вдигне такава скорост?

Учудването на Ковач бързо се превърна в ярост. Чу се кратък откос от автомат откъм коридора, последван от пронизителни писъци. Сърбинът се втурна към вратата и свали резето. Капитанът на кораба лежеше в локва кръв, а четирима офицери се бяха скрили под мостика. Сигурно се бяха опитали да нападнат Бергман при завръщането му. Зад тях помощникът на Ковач водеше седем обезумели от ужас жени.

— Вътре! Веднага! — изрева Ковач и размаха пистолета си към жените.

Те се придвижиха уплашено под зоркия поглед на Бергман. По бузите им се стичаха сълзи.

— Спрете веднага! — извика старшият офицер.

Сърбинът го простреля в лицето и затвори дебелия метална врата.

Сграбчи една от жените, тъмнокоса красавица, която позна като келнерка от ресторанта, и се втурна обратно към руля. Сложи я между себе си и атакуващия кораб. Трябваше да му послужи като щит, в случай че имаха снайперисти. Забеляза, че разстоянието се бе скъсило още повече.

— Мисля, че тази игра се нарича „Предизвикателство“ — промърмори той небрежно и завъртя свирепо руля. При тази скорост корабът реагира чевръсто. Носът му се завъртя и удари страната на

товарния кораб със зверски писък от съдран метал. Ударът разлюля „Златно небе“ и Ковач едва се задържа на крака. Двата кораба се затъркаха един в друг. Дузина балкони пред най-скъпите каюти изпопадаха, а пътниците и екипажът бяха отхвърлени на палубата. Имаше доста ранени, но нищо по-сериозно от счупени кости.

Ковач отново завъртя руля рязко. Товарният кораб се завъртя синхронно, но този път остана на по-голямо разстояние. Капитанът му очевидно се страхуваше от нов удар.

Сърбинът не разбра какво точно го въодушеви, но внезапно реши да приключи всичко. Изостави позицията си зад руля, грабна един от убитите офицери и го изнесе навън, като го държеше за колана с едната ръка и за тила с другата, за да изглежда, че върви сам. Поспря за секунда, за да се увери, че го виждат от другия кораб. После праметна трупа през парапета.

Скри се зад него и не можа да проследи как тялото пада в морето, но бе сигурен, че враговете му го видяха. Знаеше, че не биха оставили невинен човек да се удави, и щеше да им е нужен поне час да го спасят. Ухили се на иронията, че щяха да се откажат от преследването, за да спасят мъртвец.

— Доклад за щетите — нареди Хуан, когато двата кораба се разделиха.

— Екипът действа — веднага отговори Макс.

След като не успяха да се свържат със „Златно небе“ по радиото, планът им бе да привлекат вниманието на екипажа и да общуват по високоворители. Собственикът на параходната компания вероятно участваше в заговора на Северънс, но надали всички офицери и служители бяха замесени. Ако можеха да ги уведомят защо Зелимир Ковач е на борда, щяха да сложат край на цялата история.

Кабрило очакваше капитанът на „Златно небе“ да се опита да избяга, но не бе предполагал, че ще направи катастрофа. Никой капитан на света не би изложил на риск кораба и екипажа си с подобна каскада. Имаше само един логичен извод.

— Ковач е превзел „Златно небе“ — каза той.

Макс го погледна и кимна леко.

— Да, това е единственото разумно обяснение. Как ще реагираме?

— Ще се изравним с него и ще спуснем абордажни куки. Не знам с колко души разполага, но мисля, че дузина от нас ще са достатъчни.

— Падам си по стила „капитан Блъд“.

— На абордаж, приятелю.

— Ако се опита отново да ни удари, хората ни може да пострадат.

— Твоята работа е да предотвратиш това — отвърна Кабрило.

Тъкмо се готвеше да нареди на Еди да подготви екип за абордаж, когато Хали извика:

— Току-що изхвърлиха човек през борда!

— Какво? — възкликнаха едновременно Макс и Хуан.

— Тип в тъмно яке изхвърли офицер през парапета.

— Кормчия, давай назад — нареди Хуан по интеркома. — Човек зад борда. Човек зад борда. Не е учение. Спасителният екип да слиза в гаража. Пригответе се за спускане на лодката.

— Играе мръсно — отбеляза Макс.

— Ние можем да играем и по-мръсно. Оръжейник, насочи камерите на оръдията към мостика на „Златно небе“. Искам образите на главния монитор.

След секунда кадрите се появиха на екрана. Тъй като пътническият параход бе много по-висок от „Орегон“, най-добрият ъгъл даваше камерата, монтирана на мачтата. Видяха ясно мостика. Пред илюминаторите стояха жени, очевидно заложнички, разположени така, че да попречат на снайперистите да нанесат удар. Зад руля бе сгушена някаква фигура, вероятно Ковач, а друга жена бе притисната към него.

— Не е глупав, Хуан. Не можем да рискуваме да стреляме по него, докато използва живи щитове.

— Председателю, Майк е. Вратите са отворени и сме готови за спускане.

Хуан погледна скоростта им, изчака за момент да намалят до безопасната и нареди на Троно и екипа му да тръгват. Надуваемата лодка полетя надолу по тefлоновата рампа и се удари в морето. Майк я завъртя надясно и се обади:

— Готови сме.

С помощта на топлинен детектор щяха лесно да открият офицера. Майк Троно бе работил като парашутист спасител, преди да се присъедини към Корпорацията, и бе изкарал медицинско обучение. Нямаше нужда „Орегон“ да стои до него.

— Кормчия, увеличи до деветдесет процента от предишната ни скорост. Ако завие, направи същото. Ако намали, не съкращавай разстоянието. Трябва да го заблудим, че не можем да го настигнем — нареди Хуан и забеляза въпросителния поглед на Макс. — Имаме нужда от малко време за организиране на спасителния екип. Не искам да принудим Ковач да реши, че трябва да продължи да изхвърля хора през борда.

Кабрило се преобличаше в каютата си, когато Хали му съобщи, че Майк е намерил офицера в морето, прострелян с два куршума. Хуан спокойно нареди да оставят лодката във водата, в случай че Ковач изхвърли жив човек от кораба. Обзе го дива ярост. Не му пукаше, че бяха загубили няколко минути в търсене на труп. „Орегон“ беше несравнимо по-бърз и нямаше начин да загубят „Златно небе“. Гневът му бе насочен към самия него. Невинен човек бе мъртъв, защото той бе действал като слон в стъкларски магазин. Сигурно имаше друг начин да залови Ковач и да освободи хората си. Просто трябваше да измисли по-добър план. Телефонът му звънна, той го грабна бързо и излая:

— Кабрило.

— Престани веднага — каза доктор Хъксли.

— За какво говориш?

— Тъкмо чух за случилото се и знам, че обвиняваш себе си. Искам да престанеш. Веднага след като е чул новината за унищожението на Еос, Ковач се е почувствал като приклещен пльх. Паникьосал се е. Затова уби офицера, а не заради нас. Говорили сме по тези въпроси хиляди пъти. Не си виновен, затова престани да се самообвиняваш. Ясно ли е?

Хуан въздъхна.

— Права си. Наистина се самообвинявам. Изпълнен съм с омраза към самия себе си.

— Знам. Точно затова ти се обадох.

— Благодаря ти, Хъкс.

— Хайде сега върви да го спреш, преди да е убил още някого. Тогава ще се почувстваш по-добре.

— Лекарско нареждане?

— Точно така.

Петнадесет минути по-късно Хуан стоеше на палубата редом с хората си. Раздели ги на две групи от по шест души. Еди водеше първата, а той — втората. За да запази контрола над парахода, Ковач щеше да има нужда от хора на мостика, както и в машинното — да попречат на екипажа да спре двигателите. Еди щеше да ги обезвреди. Хуан искаше да пипне Ковач лично.

Всички бяха облечени в черни прилепнали гащеризони над бронираните жилетки. Ботушите им бяха с меки гумени подметки. За всекиго имаше противогаз, защото смятаха да използват газови гранати. Щяха да осветят вътрешността на „Златно небе“, затова само един човек от всеки екип носеше очила за нощно виждане.

На борда на „Златно небе“ имаше много цивилни, затова Кабрило нареди да пазят всички освен терористите. Той самият носеше глок вместо обичайните си „ФН“, тъй като дори с половината заряд можеше да надупчи някого.

Абордажните куки бяха изстрелвани от съоръжение, което приличаше на пушка. Въжетата бяха изключително здрави и леки, което затрудняваше придвижването по тях. За целта всеки носеше специални ръкавици с механични щипци.

— Макс, чуваш ли ме? — попита Хуан в микрофона.

— Да.

— Добре, искам максимална скорост. И не забравяй да предупредиш Майк.

Силният вятър, предизвикан от ускорението, ги накара да присвият очи. „Златно небе“ бе на седем километра пред тях. С малките си светлини приличаше на бижу на фона на тъмната вода. „Орегон“ се движеше с около двадесет възела по-бързо и стопи разстоянието.

— Ковач сигурно е побеснял — отбеляза Еди. — Дишаше му във врата.

— Председателю, изхвърли още един — съобщи Хали по радиото. — Този път жена и със сигурност жива.

— Майк, действай — извика Хуан. — Оръжейник, прати един откос с „Гейтлинга“ колкото се може по-близо до мостика. Покажи на Ковач, че следващия път, когато се появи там, ще го направим на парчета.

Бронираната плоча, прикриваща оръдието, се сгъна назад и то надникна от установката. От корпуса на „Орегон“ излетя огнено пламъче и куршумите се понесоха към „Златно небе“. Минаха толкова близо до мостика, че боята от металните парапети се напука и олющи, и засипаха морето пред парахода. „Златно небе“ незабавно се завъртя настрани, за да избегне атаката.

— Това го пораздруса — ухили се Еди.

Макс задържа „Орегон“ на около тридесет метра от другия кораб. Ковач се опита отново да ги удари, но Макс избягна нападението, като зави рязко.

— Макс, пригответи се — каза Хуан. — Оръжейник, стреляй още веднъж, когато чуеш заповедта ми, но не удряй кораба.

Той изчака хората му да заемат позиция с абордажните пушки на парапета на „Орегон“.

— Прицелете се в главната палуба — нареди им той. — Макс, давай!

„Орегон“ се спусна към парахода и съкрати разстоянието наполовина за няколко секунди.

— Огън — извика Кабрило.

Оръдието изтрещя отново, а заедно с това изстреляха абордажните куки. Дванадесетте куки прелетяха над пролуката и се закачиха здраво. „Орегон“ се доближи още повече и почти докосна пътническия параход, за да улесни абордажния екип. Оръдието продължи да обстрелва мостика на „Златно небе“.

— Напред!

Хуан прескочи парапета и увисна над пролуката. „Орегон“ зави рязко и въжетата се опънаха. Кабрило нарочно се бе прицелил в редицата прозорци и бе изчислил разстоянието идеално. Краката му удариха стъклото, което се разби на парчета, и той влетя в пустата трапезария, спестявайки си катеренето по въжето. Хората му знаеха, че трябва да се качат до мостика. Той откачи автомата от гърба си и тръгна напред предпазливо. Държеше мерника пред очите си и се прокрадваше сред масите към изхода.

Излезе на мецанина на атриума. Наоколо се мотаеха пътници, все още замаяни от удара в „Орегон“. В подножието на стълбището лежеше мъж, за когото се грижеха две жени. Възрастна дама изпищя, когато видя Хуан. Той повдигна дулото нагоре, за да не плаши излишно пътниците допълнително.

— Дами и господа, корабът бе отвлечен — каза той. — Аз съм член на екипа на ООН за спасяване на заложници. Незабавно се върнете в каютите си. Кажете на пътниците, които видите, че трябва да сторят същото, докато обезопасим кораба.

Мъж в цивилни дрехи и авторитетен вид се приближи към него.

— Аз съм Грег Търнър, втория помощник-инженер. Мога ли да помогна с нещо?

— Покажете ми най-краткия път до мостика и се погрижете тези хора да се приберат в каютите си.

— Лошо ли е положението? — попита Търнър.

— Някога чували ли сте за добро отвлечане?

— Съжалявам. Тъп въпрос.

— Няма проблеми.

Търнър даде указания на Хуан, както и магнитната си карта, която щеше да му осигури достъп до всички помещения на кораба. Кабрило се втурна енергично. Стигна до вратата, на която пишеше „Достъп само за оторизиран персонал“, прокара магнитната карта през електронното устройство и задържа вратата отворена с близката тежка саксия, за да помогне на хората си. Според него трябваше да се появят след не повече от минута.

Профуча покрай редица каюти и изкачи двете стълбища на един дъх. Изскочи в коридора, който водеше към мостика. Активира лазерния прицел и бавно се доближи до вратата. Спря, когато чу приглушени гласове откъм една каюта през няколко врати от входа на мостика.

— Капитане? — извика той тихо.

Гласовете замряха и някой надникна през откреннатата врата. Единственото око, което го погледна, се ококори ужасено от вида му.

— Няма страшно — меко го успокои Хуан. — Тук съм, за да го спра. Мога ли да говоря с капитана ви?

Най-после вратата се отвори широко и пред него застана жена в униформа. Пагоните на рамената ѝ показваха, че бе първият офицер на

„Златно небе“. Имаше тъмна, дълга до брадичката коса и идеално загоряла кожа, която подчертаваше кафявите ѝ очи.

— Онзи касапин уби капитана и домакина на кораба. Аз съм Лия Воорхес, първият офицер.

— Да поговорим вътре — каза Хуан, като посочи каютата зад нея.

Вътре имаше легло, на което бяха проснати две безжизнени фигури, покрити с чаршаф. Тъмна кръв бе обагрила гърдите на едната и главата на другата. Лия Воорхес се опита да го представи на останалите офицери, но Хуан я прекъсна.

— По-късно. Разкажете ми какво се случи на мостика.

— Двама са — веднага отговори тя. — Единият се казва Ковач, за другия не съм сигурна. Има и трети, който се е барикадирал в машинното.

— Сигурна ли сте, че има само един в машинното? — попита Хуан.

Жената кимна утвърдително и той грабна радиото да съобщи информацията на Еди.

— Продължавайте — помоли я Хуан.

— Пристигнаха на борда с хеликоптер малко след като напуснахме Истанбул. Получихме заповед от ръководството на компанията да изпълняваме всичко, което Ковач поиска от нас. Предполагаше се, че издирват двама нелегални пасажери, за които има подозрение, че са убили пътник.

— Става дума за хора от моя екип — увери я Хуан. — Не са убили никого. Знаете ли къде се намират?

— Откриха ги току-що и ги заключиха в кабинета на капитана зад мостика.

— Добре. Какво друго?

— Имаше двама матроси на дежурство, както и двама офицери, когато Ковач превзе кораба. Държат няколко пътнички като заложнички. Кой сте вие? Откъде дойдохте?

— Мисия на ООН. Наблюдаваме терористичната група от известно време. Ковач ни избяга на кораба ви, затова се наложи да действате бързо. Съжалявам, че не можахме да ви уведомим. Също така съжалявам за опасността, на която бяхте изложени. Планът ни бе

да заловим Ковач по-рано, но... е, в ООН бюрокрацията е като навсякъде.

Внезапно хората на Хуан се появиха с насочени автомати.

— Спокойно, момчета — извика той и те свалиха оръжията.

Обясни им всичко, което бе научил, после помоли Лия да му начертае план на мостика и се обади на Макс.

— Какво е положението?

— Майк извади жената от водата. Добре е, но е много уплашена. Ковач е все още зад руля, заобиколен от три заложнички. Забелязахме и втори стрелец, но в момента не го виждаме. Трите други жени са притиснати до илюминаторите.

— Изпревари „Златно небе“ и застани точно пред него, за да виждаш ясно всичко, което става. Марк и Линда са затворени в кабинета зад мостика. Виж дали ще можеш да ги откриеш.

— Разбрано.

Еди се обади, че екипът му е заел позиция и трябва да взривят вратата, за да си осигурят достъп до машинното. Хуан му нареди да изчакат, за да синхронизират атаката си. Макс се върна на линията.

— Виждам врата на задната стена. В момента е затворена, но се обзалагам, че това е мястото. Ковач премести три от жените пред прозорците. Горилата му е долу в малкия коридор, стои до главния вход.

Кабрило отбеляза всички позиции на диаграмата, която Лия му бе начертала, за да знаят хората му какво да очакват. До днес никога не бяха причинявали така наречените „странични щети“ върху цивилни, рекорд, с който Хуан страхотно се гордееше и държеше да запази.

След кошмарните събития на единадесети септември не само вратите на пилотските кабинета по самолетите бяха подсилени, но и на много кораби бяха инсталирани специални врати, които да защитават мостика. Хуан закрепил пластичен експлозив на вратата и се оттегли обратно в каютата. Обади се на Еди и Макс и им съобщи, че ще действат след тридесет секунди.

Беше приковал очи в часовника си и вдигна ръка, когато останаха пет секунди. Стигна до нула и натисна бутона на дистанционното. Взривът изпълни коридора с бял дим. Кабрило се втурна напред след по-малко от секунда. Лазерният лъч на оръжието му прорязваше червена линия в прашната мъгла. Той препусна към мостика, следван

от хората си, профуча през нажежените останки на вратата и не обърна внимание на кървавата пихтия, която навремето бе Леърд Бергман.

— Долу! Всички долу! — викаха хората му, насочили оръжията си напред.

Ковач бе реагирал по-бързо, отколкото Хуан очакваше. Той закова сърбина с лазерния си лъч, но бандитът вече бе издърпал една от жените пред себе си и притискаше пистолет в ухото ѝ.

— Още една крачка и тя ще умре — изрева той.

Хуан се олюля, когато видя жената. Сърбинът сигурно бе разбрал, че Линда Рос е от екипа им, тъй като я бе извел от офиса на капитана и я използваше за щит.

— Свършено е, Ковач. Пусни я.

— Свършено е за нея, ако мръднеш и един мускул — отвърна той, като притисна пистолета още по-силно в ухото ѝ, за да наблегне на думите си. — Пуснете оръжията или е мъртва.

— Направи го и ще я последваш след секунда.

— Бездруго съм мъртъв, така че какво значение има? Но би ли искал да видиш как този млад живот си отива напълно безсмислено? Разполагаш с пет секунди.

— Застреляй го! — извика Линда.

— Съжалявам — каза Хуан и пусна автомата си. Изуменият поглед на Линда разби сърцето му. Той се обърна към екипа си.

— Пуснете оръжията.

Хората му се подчиниха веднага. Ковач отмести пистолета от главата на Линда и го насочи към Кабрило.

— Разумен ход. А сега моля прехвърлете се през парапета и се върнете на кораба си. Ако отново ме последвате, ще продължа да хвърлям пътници през борда, но вече ще връзвам ръцете им.

Той избута Линда в ръцете на Хуан. На хиляда метра от него Франклин Линкълн стоеше на кърмата на „Орегон“ и наблюдаваше драмата през телескопичния мерник на любимото си оръжие, снайперистка пушка „Берета“.

— Чао — нежно прошепна той.

Докато вниманието на Ковач бе съсредоточено върху председателя, хората му бяха използвали почти невидими жестове, за да накарат жените пред прозорците да се проснат на пода и да осигурят възможност на Линк да стреля.

На мостика се чу тихо изтракване, когато куршумът мина през стъклото на прозореца. Звукът от удара в Ковач обаче бе съвсем различен. Плътен тежък тон, като чук върху килим. От гърдите на сърбина пръсна струя кръв. Куршумът се заби в тялото му с достатъчна сила, за да го отхвърли на три метра.

— Съмняваше ли се в мен? — ухили се Хуан на Линда.

— Трябваше да се усетя, когато не видях Линк — засмя се тя доволно. — Предполагам, че той е майсторът?

— Не бих се доверил на никой друг за подобен изстрел.

— Е? — обади се Макс.

— Поздрави Линк. Право в десетката. Мръсникът загина на място. Линда е добре.

Хуан свали слушалките и включи радиото на говорител, за да могат всички да го чуват.

— Здравсти, Макс — каза Линда.

— Как си, скъпа?

— С изключение на гадната настилка, съвсем добре.

Марк бе освободен от кабинета, а белезниците — свалени от китките и глезените му. Той разтърси ръката на Хуан и се ухили широко.

— Мислех си — продължи Макс, — че няма да е зле да огледате пералното помещение. Смятам, че са планирали да пуснат вируса точно там.

Усмивката на Марк се превърна в мрачна гримаса. Мигът на славата му бе отнет изпод носа. Хуан разбра чувствата му безпогрешно. Мърфи също бе разбрал как разпространяваха вируса и несъмнено се канеше да впечатли красивата госпожица Дал с гения си. Хуан го съжали и не сподели с Марк, че в момента конкурент за сърцето ѝ бе истински космонавт, което, изглежда, е най-впечатляващото нещо за едно момиче.

ЕПИЛОГ

През седмиците след бедствието на остров Еос годините най-после настигнаха доктор Лайдъл Купър. Беше похарчил милиони за пластични операции и нелегални трансплантации на органи, но сега го предаде не тялото, а духът. Не можеше да приеме пълния си провал. Остана напълно зашеметен.

Дъщеря му Хайди пое юздите още докато летяха към Турция. Нареди на пилота да промени плана на полета и да ги откара директно в Цюрих. Там опразни няколкото сметки на „Отговорните“ и превърна парите в борсови акции, закупени от фалшива компания, която банката бе създала на нейно име. Беше осъзнала, че след унищожението на Еос властите ще арестуват всички високопоставени членове на организацията и единственият ѝ шанс да остане на свобода бе да се скрие някъде заедно със сестра си.

Купър искаше да остане с тях, но тя се възпротиви. Обясни му, че той трябва да довърши делата си в Съединените щати, а след като доктор Адам Дженър бе прочут критик на „Отговорните“, нямаше да бъде заподозрян.

И така Купър се завърна у дома най-вече за да прибере съдържанието на няколко сейфа в Ел Ей, за които ФБР не знаеше. Когато мина покрай имението в Бевърли хилс, видя жълта лента, закачена като гирлянд по оградата, и униформени полицаи в патрулни коли, паркирани на частния път.

Мечтата му бе съсипана.

Гръцките власти затвориха лагера на организацията в Коринт, а много страни по света пъдеха „Отговорните“ и клиниките им. Макар в медиите да не се споменаваха за плана за стерилизиране на половината човечество, обвиненията в корупция причиниха достатъчно вълнения. Прочути членове като Дона Скай обръщаха гръб на вратата и твърдяха, че са им промили мозъците, за да подкрепят финансово организацията.

Само в рамките на две седмици дългогодишните постижения на Купър бяха сведени до материал за комедиантите по телевизията. Той закри практиката си и събщи на колегите си психиатри, че се пенсионира. Небрежната усмивка едва прикриваше отчаянието му. Обяви къщата си за продан и инструктира брокера да приеме първата оферта.

Вместо да се къпе в слава като прочутия доктор Лайдъл Купър в един нов и хубав свят, той бе принуден да се крие в ролята на Адам Дженър.

В деня, преди да отлети за Бразилия, която не спазваше стриктно договорите за екстрадиция със Съединените щати, той реши да се върне замалко в дома си. Заради артритните болки при всяко движение бе заменил обикновената ключалка с електронна. Набра кода и влезе вътре, като затвори вратата зад себе си с лакът. От транспортната фирма бяха опаковали вещите, които искаше да задържи, а останалите щяха да бъдат продадени заедно с къщата.

Той прекоси фойето и се отправи към кабинета си, за да погледне последните новини на лаптопа си. Тежката дървена врата се затвори зад него и той се извърна стреснато. Зад гърба му стоеше непознат мъж. Ако беше в нормалното си състояние, щеше да нареди на човека да се маха, но сега остана закован на мястото си и се вторачи тъпо в него.

— Доктор Дженър, нали? — попита непознатият.

— Да. Кой сте вие? Какво искате?

— Преди известно време ви платих много пари, за да помогнете на мой приятел.

— Вече се пенсионирах. Не работя. Моля ви, вървете си.

— И как се чувствате? — попита непознатият. — Организацията на „Отговорните“ е мъртва. Вие спечелихте. Сигурно сте много щастлив.

Купър не можа да се насили да отговори. Самоличностите му се сляха в съзнанието му. Не знаеше как се чувства, нито как да се държи.

— Знаете ли какво — упорито продължи мъжът. — Не мисля, че се радвате. Всъщност смятам, че агонизирате вътрешно, защото знам нещо, което би изненадало много хора.

Купър осъзна какво предстоеше и се отпусна тежко на канапето. Изкуствено подмладеното му лице преbledня.

— Дори да не ви бяха чули как се хвалите на Ковач на остров Еос, мисля, че накрая щях да се усетя. Вие бяхте единственият, който можеше да ни предаде в Рим. Смятахме, че „Отговорните“ са имплантирали чип в Кайл, но вече знаем истината. Той нямаше представа къде го водят и не е имал начин да предупреди Ковач.

След като истината излезе наяве, Купър седна по-изправено.

— Точно така — нагло потвърди той. — Аз се обадох и извиках Ковач в Рим, а после му съобщих хотела и номера на стаята. Вие ли стоите зад катастрофата на Еос?

Непознатият кимна.

— Да. Освен това открихме вируса на „Златно небе“ и още четиридесет и девет пътнически парахода. Контейнерите, които иззехме от пералните, се намират в специална лаборатория в Мериланд.

— Не разбирате ли, че светът е обречен? Можех да спася цялото човечество.

Мъжът се засмя.

— Знаете ли колко откачени са твърдели същото през последните сто-двеста години? Храната ни трябваше да свърши през осемдесетте години, а петролът — през деветдесетте. Населението трябваше да достигне десет милиарда до 2000 година. И всяко от тези пророчества се оказа грешно. По дяволите, някои хора дори искали да затворят американската служба за патенти през 1900 година, защото всичко, което можело да бъде изобретено, вече било изобретено. Ще споделя с вас една малка тайна: бъдещето е непредвидимо.

— Грешите. Знам какво предстои. Всеки с малко мозък в главата си може да го види. След петдесет години цивилизацията ще бъде пометена от гигантска вълна от насилие, когато държавите осъзнаят, че не могат да издържат народите си. Ще настъпи хаос в библейски мащаб.

— Странно е, че споменавате това — каза мъжът, като извади пистолет иззад гърба си. — Винаги съм одобрявал библейското правосъдие. Око за око и т.н.

— Не можеш да ме убиеш. Арестувай ме. Съди ме.

— И да ти предоставя сцена, откъдето да рецитираш смахнатите си идеи? Не мисля така.

— Моля те!

Оръжието изгърмя. Купър протегна ръка да докосне врата си, където усети, че нещо стърчи от тялото му, но болната му ръка не можа да го достигне.

Кабрило изчака няколко секунди приспивателното да се разлее по вените. Когато очите на възрастния мъж се затвориха и той се отпусна, Хуан вдигна радиостанцията си. След по-малко от минута голяма линейка паркира пред къщата, изскочиха двама санитарии и извадиха носилка.

— Някакви проблеми? — попита Еди, като вкара носилката в кабинета с помощта на Франклин Линкълн.

— Не. Но след като си побъбрех с него, имам чувството, че се нуждая от душ. Виждал съм какви ли не откачалници, но този ги бие всичките.

Линк внимателно повдигна Купър от канапето и го положи на носилката. Веднага щом Кабрило намери паспорта му и едностранния билет до Рио де Жанейро, изскочиха от къщата. Една съседка бе изляза от дома си, за да провери какво става.

— Получи инфаркт — уведоми я Хуан, като задържа вратата на линейката отворена, за да помогне на колегите си да вкарат вътре носилката.

След четиридесет и пет минути линейката пристигна на летището, а десет часа по-късно самолетът на Корпорацията се приземи на „Гардермоен“ в Осло, Норвегия.

В чакалнята се видяха за малко с Джанике Дал, която бе позволила на Ерик Стоун да я изпрати до вкъщи. Тя предложи да го разведе из Осло, но той отказа, защото трябваше да се върне на кораба. Хуан го дръпна настрана и му обясни, че истинската цел на момичето не е да му показва забележителностите. Ерик тъпо попита какво тогава иска Джани. Председателят му обясни и това. Зачервен от срам и луд ентузиазъм, Ерик незабавно прие поканата.

Качиха се на друг самолет до Тромсо в далечния север, а после на хеликоптер, за да стигнат до целта си. Купър бе упоен през цялото време и наблюдаван зорко от Джулия Хъксли.

Ледникът искреше под яркото слънце на летния следобед. В долината температурата бе около тринадесет градуса, но на леда бе малко над нулата.

Джордж Адамс ги откара дотам с „МД–520“, заменил съсипания „Робинсън“. Новият хеликоптер беше по-голям от стария, което наложи някои модификации в хангара, но бе много по-мощен и бърз. „Орегон“ бе спуснал котва близо до брега и Адамс щеше да ги откара дотам, след като приключе.

Когато кацнаха, Купър бе дошъл в съзнание, но разбра напълно къде се намира чак след петнадесет минути.

— Къде сме? Какво сте направили?

— Няма как да не познавате мястото, доктор Купър — невинно отговори Хуан. — Но пък може и да не се срещате. Все пак изминали са повече от шестдесет години, откак те били тук за последен път.

Купър се вторачи в него стреснато и Кабрило продължи:

— През цялото време се чудех как вирус, открит от нацистите и предаден на японските им съюзници, се е озовал в ръцете ви. Нямахше досие как е открит, нито как е изпратен във Филипините. Абсолютно нищо не сочеше какво е станало тук. Имаше само едно логично обяснение. Вие сте го намерили. За нацистката окупация на Норвегия има сериозна документация и екипът ми откри нещо доста интересно. Разузнавателен самолет „Кондор“ бил свален точно на този ледник на двадесет и девети април 1943 година. Всички членове на екипажа били убити. Оживял само един младеж на име Ернст Кеслер.

Купър потръпна при споменаването на това име.

— Най-забавното за мен беше, че немското име „Кеслер“ в превод на английски е „Купър“. Иронично, нали? А издателството, което създадохте, за да публикувате книгата си, се нарича „Граблива птица“. Дали е просто съвпадение, че кондорът е граблива птица? Не мисля така.

Кабрило отвори вратата на хеликоптера и избута Купър на леда. До момента Хуан бе запазил лек, почти любезен тон. Но гневът му внезапно избухна и той извика:

— Открихме още, че след самолетната катастрофа Ернст Кеслер постъпил в Гестапо и му осигурили медицинско обучение в едно чудесно място на име Аушвиц. Последното му назначение преди края на войната било в немското посолство в Токио. Предполагам, че това е била легендата ти, когато си започнал работа за поделение 731 във Филипините. Трябвало е да умреш още през онази нощ на 1943 година и да спестиш на света доста страдания, мръсник такъв. Имал съм

работа с терористи от Ал Кайда, мъчителни в съветските затвори и какви ли не други извратени боклуци, но ти си най-злото човешко същество, което някога съм срещал. Можеше да споделиш със света едно от най-великите открития в историята, но вместо това реши да убиваш. Е, Кеслер, пожъна това, което пося. Довечера, когато си представя как умираш от замръзване, ще се усмихна доволно.

Кабрило затвори вратата на хеликоптера.

— Да вървим.

— Какво ще стане сега? — попита Джулия, когато хеликоптерът се издигна от ледника и потегли към морето.

— Сега Купър ще умре.

— Имах предвид Ноевия ковчег.

— А, това ли. Вече се свързах с Кърт Остин от Националната морска агенция. Каза ми, че ще намерят начин да убедят норвежкото правителство да им разреши да извършат подробно проучване на ледника. Благодарение на медното дъно няма да имат проблеми да намерят древната развалина.

— Чудя се какво ще разкрият.

Хуан я изгледа замечтано.

— Кой знае, може би двойки от всички земни същества.

Макс Хенли седеше на пейка в сянката на обсерватория „Грифит“, която гледаше надолу към Ел Ей. Доловил човешко присъствие, той вдигна глава и видя сина си Кайл. Макс му махна безмълвно да седне до него. Усецаше гнева на момчето, сякаш то излъчваше горещи вълни.

Кайл седеше вторачен в далечината и Макс огледа профила му. Синът му приличаше повече на майка си, но Макс видя и някои от собствените си черти. Докато го наблюдаваше, едра сълза се търколи по бузата на Кайл. След миг младежът заплака горчиво, сякаш душата му се раздираше. Притисна се към баща си и Макс го взе в прегръдките си.

— Ужасно съжалявам, татко — изхлипа Кайл.

— Прощавам ти.

Защото бащите постъпваха точно така.

Издание:

Клайв Къслър, Джак Дю Брул. Корабът на чумата

Редактор: Шели Барух

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

ISBN 978–954–655–020–0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.